

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

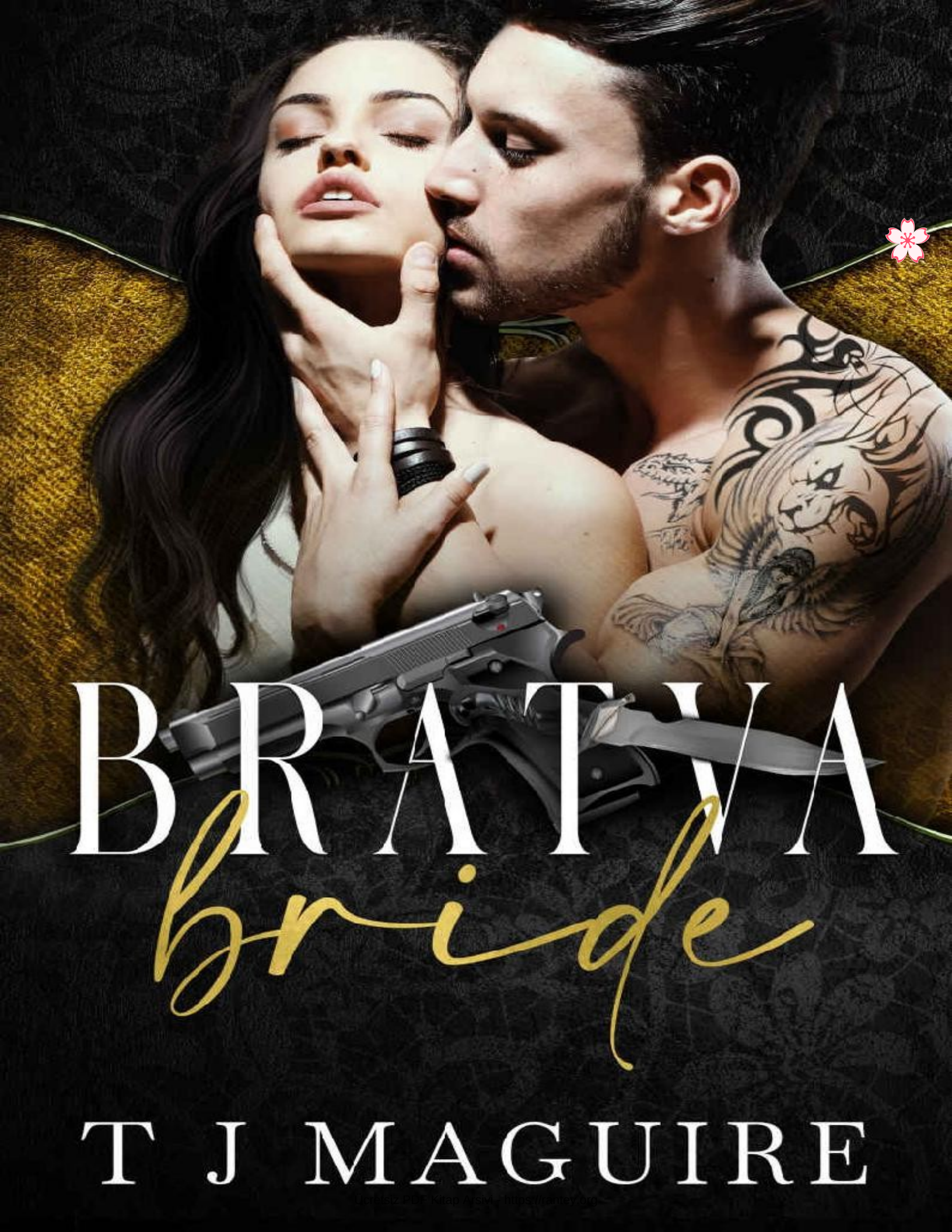
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA

bride

T J MAGUIRE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bratva Gelin

T J Maguire

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[T J Maguire'i takip edin](#)

T J Maguire

Bratva Gelini

Telif Hakkı T J Maguire 2022

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde iletilemez; ayrıca, yayınlandığı şekilden farklı bir cilt veya kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcıya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul getirilemez. Bu yayında açıkça kamu malı olanlar dışında tüm karakterler ve yerler kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: T E Black Designs

Düzenleme: BLD Creative

Biçimlendirme: WickedGypsyDesigns

Birinci Bölüm

Illayana Volkov

"Illayana Volkov! Kalk şu yataktan! Hemen!" Yatak odamın kapısının dışından derin bir ses yankılandı. Ardından kapıya üç kez sertçe vuruldu ve duvarlar sallandı.

Saçlarım dağınık, bacaklarım battaniyeye sarılmış halde birdenbire doğruldum. Elimini alnıma götürdüm, gözlerimi kapattım ve inledim.

Ugh, çok erken.

Yatak odamın kapısına bir kez daha vurulan ses beni sersemliğimden uyandırdı ve gözlerim birden açıldı. Yanımdaki vücudun ıssısı beni yataktan fırlatırcasına uyandırdı.

Siktir.

Yatağın ortasında uzanan kişi... Lanet olsun, adı neydi? Tek gecelik ilişkim, öyle diyelim.

En yakın arkadaşlarımla birlikte yirmi birinci yaş günümü kutladığım *Distoria* adlı gece kulübümüzde muhteşem bir gece geçirdikten sonra, bu adamı da yanımda götürerek eve sendeleyerek gitmiş olmalıyım.

Onu ana kapıdaki güvenlik görevlilerinden nasıl geçirdim?

Gözlerim yatağımda uyuyan erkeğin üzerinde dolaştı. Bana mı öyle geliyor, yoksa dün gece çok daha çekici görünmüyor muydu?

Bira gözlükleri, Illayana. Lanet olası bira gözlükleri.

Çekici değildi, sadece benim genelde ilgilendiğim erkeklerden değildi. Zayıftı ama daha çok sıska tarafındaydı. Omuzlarına kadar uzanan uzun, kahverengi saçları vardı ve saçlarında sarı çizgiler vardı. *İğrenç... bunu seksi mi bulmuştum?* Yüzü yuvarlaktı, bebek yüzü gibiydi ve burnu düzdü, sanki defalarca kürekle vurulmuş ve burnu hiç düzgün iyileşmemiş gibiydi.

Dün gece ne halt yedim ben?

Vücuduma baktığımda çıplak olduğumu fark ettim.

Siktir.

Hızla odanın diğer ucuna koşup dolabımdan bir bornoz aldım. Bornozu belime bağlayıp yatağa geri döndüğümde, odada bir başka gürültü yankılandı.

"Illayanaaaaa," diye bağırdı ses, ki artık onun ağabeyim Aleksandr olduğunu biliyordum.

"Bir saniye!" diye bağırdım ve telefonuma uzandım. Hemen en yakın arkadaşım Tatiana'yı aradım. Beşinci çalınıştta cevap verdi.

"Bu saatte beni aramak için çok iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye homurdandı, sesi uykudan dolayı kalın çıkıyordu.

"Dostum, ne oluyor lan? Dün gece bir adamı eve getirmeme izin mi verdin? Delirdin mi sen?!" diye tısladım, ahizeyi avucumun içine alıp.

"Kaltak, ben sana hiçbir şey yapmana izin vermedim. Seni durdurmaya çalıştım ve sen, aynen şöyle dedin, 'Eğer sevişmek istersem, kimse beni durduramaz.' ' Sonra onu arkada sürükleyerek sendeledin. Ne yapmam gerekiyordu? Seni yere mi sermem gerekiyordu?"

"Evet, öyle yapsaydın daha iyi olurdu. Babam bunu öğrenince çıldıracak!"

"O zaman öğrenmesine izin verme. Tabii ki."

Şu anda ona tokat atabilseydim, atardım. Tabii ki, bu tamamen onun suçu değildi. Onu eve getirmemek için yeterince sağduyulu olmalıydım. Ama yine de, dün gece ayık olan oydu, şoför olan oydu, ben değildim.

Yani, bunun ne kadar korkunç bir hata olacağını anlamak için yeterince beyin hücreleri çalıştırması gerekirdi.

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmem, bir yolunu bul ve sonra beni ara. Ben yatmaya gidiyorum."

"Tatiana, sakın..."

Telefonu kapattı.

O koltak.

Tatiana, hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi arkadaşımıdır. Bratva'da büyüdüğüm için, bazen arkadaş edinmek zor oluyordu, tabii onlar da benim gibi bu hayatın içindeyse, ki şanslıyım ki Tatiana öyleydi. Babası, Amerika'ya taşınmadan önce bile, yirmi yılı aşkın bir süredir babam için çalışıyordu. Babamın danışmanlarından biri olarak, her zaman etrafımızdaydı ve kızını da yanında getirirdi. Tatiana ve ben hemen kaynaştık. Açıkçası, ikimiz de deliydik ve çocukken bile ortalığı karıştırmayı severdik.

Adam hala yatağında derin uykudaydı, üst vücudu tamamen çıplaktı ve battaniye alt vücudunu zar zor örtüyordu. Telefonumu komodinin üzerine koydum, ayağımı kaldırıp bacağına tekme attım, onu uyandırmaya çalıştım.

"Hey," diye tısladım ve onu tekrar tekmeledim.

Adam inleyerek vücudunu yana çevirip bana döndü ve gözlerini açtı.

Ahhh, nedeni buydu.

Gözleri, biri mavi, biri kahverengi ve tamamen tahrik ediciydi.

O seks bombası gözleri bana odaklanmadan önce birkaç kez gözlerini kırptı.

"Hayatına değer veriyorsan kalk ve şu pencereden atla," dedim, solumdaki büyük, berrak pencereyi işaret ederek.

Odam üçüncü kattaydı, yani hoş bir düşüş olmayacaktı. Ama babam onun burada olduğunu öğrenirse başına geleceklerle karşılaştırıldığında, dürüst olmak gerekirse pencereden atlamayı tercih ederdim.

"Ne?" sesi uykudan dolayı boğuk ve kalın çıkıyordu.

Yüksek bir patlama sesinin ardından bir dizi Rusça küfür duyuldu ve Sex Eyes tamamen çıplak bir şekilde yataktan atladı. Yatak odamın kapısı tekmelenerek açılmıştı ve bu kuvvet kapının duvara çarpmasına neden olmuştu.

Bir de baktım ki, 2 metre boyundaki ağabeyim Aleksandr tüm ihtişamıyla içeri giriyor.

O kocaman bir adamdı. Profesyonel bir güreşçi gibi yapılıydı ve lanet olası kapıdan her geçtiğinde başını eğmek zorunda kalacak kadar uzundu. O benim

babamın gurur ve neşe kaynağıydı. Tahtı devralacak ve mirasımızı sürdürecektir bir sonraki Volkov'du. Tüm dünya onun parmaklarının ucundaydı. Yakışıklı olması da işleri kolaylaştırmıyordu ve o da bunun çok iyi farkındaydı. Siyah saçları kısa kesilmiş ve düzgünce taranmıştı. Keskin çenesi ve delici parlak mavi gözleri her zaman kadınların kalbini kazanırdı.

Aleksandr, lanet olası yerin sahibiymiş gibi içeri girdi ve tam önümde durdu. Bakışları Sex Eyes'a, yani bana, sonra tekrar Sex Eyes'a kaydı ve yüzünde her zamanki somurtkan ifadesi belirdi. Varlığının yoğunluğu odayı dolduruyordu, neredeyse onun saf erkekliğinden boğulacakmış gibi hissediyordunuz.

Sex Eyes, onun bakışlarının altında kıvranmaya başladı, bir ayağından diğerine geçerek. Başını boyun eğerek eğdi, penisi bacaklarının arasında sakın bir şekilde sallanıyor, kolları yanlarında sarkık duruyordu.

Aleksandr tamamen döndü ve bakışlarıyla beni sabitledi. "Gerçekten mi Illayana?" diye homurdandı.

188 cm boyunda olmama rağmen, gözlerine bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. "Ne?" dedim masumca.

Onun dikkatini dağıtacak bir şey düşün.

"Bugün benim doğum günüm olduğunu unuttun mu?"

Aleksandr gözlerini kısarak bana kaşlarını çatı ve dikkatini tekrar Sex Eyes'a çevirdi.

Oh ho, ho, gerçekten unutmuştu ve ben bunu kendi lehime kullanacaktım.

"Aman Tanrım, gerçekten unutmuşsun!" diye azarladım ve parmağımı göğsüne batırdım

"Kendi kardeşim doğum günümü unuttu! Kırıldım!" diye dramatik bir şekilde bağırdım, elimi alnıma götürdüm ve başım dönüyormuş gibi sallandım.

Aleksandr bana baktı, yüzünde tüm bu duruma olan öfkesi açıkça görünüyordu. "Ne istiyorsun, Illayana?"

Ah, büyük, kötü, ağabeyim beni iyi tanıyor. Tabii ki, doğum günümü unutmuş olması umurumda değil, ama istediğimi elde etmek için bu kartı oynayabileceğimi biliyorum ve o da bunu biliyor. Diyelim ki, bu ilk kez olmuyor.

"Bu yıl hediyeleri bırakalım ve bunun yerine, benim küçük bir sorunumu çözmene yardım et," dedim hiç de incelikli olmayan bir şekilde, başparmağımla Sex Eyes'ı işaret ederek.

Aleksandr gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra bana baktı. Dönüp yatak odamdaki çıplak adama doğru yürümeye başladı.

Seksi Gözler başını kaldırdı ve geri çekilmeye başladı, ellerini teslim olarak havaya kaldırdı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı, geri çekilmeye devam ederken. Bacakları yatağın ucuna çarptı ve Aleksandr elini omzuna koyarak onu oturmaya zorladı.

Aleksandr tereddüt etmeden takım elbisesinin içinden silahını çıkardı ve Sex Eyes'ın tam alnına ateş etti.

Sex Eyes, baygın bir şekilde yatağa düşmeden hemen önce sert bir "umph" sesi çıkardı.

"Onu çukura götüreceğim, sonra onunla ilgileniriz," dedi Aleksandr, baygın bedeni kaldırıp omzuna attı. "Acele et ve hazırlan, yoksa babamın bu sabah toplantı çağrısı yaptığını unuttun mu?"

"Siktir!" diye bağırdım ve dolabıma doğru koştum.

"Oh, lanet olsun, haklısın," diye mırıldandı Aleksandr kapıdan çıkarken.

Onu görmezden gelerek, hızlıca basit siyah bir kot pantolon ve düz bir tişört giydim ve banyoma koştum. Beş dakikalık hızlı bir duşun ardından giyinip aşağı indim.

Evimiz (insanlar daha çok malikane olduğunu söylerler) birkaç yüz dönüm arazi üzerine inşa edilmiştir. Tüm mülk çitle çevrilidir ve babamın adamları tarafından yirmi dört saat korunmaktadır. Bratva'nın liderinden bekleneceği gibi her yönüyle gösterişlidir.

Viktorya döneminde inşa edilmiş üç katlı ev, ismine layık bir yapı. Kuleleri, kulecikleri, etrafını saran verandaları, dekoratif korkulukları ve taş dış cephesiyle evimiz, annemin her zaman hayal ettiği gibi.

Geniş dairesel merdivenlerden aşağı inerken, kafamı toparlamaya çalıştım. Babam dün hepimize bu sabah önemli bir konuyu görüşmek için toplanmamızı söyledi. Tabii ki, o gece kafayı bulmaya zihnen hazırlandığım için pek dikkat etmedim.

Şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Bu toplantının ne hakkında olduğunu hiç bilmiyordum ve umarım dün bize söylememiştir. Aksi takdirde, ringde onunla birkaç raunt dövüşecek olan bir sonraki kişi ben olacağım.

Büyürken, kardeşlerimle her türlü kavgaya girerdik. Bağırış çağırıştan tam anlamıyla yumruklaşmaya kadar, en ufak şeyleri bile tartışırdık

küçük şey için tartışırdık. Birbirimize sürekli şaka yaptığımızı ve şakalarımızın bazen çığırından çıktığını söylemeye gerek bile yok.

Bir yıl, Lukyan ve ben Aleksandr'ın biraz gevşemeye ihtiyacı olduğuna karar verdik, bu yüzden votkasına Rohypnol, yani Roofies olarak bilinen uyuşturucu kattık. Bayıldıktan sonra onu bağladık ve striptiz kulüplerimizden birinde çıplak halde bıraktık, vücudunun her yerine striptizcilerin ruj izleri vardı.

Aleksandr, striptiz kulübüne nasıl geldiğine dair hiçbir fikri olmadan, öfkeli ve kafası karışık bir şekilde uyandı. Göğsüne yapıştırılmış basit bir not vardı: "*Lyubov, Lukyan & Illayana.*" *Sevgiler, Lukyan & Illayana.*

Eve döndüğünde, elinde notla savaşa hazırды. Bunun yerine, her zamanki gibi ringde hallettik. Babamız, birbirimizle kavga etme alışkanlığımızı engelleyemeyeceğini anlayınca, tüm anlaşmazlıkların kişisel spor salonumuzdaki boks ringinde çözülmesine karar verdi. Bunu bir ceza olarak da kullanıyordu. Bir işi batırırsak veya ona saygısızlık edersek, şeytanın ta kendisiyle birkaç raunt dövüşmek zorunda kalırdık ve babam ringde asla kolaylık göstermezdi. Onun kendi kanından olsanız da fark etmez, size yerinizi öğretmek için sizi yere sererdi.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde, sola döndüm ve uzun koridordan babamın ofisine doğru ilerledim. Büyük, ahşap bir kapının önünde durdum, elimi kaldırdım ve iki kez kapıyı çaldım.

"Girin," diye babamın sesi odanın içinden yankılandı.

Elimi kapı koluna uzattım ve hemen kapıyı açtım.

Duman ve alkol kokusu hemen duyularımı sarstı. Sabahın dokuzunda bile bu hiç şaşırtıcı değildi. Babam odanın ortasındaki büyük maun masasının arkasında oturuyordu. Onun imzası niteliğindeki üç parçalı Armani takım elbisesini giymiş, soğukkanlı bir Rus mafya üyesi değil, GQ dergisinin mankeni gibi görünüyordu.

Siyah saçları düzgün ve bakımlıydı, sadece birkaç gri saç teli görünmeye başlamıştı. Yüzünde her zamanki nötr ifadesi vardı, dünyayı umursamayan bir adamın tipik örneğiydi. Odaya girer girmez parlak mavi gözleri bana kilitlendi.

Babam sandalyesinden kalktı, masasının etrafından dolaşarak bana doğru geldi.

"*S dnem rozhdeniya, printsesa,*" *Mutlu yıllar, prenses,* dedi Rusça olarak beni kollarının arasına alırken. Alnıma küçük bir öpücük kondurdu

, beni bırakmadan önce hızlıca bir kez sıktı. Ceketinin cebine uzanıp bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

Ah, mükemmel bir hediye, para. Sevgili babamın her yıl bana hediye getireceğine her zaman güvenebilirim.

Parmak uçlarımda yükselerek, yanağına bir öpücük kondurdum ve fısıldadım,

"Spasibo, otets" Teşekkürler, baba.

Vücudunu düzeltti, kravatını düzeltti ve ellerini takım elbisesinin üzerinde gezdirdi. Rahatsız olduğunun açık bir işaretiydi. Babam beni seviyor, buna hiç şüphem yok, ama bunu gösterme konusunda pek iyi değil. Genel olarak duygularını veya hislerini gösterme konusunda.

O, sert olmak için yetiştirilmişti. Zayıflık göstermemek için. Bir *Pakhan*'ın olması gerektiği gibi acımasız bir katil olmak için. Bu tür bir yetiştirilme tarzı, onu şefkatli bir ebeveyn yerine sert sevgi gösteren bir ebeveyn haline getirmişti.

Masasına geri döndü ve büyük deri koltuğuna oturdu, sanırım ikinci ya da üçüncü votkasını bardağına doldurdu. İçeri girerken zarfı arka cebime koydum ve etrafıma göz gezdirdim.

Lukyan, babamın masasının önündeki sandalyede oturmuş, sırtını yaslamış, ayak bileğini rahatça sol dizine dayamıştı. Ağzında kalın, kahverengi bir puro, elinde yarısı votka dolu bir bardak vardı.

En küçük erkek çocuğu ve kesinlikle öyle davranıyordu. Kaygısızdı, "siktir et" tavrıyla kötü bir koku gibi etrafına yayılıyordu. Kötü durumları kara mizah ve berbat şakalarla hafife alan ilk kişi hep oydu, hiçbir şeyi fazla ciddiye almaz, her zaman genel olarak bir pislikti. Aramızda sadece birkaç yaş fark vardı. O benden büyüktü, ama çoğu zaman çocukça davranışlarına bakılırsa bunu hiç fark edemezsiniz. Beni çoğu zaman deli ediyordu.

Bardağı çevirerek dudaklarına götürdü ve kalanını bir dikişte içti. Bardağı babamın masasına koydu, hızla ayağa kalktı ve bana doğru geldi.

Aleksandr kadar uzundu, ama Lukyan, kanlı bir tuğla ev gibi yapılı değil, daha zayıf bir yapıdaydı. Koyu renkli saçları ensesinde toplanmıştı, birkaç tel ise yüzüne dökülüyordu. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları gülümsemeye kıvrıldı.

"Doğum günün kutlu olsun, küçük kardeşim," dedi, kalın Rus aksanı gün gibi açıktı. Las Vegas'ta ne kadar uzun süre yaşarsak yaşayalım, aksanı

asla değişmedi, gerçek kökeni her zaman ortaya ıktı.

"Teşekkürler, kardeşim," dedim, kollarımı beline dolayarak.

Nikolai, babamın masasının arkasındaki gölgeden çıktı ve ben şaşkınlıktan irkilmemek için kendimi zor tuttum. Babam, evreme dikkat etmediğimi bilse çok kızardı.

Nikolai yanımıza geldi ve Lukyan'ı kenara itti. Büyük, kaslı kollarını bana doladı ve çenesini başımın üstüne koydu. 1,98 metre boyunda olduğu için bu onun için çok kolaydı.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadı, sonra beni bırakıp duvarın kenarındaki her zamanki yerine geri döndü.

Lukyan ailenin çılgın aptalıysa, Nikolai onun tam tersiydi. Sessiz. Akıllı. Azimli. Nikolai ailenin beyniyken, Lukyan hepimizi çıldırtan baş belasıydı. Nikolai sadece inanılmaz derecede akıllı değil, aynı zamanda inanılmaz derecede güçlüydü. Onunla Aleksandr arasında bir kavgada kimin kazanacağına dair hep bahisler yapardık. Dostça bir dövüşten değil, gerçek bir kavgadan bahsediyorum. O sadece bizim teknoloji uzmanımız değil, aynı zamanda güvenlik şefiydi ve tüm gözetimle ilgili konulardan sorumluydu. Tüm zamanını Bratva'ya yatırır, kendisi için hiçbir şey yapmazdı. Bratva onun hayatıydı, o Bratva'ydı. Bratva için yaşıyor ve nefes alıyordu.

İkisine de teşekkür ettim ve Lukyan'ın az önce oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye oturdum. Babam bir bardak daha votka doldurdu ve bana uzattı. Bardağı aldım ve tereddüt etmeden içkiyi bir dikişte içtim. Boğazımdan aşağı kayan sıvının yakıcı hissi rahatlatıcı ve tanıdıktı.

Yedi yaşımdan beri, ilk cinayeti işledikten sonra votka içiyorum. Babam, "ldrecek yaştaysan, içecek yaştasın da" derdi. Asla sarhoş olmama izin vermezdi, ama ara sıra birkaç kadeh içmeme izin verirdi.

Lukyan yanıma oturdu ve ben gelmeden önceki pozisyonuna geri döndü. Puroyu dudaklarına götürdü, birkaç saniye boyunca derin bir nefes aldıktan sonra nefesini verdi.

"Peki, baba, bu toplantı ne hakkında?" Lukyan rahat bir şekilde sordu.

Babamız başını çevirip keskin bakışlarıyla onu szdi. Hiçbir şey söylemedi. Tamamen sessiz kaldı, Lukyan'ın sorusunu duyduğunu gösteren tek işaret, kaşını hafifçe kaldırmasıydı.

Lukyan hemen geri adım attı. "Sizden cevap beklediğimden değil tabii, baba," dedi çabucak, dik oturarak. "Yani..."

. . Ben sadece . . . bilirsin . . . oh lanet olsun," dedi ve başını eğdi.

"Oh, lanet olsun, seni aptal," diye fısıldadım ona doğru, ama babamın beni duyabileceğini biliyordum.

Babama ne olup bittiğini *asla* sormazdın. O, hazır olduğunda sana anlatırdı, bir an önce değil.

"Küstahlığını sonra konuşuruz Lukyan," dedi babam, sesi alçak ve tehditkardı.

Tüm tavırları soğuk ve tehditkardı. Onun yanında olmak bile insanın başını bacaklarının arasına gömüp kaçmak istemesine neden oluyordu. O benim babamdı. Onu seviyordum, ona saygı duyuyordum, ama aynı zamanda ondan korkuyordum. Korkmayan aptal olurdu.

"Aleksandr geri dönünce başlayacağız. Bu arada, kardeşin nerede?" diye sordu babam, öldürücü bakışlarını bana çevirip kaşını kaldırarak.

Siktir, siktir. Sakin ol. Eve bir erkek getirdiğini öğrenirse, ringde bulursun kendini.

"Beni uyandırdıktan sonra tuvalete gitmesi gerekti. Şiddetli ishal. Tam anlamıyla ishal," dedim çabucak, ellerimle bir patlama taklidi yapıp ses efektleri ekleyerek. "Kaboooooooooom"

Babam hareketsiz kaldı, yüzü ifadesizdi, ama dudaklarının hafifçe seğirdiğini görebiliyordum. Gülmemek için, "Rus mafya babası" imajını korumak için çok uğraşıyordu.

Ofis kapısına üç kez hızlıca vuruldu ve babamın gülme izleri geldiği kadar çabuk kayboldu.

"Girin," diye bağırdı.

Aleksandr kapıyı açtı ve içeri girdi. Babama hafifçe başını salladı, odanın diğer tarafına geçti ve üç kişilik kanepeye oturdu. Arkasına yaslanarak kollarını kanepenin arkasına uzattı ve ayak bileğini dizinin üzerine attı.

Babam tekrar bana odaklandı ve oda sessizliğe büründü.

"Başlayalım."

İkinci Bölüm

İllayana Volkov

Babam, başlamadan önce bardağını eline aldı ve votkasından uzun bir yudum aldı. "New York'taki bağlantılarımız bir mesaj gönderdi. La Cosa Nostra'nın başı Alessandro De Luca bir görüşme talep etti."

Sessizlik. Tamamen ve mutlak sessizlik. Yani, başka ne tepki bekliyordu ki? İtalyan bir ailenin Ruslarla bir tür ittifak kurmaya çalışması her gün olan bir şey değil. Tam olarak düşman değiliz ama dost da değiliz. Birbirimizle bir arada yaşıyoruz. Biz Las Vegas'ta kalıyoruz, onlar New York'ta kalıyor, tartışma bitmiştir. Birbirimizin yoluna çıkmıyoruz, birbirimizle ilişki kurmuyoruz ve bu şekilde hepimiz daha iyiyiz. Öyleyse neden şimdi bir şeyleri değiştirelim? Aleksandr, her zamanki gibi sessizliği ilk bozan kişi oldu. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "La Cosa Nostra mı? Eminler mi?"

"Öyleler," diye cevapladı babam, sandalyesine yaslanarak. "Alessandro'nun oğlu Vincenzo De Luca, mesajın gerçekliğini doğrulamak için bizzat kendisi getirdi. Talebin gerçek olduğunu ve ikimizin de yararına olacak bir anlaşma ile sonuçlanacağını ısrarla vurguladı."

"Karşılıklı yarar mı?" Lukyan alaycı bir şekilde sigarasından bir nefes çekti. Duman aramızdaki havada dönüp duruyordu, kokusu burnuma doluyordu.

"Ne tür bir anlaşma?" Aleksandr, Lukyan hiç konuşmamış gibi devam etti.

"Vincenzo ayrıntılara girmedir. Sadece tarafsız bir yerde bizimle görüşmek istediğini söyledi," diye cevapladı babam. "Temaslarımız New York'u takip ediyor ve De Luca'lar ile başka bir İtalyan aile olan Gambino'lar arasında çok sayıda cinayet olduğunu bildirdiler."

"Sence buluşmayı bu yüzden mi istiyorlar? Gambino'lara karşı yardım için mi?" diye sordum yüksek sesle, boş bardağımı babama doğru eğerek.

Babam hemen votkayı içeren büyük cam şişeyi kaldırdı ve bana bir bardak doldurdu.

"Mantıklı. Sorun ne?" diye sordu Lukyan.

"Bunu bilmiyorum," diye cevapladı babam. Odayı yavaşça süzdü, gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi ve hepimizle birkaç saniye göz teması kurmaya özen gösterdi. "Ama öğreneceğim."

Babamın sözleri, niyetiyle ilgili hiçbir tartışmaya yer bırakmadı.

"Onlarla buluşmayı kabul ettin mi?" diye sordu Aleksandr, kaşlarını kaldırarak.

"Birbirimizden uzak durmak, aramızda her zaman sözsüz bir anlaşma olmuştur. Alessandro bana ulaşıyorsa, nedenini merak ediyorum," diye açıkladı babam rahat bir şekilde. "Ve burası çok sıkıcı hale geldi. Belki küçük bir savaş ortamı biraz canlandırır," dedi ve bana göz kırptı.

Ben de göz kırptım ve içkimin bir yudumunu içtim. "Ne zaman ve nerede?"

diye sordu Aleksandr.

"Kansas City, yarın. Sen, Maxim ve kız kardeşin benimle birlikte geleceksiniz."

"Hay aksi!" Lukyan, ayağını yere vurarak tısladı. Her zaman bir şeyleri kaçırmaktan nefret ederdi. Ne şımarık bir velet.

Babası ona sert bir bakış attı, öfkesini yüzünde belli etti. Çenesini ve yumruklarını sıkmış, her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Yani... onlar kesinlikle daha iyi bir seçim. Çok haklısın baba, çok haklısın," dedi Lukyan hızla, başını eğerek.

Yalakalık.

Babam Lukyan'ı tamamen görmezden geldi ve sağ eliyle masasının çekmecesini açarak birkaç dosya çıkardı. Onları masasının üzerine fırlatarak farklı yönlerde dağılmalarını sağladı.

Lukyan ayağa fırladı, klasörleri yakaladı ve her birimize dağıttı. Belli ki babamızın gözüne tekrar girmek için can atıyordu. Boşuna. Eğer sana saygısızlık ettiğini düşünürse, bunu ringde düzeltmekten başka çaresi yoktu.

Bir klasörü aldım ve Lukyan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle alay ettim. Bana gözlerini kısarak baktı ama sessiz kaldı. Zaten ince bir buz üzerinde olduğunu biliyordu.

Aleksandr ve Nikolai'ye klasörlerini vermek için hareket ederken, ben de klasörümü açtım ve De Luca ailesinin bir aile fotoğrafıyla karşılaştım.

Ortada duranların Bay ve Bayan De Luca olduğunu tahmin ediyorum.

Alessandro dik ve gururlu bir şekilde duruyordu, sol eliyle kravatının ortasını tutuyordu, sanki fotoğraf kravatını düzeltirken çekilmiş gibiydi ve sağ kolu 90 derece bükülmüş, Bayan De Luca'nın kolu onun koluna dolanmıştı.

Kusursuz, gri, üç parçalı bir takım elbise giymişti, açıkça vücuduna göre dikilmişti. 50'li yaşların sonunda, 60'lı yaşların başında gibi görünüyordu, saçları koyu renkli ve canlıydı. Milyon dolarlık gülümsemesi başkalarını kandırabilir, ama ben gerçeği biliyordum. Gözlerinde gizlenen kötülüğü gün gibi açıkça görebiliyordum. Bu adam manipülatif, entrikacı ve acımasızdı.

Bayan De Luca tam beklediğim gibiydi. Soluk tenli, uzun siyah saçlı, minyon bir kadındı. Yuvarlak yüzü ve ceylan gözlü ifadesi onu olduğu gibi gösteriyordu. Zayıf. Etkileyici olmayan. Uysal. Tek göze çarpan özelliği büyüleyici yeşil gözleriydi. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen, çok canlı gözlerdi.

Alessandro'nun yanında birkaç santim daha uzun başka bir adam duruyordu. Gözleri beni hemen cezbettti. *Hayır. Olamaz.* Bir başka çift gözlü güzellik! Ama bu adam? Lanet olsun, bu adam Sex Eyes'tan çok daha önde.

Takım elbisesinin içinde bile kaslarının kasları olduğu belliydi. Takım elbisesinin doğru yerlerinde şişkinlikler vardı, açıkça babasınınki gibi özel dikilmişti. Takım elbisesinin yakasında hafif bir mürekkep izi görünüyordu ve ben onun lanet olası giysilerinin altında ne olduğunu merak etmekten ölüyordum.

Gözlerim tekrar yüzüne döndü ve *lanet olsun*, o kadar çekiciydi ki. Yüksek elmacık kemikleri, dolgun, çekici dudakları, çenesi o kadar belirgindi ki, üzerinde cam kesilebilirdi. O kadar keskin hatlıydı ki. O kadar mükemmeldi ki. O kadar ısırılasydı ki.

Dur, ne? Odaklan, Illayana!

Gözleri... Tanrım, gözleri. Biri yeşil, rengi dünyadaki en nadir zümrüt kadar büyüleyici. Biri mavi, çok parlak ve ışıltılı, sıcak bir yaz günündeki okyanus gibi. Siyah saçları kısa ve geriye taranmış, düzgünce şekillendirilmişti ve yirmili yaşların sonlarında, otuzlu yaşların başında gibi görünüyordu. Şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en seksi adamdı. Tek istediğim, o lezzetli vücudu dilimle okşamak ve dokunuşumla o güçlü bedenin titremesini hissetmekti.

Bayan De Luca'nın yanında başka bir adam vardı. Babası kadar uzun boylu ve kardeşi kadar yakışıklıydı, ama önündeki muhteşem örnek gibi dikkatimi çekmedi. Takımı güzeldi ve ona mükemmel şekilde uymuş. Siyah saçları dağınık bir şekilde taranmıştı ve parlak yeşil gözleri annesininkilerle aynı renkteydi. Dudakları, ne kadar yakışıklı olduğunu çok iyi biliyor gibi, sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bu adam tam bir kadın düşkünüydü.

De Luca'ların yetişkinlerinin hemen önündeki kanepede iki küçük çocuk oturuyordu. Bir erkek ve bir kız, yaşları on civarında gibi görünüyordu. Küçük erkek çocuğu babası ve kardeşleriyle aynı takım elbise giymişti, küçük kız ise beyaz bir elbise giymişti ve saçında da elbisesine uyan beyaz bir fiyonk vardı.

Fotoğraf, ikisinin tartışıyor gibi görüldüğü bir anı yakalamış gibiydi. Küçük çocuğun yüzü öfkeyle buruşmuş, küçük yumruğu doğrudan kız kardeşine doğru uzanıyordu. Küçük kız da pek mutlu görünmüyordu, ayağı havada asılı duruyordu, neredeyse ona vurmak üzereydi.

Ne kadar da sevimli.

De Luca ailesine uzun uzun baktıktan sonra başımı kaldırdım ve babamın devam etmesini bekledim. Aleksandr, Nikolai ve Lukyan da benim kadar yoğun bir şekilde fotoğrafı inceliyorlardı, sanki tek bir fotoğraftan ihtiyaçları olan tüm bilgileri alabileceklermiş gibi.

Babam boğazını temizleyerek, tüm dikkatimizi istedi ve hepimiz onun isteğini yerine getirdik. Fotoğrafı hepimizin görebilmesi için önüne tuttu. "Alessandro De Luca ve eşi Isabella De Luca. Yanında en büyük oğlu Arturo De Luca var ve söylentilere göre onun yardımcısı. Vincenzo, tahmin ettiğiniz gibi, Isabella'nın yanındaki erkek. Bildiğim kadarıyla, babasının infazcısı."

"Arturo De Luca'yı duydum. Vegas yeraltı dünyasında ona Shadow diyorlar," diye başladı Lukyan. "Görünüşe göre Alessandro, Elias Huber'in yanında eğitim alması için İsviçre'ye gitmesi için ona yılda beş milyon ödüyor."

"Elias Huber mı? Suikastçı Eğitmeni mi?" diye sordu Aleksandr şaşkınlıkla.

"Tek ve eşsiz. On üç ile on yedi yaşları arasında oradaydı," dedi Lukyan, sönmüş purosunu yeniden yakarak. "En azından ben öyle duydum," diye ekledi omuz silerek.

Elias Huber, suç dünyasında bir efsaneydi. Dövüşçü ve silah uzmanı olarak tanınan Huber'e, birini ortadan kaldırmak isteyenler başvururdu. Kişinin ne kadar önemli veya yüksek mevkili olduğu fark etmezdi. Söylentilere göre Huber herkesi ortadan kaldırabilirdi. Adına tek bir leke bile yoktu.

"Vincenzo da oldukça tanınır. Bizim askerlerden bile birkaçı onun acımasızlığını duymuştur," diye başladı Nikolai. "Demyan bir keresinde Vincenzo'nun aile içinde bir hain bulduğunu duyduğunu söylemişti. Kısa bir süre sonra, hainin cesedi parçalanmış ve parçaları diğerlerine ibret olsun diye New York'un dört bir yanına dağıtılmıştı."

Düşük ve uzun bir ısıklık çaldım. "Vay canına... Bu benim tarzım bir adalet," dedim gülümseyerek.

"Evet, lanet olsun!" Lukyan da aynı fikirdeydi, elini kaldırıp yumruğunu benimkine çarptı.

Gülerek dikkatimi tekrar Babaya çevirdim. "Yani yarın tanışacağımız kişi bu mu?" diye sordum, kafamı toparlayıp odaklanmaya çalışarak.

"Da," diye cevapladı babam, bir shot daha votka doldururken. "Hazırlıklı olun. İkinizin de silahlı olmasını ve Kevlar yeleklerinizi giymenizi istiyorum. Bunun bir pusu olduğunu sanmıyorum, ama riske girmeyeceğim."

Aleksandr ve ben başımızı salladık.

Zihnimde, yanımda götüreceğim tüm silahları saymaya başlamıştım. Sustalı bıçağım, itme hançerim, en sevdiğim birkaç bıçak ve bazı fırlatma bıçakları. Eski dostum Smith and Wesson tabancamı da unutmamalıyım; o güzellik beni birçok zor durumdan kurtarmıştı. Bir yanım kavga çıkmasını umuyordu, Volkovlar'ın savaşa girmesi uzun zaman olmuştu.

"Nikolai ve Lukyan, ikinizin de *Russian Roulette*'e gidip High Rollers ile bazı anlaşmazlıkları çözmenizi istiyorum," dedi babam, ellerini ağabeylerime doğru uzatarak.

Russian Roulette, Las Vegas'ta sahip olduğumuz birçok kumarhaneden biri, ayrıca bazı lüks striptiz kulüpleri ve restoranlar da var. Dürüst olmak gerekirse, mafya hayatından çıkıp yasal bir iş kurmak için yeterli işimiz ve gelirimiz var, ama bunun neresi eğlenceli ki?

"Evet!" dedi Lukyan, silahını ve bıçağını çıkararak. "Nasıl çözülmesini istersiniz, baba?" diye sordu, sağ elini tabancasıyla, sonra sol elini bıçağıyla kaldırarak.

Babası masanın üzerinde parmaklarını tıklatarak düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Lukyan'ın bıçağına başını çevirip gülümsedi. "Çok acele etmeyin çocuklar," dedi gülerek.

Lukyan zarif bir şekilde ayağa kalktı ve giderken ceketinin düğmelerini ilikledi. Nikolai masanın etrafından dolaşıp Lukyan'ın yanına geldi. İkisi de hafifçe eğildiler ve odadan çıktılar.

Aleksandr kanepeden kalkıp Lukyan'ın oturduğu sandalyeye oturdu. Babam da ayağa kalktı, masasının önüne geçip masaya yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sert bakışlarıyla beni deldi.

"Yarınki toplantıda sana ekstra özel ilgi göstermen gerekecek, *doch*." *Kızım*.

Kaşlarımı kaldırdım ama sessiz kaldım, çünkü henüz bitirmediğini biliyordum.

"Bir evlilik teklifi gelme ihtimali var. İki aile arasındaki güvenilir ittifakı sağlamlaştırmanın tek yolu bu. Biz de İtalyanlar kadar evliliğin kutsallığına değer veriyoruz ve iki halk da böyle bir birleşmeye saygısızlık etmez."

Ah. Bu, yarın gelmemi istemesinin nedenini açıklıyor. Bir birliktelik önerilirse, büyük olasılıkla De Luca ailesinden bir erkek evlenecektir.

"Seni asla evlenmeye zorlamam. Seçim tamamen sana ait olacak," dedi babam, elini omzuma koyarak. "Sana yalan söylemeyeceğim; De Luca'larla bir ittifak kurmak bize çok fayda sağlayacak. New York bize açılacak ve elde edeceğimiz para ve güç, ailemizi şu anda olduğundan daha da güçlü hale getirecek."

Ben başımı salladım ve dikkatle dinledim.

"Ama son karar senin, İllayana. Her zaman."

Babama gülümsedim. Hayatımın çoğunda onun sert, sert, Rus

mafya tarafını görmüştüm. Omzumdan elini çekip tuttum.

"De Lucaslar ve Gambinolar arasındaki savaşı da merak ediyorum, baba. Yarın dikkatle izleyeceğim ve eğer evlilik teklif ederlerse, karar vermeden önce tüm artıları ve eksileri tartacağım."

Babam gülümsedi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Şu lanet olası artı ve eksileri listeleri. Annen bu konuda her zaman çok iyiydi," gözleri dondu, sanki aniden geçmişteki bir anıya kapılmış gibi.

Annemden bahsedilmesi beni üzmesin diye uğraştım, özellikle de annemin yokluğunun babamı ne kadar üzdüğünü bildiğim için.

Rakip bir Rus ailesi olan Voznesenskiler, bizi devirip sahip olduğumuz her şeyi ele geçirmeye çalıştı. Evimize, kumarhanelerimize, striptiz kulüplerimize ve restoranlarımıza aynı anda saldırdılar. Nasıl başardıklarını bilmiyoruz, ama bizi yenmek için yeterli olacağını umarak tüm iş yerlerimize saldırdılar.

Yeterli olmadı. Çok sayıda iyi adamımızı kaybettik, mülklerimize büyük zarar verildi, ama sonunda Volkovlar galip geldi. Ne yazık ki, hepimiz kurtulamadık. Annem kaçırıldı, tecavüze uğradı ve öldürüldü.

Cesedini bulduktan sonra, babam daha önce hiç görmediğim bir öfkeye kapıldı. Adalet yemini etti. Voznesensky ailesinden intikam alacaktı. Kan ve intikam sözü verdi. Ve tam da istediğini elde etti.

Birkaç ay sürdü, ama babam Voznesensky ailesinin tüm üyelerini, hem Amerika'da hem de Rusya'da avladı. Her birini katletti. Kadınları (ve çocukları) bağışlamadı, hayır. Voznesensky soyadını taşıyan herkesi öldürdü, onları yeryüzünden silip süpürdü.

Haber hızla Bratva'da yayıldı. Artık herkes biliyor ki, Volkovlarla uğraşırsan, acı çeken sadece sen olmazsın. Bütün lanet olası ailen acı çeker.

"Öyleydi," diye fısıldadım.

Babamın gözleri bana takıldı ve yüzü yumuşadı. Bir an için ofisinde tam bir sessizlik oldu, babam, Aleksandr ve ben, hepimizi mahveden kadının anılarına dalmıştık.

Babam, sanki düşüncelerini kafasından silmeye çalışır gibi hızla başını salladı ve yüzü, hayatım boyunca tanıdığım sert ve soğuk ifadeye geri döndü. Parmağını bana doğrulttu ve sert bir sesle, "Sabah hazır ol, Illayana. Saçmalama." dedi.

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim.

"Güzel. Şimdi git ve doğum gününün tadını çıkar," dedi babam, elini kapıya doğru sallayarak beni gönderdi.

Sandalyemden kalktım ve öne eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. Arkanı dönüp Aleksandr'ın omzuna bir tokat attım. "Görüşürüz ağabey," dedim, yüzümde küstah bir gülümsemeyle.

"Görüşürüz velet."

Üçüncü Bölüm

Illayana Volkov

Babamın ofisinden çıktıktan sonra heyecandan içim içimi yiyordu. Başka bir mafya ailesiyle savaşa girme olasılığı parmaklarımı titretmiş, kanımı kaynatmıştı. Volkovlar'ın layık bir rakiple karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Babamın annemin ölümünün ardından çılgına dönmesinden sonra, kimse bize meydan okumaya cesaret edemedi ve onları suçlayamam. Bütün bir ailenin yok edildiğini duyduğunuzda, sorumlu olan insanlardan uzak durma eğiliminde olursunuz.

Babamın ofisinin dışındaki uzun koridorda yürürken, yarınki toplantıyı düşünmeye başlıyorum. De Lucaslar nasıl insanlar? Bratva'dan tam olarak ne istiyorlar? Basit bir ticaret anlaşması olabilir. La

Cosa Nostra uyuşturucu ticaretiyle tanınırken, Bratva silah kaçakçılığı ve kara para aklamada uzmanlaşmıştır.

De Lucas ailesi, Gambino ailesiyle savaşmak için güçlü silahlar mı arıyor olabilir? Basit bir takas mı? Uyuşturucu karşılığında silah? Bunu öğrenmek için yarına kadar beklemek zorunda olmamdan nefret ediyorum. İki gözlü güzel kız da orada olacak mı acaba?

Mutfağın önünden geçerken, hizmetçilerin öğle yemeğini hazırlamak için koşturduklarını izledim. Geniş açık alandan geçip arka kapıya doğru ilerlerken neredeyse hiç dikkatimi vermedim.

"İllayana, bekle."

Dönüp kaşlarımı çattım. "Nik? Lukyan'la birlikte büyük bahisçilerle ilgilenmek için ayrılacağını sanıyordum."

"Öyle," dedi, önümde durarak. "Önce seninle konuşmam lazım." Odaya göz gezdirdi ve fısıldayarak konuşabilmem için bana yaklaştı. "Dün gece ne olmuştu öyle?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, aptal rolü yaparak.

Bana sert bir bakış attı, ne demek istediğimi bilmediğime bir an bile inanmadı. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Illayana. Kulüpten eve getirdiğin o küçük pisliği kapıdan geçirmemeleri halinde Ivan ve Donat'ı hadım etmekle tehdit ettin."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle mi yaptım?"

"Evet, yaptın. Neden böyle aptalca bir şey yaptın? Babamın, bir normun kapıdan geçtiğini öğrendiğinde çıldıracağını biliyorsun."

Babam, suç örgütü üyesi olmayan herkesi "normal" olarak sınıflandırıyordu, şiddet ve kanla dolu bir hayat yerine tamamen normal bir hayat yaşayan insanlar olarak.

"Bak, dürüst olacağım, o geceyi neredeyse hiç hatırlamıyorum Nikolai. Üzgünüm, tamam mı?"

Başını salladı, yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Babam öğrenmeden onu ortadan kaldır. Yoksa ikimizin de başı belaya girer."

Ona selam verdim. "Peki, efendim."

"Ciddiyim, Illayana. O senin sorumluluğunda. Eğer bu işi halletmezsen, hepimiz başımız belaya gireriz."

"Tamam, tamam, ben hallederim. Sakın telaşlanma." "Nikolai! Acele et!" Lukyan evin önünden bağırdı.

Kardeşim gözlerini kısarak parmağıyla bana sertçe işaret etti, sonra dönüp mutfak tezgahından bir muz aldı ve koşarak uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım ve dış verandaya açılan sürgülü kapının koluna uzandım. Arkamdan derin bir ses beni çağırđı. Dönüp baktığımda, babamın

Sovyetnik'i Maxim'in bana doğru geldiğini gördüm.

Sovyetnik, *Pakhan'a* karar vermede yardımcı olan ve farklı bir bakış açısı sunan bir danışmandır. Maxim, hatırlayabildiğim kadarıyla Bratva'da çalışıyor ve babamın en güvendiğı danışmanlarından biri.

O önümde durduğunda, uzun, kaslı vücudunu baştan aşağı süzdüm. Dolgun dudakları, beni her zaman tahrik eden şeytani gülümsemesine büründü ve çikolata kahvesi gözleri heyecanla parladı.

Maxim ve ben son birkaç yıldır biraz cinsel bir ilişki yaşıyoruz. Benden biraz daha yaşlı olabilir... tamam, çok daha yaşlı. Otuz dokuz yaşında, aramızda tam on sekiz yaş fark var, ama umurumda değil. O çok seksi ve yaşlı olsalar bile yaş benim için önemli değil.

"Doğum gününüz kutlu olsun, Bayan Volkov," dedi, hafifçe eğilerek ve eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

Yıllar önce birbirimize ilk isimlerimizle hitap etmeye başlamış olsak da, kamuoyunda bana her zaman olması gerektiğı gibi hitap eder. Babam, adamlarından biri, hem de *Sovyetli bir adamın*, on sekiz yaşına yeni basmış kızıyla yattığını öğrenirse onu öldürür. Aslında, öldürmek çok çabuk olur. Babamı ve intikam ihtiyacını tanıdığımdan, Maxim'i öldürmeden önce uzun süre acı çekmesini sağlayacağını söyleyebilirim.

"Maxim," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, başımı hafifçe eğerek.

Maxim mutfağı gözden geçirdi, çevremizde kimlerin olduğunu not aldıktan sonra kahverengi gözleri tekrar bana odaklandı. Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü ve zihninde beni soyduğunu görebiliyordum. "Spor salonuna mı gidiyorsun?" diye sordu, sesinde bir parça baştan çıkarma vardı.

Spor salonu bizim sık gittiğimiz bir yer. Benim için özel olarak tasarlanmış, sadece kardeşlerim ve benim girebildiğimiz bir egzersiz alanı var. Babam bazen biraz fazla koruyucu olabiliyor ve tek kızı söz konusu olduğunda tüm önlemlerin alındığından emin olmak istiyor.

Doğrusu, spor salonuna gidiyordum, ama onun düşündüğü egzersiz için değil.

"Evet," diye cevap verdim ve topuklarımı dönüp dışarı çıktım.

Verandaya adımımı attığım anda Las Vegas güneşi üzerime çöktü ve sıcaklık anında alnıma ter damlaları getirmişti. Bu lanet sıcaklığı inanılmaz bir tutkuyla nefret ediyordum. Hava çok sıcak ve nemliyse, yolumdan çekilseniz iyi olur. Sıcak bir günde beni sinirlendiren bir iki kişiyi vurduğum bilinir.

"Biraz arkadaşlık ister misin?" diye sordu Maxim, evin birkaç metre arkasındaki depoya doğru yürürken arkamdan gelerek. "Sana doğum günü hediyeni vermem lazım," dedi göz kırparak.

Maxim'i tanıyorsam - ve tanıyorum - onun "hediyesi" sikidir.

"Bugün olmaz," dedim, sertçe. "Yarın babamla bir toplantım var ve öncesinde iyi bir antrenman yapmam lazım."

Maxim aniden durdu, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "De Luca ile mi? Oraya mı gidiyorsun?"

Ses tonu beni çok sinirlendirdi ve dişlerimi sıkmaktan kendimi alamadım.

"Evet. Babam istedi."

"Neden?" diye sordu Maxim hemen ve soruları beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

Üç otoriter erkek kardeş ve Rus Bratva'nın başı olan bir babayla büyüdüğüm için, kendimi savunmayı ve kimseden saçmalık dinlememeyi çok çabuk öğrendim.

"Çünkü babam öyle söyledi."

Sanki başka bir nedeni varmış gibi!

Biraz sinirlenerek yoluma devam ettim, o da hemen arkamdan geliyordu ama hiçbir şey söylemedim.

"Neden *seni* orada istesin ki? Toplantılara neredeyse hiç gelmiyorsun. Sen her zaman Lukyan'la birlikte cezalar veriyorsun."

Bu doğruydı. Babamın Las Vegas'taki diğer ailelerle veya çetelerle düzenlediği toplantılara hiç ilgi duymamıştım. Kardeşlerimle birlikte dışarıda olmak ve babamın sözünü uygulamak daha çok hoşuma gidiyordu. Asıl eğlence oradaydı.

Maxim'e babamın düşüncelerini anlatıp anlatmamayı tartışıyordum. Evlilik olasılığı hakkında. Maxim nasıl tepki verecekti? Bana karşı her zaman biraz sahiplenici davranmıştı.

Çıldırır mıydı? Tanrım, umarım çıldırılmaz, onun kıskanç tavırlarıyla uğraşmak istemiyorum.

Sonunda ağzımı kapalı tutmaya karar verdim. Babam onun bilmesini isteseydi, kendisi söylerdi.

"Babamın emirlerini sorgulamam, sen de sorgulamamalısın," dedim sertçe, konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırarak.

Depo nihayet göründü ve birkaç adım arkamda duran Maxim'e döndüm.

"Onu sorgulamıyorum," dedi Maxim çabucak. "Sadece neden *seni* orada istediğini anlamıyorum."

Onun sözlerinin yol açtığı öfke tüm vücudumu sardı. Ne, De Lucas'larla görüşecek kadar iyi olmadığımı mı düşünüyor? Bununla başa çıkacak kadar güçlü olmadığımı mı? Gözlerimi kapattım ve yumruklarımı sıktım. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıp gözlerimi açtığımda Maxim'in beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Ne?" diye sordu, başını yana eğerek.

Kafamı salladım ve geri dönerek spor salonuna doğru yürüdüm. Kapının koluna uzandığımda, "İçeri girip antrenman yapacağım. Peşimden gelme," dedim. Kapıyı açıp içeri girdim ve kapıyı arkamdan çarptım.

Maxim hep böyle olmuştur. Bratva ile olan ilişkimi hep sorgulamıştır. Yapılması gerekeni yapamayacağımı mı düşünüyor, yoksa sadece benim tehlikeye atılmamı istemiyor mu, bilmiyorum. Her halükarda, kendi işine bakması gerekiyor. Belki de aramızda olanları çok ileri götürdüm.

Kapının yanındaki duvarı el yordamıyla aradım ve parmaklarım ışık düğmesini bulur bulmaz onu açtım. Işık deponun her yerine yayılınca oda hemen netleşmeye başladı. Yüksek teneke çatılı ve beton zeminli, yaklaşık 25.000-50.000 fit kare büyüklüğünde geniş bir alandı. Spor salonu minderleri binanın stratejik noktalarına yerleştirilmişti ve sayısız ağırlık seti odanın her yerine gelişigüzel yığılmıştı.

İçeri girdim ve deponun en ucundaki odaya doğru ilerledim. Kapıyı açtım, ışığı açtım ve içeri girdim. Burası benim güvenli limanım. Gerçekten sakinleşip kendimi rahatlatılabileceğim tek yer.

Küçük bir kız olduğumdan beri jimnastik yapıyorum. Bratva için çalışmak dışında, jimnastik benim en büyük tutkumdur. Eğer mafya

mafya ailesinde doğmamış olsaydım, bunu kariyer olarak sürdürürdüm. Havada uçarken, vücudumu büküp döndürdükten sonra tamamen rahat bir şekilde yere indiğimde içimi kaplayan mutluluğu tarif etmek imkansız. Ne kadar gurur verici. Ne kadar büyük bir başarı. Gerçekten harika bir duygu.

Annem bu spora olan sevgimi gördüğünde, bana özel bir jimnastik salonu yaptırdı. Parayla satın alınabilecek en iyi ekipmanlarla donatılmıştı.

Hemen geniş açık alana yöneldim, başlamak ve uçmaya başlamak için hazırdım. Zihnimin kaybolmasına ve bedenimin kontrolü ele geçirmesine hazırdım.

Büyük mavi matın tam ortasına durdum; ayaklarım yere sağlam basarken ellerim yanlarımda duruyordu. Boynumu çıtlattım ve ellerimi salladım, yerinde zıpladım. Arka cebimden telefonumu çıkardım, Bluetooth hoparlörlere bağladım ve Spotify'yı tıkladım.

Müzik hemen odanın her yerine yayıldı, duvarlar titreşimlerden neredeyse sallanıyordu, ama umurumda değildi. Ne kadar yüksek sesli olursa o kadar iyi. Her şeyi bastırıp önümdeki göreve odaklanmak istiyordum.

Telefonumu bir kenara attım ve hemen koşmaya başladım. Mindere ulaşana kadar sürekli ön takla attım ve sonra tam bir dönüş yaparak ayaklarımın üzerine sağlam bir şekilde indim. Hiç duraksamadan vücudumu minderin ortasına doğru fırlattım ve amuda kalktım. Vücudum tamamen düzdü ve ayak parmaklarım tavana doğru bakıyordu. Beş saniye bekledim, o pozisyonu koruyarak hareketsiz kaldım, sonra ellerimi yavaşça hareket ettirerek geldiğim yöne doğru geri döndüm. Ellerimle on metre ilerledikten sonra vücudumu geriye doğru eğdim ve takla attım, ayaklarımın üzerine indim. Sonra döndüm ve hepsini tekrar yaptım.

Saatlerce vücudumu çalıştırdım, neredeyse kırılma noktasına kadar zorladım. Takla attım, uçtum, vücudumu her yöne çevirdim, olabildiğince esnek hale getirmek için çalıştım. Bitirdiğimde, matın ortasında sırt üstü yatıyordum, vücudum terle kaplıydı ve nefesim düzensizdi. Kaslarım inanılmaz derecede ağrıyordu ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım. Bu iyi bir seanstı.

Birinin yavaşça alkışladığı sesi beni düşüncelerimden kopardı ve gözlerim odayı tarayarak sesin geldiği yeri bulmaya çalıştı. Kardeşim Lukyan, yüzünde sırtarak uzak duvara yaslanmış, ellerini önünde ırpıyordu.

"Ne istiyorsun lan?" diye homurdandım ve gözlerimi kapattım.

Lukyan sessiz kaldı ve ben onun gittiğini sandım, ta ki onun iri vücudunun benimkinin yanına çöktüğünü duyana kadar. Kafamı ona doğru çevirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, vücudunu bana doğru çevirip başını eline dayadı.

Yüzüme yayılan sırıtışı engelleyemedim. "Hiçbir şey, sadece düşünüyordum," diye cevap verdim, başımı tekrar tavana çevirerek. "Büyük bahisçiler nasıldı?" diye sordum.

Doğrusu, ben de gidemediğim için biraz kızgındım. Genellikle müşterilerle Lukyan ve ben ilgilenirdik. Bazen insanlar haddini aşar, konuşmaması gereken kişilere laf atar ya da borçlarını ödemeyi reddederdi. İşte o zaman Lukyan ve ben devreye girerdik. Babamın infazcıları olarak, insanları hizada tutmak bizim görevimizdi.

Lukyan belindeki kınından bir bıçak çıkardı ve onu havaya kaldırdı. Bıçak hala kanla kaplıydı. "İstediğim kadar eğlenceli olmasa da yeterince eğlenceliydi."

Sessizce başımı salladım. Sonunda Lukyan yüksek sesle iç geçirdi.

"Bütün eğlenceyi ben yaşadığım için kızgınsın, değil mi?" Yüzünü göremiyorsa da, o piçin sırıttığını biliyordum.

"Siktir git," diye homurdandım.

Lukyan bir anda ayağa kalktı ve elini bana uzattı. Elini tuttum ve o da beni ayağa kaldırdı.

"Hadi," diyerek beni ana antrenman alanına geri götürdü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, ayaklarımla onun arkasında sürünerek.

Dürüst olmak gerekirse, yorgun ve huysuzdum ve antrenmandan dolayı tüm kaslarım ağrıyordu. Tek istediğim güzel, sıcak bir banyo ve biraz votka idi. Belki bir de esrar. *Kesinlikle* esrar.

"Sana henüz hediyeni vermedim," dedi Lukyan, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Heyecan içimi kapladı ve diğer tüm duygularım kayboldu. Hediyeleri severim. Ve Lukyan her zaman en güzel hediyeleri verirdi.

Aleksandr ve Nikolai'den daha çok Lukyan'a yakın oldum hep. Bunun nedeni onun benden sadece iki yaş büyük olması mı, yoksa ikimizin de aynı tuhaf kişiliğe sahip olması mı, bilmiyorum. Her halükarda, o benim en yakın kardeşim.

Beni deponun en arkasındaki büyük çelik kapıya götürdü. Kapının sağ tarafında küçük bir parmak izi tarayıcısı vardı

ve birkaç metre yukarıda, kapının üç metre yakınındaki her hareketi kaydeden ince, siyah bir kamera vardı.

Lukyan sağ işaret parmağını tarayıcının üzerine koydu, üzerindeki kırmızı ışık yeşile döndü ve kapı açıldı. Uzun, ahşap bir merdiven, zifiri karanlık bodrum katına iniyordu. Lukyan önden giderek merdivenlerden rahatça indi. Ben de arkasından gittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Lukyan aşağıya indiğinde, duvardaki bir düğmeye bastı ve koridor aydınlandı. Beni uzun koridordan geçirdi, birkaç kapalı kapıyı geçerek istediği kapıya ulaştı. Kapıyı açarak, elini önüne uzattı ve hafifçe eğildi, yüzünde şakacı bir ifade vardı. "Hediyen seni bekliyor, Prenses."

Ben ona sert bir bakış attım. "Bana öyle deme. Prenses diye çağrılmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." "Hadi ama, ikimiz de babanın en sevdiği çocuğunun sen olduğunu biliyoruz. Onun küçük Prenses'in," dedi Lukyan gülerek. Ben de yanından geçerken ona dirsek attım ve odaya girdim.

Önümdeki manzarayı içime çektim. Oda, tavandan sarkan tek bir erkek dışında tamamen boştu. Elleri, tavan boyunca uzanan bir kirişle tutturulmuş kalın bir zincirle bağlanmıştı. Vücudu havada hafifçe sallanırken ayakları yere zar zor değiyordu.

Tamamen çıplaktı ve vücudunda çok sayıda kesik ve çürük vardı. Kan yere damlıyor, odanın ortasındaki giderine doğru akıyordu.

Lukyan adama doğru yürüdü, saçını tuttu ve başını geriye doğru çekti. Onu uyandırmak için yüzüne birkaç kez tokat attı. "Uyan, uyan," diye şarkı söyleyerek, iyice uyanması için birkaç kez daha tokat attı.

Adam inledi.

Lukyan onu bıraktı ve bana döndü, yüzünde kötücül bir gülümseme vardı. "En iyi doğum günü hediyesi, değil mi?"

Gülümsedim. "O kim?" diye sordum, öne doğru yürüyerek av gibi etrafında dolaşım. Gözlerim vücudunu tarayarak tüm hayati zayıf noktalarını aradı.

"Yerel bir çete üyesi.

Strip'te kızlarımızdan birine şiddet uygularken yakalandı," diye cevapladı Lukyan, geri çekilirken.

Belki bilmiyoursundur, *Strip* şehir merkezindeki striptiz kulüplerimizden birinin adı, şehrin en kötü bölgelerinden birinde. Ara sıra çeteler de bizim sunduğumuz bazı hizmetlerden yararlanmak için uğrardı.

"Eğlenmeye hazır mısınız?" diye sordu Lukyan, uzun saçlarını ensesinde bağlarken. Gözleri heyecandan parlıyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Lukyan bıçağını aldı ve bana uzattı. Bıçak, bıçak ağzına LV harfleri kazınmış, siyah deri saplı küçük bir hançerdi.

Başparmağımı keskin kenarı boyunca gezdirdim ve kanın elimden damladığını izledim. Döndüm ve hediyeimin yanına geri döndüm, kanım heyecanla pompalanıyordu.

Gözlerim Lukyan'ın kilerle buluştu ve bıçağı kaldırdım, dudaklarımdan bir gülümseme geçti. "Nereden başlayalım?"

Dördüncü Bölüm

Illayana Volkov

Ertesi sabah saat altı gibi erkenden uyandım. Elimde değildi, yaklaşan gün için çok heyecanlıydım.

Önceki gece, De Luca ailesi hakkında bilinecek her şeyi araştırmak için saatler harcadım. Elde edebildiğim her türlü bilgi şimdi beynimde dolaşıyordu.

Örneğin, Vincenzo De Luca'nın New York'ta şehrin en büyük zamparası olarak bilindiğini biliyordum. Hiç ciddi bir kız arkadaşı olmamıştı. İnternetteki ve sosyal medya hesaplarındaki her fotoğrafta, her seferinde kolunda farklı bir kadın vardı. Yüzü, yaptığı aptalca ve pervasızca hareketlerle ilgili haberlerle her zaman magazin dergilerinin kapaklarını süslüyordu. Soğuk ve umursamaz biri olarak ün kazanmasının nedenini anlamak kolaydı. Ama onun başka bir yanı daha vardı... karanlık, acımasız bir yanı.

Söylentilere göre, ellerini kirletmeyi *seviyordu*. Cosa Nostra'nın resmi cezalandırıcıydı, hak edenlere tüm acıyı yaşatan kişiydi. Ve bu konuda oldukça yaratıcı olabiliyordu.

Kardeşi Arturo De Luca, ailenin yüzü gibi görünüyordu. Ve ne güzel bir yüzdü. New York şehrinde çeşitli şirketlerin CEO'su olan Arturo, iş dünyasında gerçek bir pitbull olarak biliniyordu. Ölümcül, acımasızdı ve hayır cevabını sevmezdi. Bir şeyi isterse, bunu elde ederdi - bunun için başkalarının üstüne basması gerekse bile. Sokaklarda onun hakkında pek fazla dedikodu dolaşmasa da, kardeşi kadar tehlikeli olduğunu hissediyordum. Onda bir şey vardı, o muhteşem, farklı renkli gözlerinin arkasında gizlenen, tehlike çılgınlıkları atan bir şey.

De Lucaslar hakkında bilgiler beynimde dolaşırken, gelecek gün için hazırlanmaya başladım. Hızla yataktan atladım ve hızlıca duş almak için banyoya gittim. Duşumu bitirdikten sonra, önceki gece hazırladığım kıyafeti giydim ve her zamanki saç ve makyaj rutinimi yaptım.

Boy aynasının önünde durup görünüşümü değerlendirdim. En sevdiğim iş kıyafetlerinden birini giymiştim. İkinci bir deri gibi göğsüme yapışan uzun kollu siyah bir bluz ve tüm kıvrımlarımı vurgulayan diz boyu kalem etek. Boyumu birkaç santim daha uzatacak en sevdiğim siyah Louis Vuitton topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Uzun siyah saçlarım vücudumun üzerinde serbestçe dalgalanıyordu ve belimin hemen üzerinde bitiyordu.

Makyajımı minimal tuttum, sadece basit bir göz farı, eyeliner ve allık sürdüm, dolgun dudaklarıma ise parlak kırmızı ruj sürdüm.

Göğsüme bir kılıf taktıktan sonra, iki adet dolu yarı otomatik tabancayı kılıfın ceplerine koydum. Belime bir kılıf daha takıp en sevdiğim sustalı bıçağı içine koydum. Dolabıma doğru yürüyüp, kıyafetime uyan ve silahlarımı gizleyen şık bir uzun palto çıkardım. Paltoma birkaç bıçak daha sakladıktan sonra çıkmaya hazırdım.

Telefonum çaldı. Kaşlarımı çatarak telefonu açtım. "Evet?" diye cevap verdim.

"Bugün De Lucas'larla mı buluşacaksın?! Neden bana söylemedin?!" Tatiana çılgılık attı. Ses o kadar yüksekti ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım.

"Onlarla buluşacağımı kim söyledi?"

"Fark etmez! Doğru mu?"

"Evet, doğru. Buluşmak istediklerini söylediler."

"Aman Tanrım! Aman Tanrım, seni şanslı kaltak! De Luca kardeşlerin ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?! Kışını tokatlayıp, amını hissedemeyecek hale gelene kadar sikebilecek kadar seksiler!"

Gözlerimi devirdim. "Sakin ol, o kadar da değil." Yalan söylüyordum. Onlar çok seksiydi. "Onların kim olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Halo, onlar New York'un en gözde bekarları! Kim onları tanımaz ki? Ah, şu anda seni o kadar kıskanıyorum ki, seni tekmeleyebilirim."

Güldüm. "Teşekkürler? Sanırım. Neyse, gitmem lazım. Onlarla buluşmak için yakında çıkacağız."

"Fotoğraf çek!" diye bağırdı.

"Fotoğraf mı? Ciddi misin? Onlarla buluşurken fotoğraflarını çekemem ki."

"Tabii ki çekebilirsin! Gizlice çek. Hadi ama, spank bankam için malzemeye ihtiyacım var."

"Dostum, onlar çıplak olmayacaklar!"

"Önemli değil. O kadar seksiler ki, çıplak olmalarına gerek yok. Benim için birkaç tane çek yeter."

"Deneyeceğim."

"Öyle yap!"

Kafamı sallayarak telefonu kapattım. Kız delinin tekiydi.

Yatak odamdan çıktım ve başka bir şey düşünmeden aşağı indim. Eğer orada durup düşünürsem, aklım çıldıracak ve sinirlerim bozulacaktı.

Fuayeye adımımı attığımda, Aleksandr'ı ön kapının yanında beklerken gördüm. Kaslı vücuduna tam oturan şık, siyah bir takım elbise giymişti. Siyah saçları kısa ve düzgün kesilmişti, mavi gözleri düşüncelere dalmış gibi kısılmıştı. Üzerinde herhangi bir silah göremedim, ama silahlı olduğunu biliyordum.

Aleksandr'a doğru yürürken duyulabilen tek ses, topuklarımın çıkardığı tıklama sesiydi. Ben onun yanına geçince, hızlıca yumruklarını birbirine vurdu. Babamızın ofisinin kapısının açılıp kapanmasını duymadan önce sadece birkaç dakika bekledik.

Dört adamıyla birlikte koridordan bize doğru ilerleyen babam, *bir Pakhan*'ın olması gerektiği gibi tehditkar görünüyordu. Yüzü taş gibi sert, hiçbir duygu göstermiyordu. Vücudu zarif hareket ediyordu, mermer zeminde yürürken ayakkabıları hiç ses çıkarmıyordu. Şık, koyu renkli üç parçalı bir Armani takım elbise giymişti, gri kravat ve ona uyan bir cep mendili vardı.

Aleksandr ona ön kapıyı açtığı anda tek kelime etmedi ve dışarı çıktı. Biz de hemen arkasından, evin önüne park edilmiş siyah Range Rover'a doğru yürüdük.

Maxim arabanın yanında bekliyordu, ayakları yere sağlam basmış, elleri arkada birleştirilmişti. "Patron," dedi derin bir sesle, arabanın arka kapısını açarak.

Babam başını hafifçe eğerek selam verdi ve arka koltuğa oturdu. Maxim elini uzattı ve beni arabaya bindirdi, Aleksandr da hemen arkamdan geldi.

Maxim yolcu koltuğuna oturdu, babamın adamlarından biri de sürücü koltuğuna geçti. "Gidelim," dedi Maxim sürücüye sert bir sesle. "Helikopter bekliyor."

Şoför başını salladı ve arabayı çalıştırarak evden uzaklaşan toprak yolu takip etti. Ana kapıya vardığımızda, büyük demirden yapılmış çit açıldı ve çıkışımıza izin verdi.

Kısa bir araba yolculuğunun ardından, MD 500 helikopterimizin bizi beklediği geniş bir açık alana vardık. Büyük pervaneli uçak hazırda ve havalanmaya hazırda, rüzgar pervanelerin etrafında esiyordu.

Hepimiz arabadan çıkıp helikoptere doğru koştuk. Bu, helikopterle bir yere gitmemiz gereken ilk sefer değildi, bu yüzden hepimiz ne yapmamız gerektiğini biliyorduk.

Başımı eğik tutmaya dikkat ederek, büyük siyah hava aracının içine atladım ve hemen koltuğa bağlandım. Kulaklığı takıp emniyet kemerimin yerine oturduğumu iki kez kontrol ettikten sonra, yanımdaki boş koltuğa oturan Aleksandr'a baktım. Kulaklığını takarken bana hızlıca göz kırptı.

Babam önümüzde, Maxim ise onun yanında oturuyordu. Pilota işaret verdikten sonra, helikopter kolaylıkla havalanmaya başladı.

Koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapattım ve De Lucas hakkında bildiğim her şeyi bir kez daha gözden geçirdim.

Ceketimin cebinde telefonumun titrediğini hissettim ve hızlıca çıkarıp mesajı okudum.

Maxim: Gergin olma bebeğim, seni koruyacağım ;)

Gözlerimi kaldırıp Maxim'in koyu kahverengi gözlerine baktım, o da zaten bana bakıyordu. Elinde telefonu vardı ve yüzünde sinsî bir gülümseme vardı.

Ona kaşlarımı çattım ve pencereden dışarı baktım. Bana "bebeğim" denilmesinden nefret ettiğimi biliyordu. Dahası, bana bu şekilde davranmasından nefret ediyordum. Ben çocuk değilim ve zayıf da değilim. Korunmaya ihtiyacım yok. Babam bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretti.

Maxim sınırları aşmaya devam ediyordu. Anlaşmamızı çok uzun süre sürdürdüm ve onun bana karşı kesinlikle hakkı olmayan bir hak iddia ettiği açıktı. Onunla birlikte olmak istesem bile - ki istemiyordum - bu asla gerçekleşemezdi. Babam buna asla izin vermezdi.

Aklıma bir fikir geldi ve sorgulamadan önce elimi kaldırıp kulaklığımın yanındaki düğmeye bastım ve konuştum.

"De Luca ailesiyle evlenmeyi kabul edersem, karşılığında ne isteyeceksin, baba?"

Sesim kafalarının içinden geçti ve üç çift göz bana bana

Maxim'in yüzünde saniyeler içinde saf şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı. "Evlenmek mi? Neden bir De Luca ile *evlenesin* ki?!" diye sordu, biraz fazla duygusal davranarak.

Aleksandr, Maxim'in soruma verdiği tepkiye kaşlarını kaldırdı ve ben zihnimde o aptala bir tokat attım. Daha dikkatli olmazsa, çok çabuk farkına varacaklardı. Ben sadece o pisliği biraz işkence etmek istemiştım, kimliğimizi tamamen açığa çıkarmak değil.

Babamın parlak mavi gözleri üzerimdeydi, heyecandan parıldıyordu. "Genişleme," diye cevapladı, ağzının bir tarafı gülümsemeye kıvrıldı.

Maxim'in gözleri babamla benim arasında gidip geliyordu, sanki bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyormuş gibi. Ondan yayılan öfkeyi görebiliyordum, öfkenin üzerime tırmanıp cildime yapıştığını hissedebiliyordum.

Kızgındı.

"İtalyanlar asla bir evliliğe razı olmazlar," dedi Maxim sert bir şekilde, başını çevirip pencereden dışarı bakarak. "Onlar geleneklere çok bağlıdırlar ve

asla *aile* dışından evlenmezler."

Bu doğrudu. İtalyanlar, sadece diğer İtalyan soylarından olanlarla evlenmeleriyle ünlüydü. Ben şahsen La Costa Nostra ile Bratva arasında bir birleşme olduğunu hiç duymamıştım, ama bu mümkün olmadığı anlamına gelmezdi.

Aleksandr'ın derin sesi, gün gibi açık bir şekilde duyuldu. "Evlilik mi istiyorsun, *sestra*?" *Kardeşim*?

Başımı çevirip ona baktım. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ve gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Dünyanın en kötü teklifi olmazdı, ağabey," diye cevap verdim ve ona göz kırptım. "Ben mi? La Cosa Nostra'nın gelecekteki başkanı ile evlenmek mi? Kim bilir ne kadar eğlenceli olurdu?" Çünkü içimde bir şüphe vardı, evlilik teklifi gelirse, bu en büyük De Luca'ya yapılacaktı, yani Alessandro sonunda görevinden ayrıldığında, ben New York'un kraliçesi olacaktım. Burada asla elde edemeyeceğim bir şey olduğunu düşünürsek, fena bir fikir değildi. Aleksandr, babamızın unvanını miras alacak olan kişiydi.

Aleksandr'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, kıkırdayarak iri vücudu titredi.

"Evlilik teklifinde bulunmayacaklar," diye araya girdi Maxim. "Bunu yapmazlar.

Onların işleri böyle yürümüyor."

Ona tekrar baktım. Gözleri bana sabitlenmişti, elleri dizlerinin üzerinde sıkıca kenetlenmişti. Vücudu öfkeden gerilmişti ve karşısına oturduğum yerden çenesinin titrediğini görebiliyordum.

"Bir ittifak önerilirse, bunu sağlamlaştırmanın tek yolu evlilik olur. Bu, mantıklı olan tek yol," diye cevapladı Aleksandr sert bir şekilde, Maxim'e gözlerini kısarak.

"Onlar bunu yapmayacaklar çünkü o İtalyan değil!" diye tısladı Maxim, doğrudan beni işaret ederek.

Babam onun patlamasına kaşlarını çatı. "Kendine hakim ol Maxim," diye azarladı, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi.

Maxim elini indirdi ve iri vücudunu düzeltti. Sanki tüm bunları ben planlamışım gibi, suçlayıcı bir bakışla bana gözlerini kısarak baktı.

Aslında, bir bakıma öyle de oldu.

"Sormayacaklar," diye mırıldandı. "Sormayacaklar."

Sanki bizi değil, kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi, ama her halükarda ben sessiz kaldım ve konuşmayı bıraktım.

Kısa bir süre sonra geniş, açık bir alana indi. Siyah bir SUV park edilmişti ve inişimizle birlikte yola çıkmaya hazırdı. Hepimiz arabaya bindik ve

hedefimize doğru yola çıktık.

Araba yolculuğu gergindi, helikopterdeki konuşma hâlâ havada asılı kalmıştı. Maxim'in hâlâ tüm bu olaylara kızgın olduğu belliydi. Bunu saklamaya bile çalışmadı. Pislik herif. Babam ve Aleksandr daha önce ilişkimizi bilmiyorlarsa, şimdi kesin biliyorlardı.

Kısa bir süre sonra, büyük bir ticari binanın önüne geldik. Binanın kime ait olduğunu bilmiyordum, ama babamın her şeyi hallettiğine güveniyordum. Park eder etmez, Maxim arabadan atladı, kapımızı açtı ve hepimiz dışarı çıktık. Arkamızda başka bir siyah SUV durdu ve babamın dört adamı sessizce arabadan inip arkamızda pozisyon aldı. Babamın her zaman ne kadar hazırlıklı olduğunu bilen biri olarak, bir tür pusu kurmadıklarından emin olmak için adamlarını biz gelmeden önce binayı incelemeleri için buraya göndermiş olacaktı.

Binaya girerken, zihnim aşırı hızlanmaya başladı. Gözlerim, girdiğimiz odanın içinde dolaşarak herhangi bir tehdit var mı diye bakındı, ama hiçbir şey yoktu. Orası tamamen boştu.

Ana katta yürüdük, etrafta tek bir kişi bile yoktu, topuklarımın tıklama sesi dışında tek bir ses bile duyulmuyordu.

Babam bizi binanın uzak tarafındaki asansöre götürdü. Asansör daracık bir yerdi, ama hepimiz içine sıkıştık. Kapı kapandığında ve asansör yükselmeye başladığında, bir şeyin elime dokunduğunu hissettim ve aşağı baktığımda Maxim'in parmaklarını bileğime doladığını gördüm. Ona şaşkınlıkla baktım ve bileğimi geri çekmeye çalıştım, ama o hemen daha sıkı tuttu.

Dudakları sıkı bir çizgi halinde bastırılmıştı ve alnının ortasındaki damarın zonklamaya başladığını görebiliyordum. Acı verecek kadar sıkı sıkı tuttu ve ben tepki vermemeye çalıştım. Asansör, katımıza vardığımızı duyuran sesini çıkarır çıkarmaz, ona gözlerimi kısarak baktım ve bileğimi kurtardım. Bu sefer bıraktı, ama yüzündeki ifadeden bunun bitmediğini anlayabiliyordum.

Babam önce çıktı, ardından sağında Aleksandr, solunda ben. Maxim, babamın diğer adamlarıyla birlikte arkamızda yerini aldı. Tamamen sessizce yürüdük, kimse ses çıkarmadı. Birkaç farklı konferans odasından geçtik, hepsi tamamen boştu. Burası tamamen terk edilmişti.

Koridorun sonunda, bir kadın başı eğik ve elleri önünde kavuşturulmuş bir şekilde bekliyordu. Şık, siyah bir pantolon takım giymişti ve sarı saçları sıkı bir topuz halinde toplanmıştı. Yaklaştığımızda başını eğik tuttu

ve tek kelime etmedi. Vücudunun titrediğini görebiliyordum ve korktuğunu biliyordum. Daha çok dehşete kapılmıştı.

Yani, kim korkmaz ki? Amerika'nın en acımasız iki mafya lideriyle birlikte bir binada mahsur kalmak üzeresin. Bu ihtimal karşısında en ufak bir korku duymuyorsan, o zaman sen tam bir aptalsın demektir.

Kadının yanındaki çift kapı, biz yaklaşırken açıldı ve içeri girdik. İlk fark ettiğim şey, odanın ortasındaki devasa konferans masasıydı. Elli kişi rahatlıkla oturabilirdi, ama o anda masada kimse yoktu. Üzerinde sadece ortada bir meyve sepeti vardı.

Maxim ve diğer adamlar arkamızda duvara yaslanarak pozisyon alırken, ben Aleksandr ile birlikte babamı takip ederek masanın başına geçtim. Gözlerim odanın her yerini tarayarak, görebildiğim her ayrıntıyı içine çekmeye çalıştım.

Alessandro De Luca masanın diğer ucunda tam ortada duruyordu, dudakları sıkı sıkıya kapalı ve gözleri bize dikilmişti. Dün gördüğüm fotoğraftakine benzer bir takım elbise giyiyordu ve fotoğrafta görüldüğünden daha da yakışmıştı.

İki oğlu da yanında duruyordu, Vincenzo solunda, Arturo sağında. En büyük oğluna açıkça bakmamak için kendimi zor tuttum. Aslında ona hiç bakmamaya çalıştım, ama onun bakışlarını üzerimde hissettiğim anda bu niyetim suya düştü.

Arturo uzun boyluydu; babasından birkaç santim daha uzundu. Takımı ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı, hareket ettikçe kasları şişip büzülüyordu. Büyük, kaslı vücudu dikkatimi çekmek için çılglık atıyordu. Aleksandr kadar iri bir adam olduğunu sanmıyordum, ama Arturo kesinlikle Aleksandr'a rakip olabilirdi.

Birisi mavi, diğeri yeşil olan gözleri, vücudumun her yerini baştan aşağı süzerken, bana sabit bir şekilde bakıyordu. Gözleri sonunda benimkilere kilitlendiğinde, dudakları utangaç bir gülümsemeye kıvrıldı. Tanrım, eğer mümkünse, şahsen daha da yakışıklı görünüyordu. Bakışlarının yoğunluğu avuç içlerimi terletmeye başladı.

Onun etrafında belirli bir aura vardı, karanlık, tehlikeli bir varlık. Güç. Onu izlerken, yüzünün sert, heykel gibi hatlarını hayranlıkla seyrederken aklıma gelen ilk şey buydu.

Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu aklımdan çıkaramıyordum! Bana bakmayı bırakmaması beni tedirgin etmeye başladı, ama bunu belli etmemek için çok uğraştım.

Vincenzo siyah pantolon ve beyaz, düğmeli bir gömlek giymişti. Parlak yeşil gözleri ışıltılıydı. Büyüleyiciydiler. Siyah saçları dağınık bir şekilde taranmıştı, sanki bu sabah kalkmış, parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş ve

"Evet, hazırım." Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu ona yakışıyordu. Tabii ki yakışırdı. Böyle bir yüzle, denese bile kötü görünemeyeceğinden emindim.

İlk başta kimse bir şey söylemedi. Herkes birbirini ölçüp biçmekle meşguldü. De Lucas ailesi bizi izliyordu, biz de onları izliyorduk.

"De Luca," babamın derin sesi odayı doldurdu.

"Volkov," Alessandro aynı tonda cevap verdi.

İkisi de birkaç saniye daha birbirlerine bakarak durduktan sonra, aynı anda sandalyelerini çekip oturdular.

Aleksandr babamızı takip etti ve iri, aşırı büyümüş vücudunu sağladıkları küçük sandalyelere oturtmaya çalıştı. Tam oturacakken Maxim yanıma geldi ve sandalyemi çekerek, sanki benim beyaz atlı prensimmişim gibi elini sandalyenin üzerinde gezdirdi.

Ona gözlerimi kısarak baktım ama hiçbir şey söylemeden oturdum. Masadan karşıya baktığımda, Arturo'nun muhteşem renkli gözlerinin Maxim'in her hareketini incelediğini gördüm. Babasının yanına oturduğunda, buz gibi bakışları Maxim'e sabitlenmişti.

Vincenzo koltuğunu döndürüp oturdu ve kollarını sandalyenin arkasına dayadı. Kafasını yana eğip gözlerini bana dikti.

Oda bir kez daha sessizliğe büründü, ta ki babam tekrar konuşup elini uzatana kadar. "Söz sende, De Luca."

Beşinci Bölüm

Illayana Volkov

Alessandro'nun parmağını masaya vurup dudaklarını büzmesini izledim. Sanki nereden başlayacağını bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Uzun zaman oldu, Dimitri," dedi sonunda, başını yana eğip babamı inceleyerek. Kalın İtalyan aksanı gün gibi açıktı.

"Öyle," diye soğuk bir şekilde cevapladı babam.

"Ailen nasıl? İşler nasıl?" diye sordu Alessandro.

"Saçmalamayı kes De Luca ve sadede gel," diye bağırdı babam, buz mavisi gözleri ateşle parlıyordu.

Alessandro başını salladı ve güldü, iri vücudu koltuğunda sallanıyordu. "Ah, hala her zamanki gibi sabırlısın," dedi çenesini kaşıyarak. "Tamam. O zaman laf kalabalığına gerek yok." Derin bir nefes aldıktan sonra

devam etti. "Burada ne yaptığımızı tam olarak anlamak istiyorsan, sana biraz... De Luca ailesinin tarihini anlatmam gerekecek," dedi, elini önünde sallayarak. "Yirmi dokuz yıl önce, karım Isabella, Chicago Outfit'in patronu Matteo Gambino'nun oğlu Nero Gambino ile evlendirilmek üzere anlaşmaya varılmıştı. Bu, karımın doğduğu sırada aileleri tarafından kararlaştırılmış bir sözleşmeydi. Karım, on sekizinci yaş gününden birkaç hafta sonra onunla evlenecekti. Ta ki benimle tanışana kadar." Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi, mavi gözleri eğlenceyle parıltıyordu.

"Birbirimize anında aşık olduk, ruh ikizleri gibiydik. Ama Gambinoların onu asla bırakmayacağını biliyordum. O, her bakımdan onların malıydı. Nero'nun," dedi alaycı bir şekilde, başını sallayarak, zihninde canlanan anılar yüzünden öfke bedenini ele geçirmeye başlamıştı. "Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Gambinolarla yaptığı anlaşmadan kurtulmanın," dedi, elini Arturo'nun omzuna koyarak.

"Onu hamile bıraktın," dedim, gözlerimi Arturo'ya sabitleyerek.

Onun muhteşem mavi-yeşil gözleri zaten üzerimdeydi. Beni izliyordu. Dudakları hafifçe büzülmüştü, bu da onu daha da seksi gösteriyordu.

Alessandro gülümsedi, muhteşem, düzgün beyaz dişlerini gösterdi. "Sì," diye cevapladı, başını sallayarak. "Nero... şey... gelininin başka bir erkekle yatmış olmasını değil, hamile olduğunu da duyunca hiç mutlu olmadı. Gelip onu zorla almaya hazırды. Onun için bana meydan okumaya hazırды," dedi Alessandro, sanki bu düşünce aptalca da olsa, başını sallayarak alaycı bir şekilde. "Ama babası buna izin vermedi. Matteo, kendi bölgesinde uyuşturucu satan bir MC çetesiyle zaten savaş halindeydi. Bizimle başka bir savaş başlatmayı göze alamazdı. İşlerin gidişatından hiç de memnun değildi. Russolar - Isabella'nın ailesi - Gambinolarla bir birleşmeye karar vermişti, ama onun başka seçeneği yoktu. İki cephede savaşacak kadar adamı yoktu. Sonunda uzlaşma yoluna gitti ve Isabella'nın yerine başka bir Russo kadını almayı kabul etti. Isabella'nın küçük kız kardeşi Mia. Bu, onun reşit olmasını birkaç yıl beklemek anlamına geliyordu, ama anlaşma herkesin işine geliyordu."

"Sonunda her şey yoluna girdi ve ailelerimiz olanları bir kenara bırakabildi. La Cosa Nostra'nın başı olan babam Antonio De Luca, benim 'davranışım' için şahsen özür diledi ve kefaret olarak Matteo'ya bir yıllık ücretsiz uyuşturucu sağlamayı kabul etti. Nero hariç herkes affedip untabildi," dedi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak. Boynundaki damarların attığını görebiliyordum ve öfkesinin arttığını biliyordum.

Alessandro konuşurken babam sessiz kaldı, elleri önündeki masanın üzerinde birleştirilmişti. Aleksandr hiç kıpırdamamıştı, buz gibi bakışları De Lucas'lara sabitlenmişti.

"Nero geçmişini asla unutmadı. Benim kazandığımı ve onun kaybettiğini asla kabul edemedi. Yıllar geçtikçe öfkesi artmaya devam etti, ta ki sonunda bir şeyler yapabilecek duruma gelene kadar. Birkaç ay önce Matteo, ters giden bir uyuşturucu anlaşmasında öldürüldü. Adamları onu bizim öldürdüğümüzü düşünüyor ve eminim bu saçmalığı kimin başlattığını tahmin edebilirsiniz," dedi, başını sallayarak, yumruklarını masaya sıkıca bastırarak. "Nero, babasının yerini alarak kısa sürede Chicago Outfit'in Don'u oldu. İlk emri bize saldırmaktı. Babasına olanların intikamı olduğunu iddia etti, ama ben gerçeği biliyordum. Her zaman Isabella ile ilgiliydi ve öyle de kalacak."

"Buna hazırlıklıydım ve saldırısına karşı plan yaptım. Kolaydı. Nero, babasının kıyafetlerini giyen bir çocuktan başka bir şey değildi. Babasının halefi olabilir, ama liderlik hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Nero ortaya çıkmadan önce, ben yıllardır La Cosa Nostra'nın başındaydım, kendi babamın ölümünden sonra görevi devralmışım. Nasıl liderlik edileceğini, nasıl plan yapılacağını, nasıl savaşılacağını ve nasıl kazanılacağını biliyordum."

"İlk seferinde başarılı olamasa da Nero bize saldırmaya devam etti, ama bu hiçbir zaman bir rahatsızlıktan öteye geçmedi. Beni alt edecek deneyimi ya da rehberliği yoktu. İlk birkaç denemesi başarısız olduktan sonra çok fazla destek kaybetti ve dürüst olmak gerekirse, sahip olduğu her şeyi yavaş yavaş elinden almak bana eğlenceliydi," dedi Alessandro omuz silkerek ve gülererek.

Sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Yüksek sesle nefesini vererek tüm havayı dışarı çıkardı. "Ne yazık ki, egom beni ele geçirdi. Onunla oynamayı bırakıp işi bitirmeliydim, ama çok eğleniyordum!" diye bağırdı, huysuz bir çocuk gibi. "Onun Los Zetas'tan yardım isteyeceğini tahmin etmemiştim," dedi, somurtarak.

Vincenzo babasının davranışına güldü ve ben de gülmekten kendimi alamadım. Büyük, kötü bir mafya patronunun, birinin hayatını mahvetmekten zevk aldığı için somurtması ve bunu devam ettirememesi komikti.

"Los Zetas mı? Meksika karteli mi?" diye sordu Aleksandr, içeri girdiğimizden beri ilk kez konuşuyordu.

"Sı," diye cevapladı Arturo, o da ilk kez konuşuyordu. Sesi derin ve kalındı. Baştan çıkarıcıydı. Sanki tüm vücudumu kaplamış, tüylerimi diken diken etmiş gibi hissettim.

"Onların yardımıyla bize sert bir darbe indirmeyi başardı. Sadece birkaç ticaret rotamızı mahvetmekle kalmadı, aynı zamanda birkaç tedarikçimizi de pusuya düşürdü. Ya öldürüldüler ya da onun için çalışmaya başladılar," dedi Alessandro, dişlerini sıkarak. "Bu pislikten bıktım ve yıllar önce yapmam gerekeni yapmaya hazırım," dedi Alessandro, sandalyesinde dikleşerek. "İşte burada sen devreye giriyorsun, Dimitri."

Babam son sözüne kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" diye sordu.

Alessandro gözlerini kısarak kaşlarını çattı. "Aptal numarası yapma Volkov, ne istediğimi biliyorsun. Keşke kendi başıma yapabilsem, ama ne yazık ki bağlantılarım yok. Silahlarına ihtiyacım var. Nero bize topyekûn savaş ilan etti ve Los Zetas'ın yardımıyla giderek daha büyük bir tehdit haline geliyor."

Babam başını sallayarak güldü. Elini havaya kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Hemen dışarıdaki kadın, muhtemelen votka olduğunu tahmin ettiğim bir bardakla içeri girdi. Bardağı babamın önüne koydu ve iki adım geri çekildi.

"Bir içki ister misin?" diye sordu babam, kendi bardağını dudaklarına götürüp içindekini bir dikişte içti.

Alessandro sessiz kaldı.

"Peki. Sadece misafirperverlik yapmaya çalışıyordum," dedi babam, kadına eliyle gitmesini işaret ederek. Kadın bir fare gibi hızla odadan çıktı. "Ne tür silahlar istiyorsun..."

"Ne var sende?" Vincenzo sözünü kesti.

"*Tupoy ublyudok.*" Aptal herif, diye Rusça fısıldadım. Arturo gözlerini kısarak baktı.

Söylediğimi anlamış mıydı?

Babam, Vincenzo konuşur konuşmaz hemen ona sert bir bakış attı. Boynundaki sert damarları, öfkeden şişmiş gözlerini görebiliyordum. İnsanların sözünü kesmesinden *nefret ederdi*. Bu, *en büyük* sinir bozucu şeylerinden biriydi ve ben Vincenzo olsaydım, o ölümcül bakış altında altıma sığardım.

"Kiminle konuştuğuna dikkat et evlat," diye tısladı babam, tükürüğü masanın öbür ucuna sıçradı.

"Belki de *bana* dikkat etmesi gereken sensin, ihtiyar," dedi Vincenzo, masanın ortasından bir elma alıp ayaklarını masaya koydu.

Bu çocuk ölmek mi istiyordu?

Arturo'nun bakışları üzerimdeydi ve gözleri üzerimde dolaşırken nabzım hızlandı, ama dikkatimi babamda tuttum. Mavi gözleri bana baktı ve bana hafifçe başını salladı. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifti, ama ben gördüm.

Vincenzo elmayı dudaklarına götürüp ısırırken, ben hızla ceketimin içinden bir bıçak çıkardım ve ona doğru fırlattım. Bıçak havada uçtu ve elmayı ders kitabı gibi bir isabetle deldi.

Vincenzo olduğu yerde donakaldı, ağzında elma, elleri hala kenarlarını sıkıca tutuyordu ve bıçağım tam ortasına saplanmıştı. Elmayı yavaşça yüzünden uzaklaştırdı ve havaya kaldırarak şaşkınlıkla baktı. Yeşil gözleri bana takıldı ve içinden yanan ateşi görebiliyordum.

"V sleduyushchiy raz eto budet tvoy glaz." Bir dahaki sefere, senin gözün olacak, dedim Rusça, gözlerim Vincenzo'ya sabitlenmiş halde.

"Ne dediğini hiç anlamadım ve umurumda da değil. Bu çok seksiydi," diye nefes nefese söyledi, yeşil gözleri arzuyla parıltıyordu. Dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı ve bana selam veriyormuş gibi parmaklarını havada salladı.

"Yeter, Vincenzo," diye bağırdı Arturo.

"Yeter, ikiniz de!" Alessandro masaya ellerini vurarak bağırdı. "Özür dilerim, Dimitri. Lütfen devam et."

Babam sandalyesine yaslandı ve parmaklarını çenesine dokundurdu. "Hangi silahları istiyorsun?" diye sordu, önceki sorusunu tekrarlayarak.

Bu sefer Vincenzo'nun ağzını kapalı tuttuğundan emin olmak için gözlerimi ona diktim. O ise sırtarak bana göz kırptı.

"Standart MP5'ler ve M60'lar ile benim ve adamlarım için daha yüksek kalibreli silahlar. Tam olarak DAR-701-4'ler. Birkaç yüksek güçlü tüfek ve bazı yarı otomatik tabancalar da işimizi görür," dedi Alessandro, sanki lanet bir restoranda yemek siparişi veriyormuş gibi rahat bir tavırla.

Gözümün ucuyla Aleksandr'ın telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladığını gördüm, muhtemelen elimizde ne olduğunu görmek için. MP5 ve M60'ların bolca olduğunu biliyordum, ama Kanadalı makineli tüfekleri (DAR-701-4'ler) bulmak biraz daha zor olabilirdi.

"Peki karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu babam, kaşlarını kaldırarak.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Alessandro, sandalyesine yaslanarak.

Genişleme. Babamın sesi beynimde yankılandı.

"Daha fazlasını istiyorum, Alessandro. Daha fazla toprak, daha fazla para, daha fazla güç. Bana bu konuda yardımcı olamazsan, bu görüşme sona erer," dedi babam sert bir sesle.

Maxim arkamdan güldü, babamın sözlerine eğlenmişti.

Arturo'nun mavi-yeşil gözleri Maxim'e kaydı. Yüzünde tehlikeli, karanlık ve kötü bir ifade belirdi. Acı. Savaş alanına çıkmadan önce düşmanlarına attığın, onları korkutmak ve sinirlendirmek için kullandığın bir bakıştı.

Ondan yayılan karanlık karşısında nefesimi tuttum, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Arturo bana baktı ve bakışları yırtıcı bir hal aldı, sanki sismek istediğı bir kadına odaklanan bir adam gibi.

Maxim, tüm odanın duyabileceğı kadar yüksek sesle homurdandı ve Arturo'nun yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bu konuda sana kesinlikle yardımcı olabilirim dostum," dedi Alessandro gülerek. "Daha fazla bölge mi? Çok basit. Her şey bittiğinde Chicago'yu al. Ben istemiyorum, ihtiyacım da yok. Uygun görürsen, oğullarından biri senin yerine yönetebilir. Daha fazla para mı? Kolay. New York'ta dağıtım ağıımız zaten kurulmuş durumda, silahlarını küçük bir yüzde karşılığında satarız. Daha fazla güç mü? Eh, bunu belki de sen ve ben özel olarak konuşmalıyız," dedi Alessandro, bakışları babamın arkasında duran adamları tararken.

Onun sadece temkinli bir insan mı olduğunu yoksa adamlarımıza gerçekten güvenmediğini anlayamadım.

Babam masaya parmaklarıyla vurarak, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Bunu ciddi olarak düşündüğünü görebiliyordum ama hala çekinen bir yanı vardı.

"Los Zetas'ın Nero'ya yardım ettiğini söyledin. Nasıl? Sadece silahla mı, yoksa Nero'ya sana karşı savaşması için adam da sağladılar mı?" Alessandro'ya dirseklerimi masaya dayayarak sordum.

Gözleri bana dikildiğinde yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

"Intelligente e bella." Akıllı ve güzel, dedi Alessandro İtalyanca.

"I preferisco mortale." Ölümcül olanı tercih ederim, diye İtalyanca cevap verdim.

De Luca'nın üç erkeğinin de şaşkınlıkla bana bakıp ağızlarının açık kaldığını eğlenerek izledim. Benim onların ana dilini konuşabileceğimi tahmin etmemişlerdi.

Babam her zaman düşmanını tanımak önemli olduğunu düşünürdü. Ve onların dilini bilmiyorsan düşmanını nasıl tanıyabilirsin ki? Bu yüzden

kardeşlerimle benim temel bilgileri öğrenmemizi sağladı. Rusça, İtalyanca, İspanyolca ve Çince.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse *Principessa*, *Prenses*, takviye kuvvetlerle oldu. Los Zetas, bize karşı yürüttüğü savaşta ona yardım etmek için bir sürü adam sağladı," diye cevapladı Alessandro.

"Bizden istediğiniz bu mu? Silahların yanı sıra adamlar da mı?" diye sordu Aleksandr, benim sorduğum soruyu devam ettirerek.

Babam koltuğuna yaslandı ve konuşmayı bize bıraktı. Sorularımızı hiç umursamadı, hatta tercih etti bile denebilir. Her zaman bir şeyi öğrenmenin en iyi yolunun onu bizzat yapmak olduğunu söylerdi.

Alessandro, soruları bizim sormamızdan rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. Sanki babam konuşmuş gibi devam etti.

"*Si*. Adamlarınızı sizin topraklarınızdan alıp benim topraklarıma getirmemi istemiyorum. Hayır, hayır, hayır," diye başladı Alessandro, kalın İtalyan aksanı sözlerine damgasını vuruyordu. "Sadece, belirli durumlar ortaya çıktığında, sizden ve adamlarınızdan bize yardım etmenizi isteyebileceğimi söylüyorum. İhtiyacınız olursa, biz de size aynı nezaketi gösteririz."

Babam, Alessandro'nun sözlerini sindirirken sessiz kaldı. Beyninin, De Lucas'larla ittifak kurmanın getireceği her türlü senaryoyu gözden geçirdiğini görebiliyordum.

Elini kaldırıp parmaklarını şıklattı ve elinde yeni bir içkiyle az önce gördüğümüz kadını çağırdı. Kadın boş bardağı aldı, yenisini babamın önüne koydu ve hızla odadan çıktı.

Babam bardağı dudaklarına götürdü ve sıvı boğazından aşağı akarken memnuniyetle içini çekti. İçkisini bitirdikten sonra sessiz kaldı ve havada gerilim oluşmasına izin verdi. De Lucas'ların arkasında duran dört adam, rahatsızlıklarını gizleyemeyerek ayaklarını yerinden oynatmaya başladı.

Babam, adamların önünde kıvranışlarını izledi. Göstermiyordu ama onların tepkisinden memnun olduğunu anlayabiliyordum. Babamın güçlü varlığından etkilenmemiş gibi görünen tek kişiler De Luca'nın adamlarıydı.

"Bana düşünmem gereken çok şey verdin Alessandro. Düşünmem gereken çok şey. Ama sana hala bir sorum var," dedi babam alçak sesle, sesi sert çıkıyordu.

Alessandro kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

"İttifakımızı nasıl sağlamlaştırmayı planlıyorsun? Kan yemini mi? Yoksa evlilik birliği mi?"

Babamın son sorusuna, arkamdan keskin bir nefes alma sesi geldi ve bunun Maxim olduğunu anladım. Arkanı dönmeme gerek yoktu, yüzündeki ifadenin ne olacağını tam olarak biliyordum.

Oda boyunca düşük bir homurtu duyulmaya başladı ve ayağa kalkıp ona tokat atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Yumruklarımı masanın üzerinde sıktım ve gözlerimi kapattım. Üç kez derin nefes aldıktan sonra gözlerimi açtığımda, Arturo'nun muhteşem gözlerinin doğrudan bana baktığını gördüm.

Yüzünde bir kaş çatma belirdi, gözleri Maxim ile benim aramda hızla gidip geliyordu. Aramızda bir şeyler olduğunu anlayabildiği belliydi. Sadece bir aptal bu işaretleri fark edemezdi. Ve eğer Arturo -tamamen bir yabancı bunu anlayabiliyorsa, babam da anlayabilirdi.

Alessandro cevap vermek için ağzını açtı ve Arturo omzuna hafifçe dokunarak onu durdurdu. Alessandro, Arturo'nun kulağına fısıldayabilmesi için eğildi. Birkaç saniye sonra Alessandro geri çekildi ve oğluna kaşlarını çatarak baktı.

Arturo, babasının bakışlarını karşıladı ve söylediklerinden geri adım atmadı.

Alessandro'nun mavi gözleri bana doğru kısıldı, sonra tekrar oğluna döndü. Hızlıca başını salladı ve sonra tekrar babama döndü.

"Bizimki gibi bir ittifak daha önce hiç denenmemiştir. Halklarımız arasında bir ateşkesin hoşuna gitmeyenler olacağı aşikâr," dedi, elini havada sallayarak. "Güçlü bir ittifakı garanti altına almak ve ciddi olduğumuzu göstermek için ikisini de yapmayı öneriyorum."

"İkisini de mi?!" diye bir ses çılgılık attı.

Bunun Maxim olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Babam, Aleksandr ve ben koltuklarımızda yavaşça döndük ve babamızın *Sovyetnik'ine* inanamayan gözlerle baktık.

Maxim hızla sakinleşti ve bakışlarını yere indirdi. Ama çok geçti. Zarar verilmişti. Babamın öfkелendiğini anlamak için ona bakmama bile gerek yoktu. Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Ellerini sıkıp açarken, Maxim'in boğazını sıkmak için ne kadar çaresiz olduğunu gösteren hareketlerini izledim.

"Evet," diye devam etti Alessandro. "İkisi de."

Hepimiz Maxim'in patlamasını (şimdilik) görmezden gelerek geri döndük ve elimizdeki meseleye odaklandık.

"Seninle benim aramda bir kan yemini öneriyorum, Dimitri. Ve oğlumla kızın arasında bir evlilik birliği," dedi, başını bana doğru eğerek.

Gözlerim Arturo'nun gözlerine kilitlendi. Bakışları yüzümde, sonra vücudumda dolaştı, sanki bir envanter çıkarıyormuş gibi. Yüzünde karanlık, yırtıcı bir ifade belirdi, sonra bana iç çamaşırımı eritecek bir sırıtış attı, tüylerimi diken diken eden bir sırıtış. Adama bakınca, yatakta harika olacağı belliydi. Kadın vücudunu iyi tanıdığı, sana asla unutamayacağın bir gece yaşatacağı belliydi.

Arturo'nun incelemesi altında vücudum dondu. Hareket edemiyordum, düşünemiyordum. Aklım jöle gibiydi. *Kahretsin*. Gerçekten evlilik teklif ediyorlardı! Ben bir cevap düşünmeden, babam konuştu.

"Anlıyorum," dedi, sandalyesinden yavaşça kalkarak. Aleksandr ve ben hemen onu takip ettik. "Dediğim gibi, bana düşünmem gereken çok şey verdiniz. İki gün içinde kararımı size bildireceğim." Son bir kez onlara doğru başını sallayan babam, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

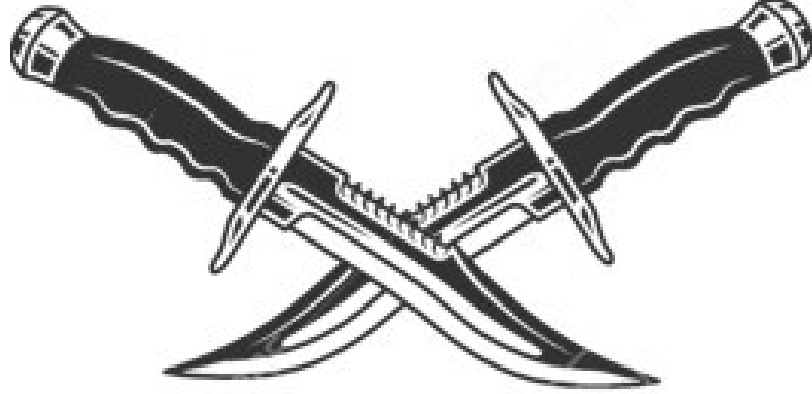
Aleksandr hafifçe eğildikten sonra topuklarını döndürüp uzaklaştı.

Çıkışa doğru ilerlerken gözlerim bir kez daha Arturo'nun gözleriyle buluştu.

Kapıya ulaştığımda, onun derin, baştan çıkarıcı sesinin Rusça olarak bana seslendiğini duydum.

"Skoro uvidimsya kotenok," Yakında görüşürüz, kedicik.

Altıncı Bölüm

Arturo De Luca

Uzun boylu Rus güzeli, uzun siyah saçları arkasında dalgalanarak odadan çıkarken hayranlıkla onu izledim.

Illayana Volkov.

Resmi olarak tanıştırılmamış olsak da, onun kim olduğunu biliyordum. Hepsinin kim olduğunu biliyordum.

O odaya ilk adımını attığı anda, tüm dikkatimi üzerine çekti. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Muhteşem bronz teni, güzel, delici mavi gözleri ve çekici, dolgun dudakları, içimden onu tatmak için çılgılık atmamı sağladı.

Hayatımda hiç hiçbir kadın onun gibi dikkatimi çekmemişti. Hareketleri. Konuşma şekli. Odaya girip dikkatleri üzerine çekme şekli. Hepsi beni cezbedi. O beni cezbedi.

Onun, daha önce çıktığım diğer kadınlara hiç benzemediğini hemen anladım. O bir savaşıydı. Bir savaşı. Bir asker. Silahlı olduğunu görebiliyordum, ama yine de ceketinden bir bıçak çıkarıp Vin'e fırlattığında çok şaşırdım.

Bana bir kedi yavrusunu hatırlattı. Tehdit edildiğinde dişleri ve pençeleriyle seni paramparça edecek acımasız küçük bir yaratık. Oh, onun ölümcül ve tehlikeli olduğuna hiç şüphem yoktu. Bıçağı o kadar hızlı ve isabetli atabilmesi bunu kanıtlıyordu. Ama onu bu kadar çekici yapan da buydu. *Ailedeki* tüm kadınlar çekingendi. Uysaldı. Sıkıcıydı. Hiçbiri ona benzemiyordu. Ve ben onlardan biriyle evlenmem mi gerekiyordu?

Hayır. Benim istediğim bu değildi. Gelenekleri bozmak umurumda değildi, zayıf bir eş istemiyordum. Bana denk, güçlü birini istiyordum. Bana meydan okuyacak birini. Ve o kadının İllayana olduğunu biliyordum.

Rusça ve İtalyanca konuşurkenki tatlı, seksi sesi, onu o kadar sert sikmek istememe neden oluyordu ki, adımları haykırıyordu.

Bana bakışlarından, benim onun varlığından etkilendiğim kadar onun da benim varlığımdan etkilendiğini anlayabiliyordum. Bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Uzun uzun bakışlarını ve yüzüne yayılan kızarıklıkları gizlemek için, ama ben gördüm. Her şeyi gördüm.

Arkadaki o aptal Maxim bile. Onu nasıl baktığını gördüm, açlık ve arzu dolu bakışlarla. O lanet odada olduğumuz süre boyunca gözleri bir an olsun vücudundan ayrılmadı ve oraya gidip silahımı boğazına dayamamak için kendimi zor tuttum. O bilmiyor olabilir, ama o odaya girdiği anda, o benim oldu.

Kardeşi Aleksandr sessiz biriydi. Dikkatimin çoğu onun muhteşem kız kardeşinde olsa da, ona da göz kulak oldum. O iri yarı bir adamdı, lanet bir denizci gibi kaslıydı. O adamı kızdırmamamın benim yararına olacağını biliyordum. Onu alt edemeyeceğimden endişelendiğimden değil. Edebilirdim. Sadece o adamla karşı karşıya gelmek istemiyordum.

Vin'in aileleri hakkında edindiği bilgilere göre, kızın iki tane daha ağabeyi vardı. Nikolai ve Lukyan. Onları da burada görmeyi umuyordum, böylece onları değerlendirebilirdim, ama önemli değil. Gelecekteki kayınbiraderlerimi tanımak için bolca zamanım olacağına eminim.

Çift kapı çarpınca Vin şaşkınlıkla uzun ve alçak bir ısıklık çaldı. "Lanet olsun," diye mırıldandı, kalın siyah saçlarını eliyle tarayarak. "O kadın bir şeydi, ha?"

Arkamı dönüp küçük kardeşime baktım. Bana göre, tıpkı babamıza benziyordu, sadece çok daha genç bir versiyonu. Ben ona bakarken, onun çarpıcı, canlı yeşil gözleri bana sabitlenmişti.

"Aklından bile geçirme, Vin," diye homurdandım ve yanından geçerken omzuna bir itek attım.

"Ne?" diye sordu masumca, kaşlarını kaldırarak. "Anlaşma, bir De Luca oğluyla evlenmek," dedi, öne doğru yürüyerek, kollarını uzatıp daire çizerek. "Eee, merhaba... o benim." Başparmaklarını göğsüne doğrulttu, aptalca yakışıklı yüzünde sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Bu benim fikrimdi, *stronza*, *pislik*, bu yüzden onunla evlenecek olan benim." "Hayatta olmaz! Sırf sen önerdin diye mi? Hayır," dedi Vin, sertçe başını sallayarak. Yemin ederim, bazen onun beş yaşında olduğunu düşünürsün.

Alessandro'nun derin, boğuk kahkahası Vin ve benim ona şaşkınlıkla bakmamıza neden oldu.

"Ne bu kadar komik?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Alessandro başını salladı, iri vücudu hala kahkahadan titriyordu. "Seçimin sizinkine ait olduğunu düşünmenizi komik buluyorum, evlatlarım."

"Neden olmasın? Dimitri kabul ederse, onu karım olarak alacağım. Konu kapanmıştır. Bu konuda seçim hakkı yoktur," dedim kararlı bir şekilde.

"Evliliğe Dimitri'nin rıza göstermesi gerekmiyor," diye cevapladı Alessandro. Mavi gözleri bana kilitlendi ve sözlerinin ardındaki gizli anlamı anlamamı bekledi.

"O zaman kim?" diye sordu Vin, kafasını kaşıyarak. Burnunu buruşturmuştu, sanki bunu kendisi çözmek için beyin fırtınası yapıyormuş gibi.

Alessandro iç geçirdi. "Tabii ki Illayana'nın."

Vin'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne? Bu doğru olamaz. Aslında, o burada ne arıyordu ki? Ne zamandan beri kadınlar bizim dünyamıza karışıyor?"

Onun neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. La Cosa Nostra'da kadınlar, yaşadığımız dünyanın günlük işlerine asla karışmazlar. Onlar güvende tutulmalı, korunmalıdır. En ufak bir tehlike belirtisinde, tehlike geçene kadar güvenli evlerimize götürülür ve saklanırlar. Her zaman böyle olmuştur... en azından bizim için. Ama içimden bir ses, Rusların bu şekilde çalışmadığını söylüyordu. En azından, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, onların güzel Rus prensesinden öyle.

"Ruslar farklıdır, Vincenzo. Kadınlarını saklamazlar. Onlar bu hayatta büyürler. Senin ve kardeşin gibi," diye cevapladı Alessandro, çıkışa doğru yönelirken.

"Saçmalık!" diye bağırdı Vin. "Sokaklarda bir kadın gördüğüm hiç olmadı."

Vin ve ben Alessandro'nun arkasından uzun koridordan geçerek asansöre doğru ilerledik. Babamın adamları arkamızda pozisyon alarak yanlarımızda yerlerini aldılar.

Toplantı boyunca Dimitri'ye içecekler getiren sarışın kadın, başı eğik, elleri önünde kavuşturulmuş halde asansörün yanında duruyordu. Biz yaklaşıncı, duvardaki düğmeye hızla basarak asansörü çağırdı.

Vin anında kadına odaklandı. Sarışının önüne dikilip dudaklarını gülümsemeye kıvırdı. "İşte buradayım," dedi, kollarını önüne doğru açarak. "Diğer iki dileğin neydi?"

Kadın yavaşça başını kaldırdı ve ağzı açık kaldı.

Evet, kardeşim kadınlar üzerinde hep böyle bir etki yaratırdı. Kafamı sallayarak güldüm.

"Uh-uhm... ne?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Utangaç olma tatlım. Senin evine gidelim de diğer iki dileğini bana söyle," dedi ve öne eğilerek dudaklarını kadının kulağına yaklaştırdı. "Her isteğini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım, *bella*," diye fısıldadı.

"Vincenzo! Yeter!" Alessandro, asansör görünür görünmez içeri girerken bağırdı.

Vin, bizi takip ederken dudaklarını bükerek, şimdi solgun ve donmuş haldeki sarışına dönüp parmaklarını havada salladı. "Bir dahaki sefere," diye fısıldayarak, ona bir öpücük gönderdi.

Elimi kaldırıp kapılar kapanırken onun kafasının arkasına bir tokat attım.

"Ugh, ne oluyor lan?!" Vin başını ovuşturarak tısladı.

"Eve varana kadar pantolonunun içinde tutamaz mısın? O bir Bratva kadını. Aksi takdirde Dimitri'ye el pençe divan durmazdı," diye tersledim.

Vin omuzlarını silktili ve telefonunu çıkardı. "O buruşuk yaşlı adamdan daha iyi vakit geçirtebilirdim ona. Sadece söylüyorum."

"Tanrı aşkına, Vin," diye nefes aldım ve sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Bu binadan çıkana kadar çeneni kapalı tut, tamam mı? Kim bilir, bu lanet yeri dinlemeye almışlar mıdır?"

Asansör ana kata geldi ve hepimiz dışarı çıktık. İki büyük siyah SUV, büyük ticari binanın hemen önünde park etmiş, bizi bekliyordu. Babam, Vin ve ben ilkinde bindik, adamlarımız da ikincisine. Hepimiz arabaya bindiğimizde, otelimize doğru yola çıktık.

"Peki, Illayana gerçekten evlilik konusunda karar verecekse, bu damadı da o seçecek mi demek oluyor?" diye sordu Vin, kaşlarını oynatarak.

Ona öfkeyle baktım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu dik dik süzdüm. Illayana ve küçük kardeşim birlikteyken aklıma gelen görüntü kanımı kaynatıyordu.

"Seni seçeceğini de nereden çıkardın? Yüzüne bıçak fırlattı!" diye bağırdım, öfkem beni ele geçirmişti.

Vin bıçağı cebinden çıkardı ve parmaklarında çevirmeye başladı. Gözlerim, bıçağın elinde zahmetsizce hareket etmesini büyülenmiş gibi izledi. "Ne olmuş? Belki de bu onun ön sevişme şekli," diye cevapladı ve bana göz kırptı.

Öne eğildim ve bileğini tutup hareketlerini durdurdum. Bıçağı yakaladım ve parmaklarımdan aldım.

"Hey!" diye azarladı. Bıçağı geri almak için kolunu uzattı ama ben elini itip uzaklaştırdım. "Ne yapıyorsun, Turo?!"

"Çocuklar. Kesin şunu," dedi Alessandro, gözleri önündeki telefonuna yapışmış halde, isteksizce.

İkimiz de onu görmezden geldik.

"Kapa çeneni," diye Vin'e bağırdım, bıçağı havada tutarak inceliyordum.

Küçük, özel bir şey değildi. Bıçağın uzunluğu yaklaşık on beş santimetreydi ve siyah deri sapı vardı. Yan tarafına 'IV' harfleri kazınmıştı.

"Bu onun," dedim, ona bakarak.

"Evet, ne olmuş? Bana fırlattıktan sonra geri almaya çalışmadı. Bulan alır," diye homurdandı, koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Sen kaç yaşındasın, on iki mi?" diye azarladım, başımı sallayarak.

Ben bıçağı cebime koyup dik dururken Vin dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

"Peki, şimdi ne yapacağız, Peder?" diye sordum, Vin'i dinlemeden.

Alessandro hareketsiz durdu, elinde telefonunu tutuyordu. Konuşurken keskin mavi gözlerini bana çevirdi. "Şimdi... bekleyeceğiz."

Yedinci Bölüm

Illayana Volkov

Eve kadar kimse tek kelime etmedi. Hayır. Tek bir kelime bile. Arabadan helikoptere, helikopterden Las Vegas'a ve oradan da evimize kadar, tam bir sessizlik hakimdi.

Ne kadar garip bir durumdu.

Babam öfkeliydi. Bunu kolayca anlayabiliyordum. Büyük, kaslı vücudu, malikaneye dönerken arabada benim yanımda oturuyordu. Bana tek kelime etmedi, bana doğru bakmadı bile, ama çenesini sıkıp durmasından bu sessizliğin sonsuza kadar sürmeyeceğini anladım.

Telefonumu çıkardım, şu anda bir çeşit dikkat dağıtıcı bir şey arzuluyordum. Instagram uygulamasını açtım ve biraz siber takip yapmaya karar verdim. Gelecekteki kocamı kontrol etmenin bir zararı yok, değil mi?

Arama motoruna "Arturo De Luca" yazdım ve onunla ilgili yüzlerce hayran hesabı bulduğumda hiç şaşırmadım. Tüm gereksiz bilgileri eledikten sonra, sonunda onun kişisel sayfasına rastladım. Profilini tıkladım.

Aman Tanrım.

En son yüklediği fotoğraf, güzel ve prestijli bir yatın önünde gömleksiz duran bir fotoğrafıydı. Üst vücudunun tamamı dövmelele kaplıydı. Yakınlaştırdığımda, yanaklarımın kızarmasını engelleyemedim. Lanet olsun, çok seksiyd

Dövmeleri bileklerinden kollarına, göğsüne, gövdesine ve sırtına kadar uzanıyor, birbirine dolanarak karmaşık desenler ve kıvrımlardan oluşan güzel bir sanat eseri oluştuyordu. O vücudu ellerimle okşamak, karmaşık dövmelelerini ellerimle izlemek için can atıyordum. Ya da dilimle.

Kesinlikle dilimle.

Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı ve muhteşem mavi-yeşil gözleri güneş gözlükleriyle örtülüydü. Yüzü keskin hatlı ve koyu kaşlıydı. Tehlikeli görünüyordu. Seksi. Ölümcül.

Hızlıca bir ekran görüntüsü aldıktan sonra (çünkü hadi ama, kim almaz ki), diğer fotoğraflarına göz attım. Çok çılgın bir şey yoktu. Törenlerde veya iş toplantılarında pahalı, özel dikim takım elbiseler içindeki hali. Lüks arabaların yanında çekilmiş birkaç fotoğrafı. Birkaç fotoğrafta bir kadınla birlikteydi, ama onları atladım. Zaten yeterince sinirliydim, daha da sinirlenmeme gerek yoktu.

Büyük bir kapının açılma sesi beni takip etmekten alıkoydu ve sonunda eve vardığımızı fark ettim. Babam hala kıpırdamamıştı. Yumrukları tüm bu süre boyunca dizlerinde sıkılı kalmıştı ve yüzündeki somurtkan ifade hiç kaybolmamıştı.

Destek aramak için gözlerim Aleksandr'a kaydı. Bana küçük bir gülümseme attı ve sonra sanki "onunla kavga etme, cezayı çek" der gibi hafifçe başını salladı.

Tabii, haklısın.

Araba daha durmadan kapıyı açıp dışarı fırladım. Verandanın merdivenlerini koşarak çıkıp eve girerken baş hizmetçimiz Flora'yı zar zor selamladım. Yatak odama ulaşabilirsem, belki güvende olabilirdim.

Bunun ihtimali yoktu, Illayana.

Merdivenlerin yarısına bile gelmeden ön kapının çarpıldığını duydum. Babamın derin sesi evin her yerinde yankılanırken, ayağım bir sonraki basamağın üzerinde havada durdu. "İllayanaaaaaa!"

Sesi çok kızgın geliyordu. Gerçekten çok kızgın.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dönüp babama baktım. Aleksandr'ın yanında, girişte duruyordu. Parlak mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve bana dik dik baktı. "Buraya gel. Hemen," diye emretti ve önündeki yere işaret etti.

Omuzlarımı düşürdüm ve başımı eğdim. Babamın azarlamasından nefret ediyordum. Yüzündeki hayal kırıklığı ve öfke ifadesi neredeyse dayanılmazdı.

Aleksandr'ın yüzünde sempati dolu bir ifade belirdi, ben de aşağı kata indim ve onların önünde durdum.

"Ofisime git."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, ayaklarım neredeyse kendi kendilerine hareket etti. Uzun koridordan onun ofisine doğru yürüdüm. Arkamda, karanlık bir gölge gibi üzerimde duran varlığını hissettim. Beni takip ederken vücudundan yayılan öfkeyi hissettim. Bu noktada, lanet olasıca donakalmıştım.

Ofisinin kapısının önünde durdum ve o kapıyı açmak için üzerime eğildi. İçeri girdim ve onun büyük maun masasının önüne oturdum, o ise masanın arkasına geçti. Ceketini çıkardı ve deri koltuğunun arkasına düzgünce yerleştirdi. Avuçlarını masanın üzerine koydu ve yavaşça koltuğa oturdu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Ben olduğum yerde donakaldım, ter boynumdan aşağı akıyordu, sinirlerim o kadar gergindi ki kusacakmışım gibi hissediyordum. Bacağım kontrolsüz bir şekilde seğiriyordu ve boynum çatırdadı.

"Ne kadar süre?" diye sordu babam, çenesini sıkarak.

Siktir... Siktir... SİKTİR! Ne yapacağım? Ne diyeceğim? Yaptığımı itiraf mı edeceğim? Yoksa aptal rolü mü oynayacağım?

%99 eminim ki Maxim'den bahsediyordu. Toplantıda sergilediği davranışlardan sonra, bizim bir ilişkimiz olduğu çok açıktı. *Ama* Maxim'den bahsetmiyor olma ihtimali de vardı ve eğer ağzımdan kaçırırsam, ona bana kızması için bir neden daha vermekle kalmayıp, kimliğimi de açığa çıkaracaktım.

Sonunda, aptal rolü oynamaya karar verdim.

"Ne kadar süredir, baba?" diye fısıldadım.

Gözlerini kısarak, lanet bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. "Bana aptal numarası yapma Illayana Rae Volkov. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Ne kadar?

Kahretsin, tam adımı söyledi. *Kesinlikle* başım belada.

"Baba, ben...

Cümlemi bitiremeden ayağa kalkıp sandalyesinden çıktı. Parkur kralı gibi masanın üzerinden atladı ve elini boğazıma dolayarak beni sandalyemden kaldırdı.

Korku bedenimi tamamen ele geçirdi ve donakaldım.

Babamın ring dışında bana el kaldırdığı sadece iki olay hatırlıyorum. İlki on bir yaşındayken olmuştu. Doğum günümdü ve annem bana en sevdiğim bitter çikolatalı çamur kekini almıştı. Onu buzdolabında gördüğümü ve hepsinin bana ait olacağını fark ettiğimde içimi kaplayan saf sevinç duygusunu hatırlıyorum. Ta ki Lukyan onu yemeye karar verene kadar. Hepsini yedi.

O küçük pisliğin baştan aşağı çikolatalı kekle kaplı olduğunu görünce hissettiğim öfkeyi hala hatırlıyorum. Çok sinirlenmişim! O sırada hormonlarım da biraz dengesizdi çünkü birkaç gün önce ilk kez adet görmüştüm. Annem de sonraki davranışımı açıklamak için bu mazereti kullandı.

Mutfak masasının altına uzandım ve orada saklandığını bildiğim silahı aldım. Onu havaya kaldırdım, kardeşime doğrulttum, tetiği çektim ve ateş ettim. Neyse ki, o yaşta berbat bir nişancıydım ve onu tamamen ıskaladım.

Babamı daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişim ve o zamanlar nedenini anlamamıştım. Daha önce ona saygısızlık eden birçok insanı vurduğunu görmüştüm, bunun nesi farklıydı ki? Silahı elimden kaptı ve bana o kadar sert bir tokat attı ki, minik bedenim mutfağın diğer ucuna uçtu.

İkinci sefer, on altı yaşındaydım ve o zamanki erkek arkadaşım bir şekilde beni babamın 200.000 dolarlık Lamborghini'sini çalmak için ikna etmişti. Sarhoş ve kafamız güzel olduktan sonra, arabayı gezintiye çıkardık ve kazara hurdaya çevirdik. Araba tamir edilemeyecek kadar mahvolmuştu ve babamın beni öldüreceğini biliyordum. Arabada benimle birlikte olan çocuğu öldürdü ve bana ders vermek için birkaç kez dövdü.

Onun sesi beni geçmişten kopardı ve gözlerim tekrar ona odaklandı.

"Ne kadar sürecek, Illayana?" diye homurdandı, eli hala boğazımı sıkıyordu. Nefes almamı engelleyecek kadar sıkıyordu ama yine de çok rahatsız ediciydi.

"Birkaç yıl," diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Babam Rusça küfretti ve beni bıraktı. O ofis kapısına doğru ilerlerken vücudum sandalyeye geri çöktü. Ellerim içgüdüsel olarak boğazıma gitti ve o fazla baskı uygulamamasına rağmen boğazımı ovuşturmaya başladı.

"Aleksandr!" diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra Aleksandr ve Nikolai içeri girdi. Her ikisi de Maxim'in kolunu tutarak onu içeriye götürdüler. Lukyan da hemen arkalarından geldi, yüzünde saf bir tehdit ifadesi vardı.

Maxim'i önümüze getirirken gözlerimi yere diktim. Aleksandr bacaklarına hızlı bir tekme attı ve Maxim homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü.

Babam Maxim'in etrafında yavaşça döndü. O avcıydı, Maxim ise avdı, bundan kaçış yoktu. Tam onun önünde durdu. "Konuş," diye emretti.

Maxim hiçbir şey söylemedi ve ben sessizce küfrettim. Sessiz kalmak onu daha da kızdıracaktı. Babam elini uzattı ve Nikolai avucuna bir silah koydu. İnanılmaz bir hızla, silahla Maxim'in yüzüne vurdu.

Maxim'in başı geriye doğru savruldu, burnunun kırılma sesi odayı doldurdu ve kan yere fişkırdı.

"Konuş Maximoff, yoksa Triad'a yaptıklarımız çocuk oyuncağı gibi kalacak," diye homurdandı babam.

Yüzünden kan akmasına rağmen Maxim gülümsedi. "İkimiz de bunu yapacağını biliyoruz."

"Belki," babam omuz silkti. "Ama konuşmazsan, acısını çok daha fazla hissettireceğim."

Maxim güldü ama başka bir şey söylemedi.

Babam onu inceledi, gözleri Maxim'den bana, sonra tekrar Maxim'e kaydı, zihni fazla mesai yapıyordu. "Konuşmamanın tek nedeni, gerçeğin sessizliğinden daha kötü olması olabilir." Babam hareket etti ve tekrar onun etrafında dönmeye başladı, o şeytani gülümsemesi gittikçe büyüyordu. "Şanslıyım ki, senin konuşmana ihtiyacım yok."

Babam buz gibi bakışlarıyla beni deldi ve onun benden bahsettiğini anladım. Hala yerde diz çökmüş olan Maxim'e baktım, çikolata rengi derin

kahverengi gözleri bana sessiz kalmam için yalvarıyordu, ama babamın istediği her şeyi yapacağımı bilmesi gerekirdi.

"Konuş, Illayana. Baştan başla," dedi babam, itaat talep eden bir sesle.

Aleksandr ve Nikolai Maxim'in yanında kalarak her hareketini izlerken, Lukyan benim yanıma geldi. Çömeldi ve ellerimi tutarak bana destek oldu. Uzun, kahverengi saçları başının üstünde topuz şeklinde toplanmıştı, birkaç teli ise sert, erkeksi yüzüne dökülüyordu.

Derin bir nefes aldım ve başladım.

"On sekizinci doğum günü partimin olduğu geceydi. Sen ve Aleksandr iş için şehir dışındaydınız," dedim, babamı işaret ederek. "Maxim partiyi gözetlemekle görevlendirilmişti. Pek bir şey hatırlamıyorum. Çok içtim, birkaç arkadaşım ile kafayı bulduk. Bilirsin, her zamanki gibi," omuz silktim.

Babamın çenesi sıkıldı ama sessiz kaldı ve devam etmeme izin verdi. "Gece ilerledikçe, giderek daha fazla sarhoş oldum. Maxim'in gelip bana bir içki daha ikram ettiğini hatırlıyorum ve yapmamam gerektiğini bilsem de, zaten oldukça sarhoştum. Kabul ettim. Onu her zaman çekici bulmuştum ve içkiyi kaldıramayan bir korkak gibi görünmek istemedim."

"Bütün bunlar olurken kardeşlerin neredeydi? Nikolai ve Lukyan neredeydi?" Babam iki ağabeyime suçlayıcı bir bakış attı.

Lukyan yanımda gerildi ve "Siktir" diye mırıldandı.

İkisini de belaya sokmamın imkânı yoktu, bu yüzden onları korudum.

"Gecenin çoğunu benimle geçirdiler ama parti sönmeye başlayınca onlara gidebileceklerini söyledim."

Babam birkaç saniye bana baktıktan sonra bana inanmaya karar verdi. Devam etmem için hızlıca başını salladı.

"Dediğim gibi, Maxim ile içki içiyordum ve birden çok yorgun hissetmeye başladım. Sanki içtiğim tüm içkiler bir anda etkisini göstermeye başlamıştı. Beni yatağa taşımayı teklif etti, ben de kabul ettim. Ondan sonra ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum, ama uyandığımda o da benimle yataktaydı. İkimiz de çıplaktık. Ona seks yapıp yapmadığımı sordum, o da evet dedi."

"Dur," diye araya girdi Nikolai. "Hatırlamıyor musun? Onunla seks yaptığını?" Kahverengi gözleri Maxim'e dikildi.

"Hayır. Sana söylediğim gibi, sarhoştum. Her şey bulanık."

"Peki ya şimdi? Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu Aleksandr.

Kaşlarımlı çattım ve o geceden Maxim ile ilgili herhangi bir anıyı zihnimin ön plana çıkarmak için elimden geleni yaptım, ama zihnim boş kalmaya devam etti. "Hayır," dedim, sesimde karışıklık vardı. "Sanki her anıya ulaşmaya çalıştığım da, o anı elimden kayıp gidiyor. Her şey, içini göremeyeceğim bir sis gibi."

Aleksandr, Maxim'e saldırıp yumruklarını yüzüne tekrar tekrar indirmeye başlayınca derin bir kükreme duyuldu. Maxim'in yüzünden kan damladı ve yanındaki yere bir kan gölü oluşturdu.

Lukyan bana baktı ve "*Ne oluyor lan?*" diye sordu.

Ben sadece omuzlarımı silktim. Aleksandr'ın siniri çok çabuk bozulurdu. Bu sefer neyin onu bu hale getirdiğini kim bilebilirdi ki?

Maxim inleyerek ellerini yüzünü korumak için kaldırmaya çalıştı ama nafileydi. Aleksandr pes etmedi ve sonunda Maxim gevşedi ama bu kardeşimizi durdurmadı. Kanlı yumruklarıyla ona vurmaya devam etti. Babam Aleksandr'ı gömleğinin arkasından yakaladı ve Maxim'in üstünden çekti. Omzuna hızlıca bir şaplak attı ve sonra *Sovyetnik'in* yanına geçti. Ayağıyla birkaç kez onu dürttü, ama o

baygındı.

"Biri bana ne haltlar döndüğünü açıklayabilir mi? Neden böyle patladın, Aleksandr?" diye sordum.

Bana dönüp baktı ve yüzündeki saf öfkeye bakınca nefesim kesildi. Gözleri şişmiş, boynundaki damarları atıyor ve dudakları tiksinti ile kıvrılmıştı. Büyük vücudu öfkeden titriyordu.

"O sana uyuşturucu verdi, Illayana!" diye bağırdı.

"Sen ne diyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Hayır, yapmadı."

"Sen ve Lukyan'ın birkaç yıl önce o lanet ilacıyla beni mahvettiğinizi unuttun mu? Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Tam da tarif ettiğin gibi. O sis, o bulanıklık. O geceden hala tek bir şey bile hatırlamıyorum ve her dendiğim de sadece bulanık bir görüntü geliyor aklıma."

"Bu uyuşturduğum anlamına gelmez, Aleksandr. Sarhoştum, bayılmış olabilirim."

"Her halükarda, sana elini sürmemeliydi! Eğer bayılacak kadar sarhoşsan, o da bunu fırsat bilip senden faydalanmış demektir! Anlamıyor musun

bunu göremiyor musun?"

Babamın evinin zemininde kanlar içinde baygın yatan adama baktım. Başımı sallayarak iç geçirdim. "Önemli değil. Geçmiş geçmişte kaldı. Artık yapabileceğimiz bir şey yok. Ayrıca, son üç yıldır karşılaşmalarımızın yarısını başlatan bendim."

"Önemli değil mi?!" Aleksandr kükredti. "Tabii ki önemli! O seni kullandı!"

Odaya bakındım ve babam, Nikolai ve Lukyan'ın da Aleksandr kadar sinirlenmeye başladığını gördüm.

Kahretsin, buradan çıkmam lazım.

Ayağa kalktım ve üzerimde tek bir leke olmamasına rağmen bluzumun önünü ellerimle silkeledim. Konuşurken babamın parlak mavi gözlerine baktım.

"İzninizle, bu uzun bir gün oldu ve dinlenmek istiyorum."

Babam itiraz edecek gibi göründü, ama sonra gözleri biraz yumuşadı ve bana hızlıca başını salladı. Önüme geçip kollarını bana doladı.

"Prosti doch," "Özür dilerim kızım," diye saçlarıma fısıldadı.

Bana olanlar için mi, yoksa beni boğmak için mi üzgün olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, kollarımı onun gövdesine doladım ve fısıldayarak cevap verdim. *"Eto khorosho, otets, ty znayesh', plokho vseгда lyublyu tebya". Sorun değil baba. Seni her zaman seveceğimi biliyorsun.*

Geri çekildi ve bana küçük bir gülümseme attıktan sonra yanağıma öptü. Yavaşça odanın içinde dolaştım, bu sırada Maxim'in baygın bedeninin üzerinden geçtim ve kardeşlerime veda ettim. Her birine sarılırken hepsinde gerginlik hissedebiliyordum. Ben gider gitmez Maxim ile biraz eğlenmeyi planladıklarını biliyordum.

Ofisten çıkıp doğruca yatak odama gittim. Bu gün... ah, bu lanet olası gün! Her şeyi silip yeniden başlamak için hazırdım. Gecenin böyle biteceğini hayal etmemiştim ve Maxim'in de böyle biteceğini düşündüğünü sanmıyorum.

Yatak odamın kapısını açtım ve arkamdan sertçe kapattım, içimde öfke kaynıyordu. Lanet olası aptal! Kıskançlığını kontrol altında tutsaydı, bunların hiçbiri olmazdı.

Odaya girdiğimde, ensemdeki tüyler diken diken oldu ve yalnız olmadığımı hissettim. Odamda biri vardı, ama kim?

Başka bir düşünceye kapılmadan önce, büyük bir el ağzımı kapattı ve çelik gibi bir kol belimi sardı, beni arkamda duran iri yarısı vücuda doğru çekti. Adam uzun boylu bir piçti, orası kesindi, ve vücudu sanki saf kastan yapılmış gibiydi.

Siktir! Düşünme, sadece tepki ver.

Ve öyle yaptım.

Toplayabildiğim tüm gücümle dirseğimi kaburgalarına sapladım. O homurdandı ve tutuşu biraz gevşedi, ama kaçmam için yeterli değildi.

Tamam pislik, oynamak mı istiyorsun? Hadi oynayalım.

Ayağımı kaldırdım ve sivri topuklu ayakkabımın topuğunu onun ayakkabısının üzerine vurdum. Topuğum güzelce kesip ayağını bıçakladı. Küfretti ve beni bırakıp ileri itti. Ama ben durmadım. Tecrübelerimden biliyordum ki, kavgada bir saniye içinde her şeyi mahvedip hayatına mal olabilirdi. Bu benim başıma gelmeyecekti. Hayatta olmazdı.

Odam hala karanlıktaydı, bu yüzden tek görebildiğim onun silueti idi, ama bu benim için yeterliydi. İleri koştum ve havaya zıpladım, bacaklarımı boynuna doladım. Vücudumun momentumunu kullanarak, hızlı bir hareketle onu yere attım.

Büyük vücudu yere çarptığında homurdandı, çarpmanın etkisiyle zemin sallandı. Onun iri vücuduna bacaklarımı attım ve belimdeki kınından bir bıçak çekip boğazına dayadım.

Ay ışığı perdelerden tam doğru açıyla içeri girerek yüzünü ortaya çıkardı. Ağzı seksi bir gülümsemeye kıvrıldı, gözleri yaramazlıkla dans ediyordu. Ve arzu.

"Ya skazal tebe, chto skoro uvizhu tebya, kotenok." Yakında görüşeceğiz demiştim, kedicik. Derin, seksi sesi mükemmel Rusça ile konuştu.

Lanet olası Arturo De Luca.

Sekizinci Bölüm

Illayana Volkov

Bu sabah bana, akşam Arturo'nun göğsüne bıçak dayayarak bitireceğimi söyleseydin, deli olduğumu söylerdim. Ama işte buradayım. Elimde bıçak, bacaklarım vücudunun iki yanında, o büyüleyici mavi-yeşil gözlere bakarak.

Aptalca yakışıklı yüzü, hatırladığım kadar çekici görünüyordu. Ona bakmak bile vücudumu şehvet ve çekicilikle ısıtıyordu. Muhteşem ağzı, yarı gülümseme, yarı meydan okuma gibi bir ifadeyle kıvrıldı. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi sevmedim, her ne kadar çok seksi görünse de.

Bıçağımı boğazına biraz daha batırdım, boynundan hafif bir kan damlası akmaya başladı.

O mükemmel kaşlarından birini kaldırdı (birinin nasıl mükemmel kaşlara sahip olabileceğini bilmiyorum, ama o lanet olasıca sahip) ve o kendini beğenmiş ifade yüzünde kalmaya devam etti. Sanki bundan zevk alıyormuş gibiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tısladım.

"Belli değil mi *Kotenok?*" *Kitten*, diye kıkırdadı, o muhteşem gözleriyle bana bakarak. "Senin için buradayım."

Onun sözleriyle vücudumu saran titremeyi görmezden gelmeye çalıştım ama kimi kandırıyordum? Bundan çok hoşlanıyordum.

Yatak odamın kapısının hemen dışından ayak sesleri geldi ve gerildim.

Arturo'nun gözleri kapıya kaydı ve o da gerildi.

Siktir.

Kardeşlerim, Arturo'nun boğazına bıçak dayamış halde onun üzerine çıkmış beni görselerdi, pek iyi tepki vermezlerdi. Hayır. Hiç de iyi tepki vermezlerdi.

Yumuşak bir kapı çalma sesinin ardından kardeşimin sesi yatak odamı doldurdu.

"*Sestra? Kız kardeşim? İyi misin? Bir gürültü duyduk,*" diye sordu Lukyan.

Lanet olsun!

Onu yere çarptığımda çıkmış olmalı.

"İyiyyim!" diye bağırdım. Gözlerim altımdaki seksi erkeğe kaydı ve o bana göz kırptı, *"evet, iyisin"* diye dudaklarını oynattı.

Adi herif.

Kapı yavaşça açılmaya başlayınca başımı kapıya doğru çevirdim. Bıçağımı sıkıca kavradım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde ileriye doğru fırlattım. Lukyan'ın başı ortaya çıktığı anda bıçak kapı çerçevesine saplanıp kaldı.

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı, başını geri çekip kapıyı tekrar kapattı.

"Sana söyledim, ben iyiyyim!" diye bağırdım.

Arturo'nun iri, kaslı vücudu altımda titremeye başladı ve aşağı baktığımda sessizce güldüğünü gördüm.

"Lanet olsun," diye Lukyan'ın kapının arkasından mırıldandığını duydum. "Ayın o zamanı mı geldi yoksa?"

Elimi yüzüme götürdüm ve inledim. Tabii ki böyle aptalca bir şey söyleyecekti. Arturo ile ikinci kez görüşüyorum ve o şimdiden adet dönemim hakkında her şeyi öğrenmiş durumda. Ne büyük mutluluk.

"Aptal olma," diye Nikolai'nin cevap verdiğini duydum. *Harika! İkisi de dışarıda.* "O konuyu takip ettiğimizi biliyorsun." *Neyi takip ediyorlar?!* "Takvime göre hala iki buçuk hafta var."

"Doğru. Doğru." Lukyan'ın başını salladığını hayal edebiliyorum. "O beni o lehim lambasıyla yakmaya çalıştıktan sonra bunu yapmaya başladığımızı unutmuşum. Lanet Shark Week," diye homurdandı.

Aman Tanrım, onları öldüreceğim. Onları öldüreceğim. Adet döngümü takip mi ediyorlar?!

Arturo kahkahayı bastı ve ben elimi ağzına kapatıp gözlerimi kısarak uyarıda bulundum.

"Siktir git!" diye bağırdım.

"Adet döneminde olmadığına emin misin? Bana oldukça hormonal geliyor," diye Lukyan Nikolai'ye sordu.

Yeter artık!

Parmağımı silahımın kabzasına doladım ve kılıfından çıkardım. Onlara isabet etmemek için yeterince yükseğe nişan alarak kapıya doğrulttum ve iki el ateş ettim.

"Siktir!" İçlerinden biri bağırdı, hangisi olduğu belli değildi, ardından iri bedenlerinin yere düşme sesi geldi.

"Sana iyi olduğumu söyledim!" diye bağırdım. "Şimdi tekrar ateş etmeden önce siktirin gidin. Bu sefer ıskalamayacağım!"

"Bu kadın deli!" diye bağırdı Lukyan.

"Volkov deli değil mi?" Nikolai cevapladı, sesi giderek azaldı ve sonunda duyabildiğim tek şey Arturo'nun nefesi ve kalbimin atışı oldu.

Onların gittiğini fark eder etmez vücudum gevşedi.

Cidden, bu lanet gün bana başka ne getirecek?

Ayağa kalktım, Arturo'nun ateşli bakışlarını görmezden gelerek onun üzerinden geçip yatağıma oturdum. Yatağımın yanındaki masaya eğildim ve lambayı yaktım, sonra topuklu ayakkabılarımın bağlarını çözmeye başladım, onları çıkarmak ve ayaklarımı dinlendirmek için can atıyordum.

Arturo iri vücudunu yerden kaldırdı ve zarifçe ayağa kalktı. Başını eğdi ve sol ayağına baktı, o anda onu topuğumla bıçakladığımı hatırladım. Kötü hissetmem gerekirdi, ama hissetmedim. O pislik evime zorla girmişti, bunu hak etmişti.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum, topuklu ayakkabılarımı yere bırakarak. Tek cevabı odamdaki büyük pencereye bakmak oldu.

Gözlerim onun bakışını takip etti ve başımı salladım. "Saçmalık. Orası üç kat yüksekliğinde."

Kaşlarını kaldırdı, seksi ağzı sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Soruna bir cevap istedin, ben de verdim. İnanıp inanmamak sana kalmış."

Onun derin sesinin ne kadar seksi olduğunu

unutmuşum. "Peki ya diğer sorum?"

"Hangi soru, *kotenok?*" Yemin ederim, sesinde bir parça baştan çıkarma duyabiliyordum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Ah," diye güldü. "Ama o sorunun cevabını zaten verdim. Sana söyledim, senin için buradayım," diye beni bakışlarıyla sabitledi ve bakışlarının yoğunluğu omurgamdan aşağı titremeye neden oldu.

Sadece varlığı bile vücudumu titretip midemi kıpır kıpır ediyordu. Bu adam bana ne yapıyordu böyle?! Bir sürü seksi erkekle birlikte oldum ama hiçbiri beni aşık olduğum çocukla konuşan heyecanlı bir okul çocuğu gibi hissettirmedi.

Ayağa kalktım, üzerimde durmasından hoşlanmıyordum. Ayakta bile benden birkaç boy uzundu, ama en azından bu şekilde o kadar da

kötüydü.

Onunla ilk tanıştığım da omuzlarının ne kadar geniş ve geniş olduğunu fark etmemiştim

omuzlarının ne kadar geniş ve geniş olduğunu fark etmemiştim. Kalçalarının ne kadar dar olduğunu, sadece kaslı değil, aynı zamanda zayıf olduğunu da görebiliyordum. Hala sabah giydiği aynı takımı giyiyordu ve gömleğinin yakasının hemen altında dövmelelerinin silik izlerini görebiliyordum. Elimi uzatıp parmaklarımla onları izlememek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Bu ne anlama geliyor? Benim için mi buradasın?"

Soruma başka bir soruyla cevap verdi. "Teklifimi düşündün mü?"

"Babanın teklifini mi?" diye sordum, kaşlarını kaldırarak. Arturo gülerken başını salladı. Yavaşça etrafımda dönmeye başladı, tıpkı babamın Maxim'i dolaştığı gibi. Sanki avmışım gibi. Kahretsin, o anda kendimi av gibi hissettim. Yerimde sabit kaldım, rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak, gözlerimle onu takip ettim.

"Teklifi babam yapmış olabilir, ama yine de bu benim teklifim." Güzel heterokrom gözleri, etrafımda dolaşmaya devam ederken vücudumu baştan aşağı süzdü. Gözlerinin içinden yanan arzuyu ya da ateşli bakışlarının kanımı heyecanla kaynatmasını görmezden gelemedim. "Düşündün mü?" diye fısıldadı ve bu sefer sesinde baştan çıkarma niyeti olduğunu kesin olarak anladım.

"Evet," diye cevapladım, onu takip ederek. "Sen yaptın mı?"

Donakaldı, yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Tabii ki yaptım, sonuçta bu benim teklifim."

Bu sefer gülmek benim sıramdı. İleri doğru ilerledim, onun yaptığı gibi etrafında daireler çizerek. O hareketsiz kaldı, gözlerim vücudunun her santimini tararken beni izledi.

Siktir, onu bir tırmanma oyuncağı gibi tırmanmak istiyorum.

"Sanmıyorum. Bak, ben senin istediğin türden bir eş olmayacağım." "Öyle mi?" O mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "Peki nasıl

Ne tür bir eş istediğimi nereden biliyorsun?"

Onun etrafında dolanmaya devam ettim, tamamen hareketsiz kalarak istediğim kadar onu inceleyebilmemi sağladığını gizlice severek.

"Her mafya üyesinin istediği şeyi istiyorsun. Yürüdüğün yeri taparcasına seven bir kadın. Ne zaman istersen, ne dersen onu yapan bir kadın. Seninle tartışmayan, gün boyu evde seni beklemekten memnun olan bir kadın

benim için her gün evde beklemekten memnun olacak bir kadın," Onun önünde durdum ve sözlerimi sindirmesine izin verdim. Hafifçe eğildim ve fısıldadım, "O ben değilim."

Gözleri yüzümde dolaştı, ağızımda biraz durduktan sonra tekrar yukarı çıkıp bakışlarımla buluştu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ve ben her Made Man gibi değilim. Kim olduğunu, neler yapabileceğini çok iyi biliyorum ve bu seni daha çok istememe neden oluyor."

Bir adım öne çıktı, vücudu neredeyse benimkine yapıştı. Nefesimi kontrol etmek için çok uğraşmam gerekti. Kalbimin göğsümde düzensiz bir şekilde attığını hissediyordum ve onun bunu duymamasını, hissetmemesini diledim.

Elini yavaşça kaldırdı ve parmaklarını boğazıma doladı, hafifçe sıktı, omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. İçimde, tam da içimde, en derinlerimde bir arzu ve ihtiyaç alevlendi.

"Uysal bir kadın, zayıf bir kadın istemiyorum. Bir kraliçe istiyorum. Beni fethetmeme ve yönetmeme yardım edecek bir kadın. Arkamda korkarak durmayacak, yanımda duracak bir kadın."

Gözlerim ağızına kaydı ve istem dışı dudaklarımı yaladım. Bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unuttum ve onu öpmek nasıl olurdu diye hayal ettim. Onu tatmak. Eminim tadı muhteşem olurdu.

"Peki benim o kadın olduğumu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım, sesim istediğimden biraz daha boğuk çıkmıştı.

Yakınımda durarak, beni birkaç saniye inceledi, sonra ceketinin cebine uzanıp bir bıçak çıkardı. Bıçağı havaya kaldırdı ve odadaki ışıktaki bıçağın parladığını izlerken, üzerine kazınmış IV harflerini gördüm.

Benim bıçağım!

Onu almak için uzandım ama o elini benim ulaşamayacağım bir yere çekti. Boğazımı son bir kez sıktıktan sonra, elini bıraktı ve geri çekildi. Onun dokunuşunu anında özledim.

"Hiç bu kadar hassas bıçak atan bir kadın, hem de bu kadar güzel bir kadın görmemiştim."

Onu dinliyordum ama gözlerim bıçağımdaydı. En sevdiğim bıçaklardan biriydi ve onu unuttuğuma inanamıyordum! Babam beni bir kadın yaptığında bana vermişti.

"O andan itibaren senin aradığım kişi olduğunu anladım," dedi sırtarak.

Kaşlarımla çattım. "Yani, kardeşine bıçak atmamın yeterli olduğunu mu söylüyorsun, hayatının geri kalanını benimle geçirmeye karar vermek için?"

Sesimdeki şüpheyi duyabilmesini umdum. "Bratva'daki herhangi bir kadın bunu yapabilirdi."

O tsk diye ses çıkardı ve bıçağını ceketinin cebine geri koydu.

Pardon. Onu geri istiyorum.

Artık bana o kadar yakın olmadığı için, nihayet tekrar nefes alabileceğimi hissettim.

"Hayır, *kotenok*, sadece bu değildi. Kararımı etkilememde seninle ilgili birçok şey etkili oldu."

"Öyle mi? Ne gibi?"

" asla seni sen seni tip tip tür kadın tür övgü "

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kısarak baktım. "Öyle değilim! Sadece bu konuyu yeterince düşünmediğini düşünüyorum."

O içini çekti. "Ne düşünürsen düşün kadın, ama ben bunu iyice düşündüm."

Yüzünü inceledim, herhangi bir aldatma belirtisi arıyordum, ama hiçbir şey göremedim. "Kolay bir eş olmayacağım, biliyorsun. Muhtemelen seni deli edeceğim," dedim, omuzlarımı silkiyerek. "Ne yapmam gerektiğini

söylemelerinden nefret ederim ve küçümsenmekten tiksiniyorum. La Cosa

Nostra'nın kadınların hayatında olmaya alışkın olmadığını biliyorum ve sana garanti ederim ki adamların benim etrafta olmamdan hoşlanmayacaklar."

"Onların ne düşündüğü umurumda değil," dedi Arturo tam bir inançla.

"Yine de buna tahammül edemem. Saygısızlık edilmesine izin vermeyeceğim. Adamlarından biri bunu yaparsa, onları kaybetmeye hazır olmanı umarım."

Gözleri ateşle parlıyordu, arzusu ve şehveti dalgalar halinde yayılıyordu. İntikamcı kadınları sevdiği belliydi. "Adamlarımdan biri sana saygısızlık ederse, işim bittiğinde onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Peki İtalyan olmamam?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir sorun olmaz mı?"

"Bazıları için öyle olabilir. Ama dediğim gibi, onların ne düşündüğü umurumda değil."

Onu birkaç saniye inceledikten sonra hafifçe başımı salladım. Ona inandım. Bana, başkalarının ne düşündüğünü umursayan birine benzemiyordu.

"Kabul etmeden önce bilmen gereken bir şey var," dedi Arturo tereddütle.

Gözlerini gözlerimle buluşturdum, merak tüm vücudumu sardı. "Ne?"

"Nero'yu hallettikten sonra babam La Cosa Nostra'nın başkanlığından istifa edecek."

Tamam. Bunu beklemiyordum. Alessandro mafya standartlarına göre hala gençti. En az beş ila on yıl daha liderlik yapmaya devam edebilir ve sonra istifa etmek zorunda kalabilirdi. Öyleyse neden erken teslim ediyordu?

"Neden?" Sorabileceğim tek soru buydu.

"Babam uzun süredir hüküm sürüyor. Büyükbabam öldürüldüğünde ve o Don olduğunda sadece yirmi dokuz yaşındaydı. İmparatorluğunu bırakmaya hazır. Annemle hayatına devam etmeye hazır." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi, sanki anne babası için mutluydu ama Don'unu kaybedeceği için üzgündü. "Devralmaya hazırım, bunun için yetiştirildim. Hayatım boyunca bunun için eğitildim. Ancak, şartlarından biri önceden evlenmemdi. Nedenini sorma, hiç fikrim yok. Bu sadece onun kurallarından biriydi."

Bir saniye bekle.

Beynim fazla mesai yapmaya başladı, aklımdan geçenleri ifade etmek için doğru kelime kombinasyonunu bulmaya çalışıyordu.

"Ailelerimizin evlenmesini istemek, senin aldığın ani bir karardı. Alessandro ile konuştuğunu gördüm ve sonra o teklifte bulundu."

"Evet?" diye sordu, düşüncelerimden kafası karışmış bir şekilde.

"Yani, tüm bu karışıklık sona erdiğinde zaten istifa etmeyi planlıyorsa, evlenmek için bir kadın bulmuş olmalısın." Ben bunu bir ifade olarak söyledim, ama o sanki bir soruymuş gibi cevap verdi.

"Evet," diye iç geçirdi. "Evlenmeye hazır olduğum bir kadın vardı."

Onun sözlerine karşı hissettiğim inanılmaz kıskançlığı engelleyemedim. Lanet olsun, bu adamla daha bugün tanıştım. Kıskançlık duymaya hiç hakkım olmadığını biliyordum ama lanet olsun, kıskanıyordum.

"Kim?" diye sordum, sesimde kıskançlık belirtisi olmamasına dikkat ederek.

"Adı Gabriella. Ailenin yüksek rütbeli üyelerinden birinin kızı."

"

Eh, Gabriella. Eminim o kaltak çok güzeldir.

"Yani o da Cosa Nostra'nın bir üyesi mi? Bu, onun yerine bir yabancıyla evlendiğin için kızacak insanlar olacağı anlamına mı geliyor?"

Arturo omuz silkti. "Buna kızan insanlar her zaman olacaktır. Ama zamanla unutulur."

Belki. Ama bundan çok şüpheliyim. Kızgınlıklarının derecesine bağlı olarak, bu, hayatımın geri kalanını geçireceğim bir yerde şimdiden düşmanlar edindiğim anlamına gelebilir. Sürekli arkamı kollamak zorunda kalacağım bir yere taşınmak gerçekten istediğim bir şey mi?

Aklımdan başka bir düşünce geçti ve donakaldım. "Bu ne tür bir evlilik olacak? İş evliliği mi, kişisel evlilik mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İş evliliği, kağıt üzerinde karı koca olduğumuz, ama gerçek hayatta olmadığımız anlamına gelir. Kişisel evlilik ise, kelimenin her anlamıyla karı koca olduğumuz anlamına gelir. Bu da sadakat, vefa demektir. Mafya erkeklerinin, partnerlerini aldatmak da dahil olmak üzere, istedikleri her şeyi yapma eğiliminde olduklarını biliyorum. Bunu kabul edemem. Benimle evlenirsen, sen benimsin. Başka kadınlara bulaşmazsın."

Kıkırdadı ve burnuma dokundu. "Yani, sadece bu orospu mu?" "Evet."

Bana orospu dediği için muhtemelen kırılmam gerekirdi, ama kırılmadım. Ben bir orospuyum. Ve bununla gurur duyuyorum.

"Senden ihtiyacım olanı alıyorsam, neden başka bir yerden de almam gerektiğini anlamıyorum."

"İhtiyacın olanı almakla neyi kastediyorsun?"

Kaba bir şekilde amımı avuçladı ve ben şoktan nefesimi tuttum.

Tanrı aşkına.

"Bu. İhtiyacım olan şey bu. Ben kanlı canlı bir erkeğim, Illayana. Sekse ihtiyacım var. Eğer bu uygun bir evlilik olacaksa, birbirimize sadık kalacağımız bir evlilik, istediğim zaman istediğim şeyi bana verecek misin?"

"Duruma göre değişir."

Elinin avucunu klitorisime bastırdı ve ben inledim. Yaklaşarak boynuma burnunu sürttü ve sıcak nefesi tenimi okşadı. "Neye bağlı?" diye fısıldadı.

"Bu işte ne kadar iyi olduğuna."

Yine güldü ve dilini boynumun yanından yukarı doğru kaydırarak kulak mememi ağzına aldı. Dişleriyle hafifçe çekti ve ben titredim. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum, *kotenok*."

Neden bana sürekli kedi yavrusu diyordu?

"Cildindeki tüylerin diken diken olması, yanaklarının kızarması, nefesinin hızlanması... Sen de aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim, değil mi?" Serbest

eli vücudumda yukarı doğru ilerledi ve boğazımı tekrar kavradı, dudaklarımdan bir inilti daha kopardı. Kıkırdadı. "Oh evet, kesinlikle aynı fikirde olursun."

Evet, kesinlikle katılıyordum.

Vücudum onun dokunuşunu istiyordu, tutku kanımı kaynatıyor ve beni o kadar azdırıyordu ki, hemen onun kıyafetlerini yırtıp yatak odamın zemininde onu sikmek istiyordum. Başım dönüyordu, kalbim göğsümde çarparak tüm ruhumu şehvetle dolduruyordu. Pantolonundaki şişkinliği hissedebiliyordum, penisi bacağıma taş gibi sertleşmişti. Onu tutup, elimde zonklamasını hissetmek, onunla oynamak ve inlemesini duymak dışında hiçbir şey istemiyordum. Bir erkeğin zevkten inlemesi kadar seksi bir şey yoktur.

Kulak mememi son bir kez çekiştikten sonra beni bıraktı ve vücudumdan uzaklaştı. O teması anında özledim. "Peki, benim karım olur musun?" diye sordu baştan çıkarıcı bir şekilde, gözleri arzu ile doluydu.

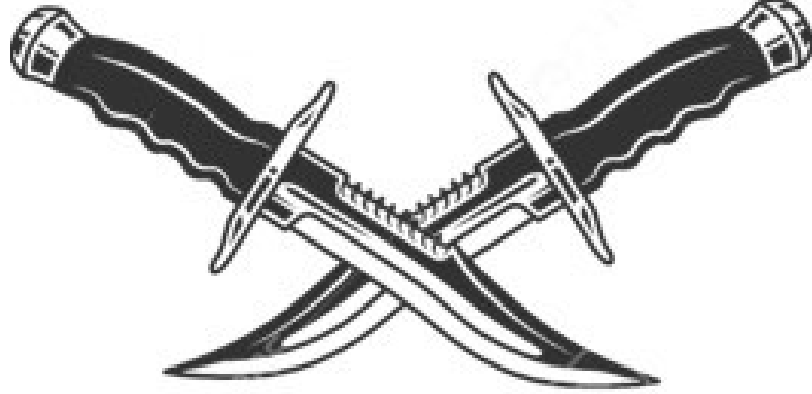
Önümdeki adama baktım. Gerçekten baktım. İnanılmaz derecede yakışıklı olması ve eğlenceli, yaramaz kişiliği, onun karısı olmayı çok kolay hale getiriyordu. Yani, hayır demek için deli olmak gerekirdi, değil mi? Vücudumun titremesinden, en azından benim açımdan cinsel olarak uyumlu olduğumuzu anladım. Sadece bu da değil, Cosa Nostra'nın başkanı ile evleneceğimi fark etmek, kanımı heyecanla kaynatıyordu.

Gözlerimi onun gözlerine kilitledim, yüzümde onunkiyle benzer bir sırıtış belirdi. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, gözlerinin hareketlerini takip ettiğini, şehvetle yandığını izledim.

Burun delikleri genişledi ve çenesi sıkıldı. Sanki hareket etmemek için kendi içinde bir savaş veriyordu.

"Umarım dedikleri kadar sert birisin. Beni idare etmek için öyle olman gerekecek."

Dokuzuncu Bölüm

Arturo De Luca

Siktir. O çok güzel. Ve sert. Ve küstah. Ve... Lanet olsun, ayağım çok acıyor! Beni bu kadar sert bıçaklaması mı gerekiyordu?

Sen ona saldırmışsın. Hayır, saldırmadım.

Evet, saldırdın. Ve şimdi deli gibi kendi kendine konuşuyorsun. Eh, başka ne var ki?

Gözlerim ona ve güzel vücuduna kilitlendi. Parmaklarım yanımda seğirdi, ona tekrar dokunmak için can atıyordu. Siktir, onu öyle tutmak iyi bir fikir değildi galiba. Elimde amının sıcaklığını hissetmek, dilimi onun teninde gezdirmek. Şimdi bunu tekrar yapma fırsatı bulana kadar tek düşünebileceğim şey bu olacak.

Ama uyumluluğumuzu kontrol etmek, cinsel olarak birbirimize uyup uymadığımızı görmek önemliydi. Seks ihtiyacım olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Her gün yapacağım bir şeydi, küçük kara defterimdeki rastgele kadınlardan biriyle hızlı bir kaçamak yapmak anlamına gelse bile. Hayatım şiddet ve adrenaline dolu olduğu için, tüm bunları serbest bırakmak için iyi bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı ve seks en iyisiydi.

Yatakta dominant bir sevişiciydim. "Christian Grey" gibi dominant değil, farklı bir tür. Kontrolü arzulayan türden. Emir vermeyi seven türden. Bunu biliyordum. Seviştiğim kadınlar da biliyordu ve Illayana'nın da bilmesi önemliydi. Bana verdiği tepkiye bakılırsa, sadece bilmekle kalmamış, hoşuna da gitmişti.

"Arturo?" Illayana'nın yumuşak sesi beni düşüncelerimden kopardı ve ona yeniden odaklandım.

"Hmm?" Milyonuncu kez gibi hissettiren bir şekilde, gözlerim vücudunu baştan aşağı süzdü. Kendimi durduramıyordum. Sanki gözlerimin kendi iradeleri varmış ve tek istedikleri Illayana'ymış gibi.

O gülümsedi. "Dedim ki, bunu tedavi etmemi ister misin?" Ayağımı işaret etti ve ben de sol tarafımı daha çok kullandığımı fark ettim.

Kafamı salladım. "Hayır, iyiyim. Neredeyse hissetmedim bile."

Tamam, bu tam bir yalan. İyi bir başlangıç, Turo.

Ağzını açıp konuşmak üzereyken, yatak odasının kapısını çalan birinin sesi onu kesintiye uğrattı.

Hay sıçayım.

Güzel mavi gözleri kapıya çevrildi ve yüzünde açıkça görülebilen bir sinirlilik belirdi. O da kesintiye uğramaktan hoşlanmıyordu. "Ne?!" diye bağırdı, sesinde öfke vardı.

"Ateş etme!" diye kapının diğer tarafından hemen birisi bağırdı ve ben gülmek için kendimi zor tuttum. "Sadece benim."

Illayana hemen gerildi, vücudu kaskatı kesildi. Kapının arkasında kimin olduğunu biliyordu, ama... tedirgin görünüyordu. Kardeşleri daha önce kapıyı çaldığında böyle görünmemişti. İlginç.

Hızla yanıma geldi, ayakları tüy kadar hafifti. Parmağını bana doğru kıvrırdı ve ben başımı eğdim, böylece kulağıma fısıldayabildi.

"Saklanmalısın," diye fısıldadı.

Ona dokunmak için can attığımdan, iki elimle kalçalarını kavradım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Neden? Geçen seferki gibi gitmelerini söyle

gibi gitmelerini söyle."

O ateşli bir şekilde başını salladı, uzun siyah saçları omuzlarına döküldü. "Dışarıdaki Aleksandr. Lukyan ve Nikolai gibi gitmeyecek, özellikle de onlar kaçıp onu yakaladıysa. Ki öyle olduğunu hissediyorum," gözleri kapıya suçlayıcı bir şekilde kısıldı. "Aleksandr onlar gibi benden korkmuyor. Eğer o kapıyı açmazsam, tekmeleyip kıracak."

"Illayanaaaa," diye seslendi Aleksandr. Sesinde hafif bir uyarı duyabiliyordum. O pislik kesinlikle kapıyı tekmeleyecekti.

"Bir saniye," diye bağırdı.

Okyanus rengi gözleriyle bana baktı ve beni odanın arkasına doğru çekmeye başladı. "Çabuk ol," diye fısıldadı. Hızla yatağının başucundaki lambayı kapattı ve odasını karanlığa boğdu.

"Tamam," diye inledim, gölgelerin arasına girerek. "Neden bu kadar abartıyorsun anlamıyorum," diye mırıldandım, yerime geçerken.

Neler olup bittiğini görebilmek için kapıyı net ve engelsiz bir şekilde görebileceğim bir yer seçtim. Muhtemelen fark edilme ihtimalini ortadan kaldırmak için hareket etmek daha akıllıca olurdu, ama ben tehlikeli yaşamayı seviyorum. Sonuçta oradaydım, değil mi?

Illayana kapıyı açtı ve tahmin ettiğim gibi kardeşi Aleksandr kapının hemen dışında duruyordu.

Adam gerçekten kocaman bir herifti. Ve benden bir parça bile olsa daha uzun olmalıydı. Ama sadece bir parça. Parlak mavi gözleri Illayana'ya takıldı ve her ayrıntıyı inceledi. Sonra bakışları onun arkasındaki odayı taradı. Gözleri gölgelerin içindeki beni gördü ve ben gerildim.

"Her şey yolunda mı, Illayana?" diye sordu, ona dönerek.

"*Da*. Neden?" Kafasını yana eğdi, sanki neden sorduğunu anlamamış gibi.

Diğer kardeşlerinin Aleksandr'ın iri vücudunun arkasından çıktığını gördüm. Biri sol tarafta, diğeri sağ tarafta duruyordu ve onun iri, aşırı büyümüş vücudunu kalkan olarak kullanıyor gibiydiler. Tanrım, çok korkmuş görünüyorlar.

Eh, Illayana otuz saniye içinde hepsine bıçak fırlatmış ve ateş etmişti. Bence korkmaları gayet normal.

"Sadece... emin olmak için," diye cevapladı, gözleri bir kez daha odayı taradı. Bakışları bana düştüğünde, gözleri kısıldı.

Siktir.

Elimde Illayana'nın bıçağının sapını hissedene kadar elim hareket ettiğini fark etmemiştim.

*Hayır! Onun kardeşini öldüremezdim...
değil mi? Hayır. Kesinlikle hayır.*

Aleksandr Illayana ile konuşmaya devam etti, ama gözleri gölgelerin içindeki benim gözlerimden hiç ayrılmadı.

"Illayana," sesi buz gibiydi ve Illayana gerildi. "İyi olduğundan emin misin? Yardıma ihtiyacın var mı?" Konuşma tarzından, odada olduğumu bildiğini tahmin edebiliyordum.

Zeki, gözlemci piç kurusu, değil mi?

Tüm gerginlik anında dağıldı, vücudu gevşedi. Bir adım öne çıktı ve elini onun yanağına koydu.

"*Rodnoy brat.*" *Kardeşim.* Gözleri ona kaydı. "Söz veriyorum, iyiyim. Eğer sana ihtiyacım olursa, sana geleceğimi bilmelisin."

Gözleri gölgeler arasında tekrar benimkilerle buluştu ve kaşlarını çatı. "Eğer eminsen," diye homurdandı.

"Öyleyim," diye güldü. "Şimdi çekil." Elini sallayarak ona kenara çekilmesini işaret etti.

Dudaklarının kenarı şeytani bir sırıtışa dönüştü, bu adamda gördüğüm ilk gerçek duygu belirtisiydi. Büyük vücudu zarıfçe hareket etti ve kızın iki ağabeyini ortaya çıkardı.

Siktir. Bratva'da insanları iri yarı yetiştiriyorlar.

Hepsi birkaç santim farkla aynı boyda görünüyordu. Aleksandr'ın en yaşlısı olduğu belliydi. Adamın devasa boyunu bir kenara bırakırsak bile, onda belli bir hava vardı. Duruşu, varlığı saygı ve otorite uyandırıyor. Benimki gibi. Bu adamın nasıl dövuştüğünü çok merak ediyordum. Belki bir gün öğrenirdim. Bu düşünce beni heyecanlandırıyordu.

Vin'in Volkov ailesi hakkında topladığı bilgilere göre, omuz uzunluğunda kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü olan Lukyan'dı. Aleksandr kadar kaslı değildi, kaslarla dolu olmaktan çok daha zayıftı. Bu durumda diğer adam Nikolai olmalıydı. Kısa siyah saçları, düzgün kesilmiş sakalı ve koyu kahverengi gözleri vardı. Fiziksel olarak iki kardeşinin ortasında bir yerdeydi. Aleksandr kadar kaslı değildi, ama diğer kardeşi kadar zayıf da değildi.

Ağabeylerinin kendilerini kız kardeşlerinden korumaya niyetli olmadığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Kız kardeşleri tehditkar bir şekilde onlara doğru bir adım attı ve ikisi de bir adım geri çekildi.

"Şimdi, İllayana," dedi Lukyan titrek bir sesle. Ellerini önünde kaldırmış, sanki teslim oluyormuş gibi duruyordu.

"İspiyonladın," diye hayal kırıklığıyla tısladı kız kardeşleri.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır," diye cevapladı Lukan, başını sallayarak. Kardeşinin karnına dirsek attı ve ona kızgın bir bakış attı. "Nikolai?"

Nikolai dikleşti ve İllayana'ya baktı. Lukyan kadar korkmuş görünmüyordu, ama kesinlikle tedirgin görünüyordu. Ne olacağını hiç bilmiyormuş gibi.

"*Sestra. Kardeşim.* Senin için endişelendik. Yıllardır bizi öldürmeye çalışmadın. Başının belada olduğunu düşündük," dedi, sesinde kalın bir Rus aksanı vardı.

İllayana birkaç saniye sessiz kaldı. "Yalan," dedi, sesi güçlüydü.

"Ne?" Nikolai şaşkın bir şekilde sordu.

"Yalan söylüyorsun. Gerçekten başımın dertte olduğunu düşünseydin, gitmezdin. O kapıyı tekmeleyip, silahlarını ateşlerdin."

Nikolai ve Lukyan birbirlerine baktılar.

Huh, kız haklıydı.

"İkiniz de Aleksandr'a kapıyı açacağımı biliyordunuz, bu yüzden gidip onu getirdiniz. Neden?"

"Düşündüğün gibi değil, İllayana," diye başladı

Nikolai. "Biz ispiyonlamadık," diye devam etti

Lukyan.

"Lukyan'a bıçak attın ve bize ateş ettin. Böyle bir şeyi ya bize kızgın olduğunda ya da bir şey sakladığında yaparsın," Lukyan heyecanla başını salladı. "Birkaç aydır seni kızdıracak bir şey yapmadığımız için, bir şey sakladığını biliyorduk."

"Sadece sizi 'öldürme çılgınlığına' sürükleyen şeyin ne olduğunu görmek istedik, hepsi bu," dedi Lukyan, odanın içine bakarak. "Ve Aleksandr için kapıyı açacağınızı biliyorduk, çünkü aksi takdirde o kapıyı tekmeleyecekti," diye gülerek ekledi.

Aleksandr omuz silkti, tüm bu olaydan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Beni 'öldürme delisi' yapan şeyi görmek mi istediniz?" diye sordu İllayana, başını yana eğerek.

Lukyan hızlıca başını sallarken, Nikolai sadece kaşlarını kaldırdı ve ona şüpheyle baktı.

Elleri arkasını koydu ve parmağını kıvrarak bana çıkmamı işaret etti.

Gölgelerin arasından sıyrılıp ona doğru ilerledim.

Nikolai ve Lukyan anında tepki verdiler, silahlarını kılıflarından çekip bana doğrulttular. Aleksandr kıpırdamadı ama gözleriyle yaklaşmamı takip etti.

"Bu da kim lan?" Nikolai silahını doğrulttu, Lukyan da onu takip etti. Ben Illayana'nın hemen arkasında durdum. Boyum yeterince uzundu, o eğilmeden kafasının üzerinden görebiliyordum. Yüzleri gergindi, çeneleri sıkılmış ve sanki ben şeytanmışım gibi bana kızgın bakışlar atıyorlardı.

"Onu tanımadın mı, *rodnoy brat? Kardeşim?*" Sesinde alaycı bir ton vardı.

Nikolai gözlerini kısarak bana baktı. Yüzüme odaklandı, sonra yüzünde bir aydınlanma oldu. "De Luca'nın burada ne işi var? Daha da önemlisi, buraya nasıl girdi?" Silahını bana doğrultmaya devam etti.

"De Luca mı?" Lukyan, başını benimle Nikolai arasında hareket ettirerek tekrarladı. Silahı da hala bana doğrultuluydu.

Ne misafirperver bir aile.

Aleksandr hala kıpırdamamıştı; benim varlığımı kabul ettiğini gösteren tek şey bana attığı ters bakıştı.

"Aleksandr, Nikolai, Lukyan," diye başladı Illayana, sesi güçlü ve netti. "Sizi nişanlım Arturo De Luca ile tanıştırmak istiyorum," diye arkasına uzanıp kolumu tuttu ve yanına çekerek beni ayağa kaldırdı.

Aleksandr başını kaldırıp iç geçirdi, sanki bunun olacağını biliyormuş gibi, ama bundan pek de memnun değildi. Nikolai ve Lukyan'ın ağızları açık kaldı, şaşkınlıktan kaşları yukarı kalktı.

Kolumu omuzlarına doladım ve üç yeni kayınbiraderime baktım. "Merhaba çocuklar."

Onuncu Bölüm

Illayana Volkov

"Bu da ne böyle?!" Lukyan ıgık attı. Gözleri Arturo ile benim aramda gidip gelirken silahını yavaşça indirdi.

Yüzlerindeki ifadelere gülmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Zander?" Nikolai kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Aleksandr iç geçirdi. "Hadi hepimiz aşağı inelim. İkinize de durumu anlatayım

anlatalım."

"Aşağı inmek istemiyorum," Lukyan Arturo'ya gözlerini kısarak baktı.

"Bu herifin benim evimde ve senin yatak odanda ne aradığını bilmek istiyorum, Illayana! O bir Cosa Nostra üyesi!"

Arturo yanımda gerildi, iri vücudu kaskatı kesildi. Lukyan'a o muhteşem mavi-yeşil gözleriyle dik dik baktı, dişlerini gıcırdatarak. "Dikkat et,"

diye alaycı bir şekilde dedi. "Burası senin evin olsa da umurumda değil, ona böyle konuşamazsın."

Nikolai ve Aleksandr ikisi de inledi. Bu muhtemelen Lukyan'a söylenebilecek en kötü şeydi ve hepimiz bunu biliyorduk.

Lukyan dik durdu, göğsünü şişirdi. "Onunla istediğim gibi konuşurum! O benim kardeşim!" diye bağırdı.

"Çocuklar, hadi ama," dedim, durumu yatıştırmaya çalışarak.

Arturo kolunu omuzlarıma kısa bir süre sıkıca doladı, sonra homurdandı ve Lukyan'a doğru adım attı, "Artık konuşamazsın."

"Öyle mi? Peki ne yapacaksın?" Lukyan alaycı bir şekilde sordu. Arturo'yu taklit ederek bir adım öne çıktı ve aralarındaki boşluğu tamamen kapattı.

İkisi de geri adım atmadan karşı karşıya durdular. Nikolai'nin yanında, kenarda duran Aleksandr'a baktım. İşler kızışmaya başlayınca ikisi de tehlike bölgesinden uzaklaşmıştı. Ancak yeni gelişmelerden hiç etkilenmemiş gibiydi. Hayır, hiç de değil. Aslında, daha iyi bilmesem, bu herifin heyecanlandığını söyleyebilirdim.

Sanırım şaşırmamam gerekirdi. Aleksandr her zaman iyi bir kavgayı severdi. Ona göre ne kadar kanlı olursa o kadar iyiydi.

"Bunu durdurmamız gerekmez mi?" diye

fısıldadım. İkisi de omuzlarını silktiler.

Argh, lanet olası işe yaramazlar.

"İllayana'nın kardeşi olmasaydın ve seni öldürmek bir savaşı tetiklemeyecek olsaydı, lanet boğazını keserdim," diye homurdandı Arturo.

Lukyan bir adım geri attı, gözleri heyecandan parlıyordu. Cebine uzanıp bir bıçak çıkardığında yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Peki, o zaman tüm bunları görmezden gelemim, olur mu? Şu anda ben sadece evimden defolup gitmeni isteyen bir adamım." Heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi bıçağı parmaklarında çevirdi. "Hadi koca adam, dans edelim."

"Lukyan. Yeter," diye derin bir ses emretti. Arkamı dönmeme gerek kalmadan babamın bize katıldığını anladım.

Lukyan sertleşti, gözleri arkamda yaklaşan silüete kaydı. Bıçağını kınına geri koyarken Rusça küfretti. Kesintiye uğramaktan memnun görünmüyordu ama zaten o hep böyleydi. Çocuğa bir şeyi yapmamasını söylersen, tek istediği şey onu yapmaktır.

Babam, sade gri eşofman altı ve koyu renkli tişört giymiş olarak yanıma geldi. Onu takım elbise dışında görebileceğiniz tek zaman yatmadan hemen önceydi. Duştan çıkmış olduğu için siyah saçları hala ıslaktı ve yüzündeki belirgin çizgiler ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

Gözlerini Arturo'ya kısa bir süre dikip sonra Lukyan'a çevirdi. "Hadi, git buradan. Yarın her şeyi açıklayacağım."

"Ama..."

"Ama yok, Lukyan!" Babası sertçe çıkıştı. "Git şimdi. Siz ikiniz de." Aleksandr ve Nikolai'ye elini salladı. Hepsi hafifçe eğildikten sonra odadan çıktılar.

Lukyan Arturo'ya somurtarak, uzaklaşırken ona orta parmağını gösterdi.

Arturo kıkırdadı. "Onu sevdim," diye kulağıma fısıldadı ve tüylerim diken diken oldu. "Bana Vincenzo'yu hatırlatıyor. Kardeşler... Onları seviyorsun, ama aynı zamanda onları dövmekten kendini alamıyorsun."

"Lukyan insanlara böyle bir etki yapıyor," diye cevapladım gülererek. "Oh, bunu anlayabiliyorum."

Babamın yüzüne dönerek onu merakla süzdü. "Söylemeliyim ki, burada olmamı oldukça iyi karşılıyorsun. Burada olduğumu öğrendiğin anda beni vurdurursun sanmıştım." Gözleri heyecanla parladı, sanki bu fikir onu eğlendirmiş gibi.

Çılgın. Çok çılgın. Ama benim tarzım bir çılgınlık.

Babam başını salladı ve hafifçe güldü. Bir çocuk komik bir şey söylediğinde yaptığı gibi. "Gerçekten benim haberim olmadan buraya girebildiğini mi sanıyorsun?"

Arturo'nun yüzü anında düştü, gülümsemesi kayboldu.

"İyiydın, çok iyiydın," diye devam etti babam. "Ama sonunda farkına varacağın bir şey var, o da her zaman senden daha iyi biri olduğu. Bu durumda o kişi ben oluyorum."

"Nasıl? Burada olduğumu nasıl bildin?" Arturo gözlerini kısarak sordu.

Babam tsk diye ses çıkardı. "Belki bir gün sana anlatırım. Şu anda saat geç oldu ve seni evimde kalmana izin verecek kadar sana güvenmiyorum. Hoşça kal Illayana, Arturo gidiyor."

"Ama konuşmamız gereken şeyler var, baba. Bundan sonra olacaklarla ilgili ayrıntılar," dedim, kaşlarımı şaşkınlıkla çatarak.

"Tüm planlar kısa sürede ve hızlıca yapılacak, ama şimdi değil. Hoşça kal, Illayana, otuz saniye içinde Arturo'yu ön kapıya kadar geçireceğim." Babam parmaklarını şıklattı ve iki askeri yanına geldi, biri sağında, biri solunda.

Gözlerimi kısarak baktım ama tartışmadım. Daha iyisini biliyordum.

Arturo'ya döndüm ve gözlerimiz buluştuğunda, artık çok tanıdık gelen o mide kelekleri hissini hissettim. "Sanırım sonra konuşuruz?"

Dudakları, İtalyanca son kelimesini söylerken, kendine özgü o alaycı gülümsemeye dönüştü.

"Presto." Yakında.

"Bana her şeyi anlat!" Tatiana heyecanla dedi, bir elinde kahve fincanını, diğer elinde bisküviyi tutarak. Ben kahvemi yudumlarken, o bisküviyi içeceğine batırıp ağzına attı.

Arturo dün gece ayrıldıktan sonra onu aradım ve her zamanki kafemizde buluşmak için davet ettim. Çok hevesliydi. Konuşacak birine, kafamdaki kaotik düşünceleri düzenlememe yardım edecek birine ihtiyacım olduğunda ilk aradığım kişi oydu. Ne kadar kaba veya cadalozca görünse de, bana her zaman acımasızca dürüst görüşünü söylerdi. Eğer senin hatalı olduğunu düşünürse, bunu sana söylerdi. Eğer deli gibi davrandığını düşünürse, bunu sana söylerdi. Eğer yeterince deli gibi davranmadığını düşünürse, bunu da sana söylerdi. Ve bu süreçte seni kırıp kırmadığını umursamazdı. Filtreleri yoktu, açık sözlüydü ve her zaman aklındakini söylerdi. Ve ben bunu seviyordum.

Heyecan, kalp şeklindeki yüzünde parladı, koyu kahverengi gözleri fincanın kenarından beni izliyordu. Uzun, platin sarısı saçları sırtına bukleler halinde dökülüyordu ve dizlerine kadar uzanan sade mavi bir sundress giyyordu. Narin bir melek gibi görünüyordu, ama onu tanıyan herkes onun tam tersi olduğunu bilirdi.

"Nasıl insanlardı? İnternette göründükleri kadar seksi miydiler? Hadi, bana her şeyi anlat!"

Kafamı salladım ve hafifçe güldüm. "Seni iyi tanımıyorsam, onlara takıntılı olduğunu söyleyebilirim."

"Oh, öyleyim. Bacaklarımı açıp onların çocuklarını doğurmak istiyorum." Bisküvisinden bir parça kopardı ve yüksek sesle çıtırdatarak yedi.

Yan masadaki yaşı kadınlardan biri şaşkınlıkla nefesini tuttu ve Tatiana'ya şok içinde baktı. Tatiana farkına bile varmadı.

"Hangisi?" diye merakla sordum. En son istediğim şey, en iyi arkadaşımın nişanlıma aşık olmasıydı.

Tatiana dirseğini masaya koydu, çenesini eline dayadı ve uzaklara dalgın bir ifadeyle baktı. "Genç olan. Vincenzo. O çok yakışıklı. Onunla istediği gibi sevişirdim ve ertesi gün beni aramasa bile umursamazdım."

"Kim bilir, belki de dileğin gerçekleşir. Düğünde onu göreceksin."

Tatiana dik oturdu, tüm dikkati bendeydi. "Düğün mü? Kimin düğünü?"

Fincanıma gülümsedim. "Benim."

"Ne?!" diye bağırды, tüm kafenin dikkatini üzerine çekti. "Evleniyor musun?! Kiminle?!"

"Sence kimle?"

"Bir De Luca mı?" diye hayranlıkla sordu.

Burnumu hafifçe vurdum ve kahvemi masaya geri koydum. BLT sandviçimi aldım ve bir ısırık aldım, en iyi arkadaşımın yüzündeki tam anlamıyla şaşkın ifadeye sessizce gülerek.

Elini kaldırdı ve başını salladı. "Dur, dur, dur. Bu nasıl oldu? Onlar Cosa Nostra değil mi? *Ailede* sadece diğer İtalyanlarla evlenme konusunda köklü bir gelenek yok mu?"

"Var, ama Arturo umursamıyor. Outfit'i alt etmek için babamın silahlarına ihtiyaçları var ve karşılığında Outfit ortadan kalktığında kendi bölgelerine ve Chicago'ya erişim imkanı sunuyorlar."

"Tamam, şimdiye kadar anladım. Evlilik konusu nasıl gündeme geldi? Bu, tam tersi yönde oldukça büyük bir sıçrama."

Başımı salladım ve bir ısırık daha aldım. "Onlarla resmi olarak ittifak kuruyoruz. Bunu sağlamlaştırmanın yollarından biri de evlilik. Alessandro'nun tek kızı on yaşında, yani o olamaz. Geriye ben kalıyorum."

"Vay canına. Yani bu senin isteğin dışında mı?"

Alaycı bir şekilde, ağzımı peçeteyle sildim ve kahvemini bir yudumunu daha içtim. "Hiç istemediğim bir şeyi yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Doğru." Tatiana içini çekti. "Aman Tanrım, bu delilik! Büyük gün ne zaman?"

"Bir haftadan az."

Babam Arturo ile evlenme kararımı duyunca, hemen Bratva ve La Cosa Nostra arasında bir birleşme olacağını duyurdu. Düğünü planlamam için bana bir hafta süre verdi, bu benim için sorun değildi çünkü küçük bir düğün istiyordum.

Beş dakika içinde ikinci kez Tatiana avazı çıktığı kadar bağırdı. "Ne?! Yedi günde düğün planlayamazsın! Delirdin mi sen?"

Tabağımı iterek sandalyeme yaslandım. "Evet, yapabilirim. Beni tanıyorsun. Büyük, gösterişli bir düğüne ihtiyacım yok, istemiyorum da. Küçük ve sade bir düğün benim için yeterli."

"Aman Tanrım, beni deli edeceksin," diye mırıldandı, şakaklarını ovuşturarak. "Sen *Pakhan*'ın tek kızıydın. Sıradan bir düğün yapamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek oluyor?"

"Demek istediğim, düğünü ben planlayacağım, aptal. Ve Meghan ile Harry'nin kraliyet düğününden daha görkemli olacak." Bir şeye karar vermiş gibi hafifçe başını salladı ve bisküvisini bitirdi.

İnleyerek ellerimi yüzüme götürdüm. Düğünümü o planlıyorsa, bu düğünün aşırı abartılı olacağı anlamına geliyordu. Onun savurganlığının sınırı yoktu.

"Yapacak çok işimiz var ve çok az zamanımız var." Telefonunu çıkardı. "Menüyü planlamalıyız, çiçekleri seçmeliyiz, mekanı bulmalıyız, nedime elbiselerini seçmeliyiz, davetiyeleri göndermeliyiz, sana gelinlik bulmalıyız..."

"Tamam, dur," diye bağırdım. "Hayır, hayır ve kesinlikle hayır. Bu tam da istemediğim şey. Planlamak istemiyorum. Düşünmek bile başımı ağrıttıyor. Sen yapmak istiyorsan, tamam. Ama ben dahil olmak istemiyorum."

Tatiana, aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Kendi düğününü planlamak istemiyor musun?"

"Hayır. Bunların hiçbiri umurumda değil, T. Tek umursadığım şey annemin gelinliğini giymek. Diğer her şey önemsiz." Yüzünde bir anlık hüznün belirdi, sonra onu gizledi. Annem ve onun ölümünden bahsetmekten hoşlanmadığımı biliyordu. Bu

benim için yasak bir konuydu. "Tamam, düğünü tamamen ben mi düzenleyeceğim?" İç geçirdim. "Evet. Ne istersen yap, ama kitsch olmasın."

Bana öfkeyle baktı. "Kitsch mi? Seni kaltak, beni tanıyor musun sen?"

Gölerek kahvemın geri kalanını içtim. Tatiana'nın kusursuz bir zevki vardı ve iç tasarımı konusunda gerçek bir yeteneği vardı. Döğünümü muhteşem bir şölene dönüştürebilecek biri varsa, o da oydu. Böyle büyük bir şey istediğimden değil, ama onun küçük bir şey yapmama izin vermesi imkansızdı.

"Nikolai ile koordinasyon kurman gerekecek, muhtemelen etkinliğin güvenliğinden o sorumlu olacak."

Tatiana dudaklarını büzdü. "Zorunda mıyım?"

Kafamı salladım ve hafifçe güldüm. "Evet. İki mafya ailesinin döğünü gibi büyük bir etkinlikte birinci sınıf güvenlik olmalı. Bu Nikolai'nin sorumluluğunda. Her şeyi ona danışmadan planlayamazsın."

O, içinden homurdandı.

"Tabii büyük bir döğün yapmayı bırakıp küçük bir şey yapmak istemiyorsan?" diye umutla sordum.

"Hayır," dedi çabucak ve içini çekti. "Hallederim."

Kafenin kapısındaki zil çaldı ve yeni bir müşterinin geldiğini duyurdu. Küçük mekanda ağır ayak sesleri yankılandı. Kardeşimin kolonyasının tanıdık kokusu burnuma çarptı, bir saniye sonra gölge masamızın üzerine düştü. Kafamı kaldırıp baktım ve Nikolai'yi gördüm.

Şeytandan bahsetmişken.

"Nik, selam. Burada ne işin var?"

Tatiana hafifçe gerildi ve telefonundan başını kaldırıp kardeşimle sert bir şekilde göz göze geldi. Nikolai onunla göz göze geldi ve aralarında cinsel bir gerilim oluştu. Gözlerimi devirdim. İkisi de birbirlerini istediklerini itiraf etmek istemiyordu. Bunun yerine, birbirlerinden hoşlanmadıklarını iddia ederek bu saçma oyunu oynuyorlardı. Ama onların yanında bir saniyeden fazla zaman geçiren herkes, birbirlerine ilgi duyduklarını biliyordu. Kendileri hariç herkes.

İkisi de aynı anda başka yere baktılar.

"Babam seni istiyor. Seni eve götürmek için buradayım," dedi Nik, gözleri üzerimde. "Neden? Ne oluyor?"

"Söylemedi. Sadece seni almaya gelmemi söyledi."

"Ama ben arabamla geldim."

"Bırak. Sonra alırız."

Kaşlarımı çatıttım. Bu tuhaftı, ama babamın doğrudan emrini görmezden gelmemem gerektiğini biliyordum. Omuzlarımı silktim ve eşyalarımı topladım,

anahtarlarımı, telefonumu ve cüzdanımı çantama koyup omzuma astım.

"Üzgünüm, T. Sonra konuşuruz?"

Tatiana gülümsedi. "Merak etme, kızım. Bu akşam koşudan sonra seni ararım."

N i k olai ona kızgın bir bakış attı. "Geceleri koşmamalısın, tehlikeli."

Tatiana parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi ama bu gülümseme zoraki ve sahte görünüyordu. "Ee?" "Ee ne demek? Güvenli değil, o yüzden yapma."

"Sen benim patronum değilsin, koca adam. Ne istersem onu yaparım." Bize el salladı ve telefonuna odaklandı, böylece konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı. "Git hadi, baban kızmadan."

Nikolai derin bir homurtu çıkardı, çenesini sıktı ve dişlerini birbirine sürttü. "Tatiana..."

"Bırak şunu Nik. Ne kadar yapmamasını söylersen, o kadar yapmak ister. Sadece durumu daha da kötüleştiriyorsun. Hadi gidelim. Sonra görüşürüz T."

"Hoşça kal," diye seslendi, gözleri hala telefonuna yapışık halde. Nikolai'yi kafeden dışarı çekip arabasına götürdüm.

"Neden yaptın bunu? Gece geç saatte tek başına koşmaya çıkmasının sorun olmadığını mı düşünüyorsun?" Nik homurdandı ve sürücü kapısını açtı.

"Onun ne yaptığı seni ilgilendirmez," dedim, arabanın etrafından dolaşıp yolcu tarafına geçtim. Kaşlarımı kaldırdım. "Neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

Cevap vermedi, sadece homurdandı ve arabaya bindi.

Eve vardığımızda, doğruca babamın ofisine gittim. Nikolai kendi işini yapmak için ayrıldı. Ofisinin kapısını çaldım ve o "Girin" diye bağırdığında içeri girdim.

Her zamanki gibi, babam klasik üç parçalı Armani takım elbisesiyle büyük maun masasının arkasında oturuyordu. Odada onunla birlikte iki adam daha vardı, birini tanıyordum. Adrian Alexeev, babamın baş koruması. Uzun boyluydu, 1,95 metre civarında diyebilirim, ve profesyonel futbolcu gibi yapılıydı. Kısa siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Sol kaşının birkaç santim yukarısından başlayıp gözünün hemen altına kadar uzanan bir yara izi vardı. *The Lion King'deki* "Scar" karakterini andırıyordu. Kravatsız, sade siyah bir takım elbise giymişti.

Diğer adamı daha önce hiç görmemiştim, bundan emindim. Adrian'dan biraz daha kısaydı, ama aynı derecede ölümcül görünüyordu. Düzgünce taranmış sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Burnu, birkaç kez kırılmış gibi hafifçe eğiydi. Adrian'a benzer giyinmişti; siyah pantolon, siyah gömlek.

"Baba," dedim, masasının önünde durarak. "Beni görmek mi istemiştin?"

Okuduğu kağıtları masanın üzerine koydu ve bana baktı. "Bunlar yeni korumaların." Odadaki iki adama başını salladı. "Seninle her yere gelecekler. Adrian'ı tanıyorsun, bu da Cosa Nostra'dan Lorenzo, Arturo onu diğer koruman olarak gönderdi."

Lorenzo başını hafifçe eğdi, babamın masasının yanında duruşunu bozmamaya özen gösterdi.

Kaşlarımı çattım. "Koruma mı? Ne zamandan beri korumaya ihtiyacım var?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. "Arturo ile nişanınızı açıkladığımızdan beri. Ailelerimizin birleşmesi bazı... sorunlar ortaya çıktı." Babam, yarısı votka ile dolu bardağına uzandı ve bir yudum aldı. Adrian ve Lorenzo, ellerini arkalarında kavuşturmuş, hareketsiz durdular. Profesyonelliğin timsaliydiler. "Beklemediğimiz bir şey değil. Sadece Bratva dışından biriyle evlenmenden memnun olmayan insanlar. Özellikle de evlenebileceğin pek çok uygun Rus erkek varken. Ama önlem almazsam aptal olurum. Ve ben aptal değilim."

"Ama baba, benim korumaya ihtiyacım olmadığını biliyorsun. Kendimi koruyabilirim." "Yine de koruman olacak. Ve bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum, anlaşıldı mı?" Gözlerini kısarak bana baktı, sesi derinleşti. emrini verdi.

Dişlerimi sıkarak öfkelenmemeye çalıştım. "Anlaşıldı," diye homurdandım.

O başını salladı ve kapıyı işaret etti. "Güzel. Şimdi git, benim işim var."

Döndüm ve yeni korumalarımın eşliğinde ofisinden çıktım. Bu durumdan kesinlikle memnun değildim. Babam bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretmişti. Silah ve bıçak kullanmayı öğretmişti. Yakın dövüşü öğretmişti. Yıllarca her gün bu becerileri geliştirmek için antrenman yaptım, ta ki kardeşlerim kadar iyi olana kadar. Kardeşlerim koruma olmadan dolaşabiliyorsa, benim neden korumaya ihtiyacım olduğunu anlamıyordum,

ama babamın emirlerine karşı gelmemenin daha iyi olduğunu biliyordum.

Babamın ofisinden çıktığımızda sola döndüm ve yeni korumalarımınla birlikte mutfağa doğru uzun koridordan ilerledim. "Bu çok saçma," diye mırıldandım, sinir bozukluğu kemiklerimi kemiriyordu.

Adrian güldü. "Bunu sadece seni sevdiği için yaptığını biliyorsun, Illayana."

"Biliyorum, ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez." Durup Lorenzo'ya baktım. "Arturo mu gönderdi seni?"

"Evet hanımefendi," diye başını salladı.

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen bana hanımefendi deme. Ben 21 yaşımdayım, 60 değil." "Özür dilerim, Bayan Volkov."

"Illayana yeterli."

"Bayan Volkov," Lorenzo, bana bu kadar samimi davranmak istemediğini belli ederek tekrarladı.

Omuzlarımı silktim ve mutfağa doğru yürümeye devam ettim. "Sen nasıl istersen."

Lukyan mutfak masasında, sandalyesine yaslanmış, ayaklarını masanın üzerine atmıştı. Ellerini başının arkasında birleştirmiş, sandalyenin iki arka ayağı üzerinde rahatça dengede duruyordu. Siyah kravatlı şık gri bir takım elbise giymişti ve uzun saçları ensesinde toplanmıştı.

Mutfağa girdiğimde bana somurtarak baktı. Sandalyenin iki ön ayağını yere sertçe indirdi, masadan kahvesini aldı ve bana sırtını dönerek arkasını gösterdi.

Tamam, demek ki hâlâ biraz kızgın.

Lukyan, Arturo'nun teklifini kabul ettiğimi ve New York'a taşınacağımı öğrendiğinde, sürekli kötü bir ruh hali içindeydi - ama sadece bana karşı. Bir bakıma onu anlayabiliyordum. Tüm kardeşlerim arasında Lukyan'a en yakın olan bendim. Hayatımızın ilk on ila on beş yılı boyunca, biz ikimiz neredeyse ayrılmazdık. Her şeyi birlikte yapardık. Şakalarımız ve çılgın kişiliklerimizle ortalığı terörize ederdik. Benim ayrılacağımı kabullenmekte zorlanıyordu. Sanırım benim hep burada olacağımı düşünüyordu. Ben de öyle düşünüyordum.

İç geçirdim ve yanına geçtim. Varlığımı fark etmedi, sadece kahvesini yudumlamaya devam etti.

"Lukyan."

Hiçbir şey. Lanet olası circır böcekleri.

"Lukyan," bu sefer biraz daha sert bir sesle söyledim. Yine de, pislik sessizliğini korudu.

"Hadi Lukyan, ikimiz de bu durumu sonsuza kadar sürdüremeyeceğini biliyoruz. Dışarı çıkıp alışveriş yapacağım, gelmek ister misin? The Grind'den sana donut alırım. Donutlarını ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Siktir git, donut istemiyorum," diye homurdandı, kahve fincanına bakarak.

Tabii ya, haklısın. Çocuk tatlı şeyler için yaşıyordu. Yemin ederim, bazen yetişkin bir adamın vücuduna sıkışmış bir çocuk gibiydi. Her zaman iyi bir yemek yerine şekerleme ve çikolatayı tercih ederdi.

"Peki. O zaman sonra gelirim." Dönüp uzaklaşmaya başladım. Mutfaktan çıkmadan önce Lukyan'ın sesini duydum.

"Ne tür bir donut?"

Ona sırtımı dönerek yüzümdeki sırıtışı sakladım. Dayanamayacağını biliyordum. "Ne tür istersen."

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra sandalyesinin mermer zeminde kayma sesini duydum. Yanıma geldiğinde alkol ve puro kokusu dalga dalga üzerime geldi.

"Bu, seni terk ettiğin için affettiğim anlamına gelmez," dedi burnu havada. "Sadece lanet olası bir donut istiyorum."

"Uh-huh." Mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru ilerlerken sırıttım.

"Gölgeler neyin nesi?" diye sordu, arkamızdan gelen Adrian ve Lorenzo'yu kastederek.

İnledim. "Babam bana korumalar taktı." "Ha!

Cidden mi? Siktir git," diye güldü.

"Kapa çenenin," diye homurdandım ve dirseklerimle kaburgalarına vurdum.

O ileriye doğru sıçradı ve dönerek koridorda geriye doğru yürümeye başladı. "Demek kısa çöpü sen çektin, ha Adrian? Büyük patronu korumaktan onun değerli küçük çiçeğini korumaya mı geçtin? Senin yerinde olmak istemezdim."

"Ben değerli küçük bir çiçek değilim!" diye bağırdım, ona sinsi sinsi bakarak.

Adrian sadece başını salladı. "İllayana'ya göz kulak olmak bir onurdur," diye Lukyan'a cevap verdi, tuzağa düşmeden.

Lukyan alaycı bir şekilde güldü. "Tabii, tabii." Gözleri Lorenzo'ya kaydı. "Sen kimsin?"

"Ben Lorenzo," diye cevapladı, başka bir şey söylemeye tenezzül etmeden. "Tamam. Ve?"

"Ve hiçbir şey Lukyan, susar mısın?" diye homurdandım.

"Sakin ol, sakin ol," Lukyan gülümsedi ve arkasını döndü.

Dışarı çıktığımızda Lorenzo, garaj yoluna park edilmiş siyah Range Rover'a doğru yürüdü ve arka koltuğun kapısını açtı.

"Teşekkürler, Lorenzo." Ben atlayıp oturdum, Lukyan da bana katıldı.

Adrian sürücü koltuğuna oturdu, Lorenzo ise yolcu koltuğuna.

"İlk önce nereye gidiyoruz, Illayana?" Adrian, kalın Rus aksanıyla sordu. Arabayı kolaylıkla garaj yolundan çıkardı ve yola girdi.

"Önce The Grind'e gidelim lütfen Adrian, aptal kardeşime donutlarını alalım."

O gülerek, ellerini direksiyonun üzerinde rahatça hareket ettirerek şehre doğru yola çıktık. "Dün yirmi dörtlük bir paket almamış mıydın?" diye Lukyan'a sordu, arka aynadan bakarak.

"Evet. *Dün*," dedi Lukyan, gözlerini devirerek.

"Cidden, yediğin onca pislikle nasıl ciddi bir şekilde fazla kilolu olmuyorsun?" diye gülerek sordum. Çocuk evdeki herkesin yediğinden daha fazla yiyordu ve çoğunlukla abur cuburdu.

Lukyan omuzlarını silkti ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Yirmi dakika sonra, The Grind'in bulunduğu sokağa girdik. Her zamanki gibi, park edecek yer yoktu. Las Vegas'ta park etmek tam bir kabustu. Genellikle birkaç blok ötede park edip yürümek zorunda kalırdık, ama bu benim için hiç sorun değildi.

Adrian sadece bir blok ötede bir park yeri bulmayı başardı. Araba durur durmaz Lorenzo dışarı çıktı ve benim arabanın kapısını açtı. Arabadan indim ve ona gülümsedim.

"Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun değil mi? Kapıyı kendim açabilirim." "Biliyorum, Bayan Volkov," diye cevapladı.

Adrian önümde yürüdü, iri vücudu beni her şeyden korurken Lorenzo arkamda kaldı. Lukyan yanımdaydı, caddede yürürken önde koşmamak için kendini zor tutuyordu.

İlerideki kaldırım tıkanmıştı, birkaç işçi yeni bir kat çimento dökmek için etrafta dolaşıyordu. Lukyan, gecikmeden rahatsız olarak homurdandı. Sola baktı ve onu takip etmemizi işaret etti. Çöp ve çöp kutularıyla dolu bir sokağa girdi.

"Etrafından dolaşacağız." Lukyan sokağın içine doğru ilerledi, ben yanımdaydım ve korumalarım arkamdaydı.

"Vay vay vay. Bakın bakalım burada ne varmış?" Bir adam çöp konteynerinin arkasından çıktı, ardından dört adam daha çıktı.

Anında gerildim, elim belimdeki bıçağı kavramak için hareket etti. Neden silahımı getirmedim ki? Genelde her zaman silah taşırım.

Lukyan hemen dik durdu, iri vücudu her zamanki gibi ölümcül görünüyordu, yüzünde tehditkar bir ifade vardı ve elleri göğsündeki kılıfta duran silahı tutmak için hareket etti.

Arkamda, az önce girdiğimiz yerden beş adamın daha geldiğini gördüm. Ana caddeden gelen işçilerdi.

Siktir. Bu bir pusuydu.

Lorenzo ve Adrian silahlarını çekip, yeni gelen beş adama nişan aldılar, sırtları benimkine sıkıca yaslanmıştı. Kahretsin, durum iyi değildi. Sayıca azdık.

Hepsi maske takmış, siyah pantolon ve uzun siyah gömlek giymişti. Vücutlarının görünen tek kısmı gözleriydi. Piçler eldiven bile giyiyorlardı.

Kalp atışlarımı ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım, sakın kalmaya özen gösterdim. Lukyan'ı göz ucuyla izledim. Gözleri önümüzdeki adamların üzerinde dolaşıyor, zayıf noktalarını arıyordu.

Konuşan adam diğerlerinin önüne çıktı ve birkaç adım önümde durdu.

"Vay, Rus fahişe gelmiş," diye tükürdü. Sözlerinde hafif bir İspanyol aksanı duyabiliyordum. Los Zetas mı?

Lukyan yanımda gerildi ve boğazından düşük bir homurtu çıkardı, koruyucu bir şekilde önüme geçti. Göğsünü okşayarak onu durdurdum ve o da durdu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum sakın bir sesle.

Durduğum yerden bile, adamın maskesinin altındaki dudaklarının gülümsemeye kıvrıldığını görebiliyordum.

Lorenzo ve Adrian'ın arkamda olduğunu hissettim ve bir parçam, babamın bana korumalar tutmam için ısrar etmesine çok minnettardı. Tabii bunu asla itiraf etmezdim. O kadar inatçıydım.

Adam adamlarına seslenirken gözleri bana sabitlenmişti. İspanyolca konuşuyordu, bizim anlamayacağımızı düşünerek. "Kızı canlı yakalayın. Gerisini öldürün."

Gözlerim Lukyan'a kaydı ve o hafifçe başını sallayarak, söylenenleri duyduğunu ve anladığını işaret etti. Adrian veya Lorenzo'nun duyup duymadığından emin değildim.

İspanyolca konuşuyordum ve onların konuşamayacağını riske atmak istemedim. Konuşurken önümdeki adama gözlerimi dikip baktım.

"Sii pronto. Hanno sparato per uccidere gli ordini." Hazır ol. Öldürme emri var. Lorenzo'ya İtalyanca olarak söyledim.

Lukyan, Adrian'a Rusça konuştu. *"Oni planiruyut ubit' nas i zabrat' Ileana. prigotov'sya". Bizi öldürmeyi ve Illayana'yı kaçırmayı planlıyorlar. Hazır ol.*

Birdenbire adamlar ileri atılarak saldırıya geçtiler. Önümdeki durumdan başka bir şey düşünmeye vaktim yoktu. Adrian ve Lorenzo'nun kendilerini savunabileceklerini ummaktan başka bir şey yapamazdım. Arkamdaki diğer beş adamı ve önümdeki beş adamı da düşünemezdim.

Dört adam Lukyan'a atladı, konuşan adam ise yavaşça bana doğru yürüdü, acemi gibi. Benim bir tehdit olmadığımı düşünüyorlardı, bu acı verici bir şekilde açıktı. Dördünü Lukyan'a, sadece birini bana yöneltmeleri bunu açıkça gösteriyordu. Eh, yakında görecektlerdi.

Küçük sokakta silah sesleri yankılandı ve kavga sesleri kulağıma ulaştı, ama ben bunları duymazdan geldim. Her şeyi duymazdan geldim ve beni alt edebileceğini düşünen pisliğe odaklandım. Zamanım ya da lüksüm yoktu. Lukyan'a dört adam saldırıyordu, ona yardım edebilmek için bu adamı çabucak ortadan kaldırmam gerekiyordu. Lukyan'ı tanıyorsam, silahını kullanmadan dördünü de tek tek halledecekti, çünkü o herif elleriyle dövüşmeyi severdi. Bu ilk kez olmayacaktı. Silahını sadece çok zor durumlarda kullanırdı. O bir bıçak ustasıydı.

Adam benim ulaşabileceğim mesafeye girer girmez saldırdım. Elimi uzattım ve burnuna sert bir avuç içi vuruşu indirdim. Başı geriye doğru savruldu ve burnunun kırıldığını duydum, ama ona karşılık verme şansı vermedim. Hızla göğüs kafesine bir yumruk, böbreklerine bir darbe, diz kapağına bir tekme indirdim ve sert bir aparkatla işini bitirdim. Hepsi beş saniyeden az sürdü.

Her vuruşumda, acı vücudunu sararken o inledi. Hızımı kaybetmeden, göğsüne sert bir tekme attım ve vücudu geriye doğru uçarak yere yığıldı. Etrafımdan daha fazla silah sesi geldi ama durup bakacak vaktim yoktu. Rakibim toparlanmadan onu bitirmem gerekiyordu.

Yerde yatıyordu, gözleri kapalı, acı içinde inliyordu. Topuğumla onu dürttüm ve gözleri birden açıldı.

"Quien es la puta ahora?" Şimdi kim fahişe? İspanyolca olarak söyledim, dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı.

O cevap veremeden ayağımı kaldırdım ve sivri topuğumu boğazına sapladım. Boğuldu, ağzından kan akarken dudaklarından acı dolu bir hırıltı sesi çıktı. Topuğumu çektiğimde kan her yere sıçradı. Elleri boğazını sardı, gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Keşke kalıp gözlerinden hayatın akıp gitmesini izleyebilseydim ama zaman yoktu.

Dönüp Lukyan'a koştum. O, o pisliklerden birini çoktan halletmişti, geriye üç tane kalmıştı. İkisini uzak tutuyor, saldırılarını engelliyordu, üçüncüsü ise etrafında dolanarak saldırı fırsatı kolluyordu. Bir bıçak çıkardım ve sırtına atladım, bacaklarımı gövdesine sıkıca doladım. O tepki veremeden, başını geriye çektim ve elimdeki bıçakla boğazını hızla kestim.

Cesedi yere düşerken, ben de öne atladım, havada takla attım ve ayaklarımın üzerine sağlam bir şekilde indim. Tam o sırada arkamı döndüm ve Lukyan'ın bıçağını bir adamın kalbine sapladığını gördüm. Cesedi tekmeledi ve aynı anda bıçağı çıkardı. Geriye kalan son adam, Lukyan'ı hazırlıksız yakalamak için ileri koştu.

Benim gözümlün önünden olmaz.

Bıçağımı sertçe fırlattım, o pisliği hedefledim. Bıçak havada uçtu ve adamın kafasına, tam gözlerinin arasına saplandı. Bıçak fırlatmak en iyi becerilerimden biriydi.

İkimiz de hemen Adrian ve Lorenzo'ya yardım etmek için harekete geçtik. Her ikisi de birer adamı yere sermiş, geriye üç kişi kalmıştı. İkisi de kanlar içindeydi ve her iki ellerinde birer bıçak tutuyorlardı. Yere, kavga sırasında yere düşmüş olduğu belli olan silahlar dağılmıştı. Lukyan, iki adamla boğuşan Adrian'a yardım etmek için atladı, ben de Lorenzo'nun yanına gittim. Adamın dikkati dağılmıştı, tüm konsantrasyonu Lorenzo'ya odaklanmıştı. Benim geldiğimi fark etmedi bile. Bacaklarına hızlı bir tekme attım ve onu dizlerinin üzerine çöktürdüm. Hızla belimden başka bir bıçak çektim ve onu sırtına saplayarak omuriliğini kestim. Bıçağı daha da derine, daha da derine çevirdikçe acı içinde çığlık attı, bıçak daha fazla giremeyecek hale gelene kadar. Onu tekmeledim.

geriye doğru düştü ve yüzüstü yere yığıldı.

Bir sonrakine geçmek için harekete geçtiğimde, kimse kalmadığını fark ettim. Adrian ve Lukyan yan yana durmuş, ağır ağır nefes alıp veriyorlardı, ellerindeki bıçaklardan kan damlıyordu. Her yerde cesetler yatıyordu, kan gölleri oluşmaya başlamıştı.

Arkamdan acı dolu bir inilti geldi. Lukyan'ın gözleri sesin geldiği yere çevrildi ve hızla adamın yanına gitti.

Adamın başını kaldırdı ve ben konuşmadan önce boğazını kesmek üzereydi.

"Bekle," dedim nefes nefese.

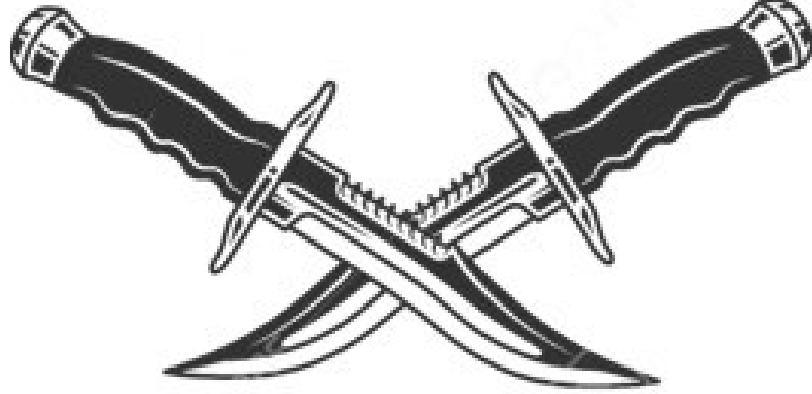
"Neden?" Lukyan bana bakarak homurdandı, kavgadan kalan öfke hala gözlerinde yanıyordu.

"Babanız onunla konuşmak istemez mi sence?"

Adamın sırtından bıçağını çekip onu ters çevirdiğinde yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Adam acı içinde yüzünü buruşturarak tekrar inledi. Lukyan çenesini sertçe kavrayarak adamı kendisine bakmaya zorladı.

"Keşke seni öldürseydim diyeceksin. Babam merhamet göstermeyecek," diye tükürdü Lukyan.

On Birinci Bölüm

Arturo De Luca

Ofisimin kapısının açılma sesi, başımı ağrıtan sayılarla dolu ekrana bakmaktan beni kaldırdı. Vincenzo tam önümde duruyordu, koyu renk saçları bir kez olsun düzgünce taranmıştı ve açık gri bir takım elbise ile siyah kravat takmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, önümdeki iPad'e bakarak.

Şu anda konuşacak vaktim yoktu, önemli bir şey değilse tabii.

Underboss olarak, tüm Capolarımızı denetliyor, işlerini yaptıklarından ve askerlerimizi hizada tuttuklarından emin oluyordum. Cosa Nostra'da belirli bir hiyerarşi vardı. Don olarak babam herkesten ve her şeyden sorumluydu, ancak bazı görevleri başkalarına devrediyordu. Vin, cezayı hak edenlere ceza vermekten sorumlu olan infazcımızdı ve genellikle bu konuda acımasızdı. Ben sadece Capolarımız ve alt rütbeli askerlerimizle ilgilenmekle kalmıyor

askerlerle ilgilenmekle kalmaz, aynı zamanda işlerimizin defterlerini tutar, her şeyin uyumlu olduğundan emin olurum.

Birkaç küçük işletmenin yanı sıra birkaç farklı şirkete de sahiptik ve hepsinin günlük olarak izlenmesi gerekiyordu. Ayrıca pek de yasal olmayan işletmelerimiz de vardı. New York'ta uyuşturucu ticaretinin sahibiydik. Eğer bir şey istiyorsan, o şey bizden gelirdi. Kokain, metamfetamin, eroin, esrar. Ne istersen, bizde vardı. Ve bunu satan tek bizdik.

Bizim bölgemizde başka birinin uyuşturucu sattığını yakalarsak, onu ibretlik yapar, bizim bölgemizde uyuşturucu sattığında ne olacağını çok net bir şekilde gösterirdik. Şu anda, hesaplarımızı inceliyor, son teslimatımızın rakamlarını hesaplıyordum. Bir şeyler tutarsızdı. Paramız eksikti ve nedenini bilmiyordum. 50.000 doların üzerinde para, bir anda yok olmuştu... Sanki buharlaşmış gibi.

Vin oturdu, iri vücudunu sandalyeye yasladı ve botlarını masamın üzerine çıkardı. "Pek iyi görünmüyorsun, ağabey. Yorgun musun?" diye sırıttı.

Ona kaşlarını çatıttım ve ayaklarını yere indirdim. "Ayakkabılarını masama koyma seni küçük pislik. Neyin bu kadar önemli ki buraya gelip beni rahatsız ediyorsun?"

Vin doğruldu ve yeşil gözleri benimkilerle buluştu, yüzündeki tüm mizah duygusu kayboldu. "Ne oluyor? Bu senin 'birini öldürecekim' sesin."

Gözlerimi devirdim. "Böyle bir sesim yok." "Uh, var. Şimdi anlat."

Boynumu kırıştırarak vücudumdaki gerginliği biraz gidermeye çalıştım ve iPad'i ona uzattım. "Paramız kaybolmuş."

Parmakları rakamları kaydırırken gözleri ekranın üzerinde dolaştı. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Bu, ne..."

"51.365 dolar," diye homurdandım, öfkem tavan yapmıştı. "Siktir. Babam biliyor mu?"

"Henüz değil." iPad'i geri alıp masanın üzerine koydum. "Para transfer evlerinde nakit paradan kim sorumlu?"

"Marco şehrin kuzeyindeki evlerden sorumlu, Diego ise güneydekilerden."

Şehrin dört bir yanına yayılmış toplam beş saklama evimiz vardı. İşlerimiz aracılığıyla güvenli bir şekilde aklanıp hesaplarımıza aktarılan kadar tüm nakit paramızı burada saklıyorduk. Evler küçük ve göze çarpmayan yerlerdi

dikkat çekmemeleri için. Hatta bizim adımıza bile değillerdi. Baskın yapma ihtimaline karşı, paranın bize kadar izlenmesini istemiyorduk. Erişimi olan herkes artık şüpheliydi.

Uyuşturucularımızın ne kadarının sokaklara çıktığından, bu uyuşturucular için ne kadar paramız olması gerektiğine kadar her şeyi titizlikle kayıt altına alıyordum. Haftada bir kez, her saklama evini ziyaret ederek elimizdeki nakit paranın kayıtlarımızla uyuşup uyuşmadığını kontrol ediyordum. Ve bu, ilk kez uyuşmadığı zamandı. Bu, birinin üstten kaydırma yaptığını, burada orada biraz nakit para aldığını ve bizim fark etmememizi umduğunu anlamına geliyordu.

"Emlak evlerine erişimi olan herkesin listesini istiyorum. Emlakçıdan, yeri koruyan askerlere kadar. Herkesi istiyorum."

"Tamam," Vin telefonunu çıkardı ve isimleri kontrol etmeye başladı.

Kimin sorumlu olduğunu, kimimizin parasını çalacak kadar yüzsüz olduğunu bulacaktım ve onları canlı canlı derilerini yüzecek, cesetlerini sokağa atacaktım ki herkes bizimle, benimle uğraşınca ne olacağını görsün.

"Bu arada, Marco ve Diego'yu ziyaret edip bu boktan durum hakkında ne söyleyeceklerini öğreneceğiz."

Vin telefonundan başını kaldırdı ve gerçekten karanlık ve şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi. "Bana uyar. Bu arada, Gabriella'ya söyledin mi? Artık onunla evlenmeyi planlamadığını?"

Yüzümü buruşturdum. Hayır, söylemedim. Bu konuşmayı hiç istemiyordum. Gabriella ve ben çocukluğumuzdan beri tanışıyorduk. Kesin bir şey yoktu ama hep evleneceğimiz varsayılıyordu. O on sekiz yaşına girdiğinden beri babam beni onunla evlenmem için zorluyordu. O şimdi yirmi dört yaşındaydı ve son altı yıldır benim evlenme teklifimi bekliyordu.

Güzel bir kadındı ve iyi, güçlü bir İtalyan ailesinden geliyordu. Davranışları iyiydi, kimseyle kavga etmez, tartışmazdı. Her zaman kibardı ve uygun şekilde konuşurdu. Kocasını memnun etmek ve onun emirlerini yerine getirmek için yaşayan mükemmel bir Stepford karısıydı.

Her zaman bir eşten istediğim şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Beni koşulsuz dinleyen ve sorgulamayan biri. Sonra İlayana Volkov adlı kasırga hayatıma girip tüm bunları silip süpürdü. Onunla tanıştıktan sonra, zayıf, uysal bir eş istemediğimi fark ettim. Bir savaşçı istiyordum. Bir kraliçe.

Babam Don olarak görevinden ayrılacağını ilk kez söylediğinde, onun yerini almama izin vermeden önce evlenmem gerektiğini söyledi.

sonunda cesaretimi toplayıp Gabriella ile evlenmemi önerdi. İstemiyordum, ama Illayana ile tanışmamış olsaydım evlenirdim.

Gabriella, benim başka biriyle, üstelik İtalyan olmayan biriyle evleneceğimi öğrendiğinde çılgına döndü. Beni beklemiyor olsaydı, şimdiye kadar üç kez evlenmiş olabilirdi.

"Yüzündeki ifadeyi hayır olarak kabul ediyorum," dedi Vin gülerek. "Ne yapacaksın?"

"Sence ne yapacağım?" diye sordum alaycı bir tonla. Telefonumu aldım ve kısa bir konuşmanın ardından kapattım.

Birkaç dakika sonra ofisimin kapısı çalındı. Koltuğuma yaslandım ve içeri girmelerini söyledim.

Enzo içeri girdi, yüzü sert ve vücudu gergindi. Uzun boylu ve zayıftı, kalın siyah saçları ve daha da koyu renkli gözleri vardı, gözleri hayatında çok şey yaşadığını ve bunun yüzünden yaralandığını gösteriyordu. En sadık ve bağlı Capo'larımızdan biriydi. Aynı zamanda Gabriella'nın babasıydı.

Masamın önünde durdu ve hafifçe eğildi. "Patron." "Enzo, geldiğin için teşekkürler."

Başını salladı ve ayaklarını açarak, kollarını arkasında kavuşturdu ve onu ofisime neden çağırdığımı öğrenmek için bekledi.

"Seninle bir şey konuşmak istedim. Bildiğin gibi, Nero Gambino ile mücadelemizde bir ittifak kurmak ve yeni silahlar elde etmek için kısa süre önce Bratva ile bir toplantı yaptık."

"Evet, patron. İstediginizi elde edebildiniz mi?"

"Oh, iyi iş çıkardı," diye fısıldadı Vin, ben de ona uyarıcı bir bakış attım.

"Başardık. Bir kasa yüksek güçlü makineli tüfek bu hafta içinde teslim edilecek," diye cevap verdim.

"Harika, patron." O, odanın içinde kararsız bir şekilde etrafına baktı. "Benden ne istiyordunuz?"

İç geçirdim ve gözlerine baktım. "İttifakımızın bağına güçlendirmek için bir evlilik önerildi."

O sertleşti, burun delikleri genişledi ama tek kelime etmedi.

"Lütfen kızından benim adıma özür dile, ama nişanımız gerçekleşmeyecek. Ben bir Bratva kadınıyla evleneceğim."

Enzo'nun yüzünde öfke belirdi. Dudaklarını yaladı ve Vin ile bana bakarak, "Bu bir şaka mı patron?" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Şaka yapan bir adama benziyor muyum, Enzo?"

"Aksi takdirde mantıklı gelmiyor, efendim. Son altı yıldır kızımın evleneceğiniz konuşuluyordu ve şimdi, şimdi bu olmayacak mı? Bunu yapamazsınız."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu kısa süreli nezaketsizliği hoş göreceğim, çünkü bunun sana ne kadar kafa karıştırıcı geldiğini biliyorum. Ama hoş göreceğim tek şey bu, anladın mı?" Sesimi alçaltarak karanlık bir tonla konuştum. "Senin 'konuşuldu' dediğini, 'kararlaştırıldı' demediğini unutma. Onunla evleneceğimi hiç söylemedim. Evet, yıllar boyunca bu konu tartışıldı, ama hepsi bu kadar. Tartışmalar. Kararımı verdim ve böyle olacak. Anladın mı?"

Bana şok ve öfkeyle baktı. Sertçe başını salladı. "Anladım. Başka bir şey var mı?"

Elimi sallayarak onu uğurladım ve o, İtalyan mermer zeminimde ayaklarını gürültüyle vurarak çıktı.

Vin derin bir nefes aldı. "İyi gitti," dedi alaycı bir şekilde gülerek.

Homurdandım ve ayağa kalkarak ceketimin düğmelerini ilikledim. Bir sorun halloldu, bir tane daha kaldı. "Eşyalarını topla, Diego ve Marco'yu görmeye gidiyoruz."

Telefonum çaldı, cebimden çıkardım ve ekrana baktım.

İllayana.

Vin yüksek sesle inledi. "O bakışı biliyorum. Şu anda kız arkadaşınla telefon seksi yapmak için vaktimiz yok, halletmemiz gereken işler var."

"O benim nişanlım, kız arkadaşım değil. Ve sen bekleyeceksin," diye emrettim ve aramayı kabul ettim.

"Kotenok, chto ya mogu sdelat' dlya vas?" Kedicik, senin için ne yapabilirim? Kusursuz Rusça ile sordum.

"Panik yapma," sesi yorgunmuş gibi gergin geliyordu.

Ensemdeki tüyler hemen diken diken oldu ve vücudum kaskatı kesildi. Ses tonu sıkıntılı gelmiyordu, ama sözleri beni endişelendirdi. Vin, ben yavaşça oturduğumda bana şaşkın bir bakış attı. Onun bir sonraki sözlerini oturarak dinlemem gerektiğini hissettim.

"Bir... olay oldu."

Elim telefonu daha sıkı kavradı. "Ne tür bir olay?"

"Arturo, sakın olmalısın. Henüz konuşmadım bile ama sesinden öfkemi duyabiliyorum."

"Kızgın değilim. İyiyim," dedim biraz fazla hızlı bir şekilde. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldı ve sanki kendini hazırlar gibi nefesini verdi.

"İllayana," diye homurdandım, o sessiz kaldıkça hayal kırıklığım artıyordu. "Ne oldu?"

"Pusuya düşürüldük. On kadar haydut Lukyan ve beni köşeye sıkıştırıp saldırdı. Emin değilim ama Los Zetas olabilirler. İçlerinden biri İspanyolca konuşuyordu."

Öfkem yeniden doruğa ulaştı. Öfke, davul sesi gibi içimi delip geçiyordu. O aptal orospu çocuğu Nero. İllayana'ya saldıracağını tahmin etmemiştim, ama etmeliydim. Bize zarar vermek için her şeyi yapardı ve gelecekteki karımı hedef almak bunun için harika bir yoldu. Artık bize doğrudan saldıracak cesareti yoktu, çünkü her seferinde galip gelen bizdik. Bunun yerine, aptalca oyunlar oynuyor, ticaret rotalarımızı vuruyor, uyuşturucularımızı çalıyor, işimizi mahvetmeye ve bizi kesmeye çalışıyordu. Los Zetas savaşa katıldığından beri, daha cesur hale geldi, bizim bölgemize giderek daha fazla giriyor, ama biz karşılık vermeden önce geri çekiliyordu.

Şimdi de İllayana'nın peşine düştü.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, onun dediği gibi kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İşe yaramadı. Kimse benim olan şeye dokunamazdı.

"Siktiğimin herifleri!" diye bağırdım ve yumruğumu masaya vurdum. Darbenin etkisiyle ahşap parçalandı. "İyi misin? Lorenzo neredeydi?"

"Arturo. Sakin ol," diye yatıştırdı beni. "Ben iyiyim. Yaralanmadım ve Lorenzo benimle birlikteydi."

"O da mı oradaydı? Seni korudu mu?"

O güldü. Şu anda neyin bu kadar komik olduğunu hiç anlamadım.

"Korunmaya ihtiyacım yok Arturo, ama evet. Oradaydı. Adrian da oradaydı, diğer korumam."

Vin hala beni dikkatle izliyordu. Bir şeyler olduğunu anlayabilirdi ve ağzını kapalı tutacak kadar akıllıydı.

"Sana bir koruma daha gönderiyorum. İki kişi yetmez, özellikle de peşine bu kadar adam takmışlarsa. Şu anda neredesin?"

Telefonu kulağımla omzum arasında dengede tutarken, bir kağıda not yazdım ve Vin'e uzattım. O da sorgusuz sualsiz notu aldı ve okudu. Bana kısa bir baş sallama yaptı ve telefonuna bir şeyler yazdı, sonra telefonu kulağına dayayarak odadan çıktı.

"Eve gidiyorum. Kanlar içindeyim ve acilen duş almam lazım."

"Kan mı?!" diye bağırdım. "Yaralanmadığını söylemiştin!"

"Benim değil, Arturo."

Rahat bir nefes aldım. "İyi. Çok iyi. Bak, eve vardığında orada kalmanı istiyorum. Sakın çıkma. Ben geliyorum."

"Hayır, gerek yok. Gerçekten iyiyim. Babam aşırı koruyucu moduna geçti ve şu anda daha güvenli bir yerde olamazdım."

"Umurumda değil! Jet hazırlanıyor ve birkaç saat içinde hazır olacak. Geliyorum, Illayana. Bu gece orada olacağım. Tartışma bitmiştir," diye bağırdım.

O iç geçirdi, ama daha fazla tartışmadı. "Peki o zaman. İyi bir haber duymak ister misin?" Ses tonu aniden gerginlikten neşeye dönüştü.

"Tabii. Şu anda iyi haberler işime yarayabilir." Vin odaya geri geldi ve oturdu. Jetin hazırlandığını belirtmek için bana hafifçe başını salladı, ama bunun dışında sessiz kaldı.

"Bir tutsağımız var."

Hemen dik oturdum, yüzümde bir gülümseme yayıldı ve içim heyecanla doldu. "Bir tutsak mı dedin?"

Kıkırdadı. "Evet. Babam onunla birkaç kelime konuşmak istiyor."

"Eminim öyledir. Ben de onunla konuşmak istiyorum."

"Bekle." Biriyle konuşmaya başladı, ama ne dediğini tam olarak duyamadım. Sesler gittikçe yükseldi ve daha belirgin hale geldi, sonunda geri döndü. "Babam, sen gelene kadar onu sorgulamayı beklemeyi kabul etti. Ama çok uzun sürerse, sensiz başlayacak."

"Bu adil," dedim, sandalyeme yaslanarak. "İyi olduğundan emin misin?"

"Söz veriyorum, ben iyiyim. Çok endişeleniyorsun," diye gülerek dedi.

"Gitmem gerek."

Eve varıyoruz."

"Tamam. Akşamüstü oraya geleceğim Illayana. Ve o pisliğe bunu ödeteceğim."

"Sıraya girmek zorunda kalacaksın. Onunla konuşmak isteyen çok kişi var."

"Ben sıranın en başındayım. Diğerleri kalanları alabilir." "Ne kadar otoriter," diye gülerek dedi. "Görüşürüz Arturo."

"*Ciao gattina. Stai attento.*" *Hoşça kal kedicik. Dikkatli ol.* İtalyanca söyledim. "*Anche tu.*" *Sen de.*

Yemin ederim, ne zaman İtalyanca konuşsa tüylerim diken diken oluyor. Telefonu kapattım ve Vin'e baktım.

"Kötü haber mi?" diye sordu, başını yana eğerek.

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandım ayağa kalkarken. "Hadi. Marco ve Diego'yu görmeye gidelim. Yolda her şeyi anlatırım."

New York şehir merkezinde sahip olduğumuz birçok binadan biri olan Bare Essentials'ın önüne park ettik. Geceleri lüks bir striptiz kulübüydü. Ama gündüzleri, uyuşturucularımızı paketleyip dağıttığımız yerd.

Marco ve Diego'nun ikisi de burada olmalıydı, ama işlerini yapıyorlar mıydı yoksa kızlar tarafından sıklerini yalıyorlar mıydı, kimse bilmiyordu.

Mercedes'imden indim ve ceketimin düğmelerini ilikledim. Tamamen siyah bir takım elbise giymiştim, siyah kravat ve siyah ayakkabılar. Karanlık görünüyordu. Kötü. Tam da sevdiğim gibi. Vin yanıma geldi ve giriş kapısına doğru yürüdük. Siyah bir SUV arabamın arkasına yanaştı ve dört adamım arabadan inip arkamızda pozisyon aldı.

"O pisliklerin peşlerine on adam gönderdiğine inanamıyorum," dedi Vin, başını sallayarak. "O kadar kişiyi nasıl engelleyebildiler? Sadece dördü müydü?"

Hiçbir fikrim yoktu. Dört kişi için on kişi çok fazlaydı. Bratva'nın eğitiminde yetenekli olduğunu ve Illayana'nın dövüşebildiğini biliyordum. Onun evine girdiğim gece bunu kanıtlamıştı. Ama yine de, o kadar kişiyi nasıl yenebildiler? Şikayet ettiğimden değil tabii.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. "Bildiğim kadarıyla sadece Lukyan, Illayana ve iki koruması vardı." Onun saldırıya uğramasına hala kızgındım ve ellerinde tutsak olan adamı yakalamak için sabırsızlanıyordum.

"Kabul etmelisin ki, bu oldukça cesurca bir hareket."

"Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim," diye tısladım. "Öncelikle saldırıya uğramamalıydı."

"Sakin ol, onun ilk kez saldırıya uğradığını sanmıyorum.

O *Pakhan'ın* kızı. Muhtemelen her hafta saldırıya uğruyor."

Ona sert bir bakış attım ve o da savunma hareketi yaparak ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışa dönüktü.

"Hey, sadece söylüyorum."

"Sadece çeneni kapat, ne dersin?"

"Tamam, cujo."

İki adam striptiz kulübünün dışında durmuş, ön kapıyı koruyorlardı. Yaklaştığımızda ikisi de başlarını salladılar. Adamlardan biri dönüp kapıyı açtı ve içeri girmemize izin verdi. Oda, sahne, masalar ve striptiz direkleri dışında tamamen boştu.

"Onlara geleceğimizi söyledin mi?" diye sordum Vin'e, binanın arkasındaki ofise doğru ilerlerken.

"Hayır," diye cevapladı, "p" harfini patlatarak. "İyi."

Ofisin kapısını açtım ve hiç vakit kaybetmeden kitaplığa doğru yürüdüm. Kitapları aradım ve *The Art of War*'ı bulduğumda onu geriye doğru eğdim. Kitaplık açıldığında sallandı ve gizli bir geçit ortaya çıktı. Merdivenleri takip ederek bodrum katına indik ve büyük bir çelik kapıya geldik. Kapının sağ tarafındaki duvarda bir tuş takımı vardı ve ben hızla sekiz haneli kişisel şifremi girdim.

Tuş takımının üzerindeki kırmızı ışık yeşile döndü ve kapı açıldı.

Oda yarı çıplak insanlarla doluydu, hepsi uyuşturucularımızı kesmek, temizlemek ve paketlemekle meşguldü. Çoğu kadınlardı ve sadece sütyen ve iç çamaşırlarıyla giyinmişlerdi. Odadaki birkaç erkek ise duvarlar boyunca dizilmiş ve zemini izleyen gardiyanlardı. Odada dolaşırken kimse bize aldırış etmedi, ki bu tam da benim istediğim gibiydi. Bu insanlara bir iş yapmaları ve kendi işlerine bakmaları için para ödüyordum.

Benimle birlikte içeri giren iki adama, Christian ve Luca'ya, elimi salladım. Onlar yıllardır benim yanımda olan tek yumurta ikizleriydi. İkisi de iri yarı, kaslı ve inanılmaz dövüşçülerdi. Koyu saçlı, mavi gözlü canavarlar.

"Siz ikiniz burada kalın ve işi izleyin. Herhangi bir sorun olup olmadığını bilmek istiyorum," diye emrettim ve arka ofise doğru ilerledim.

"Evet, patron," dediler ikisi de aynı anda. Kahretsin, bunu yapmalarından nefret ediyordum. Çok ürkütücüydü.

Vin ve kalan iki korumam, Stefano ve Thomas, ben kapının önünde dururken yanımda kaldılar. Vin'e döndüm ve o bana sırtarak gülümsedi.

Bu iş için fazla heyecanlıydı.

Bacağımı kaldırıp kapıyı tekmeledim.

"Tık tık," diye şarkı söyleyerek içeri girdim.

Karşılığında yüksek tiz bir çığlık ve Marco'nun çıplak, beyaz kıcı ile karşılandım. *Ne hoş.* Kızıl saçlı bir kadın Marco'nun önünde diz çökmüş, saçları dağınık ve ruju bulaşmıştı. Üzerinde sadece daracık bir dantel kıyafet ve en az on beş santimlik fahişe topuklu ayakkabılar vardı.

"Ne oluyor lan?!" Marco, kadını kenara itip bize dönerek silahını kaparken bağırdı.

Beni gördüğü anda gülümsemesi kayboldu. Kısa boylu, tıknaz bir adamdı, yaklaşık 1,70 boyunda ve kısa kahverengi saçlıydı. Gözleri korkudan donmuş, elindeki silah titriyordu.

"Bay... Bay De Luca," diye kekeledi. "Ne sürpriz."

"Ah, demek beni tanıyorsun." Vin yanımdan ayrıldı ve tehditkar bir şekilde odanın içinde dolaşmaya başladı. Kınından bir bıçak çıkardı ve bıçağı parmakları arasında çevirmeye başladı. Onun korkutma taktiği buydu.

"Elbette, efendim."

"O zaman neden hala bana silah doğrultuyorsun?" diye bağırdım.

Yüzü soldu ve hemen silahını indirdi. "Özür dilerim, efendim."

Köşede korkmuş bir şekilde duran kızıl saçlı kadını işaret ettim. "Sen. Dışarı."

Kız anında ayağa kalktı ve tüm hızıyla odadan koştu. Marco'nun dudakları seğirdi, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi, ama şansına sessiz kaldı. Odanın ortasındaki büyük ahşap masaya doğru yürüdüm ve arkasına oturdum, siyah deri koltuğa rahatça yaslandım. Bu klasik bir güç gösterisiydi. Ona, burası onun ofisi, masası olsa bile, hepsinin bana ait olduğunu göstermek istedim.

Marco kaşlarını çatı. "Sizi beklemiyordum efendim."

"Eminim beklemiyordunuz. Yine de buradayım. Ve tartışmamız gereken bir konu var." Gözlerimi kısarak, bakışlarımın altında kıvranırken tuhaf bir tatmin duygusu hissettim.

"Sorun mu efendim?"

"Kekelemekten vazgeç," diye bağırdım. "Diego

nerede?" "Diego mu? Bilmiyorum efendim."

"Bilmiyor musun? Seninle birlikte burada olması gerekmiyor mu?"

"Evet, ama az önce arayıp gelemeyeceğini söyledi. Hasta."

"Hasta mı?" diye tekrarladım, sesim alçaldı. Marco yutkundu. "Evet, evet efendim."

"O zaman sen yapmalısın. Bana işinin ne olduğunu hatırlatır mısın, Marco?"

Oda içinde tedirgin bir şekilde etrafına baktı. "Benim işim kokain ve metamfetaminin dağıtımını denetlemek ve nakit parayı teslim noktalarına teslim etmek."

Gülümsedim ve ayaklarımı masanın üzerine kaldırıp ayak bileklerimi çaprazladım. "Doğru. Peki bir sorun çıkarsa, mesela büyük bir miktar para kaybolursa, bunun sorumluluğu kimde olur?"

Yüzünde korku belirdi ve birden bembeyaz oldu. "Kayıp mı, efendim?"
efen

dim? "Kayıp. Puf. Sihir gibi yok olmuş."

" "Bu..." Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı, "Bu varsayım mı, efendim?" "Bilmiyorum Marco, öyle mi?" Karanlık bir sesle fısıldadım.

Ayaklarını değiştire rek göz teması kurmaktan kaçındı. Vin onun etrafında dönmeye devam etti, bıçağı havada savruluyordu. "Efendim, ne olduğunu bilmiyorum..."

Yeterince oyun oynadık.

Bir kalem aldım ve göz kamaştırıcı bir hızla masanın üzerinden atlayıp kalemi boynuna sapladım. Çığlık attı ve geri çekilmeye çalıştı, ama Vin ellerini omuzlarına koyarak onu yerinde tuttu. Kalemi daha da içeri iterek elimle tutmaya devam ettim.

"Şimdi, karotis arterine bir delik açtım. Bu, bayılmadan önce yaklaşık altmış saniyeniz olduğu anlamına geliyor," kalemi biraz daha içeri soktum, onun acı çığlıklarını dinleyerek zevk aldım. "Konuş. Şimdi," diye homurdandım.

"Efendim, lütfen! Ne olduğunu bilmiyorum!"

"Bilmiyor musun? Emin misin? Paramın nereye gittiği hakkında en ufak bir fikrin yok mu?"

"Hayır! Yemin ederim!" Vücudu titriyordu, kan boynundan akarak giysilerini ıslatıyordu.

"Birisi bir şeyler biliyor olmalı, Marco. Paradan sen ve Diego sorumlusunuz. Yani, sen değilsen, o zaman Diego olmalı. Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Evet! Evet, Diego olmalı. Lütfen efendim, beni öldürmeyin."

Ona şüpheyle baktım. Doğruyu mu söylüyordu, yoksa yalan mı söylüyordu, anlayamadım.

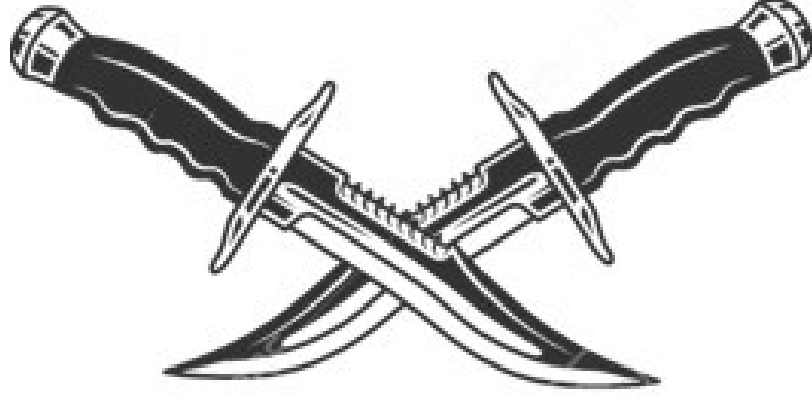
Hayatım boyunca birçok muhteşem yalancı ile karşılaştım. O da onlardan biri olabilir.

"Merak etme Marco, bu meseleyi hemen halledeceğiz. Paramı kimin aldığını bulacağız." Kalemi boynundan çıkardım ve o çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Cebimden ipek bir mendil çıkardım ve yaraya bastırarak baskı uyguladım.

Çömelip gözlerine baktım. "Ve bulduğumuzda, hızlı bir ölüm için dua edecekler. Sana söz veriyorum."

Ayağa kalktım ve Vin'e baktım, dizlerinin üzerine çökmüş ağlayan Marco'ya başımı salladım. "Onu tedavi et ve zindana götür. Diego'yu bulduğumuzda bu konuya devam ederiz."

Onikinci Bölüm

Arturo De Luca

Tık, tık.

"Ben açarım!" Evin içinden yumuşak bir ses bağırdı.

İllayana.

Diego'yu evimizin altındaki zindana sürükledikten sonra, hemen Las Vegas'a doğru yola çıktım. Vin, Marco'yu bulur bulmaz beni arayacaktı ve sonra birlikte onlara işkence edecektik. Sonunda içlerinden biri konuşacaktı. Onların görevi, para transfer evlerine giren ve çıkan paraları izlemektir. Hırsızlıktan doğrudan sorumlu olmasalar bile, parayı korumakta başarısız olmuşlardı ve bunun bedelini ödeyeceklerdi. Artık önemli hiçbir konuda onlara güvenilemezdi. Kayıp 50.000 dolar bunu kanıtlıyordu.

Ön kapı açıldı ve İllayana yerine Lukyan karşıladı beni.

Ne hoş bir sürpriz.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Ve bunlar da kim?" Arkamda duran ikizlere eliyle işaret etti.

"O nerede?" diye sordum, onun sorularını görmezden gelerek.

"Evde değil." Kapıyı kapatmaya başladı ve ben kapıyı açık tutmak için ayağımı kapı aralığına sıkıştırdım.

"Gördün mü, neden sana inanmıyorum?" İllayana'nın merdivenlerden hızla aşağı koştuğunu görmek için tam zamanında kapıdan içeri girdim.

Siyah eşofman altı ve uzun kollu beyaz tişört giyiyordu. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve yürürken bir yandan diğer yana sallanıyordu.

Lukyan'ı omuzlarımla iterek geçtim ve ona doğru ilerledim, onu girişin ortasında yakaladım.

"Hey!" Lukyan neredeyse dengesini kaybederek haykırdı.

Gözlerim vücudunu baştan aşağı tarayarak herhangi bir yaralanma izi aradı. "İyi misin?"

"Evet, sana iyi olduğumu söyledim. Buraya kadar gelmene gerek yoktu."

"Katılıyorum," diye araya girdi Lukyan. "O zaman neden gitmiyorsun? Kimse seni burada istemiyor," dedi ve kapıyı ardına kadar açtı.

"Lukyan! Kapa çeneni," diye bağırdı

İllayana. "Sen kapa çeneni," diye

karşılık verdi Lukyan.

Gözlerimi devirdim. Lukyan, Vin'e o kadar benziyordu ki, bu biraz ürkütücüydü.

İllayana, ikizler ön kapıdan girip arkamda dururken omzumun üzerinden baktı.

"Onlar kim?" diye sordu, yüzünü buruşturarak, kafası karışmış bir ifadeyle.

Onun yanına geçtim ve elimi önümde salladım. "Bunlar Christian ve Luca D'Arco. Bundan sonra sana eşlik edecekler."

Christian ve Luca bir adım öne çıktı ve hafifçe eğildi. "Hanımefendi," dediler aynı anda, o ürkütücü tavırlarıyla.

İkisi de aynı siyah takım elbise giymişti, bu da onları ayırt etmeyi daha da zorlaştırıyordu. Benim için bu bir sorun değildi. Onları her zaman ayırt edebilirdim.

"Hanımefendi diye hitap edilmesinden hoşlanmaz," dedi Lorenzo, taş gibi sesiyle, fuayeye adım atarken. Her zamanki gibi tamamen siyah giyinmiş, hızla Luca'nın yanına gitti.

"Patron," diye selam vererek başını eğdi.

"Eğer 'hanımefendi' diye hitap edilmeyi sevmiyorsa," diye başladı Christian.

"O zaman ona ne diyeceğiz?" diye bitirdi Luca, başını yana eğerek Illayana'yı inceleyerek. Birbirlerinin cümlelerini bu şekilde bitirme eğilimindeydiler.

Lorenzo başını salladı ve sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Peki ya ismiyle seslensek, *aptallar?*" *Aptallar mı?*

Christian ve Luca birbirlerine baktılar. "Tamam. Onun adı," dediler aynı anda, konsantre olarak kaşlarını çatarak.

Kafamı salladım ve hafifçe güldüm. Onlar harika savaşçılardı, son derece sadıktılar. Ama bazen bu ikisi sağduyudan yoksun olabiliyordu.

"Sizi kırmak istemem ama zaten korumalarım var, daha fazlasına ihtiyacım yok. Lorenzo ve Adrian bana yetiyor."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," dedim kararlı bir şekilde. "Onları alacaksınız ve bu konuyu bir daha konuşmayacağım."

Döndü ve bana buz gibi bir bakış attı, öfkesi yavaş yavaş yüzeye çıkmaya başladı. "Arturo. Dört koruma fazla. Onların ortama pek uymadıkları gerçeğini saymıyorum bile," dedi, ikizlerin önündeki havayı eliyle işaret ederek.

Tamam, bir bakıma haklıydı. İkizler iri yarı adamlardı. Ve ben de onların yakışıklı olduklarını itiraf etmekten çekinmiyordum. Sokakta yürürken oldukça fazla dikkat çekiyorlardı. Erkekler ve kadınlar, daha önce hiç ikiz görmemiş gibi sürekli onlara bakıyorlardı. Onlar bunu umursamıyor gibi görünüyorlardı. Yine de, onlara hayatımı emanet ederdim ve durum gerektirirse beni korumak için öleceklerini biliyordum. Tıpkı Illayana için de aynısını yapacaklarını bildiğim gibi.

"Umurumda değil. Benim dediklerimi yapacaksın. Christian, Luca ve Lorenzo olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin. Anladın mı?"

Lukyan güldü. Tam anlamıyla, ciğerlerinin tüm gücüyle, lanet bir maymun gibi çılgılık atarak güldü. Hepimiz ona dönüp baktık, kafamız allak bullak olmuştu. Illayana hariç herkes. Bana ölümcül bir bakış atıyordu, kaşları çatılmış ve yüzü kızarmıştı. O bakışın sıcaklığının yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordum.

Lukyan gülmeye devam etti, eğilmiş, sanki dünyanın en komik fıkrasını duymuş gibi ellerini uyluklarına vuruyordu.

Christian, Luca'ya baktı, yüzü şaşkınlıkla buruşmuş ve "*Ne oluyor lan?*"

Luca omuz silkti.

Aniden Illayana dönüp bana bakmadan hızla fuayeden çıktı.

"Illayana!" diye seslendim, ama o yürümeye devam etti.

İkizler ve Lorenzo birbirlerine garip bir bakış attılar, Lukyan ise gülmeye devam etti. Sinirim tavan yaptı. Vücudumdan bir anlık bir öfke dalgası geçti.

"Neye gülüyorsun lan?!" diye bağırdım, öfkemi Lukyan'a yönelterek. Bana göre mükemmel bir çıkış noktası gibiydi.

Lukyan, eğilip bana bakarken, vücudu hala kahkahadan titriyordu ve gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu dünyada kız kardeşime ne yapması gerektiğini söyleyebilecek tek bir adam var. Ve o adam sen değilsin."

Gözlerimi kısarak, "Peki kim o?" diye sordum.

Lukyan başını arkama doğru eğdi ve ben de dönüp Dimitri'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm. zerinde açık mavi bir takım elbise (sabahın birinde giymek için tuhaf, ama neyse) ve siyah kravat vardı. Aleksandr ve Nikolai onun yanındaydı, yüzlerinde taş gibi ifadeler vardı.

"Beş dakikadır buradasın ve onu çoktan kızdırdın. Akıllıca bir hareket değil," dedi Dimitri, önümde durarak.

Açık mavi gözlerini Christian ve Luca'nın üzerinde gezdirdi. Dimitri onları incelerken ikisi de dik durup göğüslerini şişirdiler. Onları değerlendirip değerlerini belirlediği belliydi. Genç grnebilirlerdi, ama lmcydiler. Ve ben hiç bu kadar iyi çalışan bir grup insanla karşılaşmamıştım.

Onları bira saniye daha incelediikten sonra, onaylayan bir şekilde hafifçe başını salladı. "Onları kabul etmesini sağlayacağım, ama bundan memnun olmayacak. Daha önce hiç korumaya ihtiyaı olmamıştı. Kendini korumayı öğrettim, böylece kimseye güvenmek zorunda kalmasın diye."

Christian kafasının arkasını kaşıdı, kaşlarını çatarak. Eğilip Luca'nın kulağına fısıldadı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, evlat?" Dimitri kaşlarını kaldırarak sordu.

İkizler hemen ayrıldılar ve olabildiğince dik durmaya çalıştılar. "Hayır efendim."

Dimitri hayal kırıklığıyla başını sallayarak tsk diye ses çıkardı.
"Yalancılardan hoşlanmam.

Tekrar denemek ister misin?"

Christian ve Luca birbirlerine dikkatle baktılar. Başkalarına bakışma yarışması yapıyorlar gibi görünebilirdi, ama ben gerçeği biliyordum. Onlar, kelimeler kullanmadan iletişim kurma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahiptiler. Sanki birbirlerinin yüzlerine bakarak tam olarak ne düşündüklerini okuyabiliyorlardı. Bu da onları dövüşte çok tehlikeli yapıyordu.

Luca, Christian'ı kolundan tutup onu öne itti. "Şey, biz..."

Luca onun bacağına tekme attı.

"Ah, lanet olsun!" Christian kardeşine kızgın bir bakış attı ve bacağını ovuşturdu. "Yani

- sadece söylediğin bir şey hakkında biraz kafam karıştı, hepsi bu."

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Lukyan, "onun kendini koruyabileceğine inanmıyorsun, değil mi?"

Christian yere bakarak cevap vermedi. "Onlara göster," diye emretti Dimitri.

Nikolai hemen harekete geçti, uzun koridordan ilerleyerek bir odaya girdi ve ortadan kayboldu. Aleksandr, evin içinden geçerken bize onu takip etmemizi işaret etti. Bizi mutfığa götürdü ve odanın ortasındaki büyük ahşap masaya oturdu, boş koltukları işaret etti.

Lukyan onun yanına oturdu ve ayaklarını masanın üzerine çıkardı. İkizler, Lorenzo ve ben birbirimize baktık ve sonra yavaşça masanın karşı tarafına oturduk. Dimitri ayakta kaldı.

"Bir tavsiye ister misin?" diye sordu Lukyan, sandalyesine rahatça yaslanıp hafifçe mırıldanarak.

"Aslında hayır, ama yine de bana tavsiye vereceğini hissediyorum," diye cevapladım.

"O kadın delinin teki. Fırsatın varken kaç buradan."

Aleksandr onun kafasının arkasına bir şaplak attı. Lukyan homurdandı ve ağabeyine somurarak kafasını ovuşturdu.

Christian ve Luca kıkırdadılar.

Nikolai, bir dizüstü bilgisayar taşıyarak odaya geri döndü, kare çenesi sıkılmış ve gözleri konsantrasyonla kısılmıştı. Bilgisayarı masanın ortasına koydu.

"İllayana ve Lukyan'ın saldırıya uğradığı sokakta güvenlik kamerası vardı. O bloktaki marketin sahibi, bir gece çöpü çıkarırken çalışanları saldırıya uğradıktan sonra kamera taktırmıştı. CCTV sistemine girip tüm kayıtları sildim. Ama önce bir kopyasını aldım."

Dizüstü bilgisayardaki bir düğmeye tıkladı ve Aleksandr'ın yanındaki boş koltuğa oturdu. Christian, Luca ve ben öne eğildik ve videonun oynatılmaya başlamasını izledik. Kalitesi çok iyi değildi, video grenli ve pikselliydi. Ama İllayana ve Lukyan ekrana girdiğinde, bunu tamamen unuttum. Adrian ve Lorenzo hemen arkalarından geliyorlardı.

Aniden, beş adam çöp konteynerinin arkasından fırlayarak önlerine çıktı. Adamlardan biri öne çıktı ve konuşmaya başladı. Tabii ki, ses falan yoktu.

Ucuz kamera.

Girdikleri yerden beş adam daha geldi ve onları adeta kuşattı. Gözlerimin önünde yaşananlara karşı içimde öfke yükseldi. Onun iyi olduğunu ve yaralanmadığını bilsem de, burada oturup izlemek yine de zordu.

Bir anda, adamlar saldırdı. Dördü Lukyan'a, üçü Adrian'a, ikisi Lorenzo'ya ve biri yavaşça İllayana'ya doğru yürüdü. Onun yavaşça ona doğru eğildiğini izlerken öfke damarlarımdan akıyordu.

Tanrım, ne olacak şimdi?

Gözlerim hızla Lukyan'a kaydı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Bu iyiye mi, kötüye mi işaret?

Adam İllayana'ya ulaşır ulaşmaz, İllayana saldırdı. Çok hızlıydı, çok hızlıydı ve hiç çekinmedi. Birbiri ardına darbeler indirdi, adam her darbeye geriye doğru sendeledi. Sonunda güçlü bir tekmeyle adamı yere serdi. "Vay canına," diye fısıldadılar Christian ve Luca, gözlerini ekrandan ayırmadan. ekrandan ayırmadan fısıldadılar.

"Oh, oh, bu kısmı izleyin. Hazır mısınız?" Lukyan neşeli bir sesle dedi.

İllayana yerde yatan adama doğru yürüdü ve birkaç saniye sonra ayağını kaldırıp topuğunu adamın boğazına vurdu.

Tanrım.

Bir kedi kadar hızlı bir şekilde döndü ve Lukyan'a doğru koştu. Tereddüt etmeden, adamlardan birinin sırtına atladı ve bacaklarını

lanet olası bir örümcek maymunu gibi bacaklarını vücuduna doladı. Bıçağı adamın boğazına dayadı ve hızla boğazını kesti.

"Hay aksi!" İkizlerden biri sevinç çığlığı attı. Hangisi olduğunu bilmiyordum. Tüm dikkatim Illayana'daydı.

O gerçekten inanılmaz.

Lukyan ve Illayana, Adrian ve Lorenzo'ya doğru bir vücut gibi hareket ettiler. Illayana kolaylıkla kaosun içine atladı, hızla adamlardan birinin bacağına vurdu ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Bıçağını adamın sırtına derinlemesine sapladı ve onu yere tekmeledi. Ve sonra her şey bitti. Geriye sadece cesetler ve kanla kaplı bir zemin kaldı.

"Gördüğün gibi, kızımın senin korumana ihtiyacı yok. Kendini koruyabilir. Onu böyle yetiştirdim." Dimitri konuşurken gözlerimin içine baktı. "Ancak, onunla değil, seninle aynı fikirdeyim. Garip," dedi, sesi alçaktı. "Bu kavga bizim lehimize sonuçlanmış olsa da, onun desteği olmasaydı ne olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Başımı salladım. "Ben de."

"Bundan sonra korumaları olacak. Onlar olmadan hiçbir yere gitmeyecek. Bunu size garanti edebilirim. New York'a vardığında, onlardan kaçmamasını sağlamak sizin sorumluluğunuzda olacak."

"Kaçmak mı?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Dimitri güldü. "İnan bana, deneyecektir." Masaya eğildi ve Illayana'nın sırtından bıçakladığı adamın olduğu videoyu duraklattı. "Bu beyefendi, çukurda bizi bekleyen misafirimiz. Gidip onu görelim mi?" diye sordu, yüzünde öfkeli bir sırıtışla.

Geniş bir gülümsemeyle ayağa kalktım. "Çok isterim."

Dimitri elini havaya kaldırarak beni durdurdu. "Önce nişanlıyla konuşmanı öneririm, Arturo. Bir kadının kızgın bir şekilde yatağa gitmesi asla iyi bir fikir değildir. Özellikle de bir Volkov kadını."

Aleksandr, Nikolai ve Lukyan, öfkeli bir Volkov kadınıyla ilk elden deneyimleri varmış gibi hevesle başlarını sallamaya başladılar. Kahretsin, muhtemelen bu konuda uzmanlardı.

"İyi fikir."

"Yemek odası, soldaki üçüncü kapı." Koridoru işaret etti. "Çabuk ol. Seni yeterince bekledim." Bunu söyleyerek arkasını döndü ve evin içine doğru yürümeye başladı.

Aleksandr ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı, iri vücudu hiç zorlanmadan hareket ediyordu. "Beş dakika sonra burada buluşuruz ve sizi çukura götürürüm. Daha fazla gecikerseniz, babam gerçekten sizsiz başlayacak."

Başımı salladım ve Christian ile Luca'ya baktım. "Siz ikiniz burada kalın. Hiçbir şeye dokunmayın," dedim, gözlerimi uyarıcı bir şekilde kısarak.

"Yapmayız," dediler birlikte.

Mutfaktan çıkarken Lukyan'ın ikizlere seslendiğini duydum. "Ee, çocuklar, havalı bir şey görmek ister misiniz?"

Tanrım. Lütfen bir şeyleri kırmasınlar.

Yemek odasına vardığımda, hızla kapıyı açıp içeri girdim. İllayana masada oturmuş, ayaklarını masaya uzatmış, sandalyeye rahatça yaslanmıştı. İçeri girer girmez mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Tamam, çok kızgın görünmüyor. Bu iyi.

Odaya doğru ilerlerken, masanın üzerinde duran bir bıçağı aldı ve parmakları arasında çevirmeye başladı. Bu hareket bana Vincenzo'yu hatırlatması çok ürkütücüydü. Bıçak parmakları arasında rahatça hareket ederken gözlerini benden ayırmadı.

"Seni uyarmıştım, Arturo," dedi tehditkar bir şekilde. Donakaldım. "Ne konusunda uyardın?"

"En başından beri sana, ne yapmam gerektiğini söylemelerinden ve saygısızlık edilmekten nefret ettiğimi söylemiştim."

Başımı eğdim ve kaşımı kaldırdım. "Tamam, sana ne yapman gerektiğini söyleme konusunda haklısın, ama sana hiç saygısızlık etmedim."

"Dışarıda benimle konuşma şeklin. Ses tonun, kullandığın kelimeler, söylediklerimi hiçe sayma şeklin... *Bunlar* saygısızlıktı. Özellikle de başkalarının önünde. Ben senin nişanlınım, yakında karın olacağım. Emir verdiğin lanet olası askerlerinden biri değilim," diye somurtarak dedi.

İnledim ve yüzümü ovuşturdum. "Bunun için özür dilemeyeceğim. Senin güvenliğinin benim için her zaman birinci önceliğimdir ve öyle olmaya da devam edecek. Buna kızabilirsin. Umurumda değil. Ama sen istemesen bile seni güvende tutacağım."

Öfkesinin doruğa çıktığını, bıçağının sapını sıkıca kavradığını görebiliyordum.

Siktir, tabii ki durumu daha da kötüleştiriyordum. Kadınları teselli etmek pek benim güçlü olduğum bir alan değildi. Kızarlarsa, ben de giderdim. Daha önce hiç umursamamıştım.

"İtiraf ediyorum, başkalarının önünde sana bu kadar sert davranmamalıydım, bunun için özür dilerim. Bir dahaki sefere, özel olarak tartışırız. Ne dersin?" diye sordum ve onun çok sevdiği o sırtışıma yaptım.

Bıçağını tutan eli hafifçe gevşedi ve yüzü yumuşamaya başladı. "Neden bana ekstra koruma istediğini anlıyorum. Anlıyorum. Ve kabul etmeye hazırım. Sadece bana sahipmişsin gibi konuşma."

Ona yavaşça yaklaşırken şeytani bir gülümseme attım. Gözlerimi seksi vücudunda gezdirdim, göğüslerinde biraz fazla uzun süre durdum ve benim bakışlarımla yanaklarının kızarmasını izledim.

"Ama ben senin sahibinim, *kotenok*," dedim baştan çıkarıcı bir sesle arkasına geçerek. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, dilimi kulak memesine yavaşça gezdirirken nefesinin kesilmesinden büyük zevk aldım. "Senin her santimini ben sahipleniyorum." Parmağımı koluna gezdirdim, tüylerinin diken diken olduğunu gördüm. "Ve yakında herkes bunu bilecek."

Bilinçsizce bana yaklaşmaya başlayarak inledi. "Neden bana sürekli kedi yavrusu diyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Sandalyeyi iki ayağı üzerinde dengede kalacak şekilde geriye eğdim ve bana dönmesi için döndürdüm. Onu kalçalarından kaldırdım, sandalyeyi kenara iterek onu masanın kenarına oturtabildim. Şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Çünkü sen öylesin. Beni kızdırdığım anda gözlerimi oyacak vahşi bir kedi yavrusu," diye fısıldadım dudaklarına. "Ve ben bunu çok seviyorum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı, bacaklarını belime, kollarını boynuma dolayarak.

Çenesini sertçe kavradım ve onu öptüm. Onu yalayıp yuttum. Parmaklarımla ve başparmağımla onu tamamen sabit tutarken, dudaklarım ve dilimle onu boğdum, derisine gömüldüm. O inledi ve saçlarını sıkıca kavradı, utanmadan benim sikime sürtünerek beni kendine çekti.

Ben zaten sertleşmiştim, kaya gibi sert, ve onun hareketleri zevki omurgamdan aşağıya doğru yayıyordu. O hızlanıp, gittikçe daha hızlı hareket ederken, sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni kuru bir şekilde becerirken, dudakları benimkine karşı hareket ediyor, hakimiyet ve kontrol için savaşıyordu. Zevk peşinde koşarken vücudu titriyordu ve nefesinin hızlanmasından, zevke ulaşmak üzere olduğunu anladım.

Parmaklarını saçımdan çekip onu masaya çarpana kadar geri ittim ve ellerini başının üstüne sabitledim. Tam bir kedi yavrusu gibi miyavladı ve benim tutuşuma karşı koydu, bana uzanmaya, bana dokunmaya çalıştı, ama ben onu sıkıca yerinde tuttum.

"Uh, uh, uh," diye alay ettim, bileklerini sıkarak. "Erken öğrenmen gereken bir şey var, *kotenok*," diye mırıldandım, ona bakarak. "Burada kontrol bende, sende değil. Zevkini alacaksın, ama sadece ben izin verdiğimde."

Gözleri buz gibi oldu ve bana öfkeyle baktı. "Ciddi misin sen?" diye tısladı, tıpkı öfkeli bir kedi yavrusu gibi.

Sırıttım ve diğer elimle bileklerini sıkıca tutarken, diğer elimle yavaşça vücudunu okşadım. Amını sertçe avuçladım, avucumu klitorisine bastırdım. "Burası artık benim, yani zevkin de benim. Ben izin verdiğimde boşalırsın, bir saniye bile erken değil."

"O zaman boşalmamı söyle."

Kıkırdadım ve yanağını yavaşça yaladım, dilimi cildinde gezdirdim. "Önce bunu hak etmelisin."

"Bunu nasıl yapacağım lan?!" diye öfkeyle bağırdı.

"İyi bir kız olarak."

"Oh, seni orospu çocuğu..."

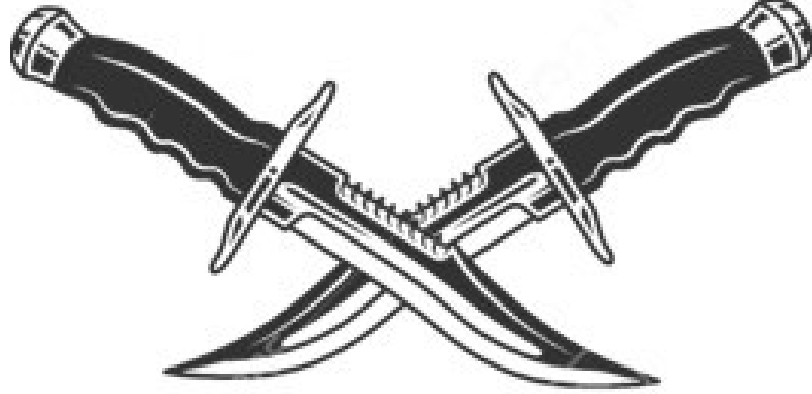
Onun amını sertçe tokatladım. O şaşkınlıkla sıçrayıp çığlık attı. Gözlerinde şehvet parlıyordu.

"Küfür etmek 'iyi bir kız' olmak değildir, değil mi *kotenok*?" diye fısıldadım.

"Hayır," diye inledi, vücudumun ağırlığı altında kıvranarak.

Onu masaya daha da bastırdım ve boynunu hafifçe ısırdım, dişlerimin hafif acısını hissedecek kadar. "Yatak odasında nasıl bir adam olduğumu tam olarak anlamaman önemli, İlayana. Orası itaatsizliği kabul etmeyeceğim tek yer. Ama merak etme, senden ne beklendiğini öğrenmek için bolca vaktin var." Bir kez daha hızlıca ısırdım ve sonra tamamen geri çekildim, vücudumu onunkinden ayırıp geri adım attım. "Şimdi, evinde misafirlerinle randevum var."

On Üçüncü Bölüm

Arturo De Luca

Sözüne sadık kalan Aleksandr, ben yemek odasından çıkar çıkmaz mutfakta beni bekliyordu. İllayana'yı o kadar ateşli ve heyecanlı bir halde bırakmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Onu tamamen yok etmek, tek düşünebildiği şey ben olana kadar onu sikmekten başka bir şey istemiyordum. Ama ne yazık ki, dikkatimi gerektiren başka bir mesele vardı.

Christian ve Luca ortalarda yoktu. Lukyan'la gezintiye çıktıklarını varsayabilirdim.

Alessandro her zaman bu ikisi hakkında beni eleştirmeyi severdi. Elbette, onlar gençti - yirmi iki yaşında, mafya dünyasında neredeyse bebek sayılırlardı - ve bazen ikisi de son derece çocukça davranabiliyorlardı. Ama bunların hiçbiri onların en büyük özelliğinden beni alıkoymadı. Sadakat.

"O iyi mi?" Aleksandr, ona doğru yürürken sordu. "O iyi."

Aleksandr başını salladı ve dönerek beni sessizce evin içinden geçirdi. Bu, dev adam hakkında fark ettiğim bir şeydi. Zorunlu olmadıkça konuşmazdı ve konuştuğunda da her zaman doğrudan konuya girerdi. Lafı dolandırmazdı. Gereksiz sözler söylemezdi. Bu da bana, hayatında hiç eğlendiği olup olmadığını merak ettirirdi.

Dışarı çıktığımızda, büyük bir depoya rastlayana kadar kısa bir yürüyüş yaptık. Endüstriyel bir bölgede değil, konut alanında yer alması dışında, diğer normal depolar gibi görünüyordu. Ancak, görünüşler genellikle aldatıcı olabilir. Her gün gördüğünüz sıradan bir depo gibi görünebilirdi, ama içi tamamen farklı bir hikayeydi.

Zemin, insanlığın bildiği her türlü spor aletiyle kaplıydı. Bacak pres, kol kıvrımı, bacak uzatma, göğüs pres, squat rafı. Aklınıza ne gelirse, hepsi vardı. Hatta kendi boks ringleri bile vardı! Ve son teknoloji ürünü gibi görünüyordu. En azından etkileyiciydi. Depo kilometrelerce uzanıyor gibiydi ve diğer alanlara erişimi engelleyen kapılar vardı. Bu yerde başka neler olduğunu merak ettim.

Aleksandr, adımlarını bozmadan, sonsuz sayıda makinenin arasında kolaylıkla yolunu buldu ve büyük bir çelik kapıya ulaştık. Parmağını tarayıcıya koyduktan sonra, kapı yavaşça açılmaya başladı ve açılırken gıcırdadı.

"Devam etmeden önce, seni uyarmam gerektiğini düşünüyorum," dedi Aleksandr, kalın Rus aksanıyla derin sesiyle.

"Evet?"

Konuşurken parlak mavi gözleri benim karışık renkli gözlerimle buluştu. "Babam sorgulamaları konusunda oldukça... titiz olabilir."

Kaşlarımı çattım ama sessiz kaldım, konuşmasına devam etmesine izin verdim. "Ne olursa olsun, o sana soru sormadan konuşma."

Bunun üzerine, dudaklarım tiksinti ile kıvrılırken, somurtarak baktım. Arturo De Luca, Cosa Nostra'nın Don'u (en azından yakında olacak olan) olarak, bana konuşulmadıkça konuşmamamı mı söylüyordu? Onun saygısızlığı karşısında öfke damarlarımdan akıyordu. İçimde bir hayal kırıklığı da yükseldiğini hissettim. Aslında bu devasa adamı sevmeye başlamıştım.

Aleksandr öfkemi hissetti ve hemen önündeki avuçlarını yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemedim. Dediğim gibi, babam sorgulamalarında çok titizdir. Bir tutukluyu sorgularken *kimsenin* konuşmasından hoşlanmaz. Benim bile."

Vücudum biraz gevşedi ve öfkem yavaş yavaş dağılmaya başladı. Eğer durum gerçekten böyleyse, bir bakıma anlayabilirdim. Dimitri'nin sorgulama sırasında uygulamayı sevdiği bir tür rutini olduğu açıktı ve belli ki kesintiye uğramaktan hoşlanmıyordu.

"Anlıyorum."

Aleksandr bana inanmamış gibi şüpheyle baktı, sonra hafifçe başını salladı ve karanlığa doğru merdivenlerden inmeye başladı.

Aleksandr duvardaki bir düğmeye basınca, odayı parlak, beyaz bir ışık doldurdu. Beni uzun bir koridordan geçirdi. Sol ve sağ tarafta birkaç kapıdan geçtik ve merakım doruğa ulaştı. Burada tam olarak ne vardı? Koridorun sonunda bir köşeyi döndü ve ben de hemen arkasından gittim. İlerledikçe, birinin acı içinde inlemesi giderek daha yüksek sesle duyulmaya başladı.

Sonunda Dimitri'nin adamlarından biri tarafından korunan bir kapının önünde durduk. Vücudu dövmelemlerle kaplı, kaslı adam Aleksandr'a başını salladı ve kapıyı açtı. İçeri girdik.

Oda, ortalama bir yatak odasından daha büyük olmayan küçük bir alandı. Odanın dört bir yanına dağılmış birkaç sandalye ve uzak köşede işkence aletleriyle dolu bir masa dışında, oda neredeyse boştu. Duvarlar ve zemin kanla kırmızıya boyanmıştı, bazıları yıllardır orada duruyormuş gibi eskiydi, bazıları ise taze görünüyordu. Gerçekten taze. Odanın ortasında tek bir drenaj vardı, kanın da oraya aktığını tahmin ediyorum.

Başını öne eğik bir şekilde kambur duran bir adam, odanın ortasında yere sabitlenmiş bir sandalyeye bağlıydı. Saldırı videosu zihnimin ön plana çıkınca öfke beni neredeyse tüketiyordu. Bu pislik oradaydı. Sorumlu oydu. En azından kısmen. Ve bu piç kurusuna ödetmek için sabırsızlanıyordum.

Adam yavaşça başını kaldırmaya başladı, gözleri odanın içinde dolaşırken sersemlemiş ve kafası karışmış bir şekilde inliyordu. Tamamen bilincine kavuştuğunda boğazından bir çığlık çıktı ve zihni nihayet vücudunu saran acıyı algılayabildi. Kahverengi gözleri bana kilitlendi, sonra Aleksandr'a geçti. Kafasını sağa sola çevirip nerede olduğunu anlamaya çalışırken, kafasındaki karışıklığın ardından öfke

kare şeklindeki yüzünde öfkeye dönüştü. Yıllardır yıkanmamış gibi görünen kısa kahverengi saçları vardı. Çürüklerle kaplı cildi dövmelerle kaplıydı, bazıları açıkça çeteyle ilgiliydi.

Elleri arkada bağlı olmasına rağmen, kurtulmaya çalışarak çabaladığını görebiliyordum. İspanyolca olarak ilk kez konuşurken yüzünde panik, acı ve korku belirdi.

"¿Por qué no puedo sentir mis piernas?" Neden bacaklarımı hissedemiyorum? "Eso es porque mi encantadora hija cortó tu médula espinal." Bu

Çünkü benim sevimli kızım senin omuriliğini kesti.

Dimitri odaya girdi, iri ve heybetli vücudu yanımda durdu ve adama mükemmel İspanyolca ile cevap verdi. Mavi gözleri hedefine kilitlendi ve dudaklarında iğrenç bir sırıtış belirdi.

Adam öfkeyle homurdandı. Bacaklarını hareket ettiremese de, yine de kurtulmaya çalıştı. Kolları bağlara karşı mücadele ederken, yüzü acı ve öfkeyle buruşmuştu.

Dimitri sadece orada durup adamın kaçmak için elinden geleni yapmasını izledi, yüzünde eğlence dolu bir ifade vardı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, adam öne doğru eğildi, vücudu açıkça enerjisiz kalmıştı.

"Artık bu iş bitti," dedi Dimitri ve uzak köşedeki bir sandalyeyi alıp adamın önüne koydu ve oturdu. Rahatça arkasına yaslandı, ayak bileğini dizine koydu ve adamı inceledi. Başını yana eğdi, mavi gözleriyle adamı süzdü. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" Yumuşak ama net bir sesle konuştu.

"No hablo ingles." İngilizce bilmiyorum.

Dimitri başını sallayarak tsk etti. "Miguel, yalan söylediğini biliyorum."

Miguel gerildi, adı geçince vücudu kaskatı kesildi. Dimitri gülümsedi. "Oh evet. Kim olduğumu biliyorum. Nerede yaşadığını, ailenin kim olduğunu, kahvaltıda ne yemeyi sevdiğini... Her şeyi. Lanet olası kan grubunu bile biliyorum," dedi Dimitri gülerek. "Ama sana kendim hakkında bir şey söyleyeyim, Miguel. Ben yalancıları kesinlikle nefret ederim. O yüzden, bir daha deneyelim. Kim olduğumu biliyor musun?" Dimitri sorusunu tekrarladı, bu sefer ilk seferkinden daha yavaş ve sesinde daha fazla kinle.

Miguel'in gözleri bir kez daha odanın içinde dolaştı, çaresizce bir kaçış yolu arıyordu.

"Dimitri Volkov mu?" Miguel, sesi hafifçe titreyerek sordu.

"*Net.*" *Hayır.* Dimitri başını salladı. "Benim kim olduğumu biliyor musun diye sordum, adımı değil."

Miguel, Aleksandr ve bana şaşkınlıkla baktı. Nedenini anlayabiliyordum. Bana göre iki soru aynıydı, ama ben sessiz kaldım.

Dimitri ayağını yere vurarak sandalyesinde öne doğru eğildi, sabrını kaybetmiş olduğu belliydi. Miguel irkildi ve başını salladı.

"Aleksandr," diye bağırdı Dimitri.

"Bratva Kasabı," diye cevapladı Aleksandr otomatik olarak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bratva Kasabı mı? O muydu? Bratva Kasabı'nı yıllar önce duymuştum, ama onun Dimitri olduğunu bilmiyordum. Onun bir paralı asker ya da suikastçı olduğunu sanıyordum, lanet olası Bratva'nın gerçek lideri olduğunu değil. Bratva Kasabı'nın tüm zamanların en acımasız, en gaddar piçi olduğu söyleniyordu. Bütün bir aileyi katlettiğini duydum. Onları yeryüzünden sildi. Kadınlar, çocuklar... Kimse ondan güvende değildi.

"*Da.*" *Evet.* Aleksandr'ın sözleri Dimitri'nin gözlerini gururla parlatmıştı. "Peki bana neden Bratva Kasabı dediklerini biliyor musun Miguel?"

Miguel yine yavaşça başını salladı. Sanki cevaptan korkuyormuş gibi.

Dimitri elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklattığında yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. Bu adamla sadece üç kez karşılaştım ama bu hareketi yapmayı sevdiğini anlayabiliyordum.

Daha önce fark etmediğim soldaki bir kapı açıldı ve Lukyan ile Nikolai ortaya çıktı. Ve yalnız değillerdi.

"Hayır," Miguel şok içinde fısıldadı, diğer odadan dört kişiyi sürükleyerek içeri getirdiler.

Kalın, metal bir zincirle birbirine bağlı üç yetişkin - iki kadın ve bir erkek - ve on yaşından büyük olmayan bir çocuk vardı. Kadınlar ve çocuk histerik bir şekilde ağlıyor, birbirlerine sıkıca sarılıyorlardı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzleri yeni çevrelerini algıladı ve kadınlardan biri, sandalyeye bağlı Miguel'i görünce kulakları sağır eden bir çığlık attı.

"Miguel!" diye bağırdı ve ona doğru koşmaya çalıştı, ama hepsini birbirine bağlayan zincir onu yerinde tuttu. Hepsi görünüş olarak birbirine oldukça benziyordu. Kahverengi gözler, kahverengi saçlar ve aynı zeytin rengi ten. Tahmin etmek gerekirse, hepsinin akraba olduğunu, muhtemelen kardeş olduklarını söyleyebilirim.

"Seni piç! Onları bırak!" Miguel, çaresizce kurtulmaya çalışarak bağırdı. Bağlarını çekmekten bilekleri kanıyordu.

"Bana neden Bratva Kasabı dediklerini biliyor musun?" Dimitri, onun öfkesini görmezden gelerek tekrar sordu.

"Çünkü insanları katlediyorsun, seni hasta pislik!"

Dimitri güldü, iri vücudu sandalyesinde titriyordu. "Evet," diye başını salladı. "Öyle, ama bundan biraz daha fazlası var. Bak, benim biraz öfke sorunun var. Karım eskiden benim öfkeli bir boğa gibi olduğumu söylerdi. En ufak bir tahrikte saldırmaya hazır. İnsanlar ailemi tehdit ettiğinde, tek gördüğüm kırmızıdır. Tek hissettiğim öfke. Tek istediğim intikam. Bana Bratva Kasabı derler çünkü sadece seni değil, tüm lanet olası aileni de katlederim. Başkasının günahları için hepsini paramparça ederim ve bunda hiçbir sorun görmem. Çünkü dediğim gibi, ailem tehdit edildiğinde, tek gördüğüm... kırmızıdır."

Dimitri zarıfçe ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Hareket ederek çocuğun tam önüne geçti. Küçük bir kızdı. Dimitri elini kaldırıp yavaşça saçlarını okşamaya başladığında, kız titreyerek kaçmaya çalıştı.

"Ona dokunma!" Miguel homurdandı. "Onu bırak! Onun bununla hiçbir ilgisi yok!" Miguel, kaçmak için çaresizce bağlarını daha da sertçe çekti.

Dimitri başını Miguel'e çevirdi; mavi gözleri ateşle parladı. "Oh, ama var," diye tısladı Dimitri, Miguel'le konuşurken kızın saçlarını okşamaya devam etti. "Gerçekten de benim tek kızımın, kendi kanımdan canımdan olan kızımın peşine düşüp, bunun hiçbir sonucu olmayacağını mı sandın?"

Dimitri alaycı bir şekilde güldü ve küçük kıızı ensesinden yakaladı, kız acı içinde çığlık attı.

"Seni pislik! Kes şunu!" Miguel yine kurtulmaya çalıştı, ama

"Neden? Sen kızıma çok daha kötüsünü yapmaya çalıştın. Neden Kızına acı çektirme, benimkine aynı şeyi yapmayacaksan?" "Çünkü o sadece bir çocuk!" Miguel yalvardı.

"İllayana da bir çocuk! BENİM ÇOCUĞUM!" Dimitri öfkeyle titreyerek bağırdı. "On yaşında ya da yüz yaşında olması fark etmez. O *her zaman benim çocuğum* olacak! Ve sen onu benden almaya çalıştın. Ona zarar vermeye çalıştın! Korunmasaydı, başarabilirdin."

Küçük kız, Dimitri'nin demir gibi sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışarak kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı. İki kadın ve adam, dehşetle izlediler.

Dimitri'nin küçük kıza sertçe davranışını dehşetle izlediler.

Miguel odanın içinde çılginca etrafına bakındı, kahverengi gözleri bir kişiden diğerine atlayarak, ona yardım edebilecek herhangi bir şey arıyordu.

Aleksandr, Nikolai ve Lukyan ellerini arkalarında kavuşturmuş, yüzlerinde hiçbir ifade olmadan duruyorlardı. Onlardan yardım arıyorsa, alamayacaktı.

Miguel yenilgiyi kabul ederek başını eğdi. "Ne istiyorsun?"

Dimitri gülümsedi ve küçük kızı bıraktı. Kız hemen yanındaki kadının yanına saklanmaya çalışarak kendini gizledi. Dimitri, Miguel'in karşısındaki koltuğuna oturdu, gözleri heyecandan parlıyordu.

"İki seçeneğin var. İlk seçenek, bildiğin her şeyi bana anlatmak. Her şeyi istiyorum. Illayana'yı neden kaçırmaya çalıştığını, onu kaçırdıktan sonra ona ne yapmayı planladığını, her şeyi. Bunu yaparsan, ailene hızlı ve acısız bir ölüm veririm."

Ha? Genelde insanlar işbirliği yaptıklarında ödülleri ölüm olmazdı.

Tabii ölüm daha iyi bir seçenek değilse?

Miguel kaşlarını çatı. "Ölümleri, sana bilmek istediklerinizi söylemem için neden bir teşvik olsun ki?"

Dimitri'nin yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Çünkü ikinci seçeneğin var. Konuşmazsan, kız kardeşlerini seks kölesi olarak satarım." Miguel'in yüzü soldu, tüm rengi kayboldu. "Seni hayatta tutacağım, böylece her gün sevdiklerinin erkekler tarafından kirletildiğini bilerek yaşayabilirsin. Kardeşini dövüş çukurlarına atacağım. Belki bana biraz para kazandırır," dedi Dimitri omuz silkerek. "Ve sonra, artık yaşamaya dayanamadığın zaman, seni de satacağım. Böylece bedeninin de zihninin kadar parçalanmış olacak."

Lanet olsun. Bu adam acımasızdı! Kendime not: Illayana'ya asla zarar verme.

"Ben şahsen deri ticaretiyle ilgilenmiyorum," diye devam etti Dimitri. "Ancak Illayana'nın vaftiz babası ilgileniyor. Onu duymuş olabilirsin... Mikhail Vasolv."

Mümkünse, Miguel'in yüzü daha da bembeyaz oldu ve onu suçlayamazdım. Cosa Nostra da deri ticaretiyle uğraşmıyor, ama tüm önemli oyuncularını tanıyoruz.

Mikhail Vasolv korkunç bir adamdı, insanların kabuslarında gördüğü türden bir adam. Kadın satın almak veya satmak istiyorsanız gittiğiniz adamdır. Ya da erkekler de, eğer o da işinize geliyorsa. Söylentilere göre, kadınları

kızları piyasaya sürmeden önce onları kırmayı sevdiği söyleniyor. Ve bu konuda tamamen acımasız. Vincenzo bana bir keresinde Mikhail'in bir kadını o kadar kötü kıldığını, kadının intihar ettiğini duyduğunu söyledi. Bir soda kutusu ile bileklerini kesmiş.

Miguel ailesine bakarken gözyaşları akmaya başladı. "Lütfen," diye yalvardı. "Onları bırakın, size bilmek istediğiniz her şeyi anlatırım. Yemin ederim."

"Net," Dimitri başını salladı. "Ailenin hayatta kalacağı bir senaryo yok. Sen benim ailemin peşine düştün, şimdi ben de seninkinin peşine düşüyorum." Dimitri'nin sözleri üzerine kadınlar yüksek sesle ağlamaya başladı. "Tek seçeneğin, ailenin hızlı mı yoksa yavaş ve acı verici bir şekilde mi öleceği. Ve sana garanti ederim, Mikhail bunu acı verici hale getirir."

Miguel öne doğru eğildi, içindeki tüm mücadele gücü buharlaşmıştı. Gözleri ailesinin üzerinde dolaştı, pişmanlık ve kederle doluydu. Onun durumunda ne yapacağımı %100 biliyordum. Illayana'nın seks kölesi olarak satılmasına asla izin vermezdim.

Dimitri ayağını yere vurmaya başladı, sabrı tükeniyordu. "Kararını ver. "Şimdi," diye tersledi, gözlerini kısarak.

"Birinci seçenek," dedi Miguel, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Dimitri gülümsedi ve bileğini salladı. Lukyan ve Nikolai, tutsakları bir arada tutan zincirleri yakaladılar ve geldikleri yoldan dışarı çıkarmaya başladılar. Miguel, yüzünde hüznle onların odadan çıkmasını izledi.

Dimitri öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak Miguel'e baktı. "Neden Illayana'yı kaçırmaya çalıştın?"

"Çünkü Nero bize emretti."

Biliyordum lan. O yaşlı pislik Gambino nişanımı çalmaya çalıştı! Odanın diğer ucuna atlayıp daha fazla bilgi almak için onu dövmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Yumruklarımı sıkarak yerinde kalmaya ve kendimi kontrol etmeye karar verdim.

Dimitri gözlerini kısarak sordu. "Neden? Onu neden istedi?"

"Senin müdahale etmeni engellemek için."

"Neye karışmamı?"

"De Lucas'lara karşı yürüttüğü savaşa. Onlara yardım etmeni, silahlarınla onları silahlandırmanı istemiyor. Sen bu işten uzak durup kendi işine bakmanı istiyor. Onu elinde tutup, sen olaya karışırsan hayatını tehdit etmeyi planlıyordu."

"Bu büyük bir hataydı. Ona karşı harekete geçerek, kendine bir düşman daha edindi."

"Sen zaten düşmandın. Ailenle De Lucas ailesini birleştirmeyi kabul ettiğin anda onun düşmanı oldun."

Dimitri dudaklarını büzdü ve parmağıyla bacağına vurdu. Miguel'in sözlerini düşünürken kaşlarını çatı. "Los Zetas neden ona yardım ediyor? Patronun onun yeni kölesi mi oldu?"

Miguel gözlerini kısarak çenesini sıktı. "Patronum kimsenin kölesi değil," diye tersledi.

Dimitri ona bir tokat attı. Miguel'in başı, tokatın şiddetiyle yana doğru savruldu. "Ses tonuna dikkat et. Soruma cevap ver."

Miguel kanayan dudaklarını diliyle yaladı, gözleri öfkeyle yanıyordu. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Dimitri yavaşça tekrarladı.

"Hayır, bilmiyorum. İkinci adamımız Juan, Nero'nun emirlerine uymamız gerektiğini söyledi."

"Ve nedenini sormayı düşünmedin mi?"

Miguel ona "ciddi misin?" bakışı attı. "Juan'ın emirlerini sorgulayamazsın. O sana bir şey yapmanı söylerse, sen yaparsın. Soru sorarsan, vurulursun."

Dimitri onu incelerken dudaklarını büzdü.

"Nero neden aileme bu kadar düşman? Bütün bu saçmalıkların, babamın neredeyse otuz yıl önce onun kızını çaldığı için olduğunu hiç sanmıyorum."

Dimitri sertleşti. Aleksandr küfretti ve gözlerini bana dikti. Oops.

Onun küçük tavsiyesini unutmuşum. Neyse.

"Ben nereden bileyim? Ben sadece bir askerim. Önemli hiçbir şey bana söylenmiyor. Bana bir yere gidip bir kadını kaçırmamı söylüyorlar, ben de yapıyorum. Daha fazlasını mı bilmek istiyorsun? Adamlarından birini kaçır."

"Sen onun adamlarından birisin," diye somurtarak dedim.

"Hayır, değilim. Ben tamamen kartelin adamıyım. O İtalyan pislikten emir aldığım için onun adamlarından biri olduğum anlamına gelmez."

Kafam karışmıştı. Kartel ile Outfit arasında açıkça bir husumet vardı, öyleyse neden Nero'dan emir alıyorlardı? Bütün bu olay hiç mantıklı gelmiyordu ve beni delirtiyordu.

Dimitri ayağa kalktı ve oğlunun yanına gitti. Avucunu yukarı doğru uzattı ve Lukyan öne çıkararak eline bir not defteri ve kalem koydu. Dimitri Miguel'in yanına gitti ve bağlarını çözerek onu serbest bıraktı. Miguel içgüdüsel olarak her iki bileğine de dokundu, kelepçelendikten sonra herkesin yaptığı gibi.

Dimitri not defterini ve kalemi Miguel'in kucağına koydu ve parmağıyla onu işaret etti. "Organizasyonundaki her pisliğin adını, sahip olduğun her güvenli evin adresini ve Nero ve onun planları hakkında sahip olduğun tüm bilgileri istiyorum."

Dimitri gözlerini bana dikti ve başını kapıya doğru eğdi. "Bir şey söyleyeceğim, Arturo."

Cevap beklemeden kapıdan çıktı.

Miguel'e kızgın bir şekilde baktım, şu anda intikamımı alamadığım için sinirlenmişim ve Dimitri'yi takip etmek için harekete geçtim. Aleksandr ve Nikolai bana cesaret verici bir şekilde başlarını sallarken, Lukyan dilini çıkardı ve bana parmağını gösterdi.

Kafamı salladım ve gülerek odadan çıktım, arkamdan kapıyı kapattım. Dimitri dışarıda bekliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir şekilde. Onun agresif tavrına kaşlarımı kaldırdım.

"Babanı telefona çağır. Bu durumu nasıl ele alacağımızı konuşmamız gerek."

Bu açık emre sinirlendim ve ona sert bir bakış attım. "Bana askerlerinden biriymişim gibi bağırma, Dimitri."

O Bratva'nın *Pakhan*'ı olabilir, ama bu bana köpeğiymişim gibi konuşabileceği anlamına gelmezdi. Bu saçmalığı kabul etmem mümkün değildi.

Dimitri şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kimsenin ona bu şekilde seslenmesine alışkın olmadığını sanıyorum.

Eh, buna alışsa iyi olur.

"Şimdiden bilsen iyi olur; Nero ile ilgili bu sorun halledilir halledilmez babam Donluktan istifa edecek. Bu konuyla ilgilenme görevini bana verdi, yani bundan sonra ne yapacağın konusunda konuşacak birine ihtiyacın olursa, benimle konuş."

Dimitri'nin yüzünde şok ifadesi belirdi. Onu ilk kez bu kadar şaşkın görüyordum. Beni baştan aşağı süzdü, değerlendiriyor gibiydi. "Hazır mısın?"

Tereddüt etmedim. "Evet." Çünkü hazırdım. Bunun için doğmuştum.

O başını salladı. "O zaman bundan sonra atılacak adımları konuşmalıyız."
"Sonra," diye bağırdım, arkanı dönüp elimi kapı koluna koydum.
Kapıyı açamadan Dimitri konuştu. "Ne sonra?"
Omzumun üzerinden bakıp çenemi havaya kaldırdım. "Miguel'i parçalara ayırdıktan sonra."

On Dördüncü Bölüm

Illayana Volkov

Sıcaklığın içinde uyandım, güçlü kollar beni çıplak göğsüne sarıyordu. İçgüdüsel olarak geriye yaslandım ve memnuniyetle iç geçirdim. Gözlerimi kapattım ve tekrar uykuya dalmaya çalıştım, ama çok geçti. Zihnim ve bedenim artık tamamen uyanmıştı, Arturo'nun bana sarılmış olduğunu, tüm vücudunun beni bir koza gibi sardığını acı bir şekilde fark ettim.

Beni sıkıca kavradı ve vücuduna daha yakın çekerek boynuma burnunu sürttü. Derin bir nefes aldı ve rahatlayarak iç geçirdi.

Yavaşça başımı kaldırdım, odaya giren güneş ışığından gözlerimi kısarak.
Saat kaç?

Arturo'ya döndüm, uyurken güzel yüz hatları gevşemişti. Bir yanım onu uyandırıp o muhteşem

ama onun uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yatağa sadece birkaç saat önce yatmıştı, bu yüzden yorgun olduğunu biliyordum. Aslında babamın onun geceyi benimle birlikte, özellikle de benim odamda geçirmesine izin verdiğine inanamıyordum.

Onun huzurlu uykusunu bozmamak için çok dikkatli davranarak, uzuvlarını yavaşça vücudumdan ayırdım. Hareket etmeye çalıştığımda kolları beni daha sıkı sardı, sanki uykusunda bile beni bırakmak istemiyordu.

Yatak hareket edince, sırt üstü dönerek İtalyanca anlamsız bir şeyler mırıldandı. Onun kaslı ve sıkı vücudunu takdir etmek için zaman ayırdım. Göğsü tamamen çıplaktı, bu da bana vücudunu engelsiz bir şekilde görme imkanı verdi.

Dövmeleri tüm üst gövdesini kaplıyordu. Bileklerinden omuzlarına kadar, göğsüne yayılıp karnına iniyor ve sırtına kadar uzanıyordu. Muhteşem, bronz teni ipek kadar pürüzsüzdü, yaşadığı zorlu hayatı düşününce buna inanmak zordu.

Tabii ki mükemmel şekillendirilmiş karın kasları vardı... görünüşe göre altı paket. Hayır, durun, sekiz. Yatağımda uzanmış, koyu renk saçları yastığımın üzerine yayılmış halini görünce parmaklarım seğirdi. O kusursuz vücudu ellerimle okşamak için can atıyordum ama onu uyandırmaktan çok korkuyordum. Uykusunu hak etmişti.

Ayağa kalktım ve vücudumu gerindim. O gün ne planladığını, Vegas'ta kalıp kalmayacağını ya da eve uçup uçmayacağını bilmiyordum. Her halükarda, uyandığında acıkacağını biliyordum, bu yüzden hızlıca bir eşofman ve tişört giyip aşağıya mutfığa indim ve ona kahvaltı hazırladım.

İçeri girdiğimde Lukyan mutfak masasında oturmuş, her zamanki gibi sandalyesine rahatça yaslanmış, bacaklarını masanın üzerine atmıştı. Annem bunu yapmasından nefret ederdi ve şu anda burada olsaydı, sinir krizi geçirirdi.

Merak etme anne, ben hallederim.

Yaklaştıkça, sanki uyuyormuş gibi gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim. Ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça arkasına yaklaştım. Benim varlığımı fark etmeden önce, sandalyesinin ayaklarına tekme attım ve onu yere devirdim.

Büyük vücudu yere sert bir gürültüyle çarptı ve Rusça küfürler mırıldandı. Hemen silahını çekti ve bir saniye içinde göğsüme doğrulttu.

Kendimi tutamadım. Güldüm. "Daha önce bu kadar hızlı tepki verseydi, şu anda kışının üstüne düşmüş olmazdın."

Gözlerini kısarak silahını doğrulttu. "Seni hala vurabilirim. Küçük bir yara izi zararı olmaz," diye sırttı.

"Vurabilirsin, ama ikimiz de vuramayacağını biliyoruz."

Homurdandı ve silahını indirdi.

"Zaten bunu hak ettin, annen böyle şeyler yapmandan nefret ederdi."

Yüzü yumuşadı, annemizden bahsedilmesi onun yumuşak tarafını ortaya çıkardı. Oturdu ve bacak bacak üstüne attı, nedense yerde kalmaya karar verdi.

"Onu özölüyorsun," dedi, başını yana eğerek.

Mutfağa geçtim ve Arturo'nun kahvaltısını hazırlamaya başladım. "Sen özlemiyor musun?"

"Tabii ki özölüyorum, ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Onu..."

Bunu anlayabiliyordum, ama benim için biraz daha zordu. Düğünümün sadece birkaç gün kalmış olması, onun burada olmadığını daha da acı verici bir şekilde farkına varmamı sağlıyordu. Bu, onun öldüğü güne kadar her zaman onun da bir parçası olacağını hayal ettiğim bir şeydi.

Hayır, öldürüldü.

Onun burada olup benim evlendiğimi görmemesi, Arturo ile tanışmaması düşüncesi bile kalbimi o kadar çok üzüyordu ki, sanki parçalanacakmışım gibi hissediyordum.

"Keşke bunu yapabilsem," diye fısıldadım, tavaya birkaç yumurta kırarken.

Yumurtaların pişerken çıkardığı cızırtı ve patlama sesleri, şu anda hiç yapmamayı dilediğim bu konuşmadan dikkatimi dağıtmaya yardımcı oldu.

Lukyan, dikkatimi başka bir şeye yöneltmem gerektiğini hissetmiş gibi, konuyu değıştirdi.

"Nişanlın nerede?" diye alaycı bir şekilde sordu ve yüzünü buruşturdu.

Ben gülererek yumurtaları çevirdim. "Onunla ne alıp veremediğin var? Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Anlamıyorum, sana ne yaptı ki?"

Omuzlarını silkti ve "Ondan nefret etmiyorum. Sadece yüzünü sevmiyorum" diye mırıldandı.

Yüksek sesle güldüm, yumurtaları tabağa aktardım ve birkaç tane daha koydum. "Çünkü o senden daha yakışıklı, değil mi?"

Uzun, koyu saçları, koyu kahverengi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve keskin çenesi ile Lukyan, ailede her zaman "Güzel Çocuk" olarak bilinir. Benim tahminim? Birinin onun şöhretini çalmasını sevmiyor.

Kahretsin, bazen çok çocukça davranabiliyor. Ama sanırım buna şaşırmamalıyım. En küçük erkek çocuk olduğu için, annem onu çocukken çok şımartırdı.

"Hayır," diye tersledi, "ve ben güzel değilim, yakışıklıyım. Erkekler güzel olarak adlandırılmaktan hoşlanmazlar," diye alay etti.

"Uh-huh," diye güldüm.

Kalan yumurtaları tabağa koydum ve domuz pastırması, mantar ve domates pişirmeye başladım. Kokular beni sardı, midem guruladı ve ağzım sulandı.

"Ne zamandan beri kahvaltı yapıyorsun? Genelde hizmetçilere yaptırırsın yaptırırdın."

Doğru, artık neredeyse hiç kendi yemeğimi pişirmiyordum.

Bence öyle. Ama bu sefer kendim yapmak istedim. Arturo'nun kahvaltısını ben pişirmek istedim.

"Şu andan itibaren."

Lukyan ayağa kalktı ve Christian ile Luca mutfağa girerken sandalyesine geri oturdu. Yeni korumalarım. Bir yanıma hala onların varlığından biraz rahatsızdım, ama babam bunun iyi bir fikir olduğunu ısrarla savunuyordu ve onun hiç yanıldığını görmemiştim.

İkisi de koyu saçlı ve mavi gözlü, yakışıklı erkeklerdi. Boyları yaklaşık 1,93 metre, omuzları geniş ve kaslı vücutları vardı. İkiz olmaları da oldukça havalıydı.

Christian ve Luca bana doğru gelirken, ben de pastırmayı, mantarları ve domatesleri bir tabağa aktardım. İkisi de hafifçe eğildiler.

"Hanımefendi," dedi içlerinden biri ve ben yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Sadece kibar davranmaya çalıştığını biliyordum ama "hanımefendi" diye hitap edilmesinden nefret ediyordum. Kendimi yaşlı hissettiriyordu.

Konuşmayan diğer ikiz, diğerinin bacağına hafifçe tekme atmaya çalıştı, ama bu çok barizdi.

"Yani, Bayan Volkov," dedi ilk ikiz düzelterek, ben de güldüm.

"Günaydın Christian, Luca. Kahvaltı ister misiniz?" Mutfakta dolaşarak tost makinesine birkaç dilim ekmek koydum.

Bana şaşkın bir bakış attılar, ağızları hafifçe açıldı. "Evet, teşekkürler, hanımefendi-Bayan Volkov," dedi ilk ikiz hemen düzelterek.

Mutfak masasını işaret ettim ve iki adam da Lukyan'ın yanına oturmak için yerlerine geçtiler.

"Kahvaltı istiyorum," dedi Lukyan, sanki anaokulunda falan gibi elini kaldırarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki en son ne zaman bana kahvaltı hazırladın?"

Hiç yapmadın.

Elini indirdi ve somurtarak baktı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ekmekleri tost makinesinden çıkardım ve her tabağa iki tane koyduktan sonra yumurtaları, pastırmayı, mantarları ve domatesleri de ekledim. Masaya geçtim ve ikizlerin önüne birer tabak koydum.

"Teşekkürler," dediler ikisi de aynı anda. Bunun tesadüf mü yoksa kasıtlı mı olduğunu merak ettim.

Başımı salladım ve soldaki ikizi işaret ettim. "Sen hangisisin?" İkisi de güldü.

"Ben Luca," dedi, göğsünü işaret ederek.

Bileğimdeki parlak kırmızı bileziklerden birini çıkarıp ona taktım. Kolunu havaya kaldırdı ve tiksintiyle bileziğe baktı. Mavi gözleri bana çevrildi ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Böylece ikinizi ayırt edebilirim," diye açıkladım.

Luca, yeni aksesuarından memnun olmadığı için mırıldanarak bir şeyler söyledi.

"Dostum, bu senin oyununu tamamen mahvedecek," dedi Christian, ağzına yemek tıkıştırırken gülerek.

Luca gözlerini kısarak ikiz kardeşine birkaç yumurta fırlattı. "Kapa çeneni," diye homurdandı.

"Eğer ikiniz de aynı kıyafeti giymiyor ve aynı saç stiline sahip olmasaydınız, ikinizi birbirinden ayırt edebilirdim."

Christian ve Luca ikisi de kıyafetlerine baktılar. Siyah pantolon, siyah gömlek ve siyah bot giymişlerdi, sanki insanların onları ayırt etmesini istemiyorlardı. İkisi de birbirlerine baktılar ve omuz silktiler.

"Ben onları ayırt edebiliyorum," dedi Lukyan sırtarak, sandalyesine yaslanıp ikizlere gözlerini gezdirdi.

Mutfağa geri dönüp Arturo'nun kahvaltısını hazırlamaya başladım, ki buraya gelmemin tek nedeni buydu zaten.

"Yapamazsın," diye
azarladım.

"Yapabilirim."

Arkamı döndüm ve spatulamı ona doğrulttum. "Yapamazsın. İkisi de aynı görünüyor!"

Christian ve Luca, sanki bu onlar için her gün olan bir şeymiş gibi yemeğe devam ettiler. Muhtemelen öyleydi. Lukyan ve bana bakarak, eğlenerek dinliyorlardı.

"Bahse girer misin?" Lukyan göz kırptı.

Ah, bu pislik. Benim bahisten asla vazgeçmeyeceğimi biliyor. Bu benim Rus kanımda var.

"Bahis ne olacak?" diye sordum, yumurtaları çevirirken.

"Wather Q5'ini istiyorum," dedi, dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı.

İnledim. Tabii ki öyle yapacaktı. Vaftiz babamdan hediye olarak aldığımdan beri o silaha göz dikmişti. Yarı otomatik silah hızla en sevdiğim silahlarımdan biri haline gelmişti. İşlenmiş gövdesi ile biraz başka dünyadan, fütüristik bir bilim kurgu filminden çıkmış gibi görünüyordu. Hızlı Savunma Tetiği vardı ve yaklaşık iki kilo ağırlığındaydı. Q5 hızlı geri tepiyordu, bu da kullanıcının çok hızlı ve isabetli atışlar yapmasını sağlıyordu. Doğrusu, onları gerçekten ayırt edebilme ihtimaline karşı, bahse girmek istemiyordum. Ama elimde değildi, bahis yapmayı seviyordum.

Tüm yiyecekleri bir tabağa yığdım ve mutfak tezgahına koydum. "Peki. Ama onları ayırt edemezsen, Arturo'dan

sıkıcı davrandığın için özür dilemek zorundasın. Ve bundan sonra ona karşı nazik davranmak zorundasın." Lukyan bana somurtarak baktı. "Hayır. Başka bir şey seç."

"Hayır. Sen benim Q5'imi istiyorsun, ben de ikinizin anlaşmanızı istiyorum. Kabul et ya da bırak

."

Lukyan homurdandı, yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. İkizlere baktı ikizlere baktı ve birbirinin aynısı olan bu iki adamı ayırt edebilme şansını değerlendirdi. Birkaç saniye sonra başını salladı. "Anlaştık."

Gülümsedim ve ikizlerin yanına geçtim. Ağızları yemekle dolu olmasına rağmen, sanki ben onlardan yiyeceklerini alacağımdan korkuyormuş gibi, ağızlarına daha fazla yemek tıkmaya devam ettiler.

Parmağımı havada çevirerek Lukyan'a dönmesini işaret ettim. Bize sırtını döndükten sonra, ikizlere ayağa kalkmalarını işaret ettim. Luca hemen ayağa kalktı, ayağa kalkarken çatalı tabağına çarptı. Christian

biraz daha uzun sürdü, ayağa kalkmadan önce ağzına bir çatal dolusu yemek daha tıktırdı.

"Arturo size yemek vermiyor mu?" diye gülerек sordum.

Christian bana baktı, gözleri eğlenceyle parlıyordu, ama konuşan Luca oldu.

"Besliyor, ama senin yemeklerine kıyasla onun yemekleri berbat."

İkizleri, bir sihirbazın kart destesini karıştırdığı gibi karıştırmaya başladım. Hareket ederken Lukyan'ı gözümün önünden ayırmadım. Oynadığımız oyunlarda kötü şöhretli bir hilekardı ve onun kurnazca bir şey yapmayacağını düşünmezdim. Bir keresinde monopoly oynarken, ona bankacı olmasını izin verme hatasını yaptım. Ne zaman başka yere baksam, bankadan para alıp kendi yığınınna ekliyordu. Oyunun yarısına gelene kadar bir terslik olduğunu fark etmedim ve onun olması gerekenden çok daha fazla parası vardı.

Tatmin olduğumda, Luca'nın parlak bileziğini çıkardım ve geri çekildim.

"Tamam, artık arkanı dönebilirsin."

Lukyan, bir kedi kadar hızlı bir şekilde topuklarını döndürdü. Bir adım atmadan önce gözlerini kısarak ikizleri dikkatle inceledi. İkizler, ellerini arkalarında birleştirip yüzlerinde hiçbir ifade olmadan dimdik duruyorlardı. Lukyan yavaşça etraflarında dolaşarak gözlerini onların vücutlarında gezdirdi. Christian'a doğru adım attı ve onu kokladı.

"Ne yapıyorsun?" diye inledim.

"Şşş. Konsantre oluyorum." Luca'nın yanına gitti ve onu da kokladı. Kolunu tutup havaya kaldırdı, havada salladı, sonra Christian'ın yanına dönüp aynı hareketi tekrarladı.

"Cidden Lukyan, ne halt ediyorsun sen? Onları koklayarak ve hareket ettirerek ayırt edemezsin."

"Benim yöntemimi bilmiyorsun," dedi ikizlerden gözlerini ayırmadan.

Sinirlenerek alnıma avucumu vurdum. "Sen sinir bozucusun." "Hayır, sen sinir bozucusun."

"Kaç yaşındasın, beş mi?" diye bağırdım.

Gözleri yaramazca parladı. "Hayır, sen öylesin."

"Lukyan, yapma. Sakın yapma. Bu saçmalıklar için çok yaşıyoruz."

Büyürken, Lukyan ve ben birbirimizi kızdırmayı çok severdik, genellikle kasten şeyler yaparak bildiğimiz diğerinin nefret ettiği şeyleri. O nefret ederdi

ben onu taklit ettiğimde, PlayStation'ına dokunduğumda veya yatak odasına girdiğimde nefret ederdi. Benim yemeğimi yediğinde, silahlarımı çaldığında veya benim söylediğim her şeye "Hayır, sen" diye cevap verdiğinde nefret ederdim. Hiç mantıklı olmasa bile, o öyle derdi. Çocukken hepsinden nefret ederdim, şimdi de nefret ediyorum.

Lukyan gülümsedi. "Hayır, sen..."

O kadarını söyleyebildi. Üzerine atladım, masadaki tabakları yere ittim ve mutfak masasının üzerinden atladım. Havaya zıpladım, bacaklarımı boynuna dolamaya ve onu yere indirmeye çalıştım. Ne yazık ki, ne yapacağımı tam olarak biliyordu. Hareketlerini bilen biriyle dövüşmenin birçok dezavantajından biri de budur.

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, havada bacaklarımı kavradı ve vücudunun momentumunu kullanarak beni sertçe yere indirdi. Üstüme çıkmaya çalıştı, ama ben hızlıydım ve çok kızgındım.

O dengeli bir pozisyon almadan önce, ben saldırıya geçtim ve solar plexusuna sağlam bir darbe indirdim. O inledi, elleri göğsünü kavramak için hareket etti, ağrı gövdesine yayıldı. Göğsüne bastırdım, onu yere düşürdüm ve hızla üstün pozisyonu ele geçirdim.

"Sen tam bir pisliksin Lukyan," diye homurdandım ve karnına birkaç yumruk atmaya çalıştım, ama o her birini kolaylıkla engelledi.

"Hayır... sen... pisliksin," diye sırtıttı ve dilini çıkardı.

Arghhhh! Beni kasten kışkırtıyordu ve işe yarıyordu. Daha fazla kendimi kontrol edebildiğimi söylemek isterdim, ama doğrusu, edemedim. Çok çabuk sinirlenirdim ve mantıklı düşünme becerim pek yoktu. Bu yüzden şu anda sadece sinir bozucu bir şey söylediği için kardeşimi dövmeye çalışıyorum. Belki de gerçekten deliydim. Neyse.

Kolumu geri çekip, aptal, kendini beğenmiş suratına yumruk atmaya hazırlanırken, çelik gibi bir kol belimi sardı ve beni ayağa kaldırdı. Küfürler savurarak, tekmelemeye çalışarak, birinin işime karışmasına öfkelenerek tepki gösterdim, ta ki Arturo'nun baş döndürücü kokusunu duyana kadar. Vücuduma değen sıcaklığını hissedince anında rahatladım, ama öfkem kesinlikle hala oradaydı.

"Sakin ol, *kotenok*," dedi derin, baştan çıkarıcı sesi kulağıma fısıldayarak.

Lukyan, vücudunun geri kalanı yerde kalarak başını yerden kaldırdı ve bana sinsî bir gülümseme attı. "O Luca," dedi, ikizlerden birini işaret ederek.

İkimiz kavga etmeye başladığımızda ikisi de yan tarafa geçerek, başlangıçta bulundukları pozisyonları değiştirmişlerdi. Lukyan'ın haklı olup olmadığını bilmiyordum ama ikizlerin bana attığı bakışlara bakılırsa, haklıydı.

Hırıldadım ve Lukyan'a tekrar ulaşmaya çalıştım, ama Arturo beni sıkıca tutuyordu.

"Biri bana ne haltlar döndüğünü anlatabilir mi?" diye bağırdı Arturo, odanın içindekilere bakarak. Aleksandr ve Nikolai'nin bizim küçük grubumuza katıldıklarını o ana kadar fark etmemiştim. Köşede durmuş, ikisi de bir paket patates cipsi yiyip eğlenerek bizi izliyorlardı.

"Bir bahis yaptılar. Lukyan bizi ayırt edebileceğini söyledi, Bayan Volkov ise edemeyeceğini söyledi," diye cevapladı Christian.

"Bahis neydi?"

"Bayan Volkov kazanırsa, Lukyan özür dileyip sana nazik davranmak zorundaydı." Arturo alaycı bir şekilde sordu. "Peki ya kaybederse?"

"Onun yeni favori silahını aldım," Lukyan zarifçe ayağa kalktı, giysilerinin önünü silip gülümsedi.

Aleksandr ve Nikolai'nin Rusça konuşmaya başladıklarını duydum, ama çok uzaktaydım ve dikkatimi veremedim.

"Beni kandırdın!" diye bağırdım. "Hangisinin hangisi olduğunu biliyordun."

"Onları ayırt edebileceğimi söylemiştim. Bana inanmaman benim suçum değil," omuz silkti.

Yine ona doğru ilerlemeye çalıştım, ellerimi boynuna dolamak için kollarımı uzattım ama Arturo kaya gibiydi, yerinden kıpırdamadı.

"Nasıl?" diye sordu Arturo.

"Ne nasıl?" diye tersledi Lukyan.

"Onları nasıl ayırt ettin? Yıllardır benimle çalışan, *onları* yıllardır tanıyan insanlar bile ayırt edemedi. Peki, onları daha yeni tanışan biri nasıl kim kimdir ayırt edebiliyor?"

Lukyan omuz silkti ve Luca'nın yanına geçti. Onun ön kolunu kavradı ve yavaşça havaya kaldırdı. Bileğinin iç kısmındaki küçük, ince bir yara izini gösterdi.

"Dün gece Luca'nın bileğinde bu yara izini fark ettim, sanırım bıçaklı kavgadan kalma." Christian'ın yanına geçti. "Christian benimle aynı kolonyayı kullanıyor, Luca ise gerçekten berbat bir şey kullanıyor," burnunu kırıştırdı. "Alınma dostum," dedi ve Luca'ya göz kırptı.

"Bu yüzden kokluyordun," dedim, onun çılgın davranışlarından parçaları birleştirerek.

Arturo yavaşça beni bırakırken yakınımnda kalmaya devam etti. "Hmmm," dedi Lukyan'a bakarak.

"Etkileyici, değil mi?" Lukyan sırttı.

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. Egosunu okşamak.

Bir dakika sonra babam mutfığa girdi, mutfak zemini kaplayan kırık tabakları ve yiyecekleri gördü ve başını salladı. "Biri şu pisliği temizlese iyi olur," diye homurdandı.

"Ben değil!" diye bağırdı Lukyan ve odadan koşarak çıktı.

Yerdeki dağınıklığa baktım ve yüzümü buruşturdum. Christian ve Luca'nın kahvaltısını tamamen mahvetmişim. "Üzgünüm çocuklar," dedim, ikizlere bakarak.

İkisi de gülümsedi ve aynı anda "Önemli değil" dedi.

"Ben temizlerim, Bayan Volkov," dedi Flora, mutfığa girip temizlik malzemelerini alarak.

"Hayır, hayır, sorun değil. Benim dağınıklığım, ben temizlerim."

Ben kırılan tabakları ve yerdeki yiyecekleri temizlemeye başladığımda herkes odadan çıkmaya başladı. Arturo hariç herkes. O, dirseklerini mutfak tezgahına dayadı ve beni dikkatle izledi. Yanındaki tabaktaki yiyeceği işaret ettim. "Bu senin için."

Tabağa bir göz attı ve kaşlarını kaldırdı. "Bana kahvaltı mı hazırladın?"

"Evet," dedim, "p" harfini belirgin bir şekilde telaffuz ederek. Kırık camları ve yiyecekleri kürekle toplayıp çöp kutusuna attım. Çok amaçlı sprey şişesi ve bir bez alıp zemini sildim, kalan yiyecekleri ve kiri temizledim.

"Teşekkür ederim." Tabağı aldı ve masaya geçerek oturdu. oturdu.

Biraz gergindim. Dünyanın en iyi aşçısı değildim. temel şeyleri yapabilirdim, hepsi bu kadar. Umarım onun için yeterince iyi olurdu.

"Dün gece nasıl geçti? Adam konuştu mu?" diye sordum, ellerimi yıkayıp ve masaya doğru yürüdüm. Karşısına oturdum.

"Oh, konuştu tabii," dedi Arturo, ağzına bir çatal dolusu yemek tıkıştırarak.

"Baban, durum gerektirirse oldukça motive edici olabilir."

Ben güldüm. "Bratva Kasabı numarasını mı yaptı?" Arturo sırttı. "Bunu sık sık yapar, değil mi?"

"Evet. Bu onun sorgulama tekniği. Çoğu insan Bratva Kasabı'nı duymuştur, bu yüzden işe yarıyor gibi görünüyor."

[illegible]

Kaşlarımı çattım. "Geri adım attırmak mı? Ne için?"

"Nero, babanın bizim kavgamızdan uzak durmasını istiyor. Babanı kontrolü altına almanın en iyi yolunun, tek kızını kaçırmak olduğunu düşündü."

Akıllıca. Başarılı olsaydı, kesinlikle işe yarardı. Babam için ailesi ve çocukları kadar önemli hiçbir şey yoktu.

"Anlayamadığım tek şey, Los Zetas'ın neden Nero'nun kirli işlerini yaptığı," dedi Arturo, kaşlarını çatarak.

"Miguel söylemedi mi?"

"Bilmediğini söyledi. Ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum." Yemeğinden bir lokma daha aldı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Belki bizim gibi bir ittifak kurmuşlardır?" diye önerdim.

Arturo başını salladı. "Eğer emir versek, baban ve adamları bizim emrimizi yerine getirir miydi?"

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Aynen öyle. Bu durum farklıydı. Los Zetas acımasız bir Meksika karteli, Nero'nun emirlerini yerine getirmek için koşturmaları mantıklı değil."

"Nero'nun onlar üzerinde de bir etkisi yoksa? Babamla yaptığı gibi?"

Arturo yemeyi bıraktı ve dik oturdu. "Öyle olmalı. Nero'nun Zetas üzerinde bir etkisi var. Olmalı."

"Sence ne olabilir?"

"Bilmiyorum, her şey olabilir."

"Onun elinde ne olduğunu ve bunu nereye sakladığını bulmaya çalışmalıyız. Onun elindeki kozları elinden alırsak, Los Zetas üzerindeki kontrolünü kaybeder." Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir duygu.

"İyi fikir."

Birkaç saniye sessizlik oldu, Arturo kahvaltısını yaparken çatal bıçakların tabağa çarpma sesi duyuluyordu, ta ki ben konuşana kadar.

"Bana ilk cinayetini anlat," diye birdenbire patladım. Onu, hayatını ve yaşadıklarını merak ediyordum. Onun hakkında

bilmediğim çok şey vardı ve ben her şeyi bilmek istiyordum.

O güldü. "Anlatacak pek bir şey yok. Aslında adil bir kavga değildi. Dokuz yaşındaydım, yıllardır Alessandro'nun gölgesindeydim, Cosa Nostra'nın içyüzünü öğreniyordum. Onun halefi olarak, erken yaşta ölüm ve şiddetle tanışmam önemliydi. Her köşede neredeyse sürekli tehlike olan bu hayatta, zayıflığa yer yoktu. Bir gün beni zindana götürdü ve yere sabitlenmiş bir sandalyede oturan sıksa bir adam vardı. Yirmili yaşların başında, kolunda izler vardı. Satıcılarımızdan birine saldırmış ve 10.000 dolar değerinde uyuşturucu ile kaçmıştı. Alessandro onu buldu ve başlangıçta onu ibretlik bir örnek yapmak niyetindeydi, ama sonra bunun benim ilk cinayeti işlemem için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdi. Geriye dönüp baktığımda, bunun bir tür hile olduğunu düşünmüşümdür. Adam sandalyeye bağlanmıştı ve karşılık veremiyordu, yani dediğim gibi, pek adil değildi. Onu boğazından bıçakladım ve sonra kustum. Başını salladı ve hafifçe güldü. "Alessandro bundan *hiç* memnun değildi. Ne zaman oraya biri gelse, kusmadan yapabilece kadar onu öldürmem için beni zorlardı. Birkaç deneme yaptıktan sonra sonunda başardım." Bana baktı. "Peki ya sen?"

"Yedi yaşındaydım," diye başladım, boşluğa bakarak. "Bir grup hırsız eve girmişti. Ön kapıda duran muhafızları, büyük, güzel konağı gördüler ve bunun iyi bir ganimet olacağını düşündüler. Onlar sıradan hırsızlar değildi; gerçek hırsızlardı. Akıllı, profesyonel, iyi hazırlanmışlardı. Kimse fark etmeden çiti aşır eve girmeyi başardılar. Arazinin yirmi dört saat devriye gezildiğini düşünürsek, bu onların becerilerinin gerçek bir kanıtıydı. Adamlardan biri gizli bir pedofildi."

Arturo sertleşti, çatalı havada dondu. Ben devam ettim.

"Odamda gizlice dolaşıyordu ve beni görünce yatağıma atladı. Çılgılık atmaya çalıştım ama elini ağzıma kapattı ve vücudunu üzerime bastırdı. Ne kadar ağır olduğunu, nefesinden gelen alkol ve sigara kokusunu hatırlıyorum. Kusacağımı sandım. Elini uzatıp kıyafetlerimi çıkarmaya çalıştığında içimde bir şey kırıldı. Yıllardır bıçakla pratik yapıyordum ve her zaman yastığımın altında bir tane saklıyordum. En sevdiğim bıçaktı ve Lukyan benim eşyalarımı çalmak hoşuna giderdi, bu yüzden yastığımın altında saklarsam asla çalamayacağını düşündüm. Bıçağı aldım ve boğazına sapladım. Kanı şelale gibi üzerime döküldü, kıyafetlerimi sıırıslıklam etti ve eli

ağızından çıktığında, olabildiğince yüksek sesle çığlık attım. Babam ve kardeşlerim içeri girdi ve ondan sonra ortalık cehenneme döndü."

Arturo'nun gözleri yumuşaktı. "Başına gelenler için üzgünüm," diye fısıldadı, öne eğilip parmaklarını elimde gezdirdi.

Omuz silktim. Kesinlikle travmatik bir olaydı. Sonrasında kabuslar gördüm. Birinin yine odama gizlice gireceğinden korkuyordum ve Aleksandr gelip yatak odamın zemininde yatmaya başlayana kadar ağlayarak uykuya dalıyordum. Geceleri beni koruyacağına ve kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğine söz verdi. Aylarca, ben iyileşene kadar yatağımın ayak ucunda berbat bir şişme yatakta yattı. Ama bunu Arturo'ya asla söylemezdim.

"Yemek nasıl?" diye sordum, neredeyse boşalmış tabağına bakarak.

"İyi, teşekkürler," dedi ve elini geri çekti. Birkaç lokma daha yiyip yemeğini bitirdi. Boş tabağı öne itti ve sandalyesine yaslandı. Bir an beni inceledi. "Babanın Bratva Kasabı olduğunu söylememiştin."

Omuz silktim. "Sen sormadın."

"Hmmm." Tek cevabı buydu.

Tabağını alıp lavaboya götürdüm, yıkadım ve bulaşık rafına koydum.

Arturo'nun elleri önümdeki mutfak tezgahını kavradığında, kolları beni sıkıştırdığında şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Hareket ettiğini bile duymadım. Bir saniye önce masadaydı, bir saniye sonra arkamda duruyordu, göğsü sırtıma bastırarak beni sıkıştırıyor, alanımı işgal ediyordu. Kokusu beni sardı ve ben o kokunun içinde yüzmek istedim. Çok güzel kokuyordu.

"Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?" diye kulağıma fısıldadı ve beni titretti.

"Bildiğim kadarıyla yok," diye nefes nefese cevap verdim, kıcımlı onun penisine doğru ittim. Elimde değildi. Ne zaman onun yanında olsam, ona dokunmak, onu hissetmek istiyordum. Vücudu sert, kaslıydı. Çok çalışan, daha çok mücadele eden ve zorlu, tehlikeli bir hayat yaşayan bir adamın vücudu.

Kalçalarını esnetti ve beni öne doğru itti, vücuduyla beni mutfak tezgahına sıkıştırdı. "Emin misin *kotenok*? Başka sürpriz yok mu?"

"Oh, bir sürü sürprizim var. Ama bunları öğrenmek için beklemelisin. Eğlenceyi bozmayacağım."

Boynumun yan tarafını yumuşakça öptü, dudakları cildime hafifçe değdi ve tüylerim diken diken oldu. Sonra sertçe ısırdı.

İnledim ve arkama uzandım, elimi ensesine doladım ve onu boynuma çekerek daha fazlasını istedim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Cildimi ağzına çekti ve bir pop sesiyle bıraktı. "O zaman öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Telefonu çalmaya başladı. Bana bir kez daha hızlıca öptü ve sonra geri çekildi, cebinden telefonunu çıkarıp cevapladı.

"Ne?" diye bağırdı.

Arkamı döndüm ve kışımı mutfak tezgahına dayadım, ellerimi göğsünde gezdirdim. Kasları gömleğinin kumaşına gerildi ve parmaklarımın ucunda hissettiğim o sert, güçlü kasları çok sevdim. Vücudunun sertliği ve şekillendirilmiş hatları beni o kadar ıslattı ki, iç çamaşırım sıırılsıklam oldu.

Arturo sertleşti. "Onu henüz bulamadın da ne demek, Vin?" diye telefona bağırdı. Gerginliği azaldı, dikkatle dinledikçe öfkesi arttı. "Ne yapman gerektiği umurumda değil, onu bul! Yakında döneceğim ve döndüğümde onu Marco'nun yanındaki zindanda görmek istiyorum."

Telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı. "Bir sorun mu var?" diye sordum, sesim hafifti.

"Sadece iş. Senin ilgilenmene gerek yok." Kaşlarımı çatıttım. "Belki yardımcı olabilirim?"

"Yardım edemezsin. Gitmem gerek."

Döndü ve uzaklaşmaya başladı. Beni başından savıyordu.

Hayatta olmaz.

Öfkem doruğa ulaştı. Bulaşık rafından bir kasap bıçağı aldım ve ona doğru fırlattım, ona çarpmaması için geniş bir alana nişan aldığımdan emin oldum ve bıçak onun önündeki duvara derinlemesine saplandı.

Aniden durdu ve omzunun üzerinden, gözlerinde karanlık bir bakışla bana baktı.

"Konuşmamızın ortasında benden uzaklaşma," diye tısladım. "Ve bir saniye bile beni kenara atabileceğini düşünme. Kendimi bildim bileli babamın işine dahil oldum. Bu hayata yeni değilim. Senin gelecekteki karın olarak, beni senin işlerine dahil etmeni bekliyorum."

Gözlerini kısarak bana doğru yürüdü. Hareket etmedim, geri çekilmedim, o da tam önüme geldi, böylece burun buruna geldik. Varlığı etrafımdaki havayı tehditkar bir şekilde boğdu, nefes almamı zorlaştırdı.

Bir an beni izledi, çarpıcı mavi-yeşil gözleri yüzümde dolaştı. "Tamam," dedi.

"Tamam mı?" diye tekrarlardım, ona şüpheyile bakarak.

Hafifçe başını salladı. "Tamam, seni de dahil edeceğim, ama *kotenok*, bir dahaki sefere bana bıçak fırlattığında, seni yatağa bağlayıp, dayanamayana kadar, durmam için yalvarana kadar sikip atacağım."

Nefesim kesildi. "Bu bir ceza mı olmalı? Çünkü öyle gelmiyor."

"Şimdi öyle diyorsun, ama orgazm olmanı defalarca engelledikten sonra, farklı düşüneceksin." Geri çekildi ve sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissettim. Bıçağı duvardan çekip mutfak tezgahına koydu. "Biri benden çaldı."

"Senden mi çaldı? Ne kadar?" diye sordum, onu dikkatle izleyerek. Vücudunda gerginlik vardı, yüzü sertleşmiş ve gözleri kararmıştı. Öfkeli olmanın ötesindeydi. Çılgına dönmüştü.

"50.000 doların üzerinde."

Nefesim kesildi. "Kahretsin. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Bizi ele veren iki adam var. Marco ve Diego. Marco, aileye karşı çıkamayacak kadar korkak bir adam, ama bu onun bir şekilde bu işe karışmadığı anlamına gelmez. Kolayca doğru bilgiyi başkasına vermiş olabilir ve onlar da parayı almış olabilir."

"Peki ya diğer adam? Diego?"

Dudakları inceldi. "O kayıp. Vin'i onu bulması için gönderdim, ama şu ana kadar bir sonuç alamadı."

Başımı salladım. "Geri dönmelisin. Bu işi çöz ve parayı kimin çaldığını bul. Böyle bir şey bizim gibi örgütler için kötü. Eğer bu duyulursa, insanlar senden çalmanın, sana karşı gelmenin sorun olmadığını düşünecekler."

"Biliyorum." Parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdi. "Biraz daha kalmak, seni biraz daha tanımak istedim."

Parmakları ağızıma yaklaştığında, hafifçe ısırdım. "Bunun için bolca vaktimiz var."

On Beşinci Bölüm

Illayana Volkov

Salonda *The Witcher* izliyordum ki, ön kapıda çıkan gürültü beni kaşlarımı çatmaya ve televizyonu duraklatmaya neden oldu. Sesler kulağıma ulaştı ve o tiz, cırtlak sesi hemen tanıdım.

Tatiana.

"Çekil, Lukyan!" diye bağırdı ve ben gözlerimi devirdim. Sadece o, Lukyan gibi birine emir verecek kadar cüretkar olabilirdi.

Tatiana köşeyi döndü ve şık yeşil elbisesi ve baldırlarına kadar uzanan altın rengi bantlı sandaletleriyle her zamanki gibi asil bir görünümle salona girdi. Lukyan bir dakika sonra, ellerinde o kadar çok dosya vardı ki neredeyse önünü göremiyordu ve yüksek sesle homurdanıyordu.

"Ah, işte orada! Gelin adayı!" Tatiana heyecanla ellerini çırparak dedi.

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. Dosyalara baktım. "Bunlar ne?"

"Bunlar, sevgili en iyi arkadaşım, senin düğün planların!" Parmaklarını tekrar tekrar şıklattı. "Hadi Lukyan, buraya gel," dedi, kanepeyi işaret ederek, ama Lukyan onu göremezdi.

Lukyan homurdandı ve klasörleri olduğu yere yere attı.

Tatiana nefesini tuttu. "Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı ve her şeyi yeniden düzenlemek için dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben senin lanet kölen değilim," diye homurdandı Lukyan. "Ve bu düğüne yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağım. Bu kötü bir fikir."

Gözlerimi devirdim ve Tatiana'ya her şeyi toplamasına yardım ettim, bazı klasörleri kanepeye koydum. "Bunu aşman lazım. Sen istesen de istemesen de Arturo ile evleneceğim. Bununla başa çıkmak zorundasın."

"Peki, ama o seni *aileden* uzun boylu, sıska bir sürtükle aldattığında bana ağlayarak gelme. Çünkü biliyorsun ki öyle olacak." Dönüp uzaklaştı.

"Aman Tanrım, bu mümkün mü?" diye sordu Tatiana, kalan klasörleri dengeleyerek kanepeye gelip oturdu.

"Yaşamak istiyorsa, hayır," diye cevapladım, yüzde yüz ciddiydim. Böyle bir şey yaparsa onu öldürürdüm.

Tatiana güldü. "Tabii ki, kiminle konuştuğuma bir bak." Başını salladı. "Tamam! Plan yapmaya başlayalım!"

İnledim ve yanına oturdum. "Sana söyledim, planlamaya katılmak istemiyorum. Belediye binasında falan evlenmek benim için sorun değil."

"Belediye binasında evlenmeyeceksin. Cesedimi çiğnemesi gerek. Hadi, bazı kararlar vermen gerekiyor."

Yüksek sesle iç çekerek, çöktüm ve hayatımın en kötü anına hazırlandım. Benden vermemi istediği "kararlar" o kadar önemsizdi ki, ilgileniyormuş gibi bile davranamadım. Bana bir konuda seçenekler sunduğunda - çiçekler, masa örtüleri, gümüş çatal bıçaklar - hiç umursamadan rastgele bir seçim yaptım. Çünkü umursamıyordum. **B e n** öyle bir kadın değildim. Silahları, dövüşmeyi, tehlikeli ve pervasız şeyler yapmayı severdim. Fırfırlı

elbiseler ve lanet olası masa süsleri. Hepsi başımı ağrıtıyordu ve ikinci saatte artık umursuyormuş gibi davranamıyordum bile.

Kafamı salladım ve farklı renk kombinasyonlarıyla dolu klasörü homurdanarak kapattım. "Yeter! Artık yok. Tanrı aşkına, lütfen, artık yok."

Tatiana iç geçirdi ve klasörü benden aldı. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun dayandığın için şaşırdım. On dakika içinde pes edeceğini düşünüyordum." Tüm klasörleri bir kenara koydu ve üst üste yığdı. "En azından birkaç şey seçmeni sağladım. Hiç yoktan iyidir."

Evet, öyleydi.

"Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" "Evet, lütfen."

Ayağa kalktık ve mutfığa doğru yürüdük. Flora ve birkaç hizmetçi öğle yemeğini hazırlıyor, yiyecekleri dilimliyor ve ocakta duran büyük tencerele koyuyorlardı.

"Sizin için ne yapabilirim kızlar?" diye sordu Flora, kaynayan suya bir demet soğan eklerken.

"Atıştırmalık bir şey var mı?" diye sordum, mutfak tezgahına yaslanarak. Dudaklarını büzdü. "Öğle yemeği için iştahını kaçıracaksın."

"T için," dedim, en iyi arkadaşımı işaret ederek.

"Buzdolabında dün gecedan kalan pizza var. Ama sanırım o senin kardeşlerinin."

"Hangi kardeşimin?" Aleksandr'ınsa, kesinlikle olmazdı. Biri onun pizzasını yerse çıldırırdı. Yemeği konusunda benim gibi çok korumacıydı.

"Nikolai," diye cevapladı Flora.

"Oh, ne güzel." Tatiana buzdolabını açtı, pizza kutusunu çıkardı, kutuya bir dilim aldı. "Sakıncası yoksa ben de alayım." Dilimi ısırıldı ve zevkle inledi.

"Bana da bir parça ver," diye fısıldadım ve o da bana tavuk ve peynirle dolu kalın bir parça uzattı.

"İllayana!" Flora hayal kırıklığıyla bağırdı.

Gülerek mutfaktan kaçtım, Tatiana da peşimden geldi. Oturma odasına geri döndük, ayaklarımızı uzatıp arkamıza yaslandık ve pizzanın tadını çıkardık.

"Ee, son zamanlarda neler yapıyorsun?" diye sordum, dilimimden büyük bir ısırık alarak.

Omuz silkti. "Hiçbir şey aslında. Babam çok katı davranıyor. Gelecek yıl üniversiteye gitmemi istemiyor."

"Neden?"

"O benim güvenliğim için endişeleniyor." Gözlerini devirdi. "Artık oturup hiçbir şey yapmadan duramayacağımı anlamıyor. Evden ayrılmamdan rahatsız olduğu için birkaç yıl erteledim bile. Hayatımda bir şeyler yapmak istiyorum. Okumak, seyahat etmek, her şey. Şu anda hayatımda olan en heyecan verici şey senin düşünün. Ne kadar iç karartıcı, değil mi?"

En iyi arkadaşına baktım ve yüzünde beliren hüznün kalbimi sıkıştırdı. Tatiana biraz çılgın olabilir, ama çok tatlı bir ruhu vardı. Sevdiği, değer verdiği insanlar için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Hayatımda kötü bir şey olduğunda beni teselli eden ilk kişi hep oydu, bir elinde bir şişe votka, diğerinde esrar, kederimi unutmam için hazırды.

"Baban uzlaşmaya razı olur mu?" Gözlerinde umut parladı. "Nasıl uzlaşacak?"

"Üniversiteye gitmek yerine, seni bazı çevrimiçi derslere kaydetsem nasıl olur? Günümüzde, evinin rahatlığında çevrimiçi olarak birçok konuda eğitim alabilirsin ve haftada sadece birkaç kez kampüse gitmen gerekir."

Alt dudağını ısırды. "Belki. Denemeye değer."

Başımı salladım. "Bir dene. Eğer hala bu konuda pislik gibi davranırsa, bana söyle, ben hallederim."

"Uh, oh. Bu hiç hoşuma gitmedi. Nasıl halledeceksin?"

Göz kırptım. "Bana bırak."

Ön kapı açıldı ve çarpılarak kapandı, bu da bizi irkitti. Nikolai antreden geçerek oturma odasına göz attı. Bizi görünce donakaldı.

"Bu pizza kimin?" diye sordu, bariton sesi camı kesebilecek kadar sert bir tondaydı.

Tatiana bir dilim aldı, pişmiş hamuru diline doladı ve sertçe ısırarak bir parça kopardı. "Emin değilim, buzdolabında buldum," dedi, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Saldırganlık yayılıyordu, yumrukları yanlarında sıkılı ve çenesi öfkeden kilitlenmişti. "O benimdi."

Tatiana omuz silkti ve bir ısırık daha aldı. "Artık benim."

Nikolai homurdandı ve tehditkar bir adımla salona doğru ilerledi.

Siktir. Kızgın Nikolai çok kötü bir şeydi. Onu kızdırmak çok zordu. Üç kardeşimden o her zaman en sakin ve soğukkanlı olanıydı. Ama Tatiana söz konusu olduğunda, bu özellikleri sanki pencereden uçup gidiyordu.

Ayağa fırladım ve onun önüne geçtim, göğsüne elimi koydum. "Hey Nik, Flora öğle yemeği hazırlıyor. En sevdiğin Carbonaro. Neden gidip bitirip bitirmediğine bakmıyorsun?" diye sordum, onu kışkırtmakta ısrar eden aptal en iyi arkadaşşımdan dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

Kısa bir süre tereddüt etti, sonra Tatiana'ya öfkeyle baktı ve mutfağa doğru yürüdü.

Nefesimi verip en iyi arkadaşşıma döndüm. "Biliyorsun, bir gün seni öldürecek."

O sadece gülümsedi ve "Bırak denesin" dedi.

Sonraki birkaç gün tamamen bulanık bir şekilde geçti. Zamanımı Tatiana'yı savuşturmaya çalışmak ve babama işlerinde yardım etmek arasında bölüştürdüm. Düğün planlamasına yardım etmem konusunda delice ısrar etmesi, ben bununla hiçbir ilgim olmadığını açıkça belirtmem rağmen, beni o kadar sinirlendiriyordu ki, tüm öfkemi babamın bana gönderdiği insanlara yönelttim.

Yıllardır birlikte çalıştığımız yerel bir motosiklet çetesi olan Devil's Son's, sağladığımız silahlar için son ödemelerinde bize 3.000 dolar eksik ödeme yapmaya karar verdi. Ya bizim bunu fark edemeyecek kadar aptal olduğumuzu düşündüler ya da artık bunu yapabilecek kadar büyük olduklarını düşündüler.

Öyle değillerdi.

Babam bana yirmi adam ve bu işi istediğim gibi halletmem için izin verdi. En seksi siyah pantolon takımımı giyip, 10 cm topuklu Louboutin ayakkabılarımı giydim ve kulüp binasına girip başkanlarının suratına bir tokat attım. Şokun etkisi geçmeden, adamlarım onu yere itip tutarken, ben de onun üzerine çıkıp topuğumu şakağına bastırıp silahımı gözlerinin arasına doğrulttum.

Riskli olduğunu biliyorum, onların bölgesinde olduğumuzu düşünürsek, ama besin zincirinin en tepesindeyseniz, en ufak bir zayıflık belirtisi bile gösteremezsiniz.

Başkana neden bize eksik ödeme yaptıklarını sorduğumda, onun sikini yalarsam parayı geri alabileceğimi söyledi. Ben de onun yerine yüzüne ateş ettim. O anda ortalık cehenneme döndü. Kulübe üye kadınlara verdikleri isim olan "tavşanlar" odadan kaçarken çılgık atıp ağladılar. Diğer MC üyeleri, kim olduğumuzu anlayana kadar bize saldırmaya hazırды. Ben tetiği çektiğim anda başkanlığa terfi eden başkan yardımcısı, kulüp adına özür diledi ve bana eksik parayı artı mağduriyetim için faiziyle birlikte geri verdi.

Bratva, işlerini yürütürken acımasız olmak zorundaydı. Daha azını yapmaya gücümüz yetmezdi.

Sonra, sahip olduğumuz striptiz kulübü *Strip'te* kızlarımızdan birine tecavüz etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen küçük pislik vardı. Onunla uğraşmak çok eğlenceliydi. Onun sikini kesip boğazına soktum.

Tüm bu saçmalıkların üstüne, De Lucas'ların düğünümüzün yapıldığı tarihe kadar silah sevkiyatını almalarını sağlamak için planlar yapılıyordu. MP5'ler ve M60'lar kolaydı, bunlardan neredeyse sonsuz miktarda stoğumuz vardı. Elde etmesi biraz daha zor olanlar ise Kanadalı makineli tüfeklerdi, yani DAR7014'ler.

Tüm silahları depolamak ve taşımak için büyük ahşap sandıklar tasarlandı, her biri silahların kolayca gizlenebilmesi için çift tabanlı olarak yapıldılar. Düğünümüz babamın malikanesinde yapılacağı için, Arturo ve ben düğünden sonra New York'a uçtuğumuzda silahların da bizimle birlikte gönderilmesi ayarlandı. Kendi özel jetimizde silahlar asla bulunamazdı. Herhangi bir nedenle jet aransa bile, uçak boyunca gizlenmiş bölmeleri asla bulamazlardı.

Tüm bunlarla uğraşırken, Tatiana da oradaydı ve bana mobilya seçmemi, menüyü belirlememi ya da düğünle ilgili benim için tamamen önemsiz başka şeyler yapmamı söylüyordu. Birkaç gün içinde halletmem gereken çok şey vardı.

Düğüne kadar Arturo'yu tekrar göremedim, bu hayal kırıklığı yaratıcıydı ama onu anlıyordum. *Ailesinde* kendi sorunlarıyla uğraşıyordu ve bu da onun tüm dikkatini gerektiriyordu.

Birden gözlerimi açtım ve düğün günü gelmişti.

Cumartesi sabahı erken saatlerde uyandığımda Tatiana ve bir grup güzellik uzmanı yatağımın başında duruyordu. Onlara bir şeyler fırlatmamak için kendimi zor tuttum,

      onların parlak ve neşeli yüzleri beni zaten kötü bir ruh haline sokmu tu.

"Mutlu d    n günleri, kaltak!" Tatiana, yüzü mükemmel bir şekilde makyajlanmış ve saçları tertemiz bir şekilde bağırdı. "Ah! Çok heyecanlıyım! Hadi, kalk! Kalk!" Beni kolumdan tutup yataktan çekip çıkardı ve ben hala yarı uykulu bir halde sendeledim.

Beni banyoya götürdü ve içeri itti. "On dakikan var. Programımız çok sıkışık." Sonra kapıyı çarptı.

Kafamı salladım, soyundum ve du a girdim. Saçımı yıkayıp vücudumu sabunlarken sinirlerim bozulmu tu. Sinirli olmanın  tesindeydim. Tam bir enkazdım. Arturo ile tanışmamız sanki daha dün gibi gelmişti ve şimdi onunla evlenmeye hazırlanıyordum! Her şey çok hızlı geli iyordu.

La Cosa Nostra'da görücü usulü evliliklerin yaygın olduğunu biliyordum, ama Bratva'da? Pek değil. Tabii, ilgili kişilere önemli  l de fayda sağlayacak bir evlilik değilse. Bunun hakkında d   nmemeye, birbirimiz hakkında hala ne kadar az şey bildi imizi d   nmemeye çalıştım. Bildiğim şeyler, onun karısı olacağım için beni heyecanlandırıyordu. Bu yüzden, buna odaklandım.

Du umu bitirdikten sonra kurulandım ve Tatiana'nın bana bıraktığı güzel ipek bornozu giydim. Tezgahın üzerinde bir bardak votka duruyordu ve en iyi arkada ıma sessizce teşekkür ettim. Bir yudumda içtim, bo azımdan geçerken hafif yanmasını keyifle hissettim ve banyodan  ıktım.

Tatiana yanıma geldi, kolumu tuttu ve odanın ortasında, her tarafı ı ıklarla kaplı büyük bir aynanın önündeki sandalyeye götürdü. Beni sandalyeye oturttu ve arkasındaki kadın ordusuna parmaklarını  ıklattı. "Tamam, bunu düzeltin," dedi, sa ımın etrafında havada bir daire çizerek. "Ve bunu da." Sonra yüzümü işaret etti ve uzaklaştı, beni vücudumu d rten ve iten rastgele kadınların insafına bıraktı.

"Uhm, T," sa ım oldukça sert bir şekilde taranırken yüzümü buru turdum.

"Kızım?" diye seslendi, elindeki giysi buhar makinesini nedime elbiselerinin üzerinde gezdirerek, çektiğim acıyı tamamen görmezden geldi.

" nce kahvaltı edemez miyim?"

Sanki söylediğim şey tam bir k f rm   gibi nefesini tuttu. "Ve gelinlik içinde  i kinlik riskine girmek mi? Kesinlikle olmaz." Yata ın üzerinde duran çantasını aldı, açtı ve bir paket fıstık çıkardı. "Bunları ye."

"Mmm, nefis," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Hey, istemiyorsan..." Elini uzatıp geri almak istedi, ama ben onu göğsüme çekerek sakladım.

"Ben öyle demedim."

O gülerek elbisesini ütölemeye devam etti. "Tamam, aşağı inmeden önce birkaç şeyi gözden geçirmeliyiz."

"Ne gibi?" diye sordum, fındıkları çıtır çıtır yerken. Şansına, fındıklar lezzetliydi.

"Öncelikle, konuk listesi üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını belirtmeliyim. O konuyu baban halletti."

"Tamam mı?" Kaşlarımı çattım. "Neden beni bu konuda uyarıyorsun?"

"Çünkü Rayna'nın davet edildiğini gördüm."

Kuzenimin adını duymak bile sinirlerimi bozdu. Rayna ve ben, kıskançlığı araya girene kadar çok yakındık. Benim ondan daha önemli olduğumu, sosyal statümün onunkinden daha yüksek olduğunu, babamın *Pakhan* olduğunu ve onun babasının olmadığını kabul edemiyordu. Yıllar geçtikçe kıskançlığı daha da arttı, nefret dolu duygulara dönüştü ve sonunda bir gün, bu duygularını eyleme geçirdi.

Bana üstünlük sağlamak için, eski erkek arkadaşımı beni aldatmaya ikna etti. Yalan söylemeyeceğim; onun davranışları beni kesinlikle incitti ve biraz sinirlendirdi. Tamam, çok sinirlendirdi, ama bunu asla belli etmedim. Bunun beni ne kadar etkilediğini ona asla göstermedim, bu da onu daha da sinirlendirdi.

O yüzeysel biriydi, hayatındaki insanlardan çok maddi varlıklara önem veren türden biriydi. Sosyal medyada her küçük şeyi paylaşır, muhteşem, göz alıcı bir hayat yaşıyormuş gibi davranırdı, ama gerçekte o sadece sahte bir hayatı olan sıradan bir kaltaktı. O kadar ki, tüm o sahte saçmalıkları görmeye dayanamadığım için onu Instagram ve Tik Tok'ta engellemek zorunda kaldım.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedim, en iyi arkadaşıma inanamadan bakarak.

"Kardeşine, sen ve Rayna'nın aranızın iyi olmadığını söylemeye çalıştım, ama kuzenin ve amcanın davet edilmesi gerektiğini söylediler. Bu konuda tartışmaya açık değildi."

"Hay sıçayım," diye tısladım, başımı sallayarak. "Arturo'ya asılacağını biliyorsun. O sürtük kendini tutamıyor."

"Merak etme, ben hallederim, tamam mı?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Onunla ilgileneceğinden şüphem yoktu ama... "Sadece çok çılgınca bir şey yapma. Amcam, karşı gelmek isteyeceğin türden bir adam değil."

"Oh, biliyorum," dedi, bana ciddi bir bakış atarak.

"Gözden geçirmemiz gereken birkaç şey olduğunu söylemiştin, değil mi? Başka ne var?"

Bunlar önemsiz şeylerdi, örneğin çiçekçi yanlış çiçekleri teslim etmişti ve bazı konukların et yememesi ihtimaline karşı vejetaryen veya vegan seçeneklerimiz yoktu. Son birkaç detayı hallettikten sonra, gelinliğimi giyme zamanı gelmişti.

Aynadaki yansıma hayranlıkla baktım. Bu kadınların başardığı dönüşüme inanamıyordum. Kendimi zar zor tanıyabiliyordum. Son birkaç saati, cildimin her santimetresini titizlikle inceleyerek, bulabildikleri tüm lekeleri gidererek geçirmişlerdi. Saçım ve makyajım için aşırı derecede zaman harcamışlardı. Hayatım boyunca bu ikisine harcadığım zamandan daha fazla zaman harcamışlardı. Ama itiraf etmeliyim ki, harika bir iş çıkarmışlardı.

Uzun, siyah saçlarım sırtımda serbestçe akıyordu, birkaç teli ise yoluma engel olmaması için arkaya örülmüştü. Yüzüme fondöten, allık, göz kalemi, maskara ve benim imzası niteliğindeki kırmızı rujumdan oluşan katmanlar halinde makyaj yapılmıştı. Her şey vardı ve çok zevkli görünüyordu. İki kuruşluk bir fahişe gibi görünmüyordum ve sanırım bir kızın düğün gününde isteyebileceği tek şey budur, değil mi? Bir de terk edilmemek.

Gelinliğim (aslında annemin gelinliği) bana mükemmel uyuyordu. Kolları bileklerime kadar uzanıyordu ve şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak dantelden yapılmıştı. Korse, vücudumu kusursuz bir şekilde saran karmaşık bir tasarıma sahipti ve tüm kıvrımlarımı saygılı bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Sırtı açık olan gelinlik, benim gibi dikkat çeken bir gelin için mükemmel bir stil sunuyordu. Gelinliğin kuyruğu arkamda sadece birkaç metre uzanıyordu ve gelinliğin çoğunu kaplayan aynı dantel malzemeden yapılmıştı.

Sonuç olarak, elbise çok güzeldi. Düşündüğümünden daha güzeldi. Beyaz topuklu ayakkabılarım sadece birkaç santimdi, bu da boyumu 1,93 metreye çıkarıyordu. Arturo'nun uzun boylu bir herif olduğu için şeytana şükürler olsun.

Tatiana burnunu çekerek yanağından bir gözyaşı sildi. "Aman Tanrım, çok güzelsin," diye ağlayarak kollarıyla bana sarıldı.

Gülümsedim ve ona sarıldım. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim, T. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Oh, biliyorum," diye gülerek geri çekildi. Kendini toparladı ve bana parlak, ıslıl ıslıl bir gülümseme attı. "Tamam, aşağıda her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. Panik yapmamaya çalış."

"Paniklemiyorum."

O sıırttı. "Tabii ki paniklemezsin. Dışarıda görüşürüz." Kapıyı açtı ve çıktı.

Bir an için yalnız kaldım, kaotik düşüncelerimden başka bana eşlik edecek hiçbir şey olmadan.

Kahretsin, evleniyorum.

Kaygım doruğa ulaştı. Avuç içlerim terlemeye başladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda sesini duyabiliyordum.

Evlendiğime inanamıyorum. Ben! Bu delilik. Ben deliyim.

Kim yeni tanıştığı bir adamla evlenir ki? Oh... ben! Deli bir kadın.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yapabilir miyim? Hayır. EVET! Yapabilirim. Ben Illayana Rae Volkov, Dimitri Volkov'un kızıyım, Bratva Kasabı ve tüm lanet olası ABD Bratva'nın *Pakhan*'ı. Aklımı koyduğum her şeyi yapabilirim, değil mi?

Yatak odamın kapısını çalan birinin sesi düşüncelerimi böldü.

"Illayana? *Sestra*?" *Kardeşim*? Lukyan'ın sesi kararlı ama sakindi, kapıyı açıp içeri girdi.

Koyu renkli, özel dikim bir smokin giymişti, siyah pantolon ve siyah ceket vücudunu tamamen kaplıyordu. Uzun, koyu renkli saçları ensesinde düzgünce toplanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü.

Yüzünde endişe okunuyordu, ama bunu kabul edemedim.

"Ya korkunç bir hata yapıyorsam, Lukyan? Ya bunu yapamazsam?"

Ellerime baktım ve titrediklerini fark ettim. Tüm vücudum sinirlerden ibaret gibiydi ve hayatımda hiç bu kadar... korkmuş hissettiğim bir an hatırlamıyordum. Bundan hoşlanmıyordum.

Bana samimi bir bakış attı ve titreyen ellerimi kendi ellerine sıkıca tutup göğsüne yaklaştırdı. "*Sestra*, nefes al. Bunu yapabilirsin.

Bu dünyada yapamayacağın hiçbir Şey yok. Asıl soru bunu yapıp yapamayacağın değil, yapmak isteyip istemediğin."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, onun varlığıyla rahatladım. Gözlerimi açtığımda Lukyan beni dikkatle izliyordu. "İstiyorum. Sadece gerginim. Sadece geöen hafta tanıŖtıđım bir adamla evlenmekle kalmıyorum, tüm hayatımı toplayıp, bildiğim tek evden, bildiğim tek aileden yüzlerce kilometre uzağa taşınıyorum. Her Şey... ürkütücü," diye iç geöçirdim.

Lukyan başını salladı ve bana hüüünlü bir gülümseme attı. "Biliyorum. Ama bir Şeyden rahatlayabilirsin."

"Nedir o?"

Gözleri heyecanla parladı ve dudakları geniŖ bir gülümsemeye dönuŖtü. "Yalnız gitmiyorsun."

Ona dönererek, sözlerini sindirirken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Benimle geliyor musun?"

Alaycı bir Şekilde güldü. "Tabii ki geliyorum. Beni bırakıp gideceğini mi sandın?"

"Ama baba? Bratva?"

"Ben olmadan da gayet iyi olacaklar," dedi, yüzünde hala bir gülümsemeyle. Yatak odamın kapısı bir kez daha açıldı ve bu sefer Aleksandr ve Nikolai içeri girdi. Lukyan'ın giydiği smokinlere benzer smokinler giymiŖlerdi, tek fark renkleriydi. Aleksandr'inki koyu mavi ve siyah papyonluydu, Nikolai'inki ise açık griydi ama o papyonu tercih etmemiŖ, açık yakalı görünümü tercih etmiŖti. Gözleri bana takıldı ve ikisi de geniŖ bir gülümsemeyle bana baktılar ve bu da benim gerginliğimi biraz yatıŖtırdı.

Aleksandr önce öne çıktı, kollarını uzattı ve beni sıkıca kucakladı. "Çok güzelsin, küçük kardeŖim," diye saçlarıma fısıldadı.

Başımı onun iri göğsüne yaslayıp, rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Nikolai ve Lukyan da bana sarılmak için yaklaŖtılar ve üçü birden beni kocaman bir kucaklamaya aldılar.

"TeŖekkür ederim. Hepinize." Başımı kaldırıp üç ağabeyime baktım.

Aile içinde kardeŖlerden daha güçlü bir bağ gerçekten yoktu. KardeŖler kalpten gelen bir armağan, ruhun dostu ve herkesin koruyucusuydu.

"Hazır mısınız?" Nikolai, geri adım atıp aynaya bir kez daha baktığımda sordu.

Gülümsedim, vücudumda kalan son sinirleri yok etmeye çalışarak. "Hazırım."

Aleksandr ve Nikolai ikisi de bana kolunu uzattı, ben de kollarımı onların kollarına doladım ve Lukyan'ın hemen arkamızdan takip ettiği halde odadan çıkmamıza izin verdim.

Merdivenlerden aşağı inerken, yerler rengarenk çiçek yapraklarıyla kaplıydı. İçeri girerken, evin her yeri çiçeklerle süslenmişti ve bizim dışımızda başka hiç kimse yoktu.

Her adımında sinirlerimin geri geldiğini hissedebiliyordum. Vücudumun titremeye başladığını ve sırtımdan ter damladığını hissedebiliyordum.

Sakin ol. Nefes al. Her şey yoluna girecek.

Mutfığa girdiğimizde babam, dışarıdaki verandaya açılan çift camlı sürgülü kapının yanında dik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Büyük siyah bir perde, kapının tüm uzunluğunu ve genişliğini kaplıyor, dışarıyı görmemizi engelliyordu.

İçeri girdiğimizde babamın gözleri bana takıldı ve donakaldı. Korkunç bir saniye boyunca, annemin elbisesini giydiğim için kızdığını düşündüm. Ama bana doğru yürürken, yüzündeki duyguyu görebiliyordum. Her zaman saklamaya çalıştığı bir duygu.

Karşımda dururken gözlerinden tek bir damla yaş süzülerek yanağına aktı. Elini kaldırdı ve kulak arkama düşen bir saç telini nazikçe geriye attı. "Annene çok benziyorsun," diye fısıldadı, kalın Rus aksanında hüznü vardı.

Gülümsedim, konuşmaya çalıştım ama ağzımdan sadece bir inilti çıktı. "Keşke o da burada olsaydı."

Çenesi hafifçe titredi, bana bakarken gözleri nemlendi. "Ben de." Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Bir an hepimiz sessizce durduk, hepimizi etkileyen o muhteşem kadını hatırladık.

Birkaç saniye sonra geri adım attı ve boğazını temizledi. "Hadi bakalım. Hazır mısın, *moja doch'*?" Bana kolunu uzattı, ben de gülümseyerek kolumu onun koluna doladım.

"Hazırım."

Aleksandr ve Nikolai birlikte cam sürgülü kapıya doğru yürüdüler. Aleksandr kapı koluna uzanırken, buz mavisi gözleri son bir onay için bana baktı ve ben başımı salladım.

Aynı anda kapıyı açtı ve perdeyi geri çekti, insanlarla dolu geniş açık terasımızı ortaya çıkardı. Hepsini görmezden gelmeye çalıştım, gözlerim koridorun sonundaki yakışıklı silüete odaklandı. Vincenzo'nun yanında, uzun çiçekli bir kemerin altında duruyordu.

Düğünümün teması açıkça çiçeklerdi. Her türlü çiçek, görebileceğiniz her mobilyayı süslüyordu. Zemin, her renkten gül yapraklarıyla kaplıydı ve çiçekleri çok seven biri olmasam da, bu güzellik nefesimi kesti. Tatiana harika bir iş çıkarmıştı. Bana sürekli çiçek seçmemi istemesine şaşmamalı.

Kapıdan Arturo'nun durduğu yere kadar uzanan geçici bir koridor oluşturulmuştu. Her iki yanında güzel beyaz sandalyeler yerleştirilmişti ve her birinde ailelerimizden bir üye oturuyordu. Keskin siyah takım elbiseler giymiş ikizleri ve damadın yanında duran Lorenzo'yu gördüm. Christian ve Luca bana başparmaklarını kaldırırken Lorenzo güven verici bir şekilde gülümsedi.

Billie Eilish'in "Ocean Eyes" şarkısı çalmaya başladı ve oturan herkes hemen ayağa kalktı.

Babam kolumu sıkıca tuttu ve beni koridordan aşağı doğru götürmeye başladı.

Yaklaştıkça Arturo'nun görünüşünü inceledim.

Tanrım, bir erkek nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?

Siyah kravatlı, çarpıcı koyu kırmızı bir Brioni takım elbise giymişti. Vücuduna mükemmel şekilde uyan bu takım elbise, zorlu bir şekilde kazandığı kaslarını ve geniş omuzlarını vurgulamaktaydı. Koyu renkli saçları kısa kesilmiş ve düzgün bir şekilde taranmıştı. Gözlerimiz buluştuğunda, dudakları beni dizlerimin titremesine neden olan o sinisi, seksi gülümsemeye kıvrıldı. Muhteşem, çok renkli gözleri parılıyordu; zümrüt yeşili ve elektrik mavisi gözleri beni anında kendine çekti. İstesem bile gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyordu. Babam kolumu tutmasaydı, bacaklarımın şimdiye kadar tutmayacağını biliyordum.

O kadar yakışıklıydı ki. Dövmelerinin kenarları takım elbisesinden görünüyordu ve beni çok tahrik eden 'tehlikeli, kötü çocuk' havası veriyordu. O takım elbiseyi vücudundan yırtıp onu hemen sikmek için ne yapmazdım.

Görünüşe göre tahrik olmak sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Kim bilebilirdi ki?

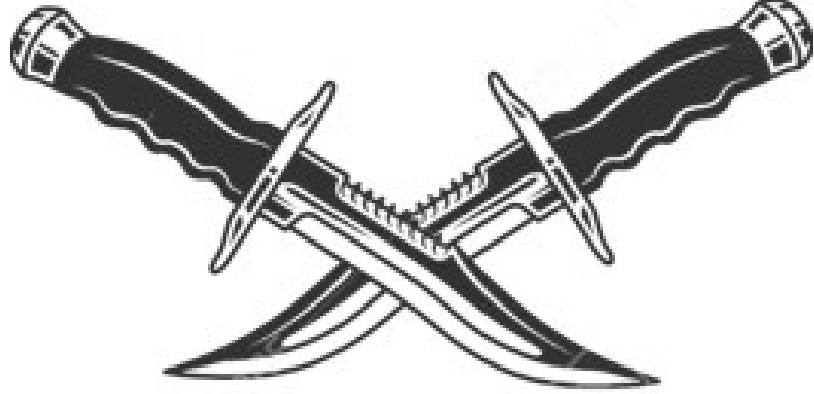
Arturo elini uzattı, avucunu yukarı doğru çevirdi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Babam eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra elimi

elini tuttu ve bir adım geri attı. Çenesi hafifçe gerildi, o kadar hafifti ki neredeyse fark etmedim, ve ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım.

Arturo'nun sıcak elleri benim ellerimi kavradı ve beni çiçekli kemerin altında duran rahibe doğru çekip yaklaştırdı.

Eğilip kulağıma fısıldadı, derin ve baştan çıkarıcı sesi omurgamdan aşağı titremeye neden oldu. *"Ora sei mio." Artık benimsin.*

On Altıncı Bölüm

Arturo De Luca

"Kaçmak için henüz çok geç olmadığını biliyorsun. Bir uçağa atla, Kosta Rika'ya falan git. Evliliğin gerçekten öldürücü olduğunu duydum."

Gözlerimi devirdim ve büyük çiçekli kemerin altında yanımda duran küçük kardeşime döndüm. Dürüst olmak gerekirse, bu benim zevkime uygun değildi. Hiç de bile. Ama "müstakbel koca" olarak dekorasyonlar hakkında yorum yapmak benim işim değildi. Hayır. Benim tek işim, zamanında gelmek, şık giyinmek ve kendimi bedenlen, ruhen ve zihnen adadığım şeye hazır olmaktı. En azından Alessandro'ya göre.

"İkimiz de biliyoruz ki, beni öldürecek biri varsa, o da sensin."

Vin başını sallayıp gülerken yeşil gözleri eğlenceyle parladı. "Doğru."

Gözlerine mükemmel uyan koyu yeşil üç parçalı bir takım elbise giymişti, daha açık yeşil bir kravatla tamamlamıştı. Gözlerini vurgulamayı her zaman sevmişti. Gözlerinin en güzel özelliği olduğuna inanıyordu.

Illayana'nın baş nedimesi, aynı zamanda en yakın arkadaşı olan, Vin'in takım elbisesiyle aynı renkteki kolsuz bir elbise giymişti. Sol tarafta durmuş, ellerini önünde birleştirmiş, yüzünde heyecan ve gerginlik karışımı bir ifade vardı. Kemerin altına gitmeden önce onunla kısa bir süre konuşmuştum. Illayana pek istemese de, ona güzel ve zarif bir düğün düzenlemeye kararlıydı. Hoş birine benziyordu ve etrafındakilere emir yağdırma şeklinden, Bratva kadınlarının çoğunda görülen ateşli ruha sahip olduğu anlaşıyordu.

Vin kesinlikle onunla yatmak istiyordu. Kardeşimi tanıyordum. Onun tüm işaretlerini biliyordum. Ona sürekli attığı sırtışlar bir işaretse, bir şeyler deneyecekti. Ama onun ilgilenip ilgilenmediğinden emin değildim. Bakışlarının sık sık Nikolai'ye kayıp, o fark etmeden hemen başka yere kaçtığını fark ettim. Bu... ilginçti.

Önüme bakarak çevremizi inceledim. Volkov malikanesi çok büyüktü ve düğünü rahatça burada yapmamız için bolca yer vardı. Veranda insanlarla doluydu, bazılarını tanıyordum, bazılarını tanıımıyordum. Hepsini olmasa da çoğu bir şekilde mafya ile ilgisi vardı.

Annem ve babam ön sırada oturmuş kendi aralarında konuşuyorlardı, küçük kardeşim Lucian ve küçük kız kardeşim Theodora ise bahçede birbirlerini kovalıyorlardı. Konukların arasında saklanıp birbirlerini yakalamaya çalışırken onları izlerken gülümsemeden edemedim.

Aslında onları kıskanıyordum. Tekrar o kadar genç olmak, kaygısız olmak, dünyadaki hiçbir sorundan habersiz olmak. O duyguyu özlüyordum. Yakında Lucian reşit olacak ve *famiglia*'ya geçiş sürecine başlayacak ve o duygu onun için yavaş yavaş kaybolmaya başlayacak. Alessandro'ya kalsaydı, o çoktan bu sürecin ortasında olurdu. Vin ve benim onun yaşındayken olduğumuz gibi. Ama annem ona en azından biraz çocukluk yaşatmakta kararlıydı.

Lucian bana doğru koşarak geldi ve etrafımda daireler çizmeye başladı, Theodora da hemen arkasındaydı. Küçük siyah takım elbisesiyle ve kravatıyla çok sevimli görünüyordu, her ne kadar çoktan kirlenmiş olsa da.

"Geri ver, Lucian!" diye bağırdı Theodora, küçük yüzü öfkeden buruşmuştu. Pembe elbisesi çoktan çim lekeleriyle kaplanmıştı, koyu kahverengi

saçları kir ve çubuklarla dağınıktı. Annemin onun halini fark ettiğinde sinir krizi geçireceğini biliyordum.

"Hayır! Onu ona vermek istiyorum," diye homurdandı Lucian, beni kendisiyle Theo arasında tutmaya özen göstererek.

O, onu yakalamaya kararlı bir şekilde etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama ben çömelip omuzlarını hafifçe tutup onu yerinde tuttum. "Lucian," dedim sert bir sesle, parmaklarımı şıklatarak.

Kafası sağ tarafımdan dışarı çıktı, küçük elleri destek için omuzlarımı tutuyordu. Theo'nun yanını işaret ettim. Kafasını eğdi ve ayaklarını sürüyerek onun yanına gitti. Arkamda Vin'in güldüğünü duyabiliyordum ama onu görmezden geldim. Şimdilik.

"Ne oluyor?" diye sordum, ikisi arasında bakarak.

Theodora'nın parlak yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve suçlayıcı bir şekilde Lucian'ı işaret etti. "Yeni ablamız için aldığımız hediye çaldı ve geri vermiyor!"

"Yalancı!" diye bağırdı Lucian, küçük ayağıyla yere vurarak. "Onu sandalyenin üzerinde bıraktın.

Ben çalmadım."

"Evet, çaldın. Annem ona verebileceğimi söyledi." "Ben vermek istiyorum. Neden sen yapıyorsun?"

"Çünkü annem öyle dedi!" diye bağırdı.

"Yeter!" diye bağırdım. Avucumu yukarı doğru uzattım. "Ver onu bana, Lucian."

Omuzları çöktü ve başını eğdi, küçük takım elbisesinin cebine uzanıp bana küçük mor bir kutu uzattı.

Huh. Acaba ne olabilir?

Onu elinden aldım ve Theo'ya uzattım. "Git şimdi."

Bana gülümsedi, güneşten daha parlak görünen gülümsemesiyle eğilip yanağıma öpücük kondurdu.

Küçük cadalo.

Koşarak anne babamızın yanına gitti.

Lucian gizlice uzaklaşmak için döndü ama ben elimi omzuna koyarak onu durdurdum. Eğilip ayak bileğimdeki kılıftan küçük bıçağı çıkardım. Illayana'nın bıçağı. Eninde sonunda ona geri vermeyi planlıyordum, neden Lucian ona hediye olarak versin ki?

"Bunu ona hediye olarak verebilirsin, tamam mı?"

Mavi gözleri elimdeki bıçağa kısa bir süre baktıktan sonra uzanıp bıçağı aldı. Küçük parmakları bıçağın sapını kavradı ve bıçağı havaya kaldırdı

havaya kaldırdı.

"Sence beğenecek mi?" diye sordu gergin bir şekilde.

Gülümsedim. "Beğeneceğini biliyorum. Ama bu tehlikeli bir silah, Lucian. Babam silahlar hakkında ne derdi?"

Daha dik durdu ve göğsünü şişirdi. "Onların oyuncak olmadığını ve her zaman dikkatli davranılması gerektiğini."

Başımı salladım ve onun koyu renk saçlarını okşadım. "Aferin oğlum. Şimdi koş ve kız kardeşinin yanına git. Tören her an başlayabilir." Ona sırtını hafifçe vurdum ve ayağa kalkarken onu anne babamızın yanına doğru ittim.

Vin beni izliyordu, yeşil gözleri beni dikkatle inceliyordu. "Ne var?" diye tersledim, kravatımı düzelterek.

Birkaç saniye sessiz kaldı, gözleri beni incelemeye devam etti. "Sen harika bir baba olursun, biliyor musun? Bazıları dokuz yaşındaki bir çocuğa bıçak vermek delilik olduğunu düşünür, ama ben öyle düşünmüyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Bu da nereden çıktı?

Cevap veremeden, cam sürgülü kapılar açıldı, perde çekildi ve Illayana babasının kolunda dışarı çıktı.

Vin, Illayana tamamen görünür hale geldiğinde düşük bir ısıklık çaldı ve kalabalık sessizliğe büründü, ayağa kalktı. Müzik çalmaya başladı ve onlar geçici koridordan ilerlemeye başladılar. Gözlerim, uzun bacaklarından koyu siyah saçlarına kadar vücudunun her santimini içime çekti. Büyülenmişim.

Siktir. O çok güzel.

Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu, birkaç teli özenle örülmüştü. Okyanus gibi gözleri bana bakarken parılıyordu ve ben de onun sevdiğini bildiğim o sinsi gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdim. Her adımında midem sıkışıyordu, gelecekte bizi nelerin beklediğini merakla bekliyordum.

Vin'in son sözleri, birkaç adım önümde durduklarında zihnimde yankılandı. Çocuklar hakkında ne düşünüyordu acaba? Muhtemelen bu konuyu daha önce konuşmalıydık. Neyse.

Dimitri, Illayana'nın elini elime koyduğunda Illayana gülümsedi. Onu rahibe götürürken eli sıcaktı ve sabitti. Kulağına fısıldamak için eğildim, yakınlığımdan dolayı vücudunun titremesini severek.

Senin bana etkilediğin kadar benim de sana etki ettiğimi bilmek güzel, kotenok. "Ora sei mio." Artık benimsin.

Tören hızlı ve nispeten acısız geçti. Her zamanki şeyler söylendi. "Arturo, Illayana'yı yasal eşin olarak kabul ediyor musun, bugünden itibaren onu sevip koruyacak mısın" falan filan.

İtalyanca ve Rusça birkaç yemin edildi, ikimiz de kelimesi kelimesine tekrar ettik. Yüzükleri takas ettikten sonra, gelini öpme zamanı gelmişti. Dudakları dudaklarıma değdiğinde, onu omzuma atıp yatak odasına götürmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. O kısa temas, hayatımda yaşadığım tüm sekslerden daha sarhoş ediciydi. Ve daha fazlası. O öpücüğü derinleştirmek için hareket ederken, vücudu benimkine bastırırken, penisimin sertleştiğini hissedebiliyordum. Hayal kırıklığıyla inledim ve ne yazık ki geri çekildim, yalnız olmadığımızın acı verici farkındalığıyla.

Kalabalık ayağa fırladı, tebrik, alkış ve çığlıklar etrafımızda yankılanıyordu.

Illayana konuklarımıza bakındı ve bana olan sevgisini herkesin önünde gösterdiği için utanarak kızardı. Ben ise utanmadım. Elini tutup elinin içini öptüm ve ona güven verici bir gülümseme attım.

Onu geçici koridordan geri götürdüm, kalabalık üzerimize konfeti atıyor ve geçtikçe coşkuyla alkışlıyordu.

Şampanya tepsisiyle bir garson koridorun sonunda sabırla bizi bekliyordu ve ben iki kadeh aldım, birini Illayana'ya uzattım.

Volkov malikanesine geri dönmek yerine, sola döndüm ve Illayana'yı birkaç basamak aşağı, resepsiyonun yapıldığı avluya götürdüm. Yakında misafirlerimiz etrafımızda toplanmaya başlayacak ve bize hayır dualarını sunacaklardı. Bu sıkıcı bir gelenektir, ama yine de bir gelenektir.

Şampanyamdan bir yudum aldım, köpükleri hiç sevmem ama neyse. Karıma dönüp baktım.

Siktir. Karım.

"Pişman mısın?" diye sırıttım.

Mavi gözleri bana takıldı ve içkisini yudumladı. "Henüz bilmiyorum. Evleneli sadece otuz saniye oldu. Birkaç yıl sonra tekrar sor," dedi ve göz kırptı.

Kıkırdadım, şampanyamın geri kalanını içtim ve boş bardağı yanımdan geçen garsonlardan birine uzattım.

İlk misafir grubu karşımıza çıktı. Dimitri, Aleksandr, Nikolai ve Lukyan.

Hepsi iri ve heybetli görünüyordu, hepsi 1,80 metreden uzun, kaslı vücutlu ve sert, heykel gibi yüzlüydü. Evliliğimizi onayladıklarından %100 emin olmasaydım, beni öldüreceklerini düşünürdüm. En azından deneyeceklerini.

Dimitri önce Illayana'ya sarıldı, kulağına benim duyamadığım bir şey fısıldadı, sonra önüme geçti. Elini uzattı, sert bakışları bana kilitlenmiş halde elimi sıktı.

"Tebrikler," dedi duygusuz bir şekilde.

Ona teşekkür ettim ve elimi çekmek için geri çektim, ama o elimi daha da sıktı. Acı verecek kadar değil, ama ne olduğunu anlayabileceğim kadar. Bir uyarı.

Bir adım öne çıktı, aramızdaki boşluğu kapattı ve kulağıma fısıldadı. *"Yesli ty khot' kak-to navredish' moyey docheri, ya tebya zarezhu."* Kızımı herhangi bir şekilde incitirsen, seni parçalarım.

Tehditini Rusça yapması, onu daha da tehditkar hale getirdi, ki bence onun da amacı buydu. Geri adım atmaya başladığında, ben de onun elini daha sıkı tuttum ve onu durdurdum.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, gözleri ateşle parladı.

Yanımda Illayana'nın gerginleştğini hissettim ama geri adım atmayı reddederek gözlerine bakmaya devam ettim. Hayatım boyunca Dimitri gibi erkeklerle tanıştım. En ufak bir zayıflık belirtisinde saldırıya geçerlerdi. Zayıflık gösteremezdim. Göstermeyi reddettim.

"I mne vse ravno, yesli vy Myasnik Bratvy, ugrozhayte mne snova, i vam ne ponravitsya to, chto proiskhodit." Bratva Kasabı olsan da umurumda değil, beni bir daha tehdit edersen, olanlardan hoşlanmayacaksın.

Elini bıraktım ve Illayana'nın omuzlarına kolumu doladım, kardeşlerinin yüzlerindeki şok ifadesini çok sevdim. Belli ki kimse babalarına bu şekilde konuşmamıştı. Ya da belki konuşmuşlardı. Sadece bunu anlatacak kadar yaşamamışlardı.

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü, ta ki Dimitri gülümsene kadar. Tanrı şahidimdir, içten bir gülümsemeydi. Bunu sadece birkaç gün önce bodrumunda Meksikalıyı işkence ederken bir kez görmüştüm.

Belki de sana da aynısını yapmayı planlıyordur, bu yüzden deli gibi gülümsüyor.

"O günü sabırsızlıkla bekliyorum, Arturo," dedi göz kırparak ve yoluna devam etti.

Aleksandr, Nikolai ve hatta Lukyan bile bana sıkıca el sıkışıp tebriklerini ilettikten sonra babalarının peşinden gittiler.

"Delirdin mi sen?!" Illayana, onlar uzaklaşırken tısladı. "Kimse ona *hiç* böyle konuşmadı. Ben bile, oysa beni seviyor."

Onun sözlerine gülümsemeden edemedim. "Bunu söyledikten sonra hepinizin yüzündeki dehşet ifadesinden bunu anladım," diye gülerek söyledim.

"Eğer benim kocam olmasaydın, seni parçalardı." "Belki," diye omuz silktim.

Bize hayır dualarını sunmak için gelen sonraki misafirler önümüzde durdu. Annem, babam ve küçük kardeşlerim. Alessandro elini omzuma koydu, bana cesaret verici bir gülümseme attı ve Illayana'nın yanına gitti. Annem hemen ardından geldi, yeşil gözleri nemle parıldarken parmak uçlarına basarak ayağa kalktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ah Arturo, bu günü görecektir kadar yaşayamayacağımı korkuyordum."

Gözlerimi devirdim ve sırtını okşadım. "Aşırı tepki veriyorsun anne."

Omzuma bir tokat attı ve tsk diye ses çıkardı. "Aşırı tepki vermiyorum. Endişelerim haklıydı.

Hiçbir kadını bir haftadan fazla tutmadın."

İnledim. "Bu konuşmayı şimdi yapmasak olmaz mı? Ya da hiç yapmasak?" diye mırıldandım, gözlerimi sabırla annemi selamlamak için bekleyen Illayana'ya çevirdim.

Utançtan kızardı, düğün günümde diğer kadınlardan bahsettiğini fark edince yüzü kızardı. Yeni karımın önünde.

"Tabii ki. Tabii ki." Elini havada salladı ve Illayana'nın önüne geçti. Gözlerini kısa bir süre onun vücudunda gezdirdikten sonra öne çıktı ve onu sıkıca kucakladı. "Canım, oğullarımın anlattığından daha da güzelsin."

Illayana bakışlarını yere çevirdi. Birisi ona iltifat ettiğinde her zaman rahatsız olurdu.

"Teşekkür ederim, Bayan De Luca."

"Oh lütfen, bu saçmalığı bırak. Bana Isabella de."

Illayana gülümsedi, mutluluk dalgalar halinde yayılıyor gibiydi.

Pantolonumun çekildiğini hissettim ve aşağı baktığımda Lucian'ın dikkatimi çekmek için pantolonumu çekmeye çalıştığını gördüm. Onun boyuna eğildim ve küçük ellerini başımın iki yanına koyup, kulağıma fısıldayabilmek için başımı yana çevirdiğini izledim.

"Şimdi ona hediye verebilir miyim?" Konuşmamızı gizli tutmak için elini ağzına götürdü ama ne yazık ki sesi o kadar gizli kalmadı.

Gözlerim, bizi dikkatle izleyen Illayana'ya kaydı. Yüzü yumuşaktı, tam olarak tanımlayamadığım bir duygu ile doluydu.

Saçlarını karıştırdım ve onu Illayana'nın yönüne doğru hafifçe ittim. "Devam et."

Bana somurtarak baktı ve önce saçını düzeltmeye çalıştı, memnun kalana kadar saçını okşayıp düzeltti, sonra Illayana'nın önüne geçti. Illayana, elbisesinin kirlenebileceğini hiç umursamadan hemen onun boyuna indi.

Lucian, küçük takım elbisesinin cebine elini sokup bıçağını çıkarırken gergin bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Ben Lucian," diye utangaç bir şekilde fısıldadı, ayaklarına bakarak.

Illayana hafifçe çenesini tuttu ve ona bakmasını sağladı. Geniş bir gülümsemeyle yüzü mutlulukla aydınlandı. "Merhaba Lucian. Ben Illayana. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Hep bir erkek kardeşim olsun istemişimdir."

Gülümsedi ve eksik iki ön dişini gösterdi. Ona bıçağı uzattığında gerginliği kaybolmuş gibiydi. Kaşlarını çatarak öne uzandı ve bıçağını aldı. Onu havaya kaldırıp hayranlıkla inceledi. Yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirdi.

"Bu çok güzel, ufaklık. Bu benim için mi?"

Lucian'ın parlak mavi gözleri, sanki onay arıyormuş gibi önce benimkilerle buluştu. Teşvik etmek için başımı salladım. O da ona gülümsedi ve coşkuyla başını salladı.

"Teşekkürler, Lucian. Çok beğendim. Nereye gidersem yanımda götüreceğim." Bıçağı parmakları arasında birkaç kez çevirdi, sonra ayak bileği kılıfından bıçağını çıkarıp onunla değiştirdi. Bıçağı havaya attı, bıçak avucuna düştü, sonra sapını Lucian'a uzattı.

"Bana mı?" diye şaşkınlıkla sordu.

Küçük parmakları kınını kavrayamadan, bıçağı biraz geri çekerek ulaşamayacağı bir yere koydu. "Senin için, ufaklık. Ama çok keskindir ve doğru kullanmayı bilmezsen birine zarar verebilirsin." Başını yana eğerek onu inceledi. "Biliyor musun?"

Lucian, dokuz yaşından daha büyük görünmek için dik durmaya çalıştı. "Evet. Antrenmanlarda hedef tahtasına isabet ettirebiliyorum," dedi gururla.

Kadın sevgiyle gülümsedi ve bıçağı ona uzattı. "Bu çok iyi. Belki bir gün birlikte çalışabiliriz. Bana bazı hareketler gösterebilirsin."

"Tamam!" Geniş bir gülümsemeyle bıçağı aldı ve koşarak anne babamıza göstermeye gitti. Vin ikimize göz kırptıktan sonra onun peşinden koştu.

Theodora ortalarda yoktu ve ben onun başını belaya soktuğunu ve cezalandırıldığını tahmin edebiliyordum. Annemiz, yaramazlık yaptığımızda bize bunu yapmayı çok severdi. Bizi bir köşeye koyar ve bir koruma görevlisi bizi gözetlerdi. Hareket etmeye çalışırsak, koruma görevlisi bizi yerine geri koyma yetkisine sahipti.

"Küçük kardeşin çok tatlı," dedi Illayana. "Ve o da bunun farkında."

Başka bir grup insan bize doğru ilerledi ve ben gerildim.

Illayana benim değişimimi fark etti ve kaşlarını çatı.

Kahretsin.

Gabriella ve ailesi önümüzde duruyordu. Tabii ki burada olacaklarını biliyordum. Gabriella'nın babası bizim Capolarımızdan biriydi. Ama yine de onu görmek istemiyordum. Onunla evlenmeyeceğimi öğrendiğinde verdiği tepki oldukça öfkeliymiş, öyle duydum. Küfür etmiş. Eşyaları fırlatmış. Ciğerlerinin tüm gücüyle bağırmış. İtiraf etmeliyim ki, bu oldukça beklenmedik bir şeydi. Dürüst olmak gerekirse, onda böyle bir davranış olacağını düşünmemiştim. Ama adamlarımdan duyduğuma göre, benimle evlenmeyeceğimi öğrendiğinde ortaya çıkan karanlık ve zehirli bir tarafı varmış.

Meğer, altı yıl boyunca beni bekleyerek hayatını askıya aldığını düşünerek, Cosa Nostra'nın gelecekteki lideriyle evlenme hakkının kendisine ait olduğunu düşünüyormuş.

"Tebrikler, Arturo," dedi tatlı bir sesle, duyduğum zehirli tarafını hiç göstermeden. Kahverengi saçları zarif bir topuzla güzelce toplanmıştı, kahverengi gözleri yeni karıma bıçak gibi bakıyordu. Muhteşem beyaz, yere kadar uzanan bir elbise giydiği de gözümden kaçmadı.

Eğilip her iki yanağıma da öptü, dudakları benimkilerden bir parmak uzaklıkta durduktan sonra geri çekildi. Illayana'ya dönüp gülümsedi. "Tebrikler. Ben Arturo'nun en eski arkadaşlarından biri olan Gabriella, tanıştığınıza memnun oldum." Elini uzattı.

Illayana da gülümsedi ama gözlerinde parlayan öfkeyi gördüm. Elini sıktı. "Ben de tanıştığınıza memnun oldum."

Gabriella bana baktı, gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. "Kırmızının sana yakıştığını hep söylemişimdir, değil mi?" dedi, parmaklarını omzumun üzerinde hafifçe gezdirerek, sanki bir lekeyi siliyormuş gibi.

Bu temas samimiyetini gösteriyordu ve Illayana'nın gözlerinin bu dokunuşla kısılmasına bakılırsa, o da bunu fark etmişti.

Ben sert bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Öyle demiştin."

Enzo ve eşi Sofia da tebriklerini iletiler, Enzo kısa ve canlı, Sofia ise sessiz ve saygılı bir şekilde. Bana son bir gülümseme atan Gabriella ve ailesi yoluna devam etti.

Parmağımı havaya kaldırarak, tebriklerini sunmak için yanımıza yaklaşan bir sonraki grubu durdurdum ve Illayana'ya döndüm. Yüzünde öfke izi yoktu, ama gözleri? Evet, o parlak mavi gözlerde kesinlikle öfke parıltıyordu.

"Gabriella hakkında..."

"Şimdi olmaz," dedi keskin bir sesle, yüzünde sahte bir gülümsemeyle. Gözlerimi kısarak baktım. "Peki, o zaman sonra konuşuruz."

"Elbette konuşacağız," diye mırıldandı.

Arkamı döndüm ve bir sonraki gruba ilerlemeleri için işaret ettim.

Bir süre sonra, tüm yüzler birbirine karışmış gibi görünüyordu ve tek istediğim bu sıkıcı işin bir an önce bitmesiydi. Cosa Nostra ve Bratva'nın tüm önemli üyeleri bizi karşıladı ve her biri birleşmemiz için içten tebriklerini sundu. Ama ben buna inanmıyordum. Hayır. Buradaki insanların yarısı, hatta hepsi, ailelerimizin birleşmesine karşı çıkmıştı. Dimitri ve Alessandro'dan bu kadar korkmasalardı, törende yüksek sesle itiraz edeceklerine eminim.

Karşıma çıkan herkesin elini sıktım, kim olduklarını hiç tanımıyor olsam bile. Illayana da aynı şekilde kıbardı, gülümsüyor ve bize iyi dileklerini sunan herkesle küçük sohbetler yapıyordu. Yine de, bininci konuk bizi selamladıktan sonra yüzündeki gerginliği görebiliyordum.

Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda, arkamızdan derin bir ses duyuldu. İkimiz de arkamıza döndük ve Dimitri'yi bir kadınla kucaklaşırken gördük.

Huh. Senin için biraz genç Dimitri, ama herkesin kendi tercihi, sanırım.

Neden tekrar bizi tebrik etmeye geldiğini anlamadım, ta ki Illayana soğuk ve duygusuz bir sesle cevap verene kadar.

"Amca."

Amca mı?!

Buna tepki vermemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Dimitri'nin ikizi mi var? Tek yumurta ikizi mi? Neden bana bundan hiç bahsedilmedi? Daha da iyisi, Volkov ailesi hakkında topladığım bilgilerde neden bundan hiç bahsedilmedi?

Dimitri 2.0 güldü, Illayana'yı incelerken iri vücudu eğlenceden titriyordu.

"Akh, moya dorogaya plemynitsa. Vy vseгда byli v sostoyanii otlichit' nas. Skazhi mne, ditya, v chem tvoj sekret?" Ah, sevgili yeğenim. Sen bizi her zaman ayırt edebildin. Söyle bana çocuk, sırrın nedir?

Illayana dudaklarını sıkıca kapattı, gözleri buz gibi bir bakışla onun gözlerine kilitlendi. Bu adamı umursamadığı acı bir şekilde belliydi.

Merakım doruğa ulaştı. Bu hikayeyi öğrenmek için can atıyordum.

"Ya znayu, kto moy otets Dominik." Babamın kim olduğunu biliyorum, Dominik.

Adam öfkeyle yanıp tutuşuyordu ve alaycı bir şekilde güldü. *"YA uveren, chto vy delayete. Vse znayut velikogo Dmitriya Volkov. Strashnyy bratva bratva." Eminim biliyorsundur. Herkes büyük Dimitri Volkov'u bilir. Korkunç Bratva Kasabı.* Alaycı bir şekilde güldü. Mavi gözleri bana kayd, dudakları tiksinti ile kıvrıldı. *"Ya priznayu, ya udivlen, chto tvoj otets pozvolil tebe zhenit'sya na ital'yanskoy sobake. Kazhetsya, on daleko ot traditsii." İtiraf ediyorum, babanın senin İtalyan köpeğiyle evlenmene izin vermesine şaşırdım. Görünüşe göre geleneklerden çok uzaklaşmış.*

Onun sözlerine öfkeyle homurdandım, yumruklarımı yanlarımda sıktım. Söylediği her kelimeyi anlayabildiğimi bilmiyordu. Ya da belki biliyordu ama umursamıyordu. Her halükarda, gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Illayana rahatsızlığımı hissetmiş gibi görünüyordu ve destek olmak için göğsümü hafifçe okşadı, gözleri Dominik'ten hiç ayrılmadı.

"Yesli ya vspominayu dyadyu, ty nikogda ne byl poklonnikom traditsiy." Hatırladığım kadarıyla amca, sen de geleneklerin hayranı değildin.

Kaşlarını kaldırarak, sözlerine karşı çıkması için ona meydan okudu.

Gözlerini devirdi ve elini havada salladı. *"Eta malen'kaya veshch'? Dmitriy vse yeshche plachet ob etom?" O küçük şey mi? Dimitri hala bunun için ağlıyor mu?*

Ne küçük şey?! Dimitri ağlıyor mu?! Ne haltlar dönüyordu?!

Illayana gerildi, tüm vücudu kaskatı kesildi. Öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu, boynundaki damarlar öfkeyle atıyordu. Burada tam olarak ne

ama bu adamın onu üzdüğü gerçeği beni ciddi şekilde sinirlendiriyordu.

"Belki de gitmeliyiz? Bu İtalyan köpeği acıkmaya başladı," diye sııttım.

Dominik, onların ana dilinde konuşulan her kelimeyi anlayabildiğimi fark edince yüzü şaşkınlıkla doldu, ama sonra bunu gizlemeyi başardı. Bana elini uzatırken yüzü stoik bir ifadeye büründü. "Dominik Volkov, İllayana'nın amcası."

"Anladım," diye cevap verdim kasvetli bir şekilde, elini sıkarak.

Çenesini sıktı ve elimi sıktı... sertçe. Ama ben tepki göstermedim.

Sadece ona küstahça bir gülümseme attım.

Yanında gelen genç kadına döndü. "Bu benim kızım Rayna."

Ben bir şey söyleyemeden, küçük kadın öne çıktı ve kollarıyla beni sıkıca kucakladı. Bir an için olduğum yerde donakaldım. Neden bu kadar tuhaf geliyor? Sanki ona dokunmamam gerekiyormuş gibi. Geri çekilip İllayana'nın yüzüne baktığımda sorumun cevabını buldum.

Kahretsin. Kız çok sinirlenmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Arturo. Aileye hoş geldin," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde, kirpiklerini kırıştıırıp dudaklarını ısırarak.

Cidden mi?

Elbette çekici bir kadındı. Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları ve Volkovların çoğunda görülen o parlak mavi gözleriyle her erkeği memnun edebilirdi. Yüz hatları porselen bebek gibi yumuşak ve narindi.

"Düğününüz için tebrikler kuzen." İllayana'ya doğru bir adım attı, bana yaptığı gibi ona sarılmaya hazırlanıyordu, ama İllayana hemen elini havaya kaldırarak onu durdurdu.

"Rayna," diye soğuk bir şekilde selamladı.

Ah.

Rayna gözlerini kısarak bir adım geri attı. Böyle bir şekilde reddedilmesinden dolayı utanç duyuyordu.

Dominik kızlara baktı ve boğazını temizledi. "Görünüşe göre hoş geldin muamelesi çoktan bitti," diye güldü.

"Zaten başından beri hoş karşılanmadınız," diye cevapladı İllayana, çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

Dominik sırtıttı. "Belki. Ama yine de buradayım." Başını yana eğdi, mavi gözleri yaramazca parladı. "Tabii bizi kovmayı planlamıyorsan?"

Illayana kaşlarını çattı, güzel yüzü hoşnutsuzlukla buruştu, ama sessiz kaldı.

Dominik gülerek kravatını düzeltti. "Öyle düşünmüyorum. Endişelenme sevgili yeğenim. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Şimdi, kardeşim nerede?"

Bize bir daha bakmadan, arka bahçede resepsiyon için kurulan çadırlara doğru büyük adımlarla yürüdü. Rayna bana göz kırptıktan sonra Illayana'ya döndü.

"Bu özel gününde sana mutluluklar dilerim, sevgili kuzenim." Gözleri Illayana ile benim aramda gidip geldi, sonra dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Umarım hiçbir... sorunla karşılaşmazsın."

Bunun üzerine, dönüp babasının peşinden gitti.

"Tamam. Bu da neydi böyle?" diye sordum.

Illayana, uzaklaşan Rayna'ya öfkeyle bakıyordu. "Bu çok uzun bir hikaye," diye mırıldandı.

"Duymak için sabırsızlanıyorum." Eğilip yanağına hafifçe bir öpücük kondurdum.

Hemen kollarımın arasına eridi, bana yaslandı ve sunduğum desteğin rahatlığını hissetti.

"Sonra," diye mırıldandı, gerginliği yavaş yavaş azalıyordu. "Biz yapmadığımız zaman..."

Volkov Malikanesi'nde büyük bir patlama oldu ve Illayana ile beni havaya fırlattı. Vücudumu onun etrafına kıvrarak, yere düşerken onu patlamadan olabildiğince korudum.

Etrafımızdan çığlıklar yükseldi, kulaklarımı kurşunların vızıltısı ve Rusça ve İtalyanca bağırان adamların sesleri doldurdu. Başka bir patlama altımdaki zemini salladı, etrafıma konfeti gibi enkaz yağdı. Yüzümden kan akıyordu ve vücudum inanılmaz derecede ağrıyordu, ama şu anda bunu düşünecek durumda değildim.

"Illayana?"

Gözlerimin kapanmaya başladığını hissettim, kan kaybı beni etkiliyordu. Bulanıklığa karşı elimden geldiğince mücadele ettim ama işe yaramadı. Gözlerim kapanmadan önce gördüğüm son şey, yanımda yatan Illayana'nın baygın bedeniydi.

On Yedinci Bölüm

Illayana De Luca

Tek hissedebildiğim acıydı.

Tek görebildiğim duman.

Tek duyabildiğim kulaklarımda durmadan çınlayan bir ses.

Gözlerimi odaklamak için göz kırptım, ama sanki bir sisin içinde sıkışmış gibiydim. Hiçbir şey doğru düzgün görünmüyordu. Dilimde kan tadı vardı ve en azından bir dereceye kadar iç organlarımda yaralanma olduğunu biliyordum.

Şimdi bunun için endişelenme. Sonra endişelen.

Birinin sürekli benim adımları söylediğini duydum. Üzerimde durduklarını görebiliyordum ama duyularım hala düzgün çalışmıyordu. Tek gördüğüm bulanık bir görüntüydü. Tek duyduğum çınlamaydı. O lanet çınlama.

Yüzüme gelen keskin bir tokat başımı yana doğru savurdu. O anlık acı bir şekilde beni gerçeğe geri döndürdü.

Bana tokat atan kimdi lan?!

"Illayana!"

Gözlerim üstümde duran silüete odaklanmaya başladı, bulanıklık yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve Aleksandr'ın endişeli yüzü görüldü. Gözlerimdeki son bulanıklığı gidermek için hızla gözlerimi kırıştırdım.

"Bana tokat mı attın lan?" diye sordu, sesi boğuk ve kalındı.

Yüzünde rahatlama belirdi, öne eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Beni oturtup, vücudumu sıkıca sarıp sarmaladı.

"Nefes alamıyorum," diye boğuk bir sesle söyledim.

Kucaklaması hemen gevşedi ama yüzümü incelemek için geriye yaslanırken kollarını bana dolamaya devam etti. "Bir daha bunu yapma. Beni çok korkuttun."

Etrafımı taradım, etrafımdaki tüm yıkımı ve kaosu gözlerimle süzdüm. Duman ve kan kokusu havayı kirletiyordu, neredeyse tüm duyularımı ele geçiriyordu. Yere cesetler saçılmıştı, uzuvları patlamanın etkisiyle havaya fırlayarak grotesk şekiller almıştı.

Tüm o cesetlerin görüntüsü ve kokusu boğazıma kadar geldi ve kendimi zor tutarak kusmamayı başardım. Tanıdığım insanlar, az önce konuştuğum insanlar, etrafımda ölü olarak yatıyordu. Ölümle büyümüş, çocukken çoğu insanın hayatı boyunca gördüğünden daha fazla ceset görmüştüm. Ama bu? Bu çok kötüydü.

Şimdi mide bulandırıcı davranmanın sırası değil, Illayana! Kendine gel!

Evimizden alevler yükseliyordu, Cosa Nostra ve Bratva adamları yangını söndürmek için birlikte çalışırken, diğerleri maskeli saldırganlarla savaşıyordu.

Etrafıma baktım, babamı, kardeşlerimi ve Arturo'yu bulamayınca paniğe kapıldım.

"Neredeler?" Gözlerim hızla etrafımı tarayarak onları aradı.

Tanrım, lütfen iyi olsunlar.

Onları görmeden geçirdiğim süre uzadıkça paniğim daha da arttı. Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı, nefesim düzensizleşti.

"*Sestra,*" dedi Aleksandr sert bir sesle, omuzlarımı tutup hafifçe sallayarak.

"Bunu kafandan çıkar yoksa sana bir daha tokat atarım."

Gözlerimi kısıarak kendimi onun elinden kurtardım. "Yaparsan çok pişman olursun," diye hırıldadım.

Gözleri parladı. "Ahhh, işte bu. Bir an için beni korkuttun. O işe yaramaz, histerik kadınlardan biri haline geldiğini sandım."

"Neredeler?" diye tükürdüm.

"Onlar iyi, tanrım." Gözlerini devirdi. "Depoyu geçici bir revir haline getirdik. Yaralı olan herkes şimdilik oraya yatırılıyor. Arturo da onlardan biri. O iyi!" Hızla araya girdi. "Sizi patlamadan korumak için biraz yaralandı. Lukyan ve Nikolai depoyu korumakla görevli, kimsenin oraya yaklaşmamasını sağlıyorlar. Otuz mil çapındaki bölgede maaşlı çalışan tüm doktorları çağırdık, gelip onları tedavi etsinler diye."

"Peki ya babam?"

Bana sert bir bakış attı. "Sence nerede olabilir?"

Babamı tanıyorsam, kaosun ortasında olacaktır. Ve öfkeli olacaktır. öfkeli olurdu.

"Ne oldu lan?"

"Yüksek güçlü bir patlayıcı cihazla vurulduk. Babam patlamadan hemen sonra seni bulup güvenli bir yere götürmem için beni gönderdi. Burada kaç kişiyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum."

Saldırganlarla savaşan birkaç askerimizi görebiliyordum, ama adamlarımızın çoğu yangın daha fazla yayılmadan kontrol altına almaya çalışıyordu.

Saldırganlardan birinin İtalyan bir askeri bıçakladığını görünce, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni sardı.

Bu insanlar kendilerini ne sanıyorlar?!

Ayağa kalktım, vücudum ağrıyla protesto ediyordu ama bunu görmezden geldim.

Acıyı görmezden geldim ve sadece içimde biriken öfkeye odaklandım. "Dur, dur, dur. Bekle." Aleksandr kollarımı tuttu ve yerimde tuttu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak onu itekledim. "Nereye gideceğimi sanıyorsun?! Hâlâ düşmanlar bizim topraklarımızda. Burada oturup adamlarımızın ölmesini izlemeyeceğim!"

Ayak bileğimdeki kılıftan bıçağı çıkardım ve elbisenin alt kısmını kesmek için kullandım. Kumaş kanlı çimlerin üzerine düştüğünde içimi bir suçluluk duygusu kapladı, ama şu anda bunu düşünecek durumda değildim. Daracık, yere kadar uzanan bir elbiseyle bu pislikleri alt etmek için gereken hareket kabiliyetine sahip olamazdım.

"Hayır, olmaz. Babam seni buradan çıkarmamı söyledi. Eğer bu Nero ise, büyük ihtimalle senin için buradalar."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bırak gelsinler," diye homurdandım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve her birinin topuğunu kırdım. Savaşırken en son ihtiyacım olan şey lanet çimlere batmaktı.

Aleksandr, ayakkabılarımı tekrar ayağıma giyerken beni izledi, yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

Hareket etmek istedim, ama o elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Lanet olası şeytana yemin ederim Aleksandr, beni hemen bırakmazsan, şu anda içimde biriken tüm öfkenin hedefi sen olacaksın."

Kaşlarını kaldırdı.

Sinirden homurdandım. Neredeyse saçımı yolmak üzereydim. "Eğer bu kadar endişeleniyorsan, benimle gel! Arkamı koru."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, kulakları delen bir çığlık ikimizi de geriye döndürdü. Birkaç metre önümüzde, Lucian saçlarından sürükleniyor, tekmeliyor ve çığlık atıyordu.

Hayır!

Tereddüt etmedim. Edemezdim. Aleksandr'ı kenara itip bacaklarımı son hızla koştum. Lucian, küçük uzuvlarını çırparak ve ciğerlerinin tüm gücüyle çığlık atarak direniyordu. Saldırganın elinden kurtulmayı başardı ve ben ona bağırdım.

"Lucian!"

Başını bana doğru çevirdi, yüzünde hem rahatlama hem de korku ifadeleri vardı ve saldırganı hemen arkasında iken bana doğru koşmaya başladı. Bıçağımı sıkıca tuttum ve fırlatmaya hazırlandım.

"Yere yat!" diye bağırdım, kolumu geri çekip nişan aldım.

Lucian tereddüt etmeden yere yattı. O yere yattığı anda, bıçağımı saldırgana fırlattım ve bıçak, adamın göğsünü ışık hızıyla deldi.

Acı içinde çığlık atarak yere düştü, ellerini göğsündeki bıçağa uzattı ve hareketsiz kaldı.

Lucian ayağa kalkmaya çalıştı, bacakları o kadar titriyordu ki, Aleksandr onu tutmasaydı tekrar yere düşecekti.

"Lucian... Lucian." Ellerimi onun minik vücudunda gezdirerek herhangi bir yaralanma izi aradım. "İyi misin?"

Başını salladı. "İ-iyiyim," diye kekeledi.

Yüzündeki korku ve üzerindeki kan görünce öfke beni sardı.

"Onu buradan çıkarmalıyız!" diye Aleksandr'a bakarak fısıldadım.

O, kaostan çıkmak için en iyi yolu bulmak için etrafı taradı. Alessandro ve Vincenzo'nun birkaç saldırganı savuşturduğunu, Isabella'nın önüne geçerek onu koruduklarını gördüm. Alessandro bizi gördü, Aleksandr'ın kollarındaki Lucian'ı gördü ve bize doğru ilerlemeye çalıştı, ama saldırganlar onun ilerlemesini engelliyordu.

"Orada." Onları işaret ettim. "Onu bana ver. Savunmada daha iyisin."

O da başını sallayarak Lucian'ı bana uzattı. Ben homurdandım ve onun ağırlığını eşit olarak dağıttım. Dokuz yaşında bir çocuk için gerçekten ağırdı. Aleksandr öncü pozisyonunu alırken, o da kollarını boynuma, bacaklarını da gövdem etrafına doladı.

"Yakın dur."

Lucian'ı vücuduma daha sıkı sarıldım, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıydım. Etrafımızda insanlar koşuşturuyordu. Bazıları her şey bitene kadar saklanacak güvenli bir yer ararken, bazıları saldırganlarla savaşımaya çalışıyordu. Bu kaos tarif edilemezdi.

Alessandro, Lucian ve benim yavaşça ona doğru ilerlediğimizi görünce yüzünde bir rahatlama belirdi.

Her şey yoluna girecek, Lucian. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Yere çöktük, kırık mobilyaların ve cesetlerin etrafında cesetlerin etrafında olabildiğince hızlı manevralar yaparak alçakta kaldık.

Aniden düşmeye başladık. Her şey çok hızlı oldu. Çok hızlı. Lucian ve ben yere düşerken beynim olanları anlamaya yetişemedi. Son anda vücudumu çevirmeyi başardım ve düşüşün şiddetini ben aldım, Lucian üstüme düştü.

Bir şey bileğimi sıktı ve aşağı baktığımda, öldüğünü sandığım bir adamın bileğimi şiddetle tuttuğunu gördüm.

Siktir!

Adam vücudumda tırmanmaya başladı ve ben ne yapacağımı düşünmeden, Lucian'ı yakaladım ve adam tamamen üzerime tırmanmadan önce onu başımın üzerinden fırlattım.

Elleri anında boğazımı sıktı ve inanılmaz bir baskı uyguladı.

Mücadele ettim, karnına tüm gücümle yumruk attım ama adam neredeyse hiç kıpırdamadı. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı, göğsüne tekrar tekrar yumruk atarken karanlık yavaşça çöktü. Ama işe yaramadı. Adam çok iri ve çok güçlüydü. Beni hazırlıksız yakalamıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Nefes almaya çalışırken başım dönüyordu, parmaklarım onun ellerini boşuna tırmalıyordu.

İşte bu. Böyle öleceğim.

Gözlerim kapanmaya başladı, hayatım kelimenin tam anlamıyla içimden akıp gidiyordu ve tek yapabileceğim orada yatıp bunu kabullenmekti. Pes ettiğimi, artık savaşacak gücümün kalmadığını anladığında, karanlık gözlerinde zafer parladı.

O kadar bitkin düşmüştüm ki, Lucian bıçağını havaya kaldırarak bize doğru koşarken attığı savaş çığlığını beynim zar zor algıladı. Saldırganım, gözlerimden hayatın akıp gitmesini izlemekle o kadar meşguldü ki, bunu fark etmedi. Fark ettiğinde ise artık çok geçti.

Lucian, homurdanarak bıçağı adamın boğazına sapladı, kan yaradan fişkırarak adamın küçük takım elbisesinin her yerine sıçradı. Lucian, bıçağı daha derine saplarken bir hayvan gibi dişlerini göstererek kükredi.

Adamın geniş gözleri Lucian'a kaydı, şaşkın bir şekilde boğazımı bırakıp kendi boğazını tuttu. Ciğerlerime bir nefes doldu ve derin bir nefes aldım, tekrar nefes alabilmenin tadını çıkardım.

Lucian tüm gücünü kullanarak saldırgana çarptı ve onu benden uzaklaştırdı. Adam yere yuvarlandı, kendi kanında boğulup boğulurken, sonunda tamamen hareketsiz kaldı.

Gözlerinin sonsuza dek kapandığını izlerken rahat bir nefes aldım. Lucian küçük ellerini benimkilere koydu ve ayağa kalkmama yardım etmeye çalıştı.

"İyi misin, yeni abla?" diye sordu, elleri ve sesi titriyordu.

Tereddüt etmeden kollarımı ona doladım ve onu sıkıca kucakladım. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" Yüzünü öpücüklerle doldurdum, sevgimden kurtulmaya çalışırken çıkardığı kahkahanın sesini çok sevdim.

Gözlerim, bir adamın boynunu kırıp cesedini cansız bir şekilde yere düşürdüğü anda Aleksandr'ı buldu. Hareketsiz durup birkaç derin nefes aldı, gözleri öfkeyle yanarken Lucian ve bana doğru ilerledi. Ayaklarının dibinde beş ceset yatıyordu, her biri diğerleri kadar ölü ve parçalanmıştı.

Demek bu yüzden beni kurtarmaya gelmemişti. O pislikler ona beş adam göndermişlerdi, ama yine de kaybetmişlerdi.

Takımı yırtılmıştı, alnındaki bir kesikten yüzüne kan damlıyordu ama bunun dışında nispeten iyi görünüyordu.

"İyi misin?" diye endişeyle sordu.

Gülümsedim ve Lucian'ın yanağına bir kez daha kocaman bir öpücük kondurdum. "İyiyim, bu süperstar sayesinde."

Alessandro, Isabella ve Vincenzo ilk fırsatta bize doğru koştular, Lucian'ı kucaklayıp sıkıca sarıldılar.

"Il mio ragazzo. Stai bene? Sei ferito? Dov'è la tua guardia? Dov'è Tomasso?" Oğlum. İyi misin? Yaralandın mı? Muhafızın nerede? Tomasso nerede? Alessandro hızlıca konuştu, oğlunu kucaklarken sözcükler ağzından dökülüyordu.

"Morto. La mia nuova sorella maggiore mi ha salvato. Öldü. Yeni ablam beni kurtardı."

Hepsi bana dönüp baktılar, yüzlerinde minnettarlık dolu bir ifade vardı.

"Aslında, beni o kurtardı." Boğazından bıçak çıkmış olan ölü adamı işaret ettim.

"Oh, mio ragazzo! Mio prezioso bambino!" Oh, oğlum! Benim değerli oğlum! Isabella çığlık attı, Lucian'ı Alessandro'nun kollarından çekip kendi kollarının arasına sıkıca sarıldı.

"Madre, sto." Anne, dur. Lucian, annesinin kollarından kurtulmaya çalışarak sızlandı. Yüzü, gösterilen sevgiden utanarak kıpkırmızı oldu.

Alessandro oğluna baktı, gurur dalgaları onu sardı. Gülümsedi ve saçlarını okşadı. *"Ben fatto, figlio mio." Aferin, oğlum.* Etrafına bakındı, çevremizi taradı ve kaşlarını çatı. "Theodora nerede?"

On sekizinci bölüm

Illayana De Luca

"Ne oldu lan?!" Babam, karşısındaki adamların gözlerine bakarak bağırdı.

Hepimiz onun ofisine sıkışmıştık. Alessandro, *danışmanı* Gabriel Dattoli - kahverengi saçlı, koyu renk gözlü, uzun boylu, yapılı bir beyefendi - ve *capo'larından* biri olan Stefano Fragola - orta yaşlı, zayıf yapılı, kel bir adam - odanın uzak köşesindeki kanepede oturuyorlardı. Vincenzo babasının yanında duruyordu.

Karşı tarafta ise babamın yeni *Sovyetnik'i* Vladimir Turgenev ve askerlerimizi işe almak ve eğitmekten sorumlu olan *Brigadier'i* Andrei Petrov duruyordu.

Vladimir, koyu kahverengi gözleri, kısa siyah saçları ve heykel gibi yüzüyle çekici bir adamdı. Maxim'in yerine geçtiğinden beri onunla sadece bir kez karşılaşmıştım.

Anladığım kadarıyla, babamı çok saygı duyuyordu ve Bratva'nın saflarında yükselmesinden çok memnundu.

Andrei'yi çocukluğumdan beri tanıyordum. Altmışlı yaşlarının başındaydı, ama hala inanılmaz bir formdaydı. 1,88 metre boyunda, atletik bir vücuda ve güçlü, keskin hatlara sahipti.

Babam büyük maun masasında oturmuş, odayı dolaşan bakışlarla sabırsızca parmaklarını masaya vuruyordu. Kardeşlerim onun arkasında nöbetçi gibi duruyorlardı. Ayakları yere sağlam basmış, elleri arkada kavuşturulmuş, yüzleri sert ve stoikti.

Babamın masasının kenarına oturdum, bacaklarımı ayak bileklerimden çaprazladım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, zihnim karmakarışık. Hepimiz buraya toplanmadan önce, Tatiana'yı aramak için sonsuza kadar süren bir zaman geçirdim. Onu bulamadığımda korku beni sardı. Ta ki Nikolai, ilk patlamalardan sonra onu güvenli bir yere götürdüğünü söyleyene kadar. Onun yaralanmadığına çok minnettardım, ama yaralanmış olabileceği düşüncesi duygularımı altüst etmeye yetmişti.

Bunu aklımın bir köşesine koyup, önümdeki meseleye odaklanmaya çalıştım. Hepimiz sessizce birbirimize bakarken, ortam gerginlikle doluydu. Babam kimseye doğrudan hitap etmemiş olsa da, yine de birinin sorusuna cevap vermesini bekliyordu. Bu yüzden, sadece o ürkütücü sessizlik ve keskin bakışlarla karşılaşınca, bu onu daha da öfkeliyordu.

"Dedim ki... ne oldu *lan*!?" diye bağırdı ve yumruklarını masaya vurdu. Mavi gözleri öfkeyle parlayarak Vladimir ve Andrei'ye tehditkar bir şekilde baktı, ama cevap veren Nikolai oldu.

"Saat 9:18'de, iki siyah SUV kapılarımızı kırarak içeri girdi ve her ikisi de evden birkaç metre uzaklıkta aynı anda patladı. Ardından yirmi kişilik iki ekip arazimize sızarak kapılarda görevli muhafızlar Ivan ve Donat'ı öldürdü. Bir ekip içeri girerken, diğeri dışarıda kalarak adamlarımızla çatıştı."

Nikolai dizüstü bilgisayarını alıp güvenlik kamerası görüntülerini oynatırken, babam öfkeyle dişlerini sıkarak homurdandı. Görüntüler, Nikolai'nin anlattıklarını tam olarak doğruluyordu: iki araba kapıya çarpmış ve saniyeler sonra patlamıştı.

"Verandanın etrafına ikincil patlayıcılar yerleştirilmişti, sanırım üç ya da dört tane. Bu da içeriden birinin işi olduğunu gösteriyor. Koyla'ya görüntüleri inceleyip patlayıcıları kimin yerleştirdiğini bulmasını söyledim."

"Ne peşindeydiler?" diye sordu babam, deri koltuğuna yaslanarak.

"*Ya ne znayu, Otets.*" *Bilmiyorum, Peder.* "Saldırının nedeni hala belirsiz. Düğünü engellemeye çalıştıklarını düşünüyorum. İttifak kurmamızı engellemek için. Ama emin olamıyorum."

Mantıklıydı, ama neden düğünü durdurmak için çok geç kalacak kadar bize saldırmak için bu kadar zahmete girsinler ki? Tabii bu onların nihai hedefi değilse. Elbette, bu da bir etken olabilir, ama içimden bir ses, önemli bir şeyi kaçırdığımı söylüyordu. Cevap dilimin ucundaydı sanki. Gözümün önünde duruyordu, ama ben onu göremiyordum. Bu beni delirtiyordu.

"Ölülerini toplayın ve buraya getirin. Karşı karşıya olduğumuz düşmanı görmek istiyorum." Babam emrini verirken elini kapıya doğru salladı. Vladimir küçük bir selam verdikten sonra odadan çıktı.

"Zaman kaybediyoruz!" diye bağırdı Alessandro.

Theodora kaçırıldığından beri onu ilk kez konuşurken duyuyordum. Arturo bunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden çok korkuyordum. Başına aldığı ciddi darbe nedeniyle ilk saldırıdan sonra hala bilinçsizdi. Buradaki işim biter bitmez onun yanına gidip ona bakmayı planlıyordum.

Düğün gecesini geçirmek için ne güzel bir yol, değil mi?

"Kızım dışarıda bir yerlerde, bu pis adamlarla birlikte, biz burada oturup konuşurken ona kim bilir ne yapıyorlar!" Öfkesi o kadar yoğundu ki, beni bile biraz tedirgin etti.

Babam onu dikkatle izledi, yüzü biraz yumuşadı. Sandalyesinden kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Eğilerek, onu teselli etmek için elini omzuna koydu. "*Moy drug, dostum,*" sana söz veriyorum, onu bulacağız. Onu kaçıran adamları bulup, onu geri getireceğiz ve onlara bunu ödeteceğiz."

İlginç.

Babamın daha önce kimseyi böyle teselli ettiğini görmemiştim. Sadece kardeşlerim ve ben, ve sadece durum kesinlikle gerektirdiğinde. Alessandro ile belli ki derin bir geçmişi vardı, benim düşündüğümünden daha fazlası.

Hafif bir tıkırtı sesi duyunca şaşkınlıkla odanın içinde etrafa bakındım.

Bu ne?

Aleksandr beni dikkatle izliyordu, ben odada yavaşça dolaşıp sesi ararken kaşlarını çatmıştı.

Tık.

Tık.

Tık.

Yine duyuldu!

Aleksandr ve Lukyan'ı kenara itip ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Babamın masasının arkasındaki gizli kapıyı tıkırdattım.

Bunu çok az kişi biliyordu. Sadece babamın en güvendiği askerler ve tabii ki kardeşlerim ve ben.

Üç kez daha tıklandığında, orada birinin olduğunu hiç şüphe duymadan anladım. Ama kim? Bu odadaki insanlar dışında başka kim biliyordu?

Mandalı tutup tuzağı açtım ve karşı tarafta gördüğüm kişiye tamamen şaşırdım.

Andrei'nin kızı Nadia Petrov.

Büyürken çok yakındık. Annelerimiz en iyi arkadaşlardı, bu yüzden bir bakıma biz de öyleydik. Ta ki on yıl önceki o korkunç güne kadar. Sadece benim annem değil, Nadia'nın annesi de öldürüldü.

Böyle bir olayın bizi birbirimize daha da yakınlaştıracaklarını düşünürdünüz. Böyle zor bir dönemde birbirimize destek olup teselli olacağımızı düşünürdünüz, ama hayır. Tam tersi oldu.

Nadia, annesinin ölümünden beni ve ailemi sorumlu tuttu. Bir bakıma haklıydı da. Voznesensky'ler bizim ölmemizi istiyordu ve ne yazık ki Nadia'nın annesi bu olayda dolaylı olarak zarar gördü. Onların ölümünden sonra, aramız bozuldu ve sadece gerekli olduğunda konuşurduk. Şu anki gibi. Düğünüme geldiğine bile şaşırdım. Babası onu buraya zorla getirmiş olmalı.

"Nadia." Onu gördüğümde içimi kaplayan tüm o bastırılmış duyguları gizlemeye çalıştım ve elimi uzattım, ona elimi uzattım.

Sadece birkaç saniye tereddüt ettikten sonra elimi kabul etti ve ayağa kalktı.

"Nadia?" Andrei'nin derin sesi arkamdan geldi. "Orada ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun orada? Törenden sonra ayrıldığını sanıyordum." Yanına gitti, gözleri onu tarayarak yaralanmış yer var mı diye baktı.

Nadia'nın çikolata kahverengi gözleri babasınıninkilerle buluştu ve güven verici bir şekilde gülümsedi. "Patlama olduğunda çıkmak üzereydim." Kızıl saçlarını omzunun üzerinden atarak tuzak kapısına doğru eğildi. "Bu küçüğü, o pisliklerin birkaçı tarafından dışarı sürüklenirken buldum

. Kim olduğunu, ailesinin kim olduğunu bilmiyordum, bu yüzden her şey yatışana kadar onu burada sakladım."

Theodora'nın güzel yüzü kapaktan dışarı çıktı, zümrüt yeşili gözleri yaşlarla parlıyordu ve yüzü ağlamaktan kızarmıştı.

Alessandro onu görür görmez kanepeden atladı ve ona doğru koştu, onu sıkıca kucakladı. *"La mia bambina! Stai bene? Sei ferito? Ero così preoccupato per te, principessa." Benim küçük kızım! İyi misin? Yaralandın mı? Senin için çok endişelendim prensesim.*

"Padre!" Baba! diye bağırdı Theodora. Yüzünü babasının boynuna gömdü ve bir örümcek maymunu gibi bacaklarını babasının vücuduna doladı.

Alessandro, onu teselli etmek için elini sırtında yukarı aşağı gezdirdi, saçlarını öptü ve İtalyanca yatıştırıcı sözler fısıldadı.

Vincenzo gelip, babasının itirazına rağmen onu Alessandro'nun kollarından aldı. Onu sıkıca sarıp, alnına öpücük kondurdu ve gözlerini kapattı. *"Per Dio, non farlo di nuovo Teodora. Ero così spaventato per te." Tanrı aşkına, bunu bir daha yapma Teodora. Senin için çok korktum.*

De Lucaslar hakkında fark ettiğim bir şey, stresli bir olay olduğunda hepsinin ana dillerine döndükleri idi. İtalyanca'yı akıcı bir şekilde konuşmam iyi olmuştu, aksi takdirde ne dediklerini asla anlayamazdım.

Alessandro eğildi, yüzünde sevgi ve şefkat dolu bir ifadeyle kızın yanağına öpücük kondurdu. "Onu annene götür. Hemen. Onu ve Lucian'ı gözünün önünden ayırma, duydun mu? İkisi de bu saldırının hedefiydiler. Başka bir şeyin olmasını göze alamam," dedi Alessandro Vincenzo'ya, gözleri sertleşmişti.

"Sì, Padre." Evet, Baba.

Vincenzo hemen arkasını dönüp odadan aceleyle çıktı. Alessandro Nadia'ya döndü ve elini uzattı. "Kızımı kurtardığın, onu güvende tuttuğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, De Luca ailesi senin yanında olacaktır." Saygıyla eğildi, elini dudaklarına götürdü ve elinin içini öptü.

Nadia kızardı, zeytin rengi teni pancar kırmızısına döndü. Onu suçlayamazdım. Yaşına rağmen Alessandro çok formdaydı ve tanıdığım en yakışıklı erkeklerden biriydi. Ailelerinde iyi genler olduğu belliydi.

"Gerçekten önemli değil. Benim yerimde olan herkes aynı şeyi yapardı."

Alessandro'nun dudakları seğirdi. "Bundan şüpheliyim."

Babamın ofisinin kapısı açıldı ve birkaç adam, düşmanlarımızın cesetlerini taşıyarak içeri girdi. Toplamda yirmi yedi kişi. Tamamen hazırlıksız yakalandığımızı düşünürsek fena sayılmazdı. Babam odanın ortasındaki boş alanı işaret etti ve cesetler onun gösterdiği yere dikkatsizce bırakıldı.

Hepsi aynı kıyafetleri giiyorlardı. Siyah uzun kollu gömlekler, siyah pantolonlar, siyah botlar, siyah eldivenler ve başlarında siyah balaklavalılar.

"Soyun onları," diye emretti babam.

Adamlar onları boxer şortları dışında her şeylerini çıkardılar.

Giysileri çıkarıldıktan sonra, hangi millettten olduklarını anlamak kolaydı. Bunun yanı sıra, derilerindeki dövmele de çok açıklayıcıydı. Meksika ve İtalya kökenli karışık bir gruptu, yani saldırının arkasında Nero olmalıydı.

Babam öfkeyle homurdandı, belli ki benimle aynı sonuca varmıştı. Sinirinden cesetlerden birine tekme attı. "LVPD'deki bağlantılarımızla iletişime geç ve parmak izlerini veri tabanında araştırmalarını sağla. Bu pisliklerin isimlerini, adreslerini, bulabileceğin her şeyi istiyorum. Sonra cesetlerini dikkat çekmeden ortadan kaldır."

Babamın adamları tek vücut gibi hareket ederek cansız bedenleri kaldırıp kapıya doğru yöneldiler. Ama hâlâ bir şeyler yolunda değildi. Bir şey beni, zihnimi kemiriyordu. Ve bunu çabucak çözemezsem, delirecektim.

Daha da deliye.

Saldırganların kanlı giysilerinin yığıldığı yere gittim ve onları incelemeye başladım.

"Bu mu?" diye kimseye özel olarak sormadım.

"Ne?" Aleksandr yanıma gelerek giysi yığınının inceledi. "Üzerlerinde sadece bunlar mı vardı? Silahları nerede?"

"Silahlar mı?" Stefano alaycı bir şekilde sordu. "Ne silahı? Ben sadece bıçaklar ve birkaç sıradan tabanca gördüm."

Odadaki herkes onaylayarak başını salladı, bu da beni daha da karıştırdı. Zihnim çalışmaya devam ederken kaşlarımı çattım. Babam kafamın karıştığını hissetti ve Aleksandr'ın yanına geldi.

"Ne oldu, *moya doch?*" Kızım?

Düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım. *Neydi* bu? Bir şey. Bir şey yolunda değildi. Bir şeyi... kaçıırıyordum.

"Eğer sadece bir düşmanını değil, iki düşmanını da saldırmayı planlıyorsan, adamlarını sadece bir avuç bıçak ve birkaç boktan tabancayla savaşa gönderir miydin?"

Babam gözlerini kısarak "Tabii ki hayır" dedi.

"Hayır. Göndermezdin. Onları en iyilerin en iyileriyle gönderir, zaferlerini garantilerdin."

Babam, bu çok açık bir ifadeymiş gibi başını salladı. "Öyleyse... Nero neden yapmadı?"

Oda sessizliğe büründü, sorum havada asılı kaldı. Nero, adamlarını silah bakımından ciddi şekilde yetersizken neden saldırıya gönderdi? Hiç mantıklı değildi.

"Belki Nero sadece bir aptaldır?" Lukyan omuzlarını silkiyordu. "Nero aptal olabilir ama o bile adamlarını uygun silahlar olmadan savaşa göndermezdi "Ve yine de, tam da bunu yaptı. Tabii..." "Tabii ne?" diye sordu Nikolai.

Ve sonra her şey yerine oturdu. "Tabii... başka seçeneği yoksa."

Babam ve Aleksandr, sözlerimi düşünerek kaşlarını çattılar. O anda, yan yana durup neredeyse aynı ifadeyle, baba ve oğulun tam anlamıyla örneğiydiler.

Babamın kaşları saç çizgisine kadar kalktı, yüzündeki şaşkınlık ifadesi hızla öfkeye dönüştü. "Sevkiyatı kontrol edin," diye bağırdı.

Aleksandr hiç vakit kaybetmeden odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndü ve yüzündeki ifadeden, söyleyeceği şeyin hoşumuza gitmeyeceği belliydi.

"Gitmiş. De Lucas için paketleyip hazırladığımız her şey gitmiş." Başını salladı, dudakları hırçın bir şekilde geri çekildi. "O pislikler silah depomuzu bile boşaltmışlar."

Babam ona baktı, öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu. Öfke damarlarını doldurdu, yumruklarını sıktı ve dişlerini gıcırdatmaya başladı. Boynunu sola, sonra sağa çevirdi ve omuzlarını geriye doğru çevirdi.

Olamaz.

Ciğerlerinin tüm gücüyle bağırdı, yumruklarını masaya bir, iki, üç kez vurdu. Ahşap, acımasız baskı altında çatladı, bu da onu daha da öfkeliendirdi. Ellerini masanın altına koydu ve onu havaya kaldırdı, öfkeyle odanın diğer ucuna fırlattı.

. İnsanlar, pahalı masasının parçalarıyla vurulmamak için aceleyle kaçıştılar.

"*Podozhdi poka ya ikh ne dostanu!*" Onları yakalayana kadar bekle! diye Rusça bağırdı.

"Bekle, her şeyi mi aldılar?" diye Aleksandr'a sordum.

Kristal mavisı gözleri babamızı kısa bir süre izledi, yüzünde endişe belirgin bir şekilde görünüyordu, sonra bana baktı ve başını salladı.

"AK-47'ler ve P-90'lar bile mi?"

Babam, Vegas'taki yerel bir MC çetesiyle yeni bir anlaşma yapmıştı. Onlarla daha önce hiç çalışmamıştık ama rakip bir çeteye süren bölge savaşı için ciddi silahlar gerekiyordu ve bize iki katı para teklif ettiler. İki kasa AK-47 ve P-90 birkaç gün içinde teslim edilecekti.

Lukyan öne çıktı, gözleri heyecandan parlıyordu. "İllayana, sen bir dahisin."

"Ne?" Andrei, Lukyan ve bana bakarak sordu.

"Babam bazen oldukça... paranoyak olabilir." Gözlerim ona kaydı ve o da omuz silkti. "Daha önce hiç çalışmadığımız insanlarla anlaşma yaptığında, sevkiyata bir takip cihazı yerleştirir. Bizi aldatıp ödeme yapmadan silahlarla kaçmaya karar vermeleri ihtimaline karşı, onları takip etmenin bir yolumuz var."

"Etkinleştir onu. Nerede olduklarını bul," diye bağırdı babam.

Nikolai her zamanki teknik işlerini yapmaya başladı. Birkaç dakika sonra, dizüstü bilgisayarını bize doğru çevirdi, yüzünde kötücül bir gülümseme vardı. "Buldum. San Bernardino adlı bir kasabada, birkaç saat uzaklıkta."

Babam gülümsedi. Gerçekten kötü ve kindar bir gülümsemeydi.

"Chicago'ya geri dönüyor olmalılar. Silahlarımızı geri almak için mükemmel bir fırsat."

Babam başını salladı. "Gece karanlığında yola çıkacağız. Silahlarımız onlarda, bu yüzden zaten dezavantajlı durumdayız. Şansımızı eşitlemek için karanlığın korumasını kullanmamız gerekecek."

"Onlarla nasıl başa çıkacağız? Silah olarak ciddi bir dezavantajımız var," diye sordum.

"Sanırım vaftiz babana bir telefon etmenin zamanı geldi," diye sırtıttı.

"Andrei, en iyi yirmi askerimizi buraya getir, karanlık basana kadar hazır olsunlar."

Andrei selam verip odadan çıktı, Nadia da peşinden gitti.

Babam Alessandro'ya döndü. "Bize katılacak mısınız?"

Alessandro alaycı bir şekilde güldü. "Bunu sormaya gerek var mı?" Cep telefonunu çıkarıp kulağına götürdü, gözleri heyecanla parlıyordu. "Vincenzo, adamları topla. Avlanmaya gidiyoruz."

"İyi. Çünkü ben bir şeyleri öldürmeye hazırım."

Hepimiz yeni bir sesin gelmesiyle döndük. Arturo kapıda duruyordu, kanlı ve bandajlı, çok renkli gözleri öfkeyle parıldayarak odaya bakıyordu.

Onu görünce kalbim hemen daha hızlı atmaya başladı. Dayak yemiş ve kanlar içinde olsa da, o hala gördüğüm en güzel adamdı.

"Arturo," diye fısıldadım ve ona doğru yürüdüm.

Gözleri vücudumu taradı, beni zarar görmemiş görmek yüzünde rahatlama ifadesiyle parladı. "*Ciao, moglie.*" *Merhaba, karım.*

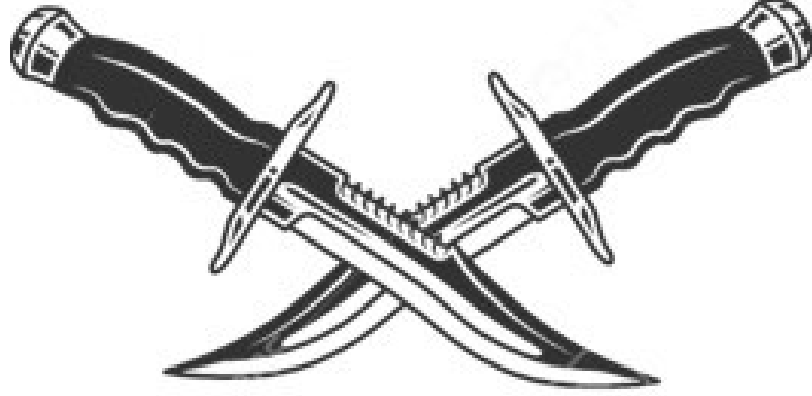
Ben cevap verme fırsatı bile bulamadan, dudakları benim dudaklarıma değdi. Beni günlerdir görmemiş gibi öptü, daha önce hiç görmediğim, hiç yaşamadığım bir coşku ve tutkuyla. Beni kendine doğru çektiğinde vücudumun ısındığını hissettim, kanım arzuyla kaynıyordu. Dili ağzıma daldı, tadı tüm düşüncelerimi, tüm duyularımı ele geçirdi.

Zevkten inledim, ellerim destek almak için onun kalın, kaslı omuzlarına tutundu. Öpücüğü derinleştirdim, dillerimiz saf bir tutkuyla dans ediyordu. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en sarhoş edici duyguydu. Ve sonra, bitti.

Arturo geri çekildi ve beni her zaman tahrik eden o sinsi sırıtışını attı. Gözleri odanın ortasında duran Alessandro ve babama kayd.

"Ne zaman gidiyoruz?"

On Dokuzuncu Bölüm

Arturo De Luca

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Illayana, beni onaylamayan bir bakışla izlerken dudaklarını büzdü.

Neredeyse bir saattir tartışıyorduk ve hala bir ilerleme kaydedememiştik. Bu gece silahlarımızı almaya giden av partisine katılmak istiyordum. O ise burada kalıp dinlenmemi, patlamadan sonra aldığım yaraların iyileşmesini beklememi istiyordu.

Onun bakış açısını anlayabiliyordum, benim için endişelendiğini görebiliyordum. Ama bu, onun alışması gereken bir şeydi. Yakında Cosa Nostra'nın başı olacaktım, bu da hayatımın sürekli tehlike altında olacağı anlamına geliyordu. Bu duyguyla şimdi alışması, sonra alışmasından daha iyiydi.

"Anlıyorum," dedim ve gövdemdeki bandajı yavaşça çözdüm.

Yatağının kenarına rahatça oturdum, İllayana ise bacaklarını çaprazlayarak tam önümde yere oturdu. Uzun, koyu renkli saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bol bir üst ile siyah tayt giyiyordu. Tıpkı düğün töreninde olduğu kadar güzel görünüyordu.

Siktir, bu benim düğün gecem.

"Bence yapmamalısın. Vücudun büyük bir travma geçirdi.

En son ihtiyacın olan şey daha fazla kavga etmek."

İnledim ve gözlerimi devirmekten kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Bir kadına gözlerini devirmenin başıma bela açacağını ben de biliyordum. "Biliyorum. Bunların hepsini söyledin."

Kullanılmış bandajı bir kenara attım ve yaralarım daha fazla antiseptik krem sürmeye başladım. Aslında, o kadar da kötü yaralanmamıştım. Sadece birkaç sıyrık ve oldukça şiddetli morluklar vardı. Her hareket ettiğimde vücudum ağrıyordu (bunu İllayana'ya söylemedim tabii) ve hafif bir baş ağrım vardı, ama hepsi bu kadardı. Göründüğünden çok daha kötüydü. Bu yüzden beni burada tutmaya bu kadar kararlıydı sanırım.

"O zaman belki de dinlemelisin," diye tersledi.

Gizlice itiraf etmekten daha çok hoşlandığım bu küstah tavrına kaşlarımı kaldırarak baktım. "Görünüşe göre bu sabah biri huysuzluk moduna geçmiş," diye mırıldandım, gövdem etrafına yeni bir tur bandaj sarıyordum.

O, uzun bacaklarını önüne uzatarak alaycı bir şekilde güldü. "Bunun huysuzluğum olduğunu düşünüyorsan, seni büyük bir sürpriz bekliyor."

Tamam, bu hiç iyiye işaret değildi.

Aklıma gelen en güvenli şey konuyu değiştirmektir. Bu sorunu yakın zamanda çözemeyeceğimiz açıktı. Tabii sonunda beni dinlemeye karar vermezse.

Buna şüphe vardı.

Ayrılmamıza birkaç saat vardı. Nikolai ve Lorenzo, konumlarını değiştirirlerse planımızı yeniden düzenlememiz gerekebileceği için GPS verilerini izliyorlardı.

Yataktan kalkıp İllayana'nın önüne yere çöktüm ve yatağa yaslandım. Beni dikkatle izliyordu, buz mavisi gözleri vücudumda acı veya rahatsızlık belirtisi var mı diye tarıyordu.

İyi deneme, kotenok. İşini o kadar kolaylaştırmayacağım.

"Dominik'ten bahset bana. Orada ilginç bir hikaye olduğunu biliyorum."

Gülerek, yüzü eğlenceyle aydınlandı. "Bu yetersiz bir ifade. Ayrıca inanılmaz uzun bir hikaye."

Omuz silktim. "Ne olmuş yani? Zamanımız var."

Dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı. Şu anda bu konuyu açmak istemediğini anlayabiliyordum, ama kendimi tutamadım. Merakımdan ölüyordum. Derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Peki. Ama bana lanet köpeğini öldürmüşüm gibi bakmayı kes."

Ona geniş bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim. O başını salladı ve gözlerinde eğlenceyle gülümsedi.

"Gerçekten uzun bir hikaye, o yüzden sana kısa versiyonunu anlatacağım." Devam etmeden önce bir kez daha derin bir nefes aldı. "Eminim sen de anlamışsındır, babamın ikizi var. Tek yumurta ikizi. Genellikle, *bir* sonraki *Pakhan'ın* rolü ilk doğan oğula verilir. Dominik babamdan iki dakika önce doğmuş olmasına rağmen, dedem onların bu pozisyon için rekabet etmelerini istedi. Bu yüzden, büyürken onları birbirlerine düşman etti, her konuda rekabet etmelerini sağladı. Dedem sadece en iyisinin onun izinden gitmesini istiyordu. Yıllar geçtikçe, hangisinin daha üstün olduğu belli oldu."

"Baban mı?"

Gözlerinde gururla parıldayarak başını salladı. "Her şeyde daha iyiydi. Planlama, strateji geliştirme, savaşma, ne derseniz. Babam ne kadar iyi olursa, Dominik onu o kadar çok nefret ediyordu. Yıllarca ona kin besledi. *Pakhan* rolünün, sadece birkaç dakika da olsa ilk doğan olarak kendisine ait olduğunu düşünüyordu. Haklı olarak kendisine ait olduğunu düşündüğü şey için rekabet etmek zorunda kalmasından nefret ediyordu. Bir gün, dedem Amerika'ya yayılmak istediğine karar verdi, ama Rusya'nın güvenli sınırlarını terk etmek de istemiyordu. Bu yüzden, babamı Amerika'ya gönderip burada bir bölge kurmasını ve Volkov hanedanlığını başlatmasını istedi. Amcam buna pek iyi tepki vermedi."

"Oh, eminim öyle olmuştur." Hikayeye dalmış bir şekilde araya girdim.

"Kendisine ait olan şeyden mahrum bırakıldığını hissetti. Hepimiz ayrılmaya hazırlandığımız birkaç gece önce, Dominik babamı öldürmeye çalıştı. Kimin daha iyi olduğunu kesin olarak göstermenin en iyi yolunun ölümüne bir kavga olduğunu düşündü. Gece geç saatlerde babamın odasına gizlice girdi ve boğazını kesmeye çalıştı, ama babam her zaman hafif uykulu biriydi. Bıçak derisini delmeden hemen önce uyandı ve uyanır uyanmaz ortalık cehenneme döndü. Babam, kendi kardeşi tarafından öldürülmeye çalışıldığı için o kadar öfkelenmişti ki, Dominik'i ölümüne dövdü. Ertesi gün Vegas'a taşındık ve Dominik yıllar sonra Amerika'ya gelene kadar onunla tek kelime bile konuşmadık."

Vay canına. Bu gerçekten ilginç bir hikayeydi.

Birincisi, Dominik'in kendi kardeşini öldürmeye çalıştığına, ikincisi, Dimitri'nin onu öldürmemesine inanmadım. O bana hep göz göze, diş diş türünde bir adam olarak gelmişti. Bu yüzden, kendi kardeşinin onu öldürmeye çalıştığı halde bunu görmezden gelmesi bana oldukça garip geldi.

"Sıra bende," dedi, pozisyonunu düzelterek bacaklarını uzattı. "Gabriella. İkinizin arasında neler olduğunu bilmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey yok."

"Daha önce öyle görünmüyordu," dedi, kaşlarını kaldırdı ve ben iç geçirdim. "Birbirimizi hayatımız boyunca tanıyoruz."

"Uh-huh, ve?"

"Ve hepsi bu. Herkes evleneceğimizi düşünüyordu; hatta bizi bu yönde zorladılar. Ama evlenmedik."

"Onlar mı?"

"Benim ailem, onun ailesi, *ailede bulunan* diğer birkaç üst düzey aile." Omuz silktim. "Arkadaş olduğumuzu söyleyemem, ama birbirimizi tanıyoruz."

"Siz seviştiniz mi?"

Yüzümü buruşturdum. Bu soruyu duymamak istiyordum. "Evet." "Çok mu?"

"Çok ne demek?"

Dudaklarını ısırarak düşündü. Bu hareket, eğilip dudaklarını dişlerinden çekip onların yerini almak istememe neden oldu. "Haftada bir kez mi?"

"Hayır." Bu konuyu kapatmasını umuyordum, ama tabii ki kapatmadı.

"Ayda bir kez mi?"

"Tam sayısını bilmiyorum," dedim, soruyu geçiştirerek.

"Çok basit. Ayda en az bir kez ona giriyor muydun?" diye tersledi.

Gözlerimi kısarak "Evet" dedim.

"Ne kadar süreyle?"

İnleyerek, elimi yüzümde gezdirdim. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Yani bu konuşulacak çok aptalca bir konu."

"İstersen, bu gece ava çıkman hakkında konuşabiliriz?"

"Dürüst olmak gerekirse, istemem. Kuzenin ne olacak? Dominik'in kızı? Orada ne oldu?"

Dürüst olmak gerekirse, onun sürtük kuzenini hiç umursamıyordum, ama konu değişikliği onun dikkatini tartışmamızdan uzaklaştırmış gibiydi.

Mavi gözlerinde öfke parladı. Somurtarak, yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hadi ama. Eminim onun hakkında şikayet etmek için can atıyorsundur."

Kafasını salladı, at kuyruğu havada sallanıyordu. "Hayır. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bu işe yaramayacak."

"Peki, ne yapmaya çalışıyorum?" diye masumca sordum.

O, şakacı bir şekilde göğsüme bir tokat attı, gülümsemesi odayı aydınlattı. "Dikkatimi dağıtmak. Ve dediğim gibi, işe yaramayacak. Üç erkek kardeşle büyüdüm. Bütün numaraları gördüm."

Sırıttım. *Benim* numaralarımı görmemişti.

Parmaklarımla yavaşça kolunu okşadım, dokunuşumla ortaya çıkan tüylerin diken diken olmasından zevk aldım. Derin bir nefes aldı, gözleri ateş ve şehvetle parlıyordu. Elimi yavaşça aşağıya doğru kaydırıp karnını okşadım ve pantolonunun bel kısmının hemen üzerinde durduğumda, Gabriella ile ilgili tüm düşünceleri zihninden silindi.

Onu yakından izledim ve yüzünde gördüğüm tek şey yanıci bir arzuydu. Elimi pantolonunun önünden aşağıya doğru indirdim ve ilk hissettiğim şey dantellerdi.

İnledim, gözlerim neredeyse kafamın arkasına yuvarlandı. "Seni böyle dokunmak için ne kadar zamandır can attığımı biliyor musun?" diye fısıldayarak onu kendime yaklaştırdım.

O inledi, başı geriye düştü, ben onu sıkı bir kucaklamayla sardım.

"Çok uzun zamandır. Seni ilk gördüğüm andan beri," diye boynunun kıvrımına fısıldadım ve omurgasından aşağı titreme geçirdi. "Ve şimdi... şimdi seni alacağım..."

Tık, tık

"Özür dilerim, Bayan Illayana. Efendi Lukyan sizi çağırıyor," kapının diğer tarafından yumuşak, kadınsı bir ses geldi.

Hayal kırıklığıyla homurdandım, alnımı omzuna gömdüm. "Dalga geçiyorsun herhalde," diye homurdandım.

O gülerek parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, bu hareket omurgamda titremeye neden oldu. Kafamı okşatmaya bayılırdım.

"Bakalım ne diyecek, yoksa Lukyan kendisi gelebilir."

Oh, hayır, olamaz.

O ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken poposuna hafifçe vurdum.

"Acele et."

Omzunun üzerinden baştan çıkarıcı bir bakış attı, alt dudağını ısırды ve bana göz kırptı. Bu, şu anda yaşadığım büyük ereksiyona hiç yardımcı olmuyordu. Hızla yatağından bir yastık aldım ve kapı açılırken kendimi örtmek için kullandım.

Diğer tarafta duran minik kadın başını eğmiş, ellerini arkasında birleştirmişti. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Illayana. Efendi Lukyan beni gönderdi. Depoya gelmenizi istiyor."

"Hayır, teşekkürler!" Yerdeki konumumdan bağırdım. "Ona meşgul olduğunu söyle."

Kadının başı hafifçe kalktı, kahverengi gözleri bana, sonra Illayana'ya kaydı. "Hanımefendi?"

"Ne istiyor?" diye sordu, başını yana eğerek.

Olamaz. Bu çocuk beni engellemeye çalışıyordu ve o lanet odada bile değildi.

"Emin değilim, Bayan Illayana. Sorduğunda Cosa Nostra'dan bir adamla dövüşüyordu."

Illayana başını salladı. "Tamam, teşekkürler."

Kapıyı kapattı ve bana dönerek, yüzünde heyecan dolu bir ifadeyle baktı. "Sorunumuza mükemmel bir çözüm buldum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir sorunumuz olduğunu fark etmemiştim?"

"Sen bu gece 'intikam avına' çıkmak istiyorsun. Ben ise evde kalıp iyileşmeni istiyorum. İkimiz de geri adım atmayacağız, bu yüzden sorun var."

"İyileşmeye ihtiyacım yok, sana iyi olduğumu söyledim."

O, meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak, "O zaman kanıtlar."

Benimle dövüş."

Bu söze hiç hazırlıklı olmadığım için şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Seninle dövüşmek mi?" diye inanamadan sordum.

Bana sert bir bakış attı, normalde yumuşak ve narin olan yüz hatları sert ve stoik bir hal aldı. "Evet. Benimle."

Aniden çok rahatsız oldum. "Hayır, yapamam."

"Neden?"

Kahretsin. Öfkesi lav gibi içinden akarken, dudakları bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde kıvrıldı.

"Mantıklı ol. Seni incitmek istemiyorum." Onu sakinleştirmek için sesimi yumuşattım, ama bu ters etki yarattı.

Yumruklarını yanına sıkıca bastırdı, tüm vücudu kaskatı kesildi. Yüzü kızarmaya başladı, kulaklarından adeta buhar çıkıyordu.

Kahretsin, bu iyiye işaret olamaz.

"Anlıyorum," dedi sert bir sesle, dişlerini sıkarak.

Başka bir şey söylemeden, arkasını dönüp odadan çıktı. "İllayana?" diye seslendim ama beni duymazdan geldi.

Yüzümü ellerimle ovuşturarak iç geçirdim ve küfrettikten sonra onun peşinden gittim.

Bu saçmalıklar için çok yaşıyım.

"İllayana!" Tekrar denedim, ama o beni hiç duymamış gibi yürümeye devam etti.

duymamış gibi yürümeye devam etti.

Merdivenlere vardığımda, o çoktan yarıya kadar inmişti. Her adımında etrafındaki hava öfkeyle titriyor gibiydi.

"Senin peşinde değilim!" diye ona bağırdım. Beni görmezden geldi.

Yine.

Tamam, şimdi sinirlenmeye başlıyorum.

"İllayana!" diye bağırdım.

Merdivenlerin altına ulaştı ve bana bir kez bile bakmadan görüş alanımdan çıktı.

Peki. Benim yanımda olmak istemiyorsa, neden umursayayım ki? Geri dönecektir. Hep geri dönerler.

Yine de, merdivenlerin başında durup bu sefil kadının aklını başına almasını bekledikçe, kendimi daha da tedirgin hissetmeye başladım.

"Eğer sana geri döneceğini düşünüyorsan, uzun süre orada bekleyeceksin," diye derin bir ses gölgelerin içinden geldi.

Döndüğümde Dimitri'nin adamlarından birinin ışığa çıkıp tam önümde durduğunu gördüm.

Omuz silktim ve korkulukların üzerinden baktım. "Geri dönüp dönmemesi umurunda değil." Ama bu sözler ağızından çıkar çıkmaz, bunların saçmalık olduğunu biliyordum.

Adam gülerek başını salladı. "Tabii, elbette."

Gölgelerin arasına geri dönmek üzereydi, konuşmamız bitmiş gibi görünüyordu, ama bir soru sormadan edemedim.

"Sadece meraktan soruyorum, eğer onun nerede olduğunu öğrenmek isteseydim, ki istemediğimi söylüyorum... ama isteseydim... nerede olurdu?"

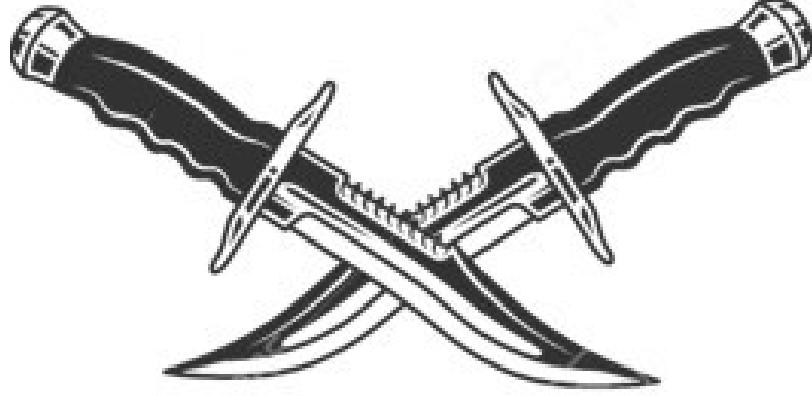
Bakışlarımı ileriye çevirdim, adama bakmayı reddettim. Ama gözümün ucuyla bile yüzündeki sırtışı görebiliyordum. O sırtışı silip atmak istedim.

"Birisi onu kızdırdığında her zaman gittiği yerde."

Konuşmaya devam etmediğinde, ona sert bir bakış attım ve kaşımı kaldırdım. Bratva üyesi olması umurumda değildi. Acele edip konuşmazsa, gerçekten tokat atacaktım.

"Depoya."

Yirminci Bölüm

Arturo De Luca

Bunu yapmayacağım.

Hayır. Hayır. Hayatta olmaz.

Ben Arturo Giovanni De Luca'yım ve hiçbir kadının peşinden koşmam, karımın bile.

Tamam, bu birazcık bile doğruysa, neden şu anda depoya yarı yolda kalmış durumdasın?

Bazen kendi beynime bir tokat atmak istiyorum.

Bu benim için alışılmadık bir durumdu. Genelde bir kadınla tartıştığımda, parmaklarımı şıklatmam yeterdi, hemen koşarak geri gelirdi.

Ama Illayana öyle değildi.

Beni en çok sinirlendiren şey, bundan hoşlanmış olmamdı. Onu kontrol edememem hoşuma gitmişti. Bir sonraki adımının ne olacağını bilememem hoşuma gitmişti. Bu... ferahlatıcıydı.

Depoya girdiğimde, atmosfer elektriklenmişti. Birkaç saat önce bu alanda yıkıcı bir olay yaşandığını kimse tahmin edemezdi.

İnsanlar boks ringinin etrafında toplanmış, daha fazla kan dökülmesini haykırarak heyecanla coşuyorlardı. Saldırı sırasında yaralanan tüm insanlar deponun içindeki başka bir odaya taşınmış, böylece askerlerimizin çok ihtiyaç duydukları stres atma imkânı doğmuştu.

İllayana, Lorenzo ve Luca'nın arasında, bacaklarını çaprazlamış ve yüzünde bir gülümsemeyle oturuyordu. Vücutlarının birbirine yakınlığı beni rahatsız etti ve adamlarıma sert bir bakış attım.

Christian ve Lukyan ringdeydiler ve birbirlerine yumruk atıyorlardı. Çok ciddi bir şey değildi, bunu anlayabiliyordum. Sadece dostça bir dövüş maçıydı.

Kalabalık çılgına döndü, Christian sert bir yumruk atıp Lukyan'ın yüzüne vurduğunda herkes ayağa fırladı ve alkışladı. Lukyan'ın başı yana doğru savruldu, yarılan dudağından çenesine kan akıyordu.

Lukyan başını Christian'a doğru çevirdi ve o pislik gülümsedi.

Kadınsı bir ses adımı çağırdı ve ben döndüm. Gabriella bana doğru büyük adımlarla yürüdü, gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve hala daha önce giydiği beyaz balo elbisesini giyyordu, ama şimdi elbise kir ve kanla kaplıydı. Beni sıkıca kucakladı, başını göğsüme yaslayarak histerik bir şekilde ağladı.

"Aman Tanrım, Arturo. Annem hala baygın, henüz uyanmadı. Bunun olduğuna inanamıyorum."

Ben de onu sertçe kucakladım. "İyi olacak."

"Ya iyileşmezse? Ya ölürse?" diye hıçkırarak, yüzünü göğsüme daha da gömdü.

"Ölmeyecek." Onun kollarından kurtuldum ve bir adım geri çekilerek aramıza biraz mesafe koydum. Yüzü bir saniye düştü, sonra küçük bir gülümsemeyle kapattı.

Deponun etrafına bakındı. "Bu biraz çılgınca, değil mi? Bu kadar barbar olduklarına inanabiliyor musun? İnsanlar bahis yapıp onları tezahürat ederken birbirleriyle dövüşüyorlar?" dedi, tiksintiyle başını sallayarak.

"Aslında bence bu oldukça harika."

Gölerek başını geriye attı. "Tabii ki öyle düşünürsün." Bana doğru bir adım attı ve beni havaya fırlatan patlamanın etkisiyle gözümün hemen altında oluşan küçük bir çürüğü parmaklarıyla okşadı. "Zavallı bebek, yaralanmışsın."

İllayana kalabalığın üzerinden gözlerimi buldu ve yüzündeki gülümseme kayboldu, gözleri kısıldı.

Siktir.

Gabriella'dan uzaklaşmaya fırsat bulamadan, o ayağa kalktı. Birbirimize saatler sürmüş gibi gelen bir süre baktık, ama aslında on saniye bile geçmemişti. Hemen Gabriella'dan uzaklaştım, ama iş işten geçmişti.

İlk olarak göz teması kurmayı kesen Gabriella, kararlı bir şekilde ringe doğru ilerledi. Lorenzo ve Luca hemen ayağa kalkarak onun hemen arkasına takıldılar. Ring'e ulaştığında, kardeşinin dikkatini çekmek için sert zemine iki kez avucunu vurdu.

Lukyan savunma pozisyonundan doğruldu ve ringin kenarına doğru ilerledi, eğilip kafasını iplerin arasına soktu, böylece İllayana kulağına bir şeyler fısıldayabildi. Birkaç saniye sonra, odanın diğer ucundan gözleri bana kilitlendi ve gülümsedi. Tek bir kez başını salladıktan sonra ayağa kalktı ve Christian'ın yanına doğru ilerledi.

İllayana, binanın uzak tarafındaki, çeşitli silahların bulunduğu duvara hızla doğru yürüdü. Bıçaklar, hançerler, kılıçlar, baltalar, dövüş sopaları, asalar, coplar... Liste uzayıp gidiyordu. Aslında hepsi oldukça etkileyiciydi.

Bir çift dövüş sopası ve uzun, tahta bir asa aldı ve ringe geri döndü.

Christian çoktan atlamış, kardeşi ve Lorenzo'nun yanına kalabalığın arasına katılmıştı. Lukyan ringin ortasında gömleksiz duruyordu, göğsünden kan ve ter damlıyordu. Uzun saçlarını yüzünden uzak tutmak için yüksek bir topuz yapmıştı ve adrenalinini yüksek tutmak için yerinde hafifçe zıplıyordu.

Gabriella'nın tiz sesi hala bana konuşuyordu ama söylediklerinin tek kelimesini bile algılayamıyordum. Gözlerim önümde oynanan sahneye kilitlenmişti.

İllayana mızrağı cirit gibi fırlattı ve Lukyan onu kolaylıkla yakaladı, vücudunun etrafında zahmetsizce döndürdükten sonra dövüş pozisyonuna geçti ve

Illayana'nın karşısına geçti. Her iki elinde de birer savaş sopası vardı ve yüzünde kararlı bir ifadeyle ringin hemen önünde durdu.

Siktir git.

Bu lanet olası şeyi hemen şimdi halletmeye niyetli olarak bir adım öne çıktım, ama o anda güçlü bir el omzumu kavradı. Beni durdurmanın ne hakla uygun olduğunu merak ederek başımı hafifçe çevirdim ve Dimitri'nin yanımda durduğunu gördüm.

Gabriella'ya sert bir bakış attı ve Gabriella korkarak geri çekildi. Başını yana çevirerek ona gitmesini işaret etti ve Gabriella da annesinin bulunduğu revir odasına koştu.

Çocuklarına merakla baktı. "Onu kızdıracak bir şey söyledin, değil mi?" diye sordu.

Onun kötü ruh halinin sorumlusunun ben olduğumu bu kadar çabuk anlamasına biraz sinirlendim.

"Ne dersem diyeyim o kadını kızdırıyorum."

Dimitri güldü. "Doğru. Annesi gibi o da oldukça huysuz. Bir tavsiye?"

Ben homurdandım.

"Sana ve sadece sana bir şey kanıtlamak için oraya çıkıyor. Dikkatini ver."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu bir emir gibi geldi, Dimitri," diye alaycı bir şekilde söyledim, öfkem artıyordu. Onun lanet olası askerlerinden biriymişim gibi konuşulacak havada değildim.

"Çünkü öyle. Sana bir şey kanıtlamak için bu boku tekrar yapmak zorunda kalırsa daha da sinirlenecek, bana güven."

Illayana ringe atladı ve dikkatim ona yöneldi. Vücudunun etrafında dövüş sopalarını birkaç kez döndürdükten sonra Lukyan'a benzer bir pozisyonda çömeldi.

Odadaki duygular heyecan, kafa karışıklığı ve endişenin bir karışımıydı. Bratva adamları Rusça hızlıca konuşuyor, kimin kazanacağına bahisler yapıyor ve para dağıtıyorlardı. Cosa Nostra adamları, *benim adamlarım*, yeni karımı şaşkınlıkla izliyorlardı.

Birbirlerine karşı duran Illayana ve Lukyan, başlarını babalarına çevirdiler. Birkaç gergin saniyenin ardından, Dimitri'nin derin sesi tüm depoda yankılandı.

"Nachat." Başla.

Lukyan, Illayana'nın kafasına nişan alarak, sopasını sert ve hızlı bir şekilde indirdi. Illayana tereddüt etmedi, duraksamadı. Dövüş sopalarını başının üzerine "X" şeklinde kaldırdı ve saldırısını engelledi. İleri doğru itti, Lukyan'ı birkaç adım geriye itti ve saldırıya geçti.

Hızlıca vurdu. Sol, sağ, yüksek, alçak, iki elini sırayla kullanarak, ama Lukyan her vuruşu engelledi, onun adımlarına ayak uydurdu. Lukyan asasını kafasına doğru savurdu ve Illayana altına eğildi. Neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareketle zıpladı, ayağını Lukyan'ın uyluğuna bastırdı ve itti, havada dönerek Lukyan'ın yüzüne tekme attı. Lukyan'ın başı geriye doğru savruldu, kalabalık alkışladı ve Illayana ayakta durarak küstahça sırıttı.

Lanet olsun. Bu çok seksi idi.

Gözlerim kavgaya, ona kilitlenmişti. Hayatımda tanıştığım hiçbir kadına benzemiyordu. İstesem bile gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Illayana ona karşılık verme şansı vermedi. Ona doğru koştu, havaya zıpladı. Dövüş sopalarını bir araya getirdi ve momentumunu ve yerçekimini kullanarak daha sert bir darbe indirdi.

Lukyan savunmak için asasını hızla kaldırdı, ancak Illayana'nın saldırısının gücü asasını ikiye böldü ve onu geriye doğru sendelemeye zorladı.

Lukyan, her ikisi de kırık asasının parçalarıyla dolu ellerine baktı, sonra Illayana'ya döndü. Birkaç saniye birbirlerine baktılar, sonra ikisi de silahlarını bir kenara attılar.

Birbirlerine doğru koştular ve ringin ortasında karşılaştılar. Lukyan kaslı kolunu salladı, Illayana eğildi ve karnına sert bir yumruk attı. Bir kedi kadar hızlı bir şekilde, çenesine bir aparkat attı ve sonra ayak parmaklarının ucunda döndü, göğsüne bir tekme attı ve onu geriye doğru uçurdu.

Üzerine atladı, uzun bacaklarını Lukyan'ın koluna doladı ve onu kol kilidi ile sabitledi. Lukyan çabaladı, hayal kırıklığından çıkardığı homurtular herkesin duyabileceği kadar yüksekti, ama Illayana'nın tutuşu sıkıydı. Kurtulması imkansızdı. Illayana baskıyı artırdı ve Lukyan acı içinde bağırdı.

Herkes ayağa kalkmış, gerçekleşen dövüşü alkışlayıp tezahürat ediyordu.

"Aptal olma Lukyan," diye homurdandı Illayana. "Vazgeç. Seni yakaladım."

Durduğum yerden bile Lukyan'ın yüzündeki sırtışı görebiliyordum. "Asla," diye homurdandı. Tek bir kelimeydi, ama acı dolu bir kelimeydi.

Illayana tısladı ve baskıyı bir kez daha artırdı. Onun kolunu kırmasına sadece saniyeler kaldığını biliyordum.

"Illayana," diye bağırdı Dimitri. *"Ne loday yemu ruku." Kolunu kırma.*

Illayana hayal kırıklığıyla homurdandı ama pes etti ve kardeşini bırakarak bacağını sert ve hızlı bir şekilde indirdi, topuğuyla kardeşinin göğsüne vurdu ve geriye doğru yuvarlanarak çömeldi.

Lukyan göğsünü tuttu, yüzü acıdan buruşurken yavaşça ayağa kalktı. Göğüs kemiğini ovuşturdu, gözleri kız kardeşine öfkeyle kısıldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti. Bir saniye önce kız kardeşinden birkaç metre uzaktaydı, bir saniye sonra ise tam karşısına geçip elini kız kardeşinin boğazına doladı. Onu yerden birkaç metre yukarı kaldırdı, yüzüne fırladı ve sonra yere fırlattı.

Bir çift el kollarımı tutup beni yerinde tutana kadar ringe doğru ilerlediğimin farkında bile değildim.

"Bekle," dedi Dimitri, gözleri hala çocuklarında.

Dişlerimi sıktım ve yumruklarımı sıktım, içimdeki her şeyle savaşıyor oraya koşup o küçük pisliğin kafasını tekmelemem için kendimi zor tuttum. Lukyan Illayana'nın üzerine eğilmiş, eli hala boğazındaydı ve tek istediğim oraya gidip yüzüne tekme atmaktı.

Profesyonel bir akrobat gibi hareket eden Illayana, bacaklarını göğsüne doğru geriye doğru attı ve sonra onları bir örümcek maymunu gibi Lukyan'ın gövdesine doladı. Lukyan'ın bile hazırlıklı olmadığı kadar büyük bir güçle, bacaklarını kullanarak onu üzerinden attı.

Illayana hızla ayağa kalktı ve Lukyan'ın yağdırdığı darbelerden korunmaya başladı. Dudağı yarılmıştı ve sol gözünün altında kötü bir morluk belirmeye başlamıştı, ama en azından Lukyan da en az onun kadar kötü durumdaydı. İkisi birbirlerine sarılmış, her biri üstünlük sağlamak için çabalarken, Illayana ayağını Lukyan'ın bacağının arkasına doladı ve itti. Lukyan sert bir şekilde yere düştü, iri vücudu domino taşları gibi yere çarparak sağlam bir *gürültü çıkardı*. Illayana,

Lukyan'ın yerden yarı yarıya kalkmasına izin verdi sonra sırtına atladı, bacaklarını gövdesine, kollarını boynuna doladı ve onu boğazlayarak kilitledi. Kalabalık çığına döndü. Herkes birbirinin üstüne bağırarak ikisini de tezahürat ediyordu. Tüm atmosfer çılginca, elektrikli ve bağımlılık yapıcıydı.

Illayana, Lukyan'ı ya pes ettirmek ya da bayılttırmak için sıkıca bastırdı. Lukyan birkaç kez dirseğini Illayana'nın yan tarafına vurdu, ama Illayana pes etmedi. Görünüşe göre, ikisi de pes etmeyecekti.

Sadece irade ve kararlılıkla Lukyan, Illayana sırtına yapışmış halde yavaşça ayağa kalktı.

Onun ne yapmayı planladığını anladığımda içimi korku kapladı.

"Scendi dalla sua schiena! Ora!" Onun sırtından in! Hemen! İtalyanca bağırdım.

Illayana beni duymuş olmalıydı, çünkü Lukyan kendini geriye atmadan birkaç saniye önce, o da atladı, birkaç metre yuvarlandı ve bir dizinin üzerine çöktü. Lukyan ayağa kalkarken, ona dönerek yüzünü ona çevirdi.

Tam birbirlerine doğru koşmaya başlayıp her şeye yeniden başlamak üzereyken, Dimitri Rusça konuştu. *"Dostatochno."* Yeter.

Adrenalinle dolmuş olmalarına rağmen, ikisi de anında donakaldılar, yumruklarını havaya kaldırdılar, gözlerini birbirlerine dikip, vücutlarından kan ve ter damlıyordu. Devam etmek istedikleri, henüz bitirmekten uzak oldukları belliydi, ama ikisi de vazgeçip babalarını dinlemeye razı olmuş gibi görünüyordu. En azından ben öyle düşündüm.

Illayana doğruldu, yüzünde ölümcül bir gülümsemeyle kardeşine yaklaştı. Elini uzatarak onunla tokalaşmak istedi. Dimitri birkaç saniye şüpheyle eline baktıktan sonra kendi elini uzattı ve sıkıca sıktı.

Yüzünde hala bir gülümsemeyle, kardeşinin karnına yumruk attı ve bacaklarını tekmeledi. Kardeşi karşılık veremedi, hızla ringden çıktı.

"Kazandım!" diye bağırdı, kalabalığın arasından geçerek Dimitri ve bana doğru ilerledi.

Bana hala kızgın mıydı bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Adamlarım kadar iyi dövüşmüştü ve onu bunca zaman hafife aldığım açıktı.

Artık değil.

Illayana zıpladı ve ben onu havada yakaladım, uzun bacaklarını vücuduma dolarken onu sıkıca tuttum. Gözlerimin içine derinlemesine baktı ve yüzünde hızla ciddi bir ifade belirdi. "Gabriella sana bir daha dokunursa, onu öldürürüm."

Evet, bunu yapabileceğinden de hiç şüphem yoktu.

Yirmi Birinci Bölüm

Illayana De Luca

Arturo'nun dili ağzıma daldığında sırtım duvara çarptı, heyecan tüm vücudumu sarstı ve inlememe neden oldu. Bacaklarım onun beline dolandı, tırnaklarım omuzlarına saplandı, öpücüğü derinleştirmek için çabalarken kontrolü ele geçirmeye çalıştım ama o izin vermedi. Kontrolü ele almama izin vermedi. Sert, kaslı vücudunu benimkine bastırdı, ellerini saçlarıma sıkıca geçirip beni duvara yapıştırdı, beni yerinde tuttu, istediği yerden bir santim bile kıpırdamama izin vermedi.

Çok sevdim. Daha fazlasını istedim. Daha fazlasını arzuladım.

Beklentiyle midem sıkıştı. Saf şehvet omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve tüm vücudum karıncalandı. Amım dolmak için çaresizce kasıldı ve uyluklarımı sıkıca sıktım, ona bastırarak onu inlettim.

"Çok seksiliydin," dedi Arturo, boynuma öpücükler kondurarak. Dişleri nabzıma yapıştı ve ben, ısırığın acısını severek nefesimi tuttum. "Sana elini süren adamı öldürebilirdim. Seni kanatması için boğazını kesebilirdim."

"Sadece dostça bir dövüş maçı."

"Umurumda değil. Onu dövmek için can atıyorum."

Ellerimi göğsünden aşağıya doğru kaydırđım, giderek daha aşağıya, pantolonunun beline kadar indim. "Şu anda benim salak kardeşimden bahsetmesek olur mu?" diye fısıldadım, kalın dudaklarını dilimle izleyerek. "Ağzımızla konuşmaktan daha iyi şeyler yapabileceğimizi düşünüyorum."

Arturo, onun aletine dokunamadan ellerimi yakaladı ve başımın üstüne tuttu. "Şimdi yapabilir misin?" Pelvisini bana sürterek ne kadar heyecanlı olduğunu gösterdi. "Bazen konuşmak eğlenenin yarısı olabilir."

İki elimi de bir eliyle tuttu ve diğer eliyle boğazımı kavradı. "Şu anda seni ne kadar çok sikmek istediğimi duymak istemiyor musun? Seni tanıdığımından beri seni böyle istediğimi? Benim merhametime kalmış olduğunu?"

İnledim ve onu öpmek için öne eğilmeye çalıştım, ama o elini hafifçe sıkarak beni geri çekti.

"Oh, bu ses hoşuna gitti, değil mi *kotenok*? Sana yapmak istediğim tüm o müstehcen şeyleri duymak mı istiyorsun?"

"Evet," diye sızlandım, kanım gittikçe ısınırken, vücudum onun dokunuşunu, yakınlığını, baştan çıkarıcı sesinin boğukluğunu arzuluyordu.

Arturo bileklerimi sıkıca kavradı, sonra elini kolumdan yavaşça aşağı doğru kaydırđı, arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakarak. İki eliyle gömleğimi kavradı ve vücudumdan koparıp çıkardığında nefesim kesildi.

Oh, lanet olsun.

Elleri göğüslerimi sertçe kavradı, dudakları boynumda sıcaktı. "Tadının nasıl olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Vücudunun benim vücudumun altında kıvranışının nasıl olduğunu. Boşaldığında ne tür sesler çıkardığını." Köprücük kemiğimi ısırđı ve ben titredim. "Artık öğrenmenin zamanı geldi."

Beni sertçe öptü, ağzımı sanki ona aitmiş, onu kullanabileceği bir şeymiş gibi tüketti. Kalçamı sıkıca kavradı ve dilini benimle sevişirken beni yatağa taşıdı. Yaladı. Isırđı. Benden inilti üstüne inilti kopardı.

Diliyle o kadar iyiydiki, zihnim anında onu başka bir yerde hissetmenin nasıl olacağını düşündü.

Beni yatağa bıraktı ve şehvetle yanan gözlerle bana baktı. "Soyun."

Bunu iki kez söylemene gerek yoktu.

Parçalanmış gömleğimin kalanını yırttım, siyah taytımı aşağı çektim ve olabildiğince hızlı bir şekilde tekmeledim. Arturo, uzun ve güçlü bir şekilde, çenesini sıkıp zor nefes alırken, tüm bunları yaparken benim üstümde duruyordu.

Güzel, farklı renkli gözleri vücudumda dolaştı, yüzünde memnuniyet belirdi. "Her şeyi. Her şeyi çıkarmak istiyorum."

Arkamdan uzanıp sütyenimin kopçasını açtım ve vücudumdan düşmesine izin verdim. Parmaklarımı iç çamaşıırıma takıp aşağı çektim ve tamamen çıplak kaldım.

Bazı kadınlar böyle bir durumda, birinin önünde tamamen çıplak yatarken kendilerini bilinçli hissedebilirlerdi, ama ben öyle değildim. Model olacak kadar güzel değildim, hiç de bile. Ama cinsel çekicilikte eksikliğimi özgüvenimle telafi ediyordum.

Kendine güvenen bir kadın, çok güzel bir kadın kadar (hatta daha fazla) seksi olabilir. Ve şanslıyım ki, kendime güvenim tamdı.

Arturo'nun gözleri amıma kilitlendi ve dudaklarını yaladı.

"Ee? Ne bekliyorsun? Beni tat," diye fısıldadım, heyecan kemiklerimi dolduruyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Burada yetki senin olduğunu da nereden çıkardın?"

Yavaşça, metodik bir şekilde soyunmaya başladı. Önce ayakkabılarını çıkardı, sonra kemerini çözdü, yavaşça çıkardı, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı. Kemer yere düştüğünde yüksek bir ses çıkardı. Arkasına uzandı ve gömleğini yumrukladı, başından geçirip vücudundan çıkardı.

Nefesim kesildi. Nabzım hızla yükseldi. O sadece... *çok... çok... seksi...*ydi! Tüm o kaslar, tüm o dövmeler. Her kadının cinsel fantezisi gibiydi. 190 santimetreden fazla boyu, saf, erkeksi gücü ve enerjisiyle. Ve hepsi benimdi.

Oturmak, ona dokunmak, o kusursuz vücudu ellerimle okşamak için kalktım, ama o beni tekrar yere itti.

"Kalkabileceğini söyledim mi?"

Tanrım, merhamet et.

Sesi derindi. Sert. Boğukluğu beni daha da tahrik ediyordu. Dominant erkeklere karşı ciddi bir zaafım olduğu gerçeğini saymıyorum bile

Erkekler. Kontrolü ele almaktan korkmayan erkekler.

Arturo ayak bileklerimi kavradı ve beni yatağın ucuna çekti. "Cevap ver," diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Onun emriyle damarlarımdan sıcaklık yayıldı, vücudum arzuyla titriyordu. "Hayır, söylemedin."

"Doğru. Sana söylediğim her şeyi yapacaksın, değil mi *kotenok*?"

"Evet," diye cevap verdim hemen, çünkü gerçekten de öyleydim.

Yatakta olmasaydık bu konuda bir sorunum olabilirdi, ama daha önce de söylediğim gibi... dominant erkeklere karşı ciddi bir zaafım var.

Uyluklarımı ayırdı ve damlayan amıma baktı. Gözlerindeki bakış, bana doğru yanan ateş, kalbimin durmasına neden oldu.

Onun ağzını üzerimde hissetmek için kıvrandım. Dokunuşunu, dilini arzuluyordum. Ayaklarımdan topukları kıcıma değene kadar bacaklarımı geriye doğru itti. "Ellerini başının üzerine koy. Parmaklarını birbirine kenetle. Ben söyleyene kadar kıpırdama."

Vücudum titremeyle dalgalandı, arzu ruhumu ateşledi. Tanrım, o kadar heyecanlanmışım ki, onun dediklerini yaparken neredeyse düzgün düşünemiyordum. Göğsüm inip kalkıyordu. Nefesim hızlandı.

"Titriyorsun," diye homurdandı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Neden acaba? Bacaklarımdan arasında, sanki beni tecavüz edecekmiş gibi amımı izleyen, çok seksi bir adam var."

Arturo sırıttı. "Oh, seni kesinlikle tecavüz edeceğim. Ama bunu yaparken acele etmeyeceğim."

Dudaklarının sıcaklığı iç uyluklarıma değdi ve ben nefesimi tuttum. Öpüyor, ısıyor, alay ediyordu, yukarı doğru ilerlerken, istediğim yere çok yakın ama beni öldürecek kadar uzak bir mesafedeydi.

"Arturo," diye inledim, vücudum titriyordu.

Dilini cildimde gezdirirken ıslaklığını hissettim ve sonunda klitorisime ağzını kapattı.

O hassas sinir demetinin üzerinde dilini döndürdüğünde, bir zevk dalgası içimi kapladı ve ben sarsıldım ve inledim. "Oh, tatlı bebek İsa."

Ağzına doğru kıvrıldım, o dilinin hızını ve basıncını artırırken kalçalarım dönüyordu. Elleri belime yapıştı, beni sabit tutarken beni yaladı, emdi ve tamamen tüketti.

O mırıldandı ve titreşimler beni tekrar sarsmaya başladı.

"Düşündüğümden daha da lezzetlisin," diye mırıldandı, tırnakları derime batarken. "Çok tatlısın."

Dili dayanılmaz derecede yumuşaktı, hareketleri dudaklarımdan inilti üstüne inilti koparıyordu.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandım, ona karşı kıvranarak.

Ağzını açarak amımın her yerine öpücükler kondurdu, dili kaygan kıvrımlarımın arasında kayarak girişime ulaştı ve sonra dilini içime soktu.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım. "Mmmm, çok darsın."

Ellerim onun kafasını sıkıca kavradı, onu amıma doğru çekti. Elimde değildi. Onun dili ve o derin, boğuk sesinin birleşimi, ellerimi ondan uzak tutmamı imkansız hale getiriyordu.

O kadar hızlı hareket etti ki, ben neredeyse farkına bile varmadım. Bileklerimi başımın üstüne sabitledi, gözleri ateşle parlıyordu ve dudakları ıslak bir şekilde parlıyordu. "Sana kıpırdama demiştim."

"Elimde değil," diye sızlandım, ona özlem duyarak. "Sana dokunmak istiyorum."

"Sıra sana gelecek. Şu anda sıra bende." Dilini boynumun yanından yukarı doğru kaydırды ve kulak mememi ağzına aldı. "Şimdi, gelmek istiyor musun?"

"Mmhmm."

Kıçımı tokatladı. "Sözler, İllayana. Sözlerimi duymak istiyorum." "Evet, boşalmak istiyorum lan!"

Omzumu ısırdı ve ben şaşkınlıkla bağırdım. "O tavrına dikkat et yoksa hiç gelemeyeceksin."

O orospu çocuğu... "Yapmazsın."

Geriye yaslandı ve bana sırtıarak baktı. "Risk almak ister misin?"

Hayır, kesinlikle istemiyordum.

Kafamı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dilini dudaklarımdan üzerinde gezdirdi ve sonra aşağıya doğru indi, boynumdan göğsüme kadar öpücükler yağdırdı. Meme ucumu ağzına aldı ve sertçe emdi.

"Oh, lanet olsun!" Onun ağzına doğru eğildim, ona dokunmak için çaresizdim ama ellerimi tekrar hareket ettirsem duracağını biliyordum.

Islak bir sesle meme ucumu bırakıp diğerine geçti. "Ne kadar mükemmel, muhteşem göğüsler." Gergin meme ucunu diliyle döndürdü ve hafifçe ısırdı. "Üzerlerine boşalmak istiyorum."

"Mmm, yapmalısın."

"Bir dahaki sefere," diye fısıldadı, göğsümün altını ısırarak.

Bacaklarımın arasına sıkıştı, başparmaklarıyla kıvrımlarımı açarken bacaklarımı omuzlarına koydu. Düz dili, klitorisimin açıklığından uzun, dev bir yalamayla geçti ve inleyerek gözlerini geriye devirdi. "Çok iyi. Seni bütün gün yalayabilirim."

Onun muhteşem dili klitorisimde, acı verecek kadar yavaş bir şekilde dönüyordu ve bu, vücudumda yayılan zevki daha da artırıyordu. Beni öpüyormuş gibi ağzını hareket ettiriyordu, dudakları ve dili her yerime dokunuyor, amımın her santimini dolaşıyordu.

Beyaz, sıcak bir zevk içimi kapladı, o kutsal dil beni daha da yükseğe çıkardı, içime girip çıkarken, yalarken ve ittiğinde.

İnledim, yumruklarım o kadar sıkıydı ki, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu ve bacaklarım o kadar titriyordu ki, beni tutmak zorunda kaldı.

"Arturoooo," diye inledim, ağzına doğru kıvrıldım. "Geleceğim." "O zaman benim için gel *kotenok*, bana ver."

İki parmağını içime soktu ve amım sıkılaştı, alev alev yanan bir orgazm içimi kapladı. Sırtım kamburlaştı, dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevk vücudumu parçaladı, her sinirimi ateşledi.

"Mmmm." Arturo amımı yaladı, tüm sıvılarımı yavaş ve keyifli bir tempoda yaladı. Parmaklarını kıvırdı ve bir kez daha hızlıca pompaladıktan sonra çıkardı, parmakları ıslak bir şekilde parlıyordu. Onları ağzına çekti ve gözlerini kapattı. "Şimdiye kadar tattığım en güzel şey. Seni tekrar yalamak istiyorum."

Az önce boşalmış olmama rağmen, vücudum yeniden heyecanlanmaya başladı, o saf erkek tatmini ifadesi benim heyecanımı zirveye çıkardı.

Ayağa kalktı, pantolonundaki şişkinlik hemen dikkatimi çekti. Bana yukarıdan aşağıya baktı. "Kalk," diye bağırdı, nefes nefese. "Dizlerinin üzerine çök."

Heyecan içimi kapladı. Az önce bana yaşattığı akıl almaz orgazmdan dolayı uzuvlarım jöle gibi hissedilse de, o güzel vücuda dokunmak için sabırsızlanarak yataktan hızla indim. Arturo bir adım geri çekildi ve önünde dizlerimin üzerine çökmem için bana yer açtı.

"Pantolonumu çıkar," diye emretti, sesi kaba ve arzuyla doluydu.

Ellerim beline uçtu ve pantolonunun düğmelerini açıp, kalın kaslı bacaklarından aşağı doğru çektim.

Aman Tanrım. İç çamaşırı giymemişti.

Penisi dik duruyordu, çelik gibi sertti ve sığacak mı sığmayacak mı merak etmeme neden olacak kadar uzundu. Baş, kaya gibi sert karın kaslarına çarparak zonklarken ön sıvı akıyordu.

Büyük olduğunu biliyordum; bacağıma değdiğini hissetmişim. Ama onu yakından ve şahsen, önümde sallanırken görmek, ne kadar büyük olduğunu tam olarak anlamamı sağladı. Ve lanet olasıca kocaman bir şeydi.

Arturo penisini yumrukladı ve iki kez pompaladı, şehvet dolu gözlerle bana baktı. Diğer elini saçlarıma soktu ve başımı istediği yöne eğdi. "Ağzını aç."

Yaramaz zihnim çılgına dönmüş, sırtarak dudaklarımı dilimle yavaşça yaladım, onu kızdırmak için. Yumuşak, pürüzsüz penisinin başını hafifçe vurdum ve o sertleşti, çenesini o kadar sıkı kapattı ki dişlerini kıracak sandım.

"İllayana," diye uyardı, penisini dudaklarıma dokundurarak. "Aç."

Vücudum onun emrini yerine getirme ihtiyacıyla titriyordu ve artık daha fazla dayanamıyordum. Bu onu kızdırdığı kadar beni de kızdırıyordu.

Ağzımı açtım ve o ileri atıldı, boğazımın arkasına kadar girecek kadar derine girdi. İnledi ve saçımı acı verecek kadar sıkı tuttu.

Siktir... Zevkime biraz acı katmayı seviyorum.

Onu daha da içime çektim, yanaklarımı çukurlaştırdım. Kalçalarını daha hızlı pompaladı, iki eliyle yüzümü sıkıca kavrayarak beni yerinde tuttu, kendi zevki için beni kullandı.

Bunu çok sevdim. Her saniyesini sevdim.

İnledim, ağzımda tükürük birikti. Dilimi onun penisinin alt kısmına doğru hareket ettirdim ve o küfretti, hareketleri düzensizleşti, o kadar hızlı ileri geri itti ki testisleri çeneme çarpıyordu.

"Siktir... evet, hepsini al *kotenok*. Her santimini."

Pes etmedi. Hızını yavaşlatmadı. Boğazımın derinliklerine kadar soktuğunda bile, ben öğürsem bile. Ben daha sert emdim, onu tamamen kontrolünü kaybetmesi ve beni daha sert alması için daha kararlıydım. Beni kullan. Beni tükür.

Hızlı bir hareketle ağzımdan çıktı, beni kaldırdı ve yatağa attı. Bir saniye sonra kaslı vücudunun ağırlığı üzerime çöktü, ağzı benimkine yapışarak büyüleyici ve yıkıcı bir öpücük verdi.

"Artık alay etme. Sana şimdi ihtiyacım var," diye homurdandı ve alt dudakımı ısırdı.

Bacaklarımı sertçe ayırdı, tırnakları derime batarken, beni sikiyle deldi.

Sıcak acı, sonunda amımın onun kaya gibi sert penisiyle doldurulmasının inanılmaz zevkiyle karışınca, şoktan çığlık attım. O içime girerken, bacaklarımı saldırısı için genişçe açarken, dudaklarımdan derin bir boğuk inilti çıktı.

"Çok. Sıkı. Sıkı," diye homurdandı, o kadar sert vuruyordu ki yatak duvara tekrar tekrar çarpıyordu. "Amin tamamen benim, değil mi *kotenok*?"

Ona doğru eğildim, onun itişlerine karşı direndim. Zihnim bulanıktı, içimi büyük bir zevk kaplamıştı, ama yine de daha fazlasını istiyordum. Onu sınamak istiyordum. Kontrolünü tamamen kaybetmesini ve beni o kadar sert bir şekilde almasını istiyordum ki vücudumda morluklar kalsın.

"Mmm, belki."

Eli boğazımı sıktı ve gözlerinde ateşle bana baktı. "Ne dedin sen?" diye fısıldadı karanlık bir sesle, tekrarlamam için beni kışkırtıyordu.

Sınırı test etmeyi, onu ne kadar zorlayabileceğimi görmeyi sevdiğim için, dudaklarımı kıvrarak tekrar söyledim.

Çekildi ve amımı sertçe tokatladı.

Şaşkınlıkla çığlık attım. Sıcaklık beni sardı, omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. "Yanılma, İllayana. Bu am benim. Benim kullanacağım. Benim sikeceğim. Benim işaretleyeceğim." Üç parmağını içime soktu, aynı anda boğazımı sıktı.

boğazımı sıktı. "Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

"Evet," diye hırıltıyla cevap verdim, kemiklerimden ecstasy akıyordu. Onun hakimiyeti, uyguladığı güç ve erkekliği beni sarhoş etmişti.

Beni karnımın üstüne çevirdi, kalçalarımı havaya kaldırdı ve enseme elini koyarak beni yere bastırdı. Bana o kadar sert bir şekilde girdi ki çığlık attım.

"Seni ilk kez gözlerinin içine bakarak, seni ne kadar istediğimi, ne kadar arzuladığımı göstererek alacaktım. Kalın, muhteşem penisi o kadar derine giriyordu ki, yemin ederim rahmimde hissedebiliyordum. "Ama bana akıllı davranmaya karar verdiğin için, seni cezalandıracağım. Bunun yerine seni bir fahişe gibi sikeceğim."

Yüksek sesle inledim, çarşafı yumrukladım, o beni sikerken hayatım pahasına tutundum. Amım dalgalandı, zevk o kadar güzel, o kadar yoğun ki, boşalmama bir kalp atışı kaldığını biliyordum.

Saçımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti, sırtım göğsüne çarpana kadar beni yukarı çekti. Dilini boynumda gezdirdi. "Oh, hoşuna gitti," diye güldü, "seni bir fahişe gibi sikmemi istiyorsun, değil mi güzel karıcığım?"

"Evet," diye inledim. "Evet, oh Tanrım lütfen Arturo, durma."

Kalçalarını döndürdü, bir elini saçımda tutarken diğer eliyle boğazımı kavradı. İleri doğru iterek içime girdi, vücutlarımız terden kaygandı, inlemelerimiz etrafımızda yankılanıyordu, kalçalarının tenime çarpmasıyla birlikte.

"Benim boşalmamı mı istiyorsun, *kotenok*? İçine boşalmamı mı istiyorsun?"

Onun kaba sesi ve müstehcen sözleri beni doruğa ulaştırdı. İçim kaynıyordu. Amım sıkıştı. Saf bir coşku beni sararken vücudum kontrolden çıktı. Dalga dalga gelen zevk her santimimi sardı ve orgazm beni sararken kontrolsüzce titreyerek çılgılık attım.

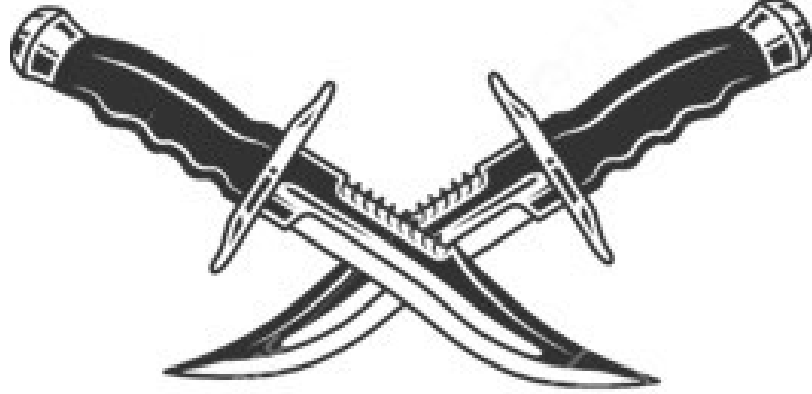
Islak dudaklar cildimi okşadı. Dişleri omzuma yapıştı. Arturo'nun darbeler kaotik hale geldi, homurtuları ve hırıltıları odayı doldurdu. Her darbeye daha da derine giriyordu. "Oh, lanet olsun..." Son bir kez güçlü bir hamle ile öne doğru eğildi ve dudaklarından derin bir inilti çıktı. Penisini içimde atıyordu; ıslak, sıcak meni uyluklarımdan aşağı akıyordu.

Kaslı, tonlu vücudu benimkinin üzerine uzandı ve boynumun yanına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Uyuya kalma," diye kulağıma nefes nefese fısıldadı. "Seni tekrar alacağım."

Tahrikim yeniden doruğa ulaştı.

Siktir, sanırım beni öldürecek. Penisleriyle.

Yirmi İkinci Bölüm

Arturo De Luca

"Herkes yerlerinde **mi**?" diye sordum, kulaklığıma konuşurken gölgelerin arasından ucuz moteli dik dik bakıyordum.

İllayana bu kavgaya karışmamamı ne kadar istese de, yapamazdım. Oh, kalmam için beni ikna etmeye çalışmıştı. Dışarı çıkmak yerine beni evde, onunla kalmaya ikna etmeye çalışmıştı. Sonunda onu sikip, sikimi o dar, ıslak amcığa derinlemesine sokabildikten sonra, başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Ben hazırlanırken o lezzetli vücudunu önümde sergiledi, kıcını havaya kaldırıp göğüslerini dışarı çıkardı, böylece göğüsleri dikkatimi çekti. O kadar dikkatimi dağıttı ki, neredeyse kendi bıçağımla kendimi bıçaklayacaktım.

O yumuşak, pürüzsüz tenini ısırmak, vücudunu sıkıca tutup, benden ve ona yaşattığım zevkten başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar onu becermek istesem de, yapamadım.

Bu pislikler bize saldırdı. Adamlarımı öldürdü. Lucian ve Theodora'yı kaçırmaya çalıştı. Bu pisliği öylece bırakmayacaktım. Kanlarıyla ödeyeceklerdi.

Motel küçüktü, otoyolun hemen yanında, ıssız bir yerdeydi. Çatısında delikler, duvarlarında boya ve sıva parçaları eksik olan, hafif bir esintiyle parçalara ayrılacakmış gibi görünüyordu.

Biraz araştırma yaptıktan sonra, her odanın iki giriş noktası olduğunu, bir ön ve bir arka kapısı olduğunu öğrendik, bu da kimsenin kaçmaması için her ikisini de kapatmamız gerektiği anlamına geliyordu.

En iyi saldırı planının, her yönden üzerlerine gitmek olduğunu belirledik. O pislikleri köşeye sıkıştırıp kaçacak yer bırakmayacaktık. Saklanacak yer kalmayacaktı.

Bratva arkadan, Cosa Nostra ise aynı anda önden girecekti. Neye uğradıklarını anlamayacaklardı.

"Da," diye cevapladı Dimitri'nin kaba sesi. "Yerlerimize geçtik."

Soluma baktım. Vin kötücül bir şekilde gülümsedi, gözlerinde tehlike parıltıyordu.

"Hazır mısın, *fratello*?" *Kardeşim?* diye sordum, ceketimin cebine uzanıp silahımı çıkardım.

Vin sırıttı. "Ben doğuştan hazırım."

Gözlerimi devirdim ve sağ tarafıma baktım. Babamın çelik gibi bakışları önündeki binaya sabitlenmişti, öfkesi etrafımızı kalın bir bulut gibi sarmıştı.

"Padre? Pronto?" *Peder? Hazır mısın?*

Silahını doğrulttu ve homurdandı.

Evet, hazırды.

En iyi on beş adamımız arkamızda çömelmiş, emrimizi bekliyorlardı. Her birinin adını biliyordum. Hepsi bana güveniyordu.

İdeal olarak, bu durumda Christian ve Luca'nın burada olmasını çok isterdim. Kavgada çok ölümcül adamlardı. Ama Illayana'nın güvenliği daha önemliydi.

Illayana'nın sapkın vaftiz babası Mikhail sayesinde, tepeden tırnağa silahlanmıştık. Her birimizin sırtında bir P-90 ve belimizde iki tabanca vardı. Dimitri, Mikhail'in stoğu

P-90'ların biraz abartılı olduğunu düşündüm, ama Ruslar hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazlardı.

Motelin kapısına doğru ilerlerken heyecan beni sardı, Vin, babam ve adamlarımız da hemen arkamdaydı.

"Ben sayacağım," diye kulaklığıma fısıldadım ve silahımı kurdum. "Üç... iki... bir... *başla*."

Ayağımı kaldırıp kapıyı tekmeledim, menteşelerinden kopardım, aynı şey arka kapıda da oldu ve Bratva, Dimitri ve Aleksandr önderliğinde, silahlarını doldurup ateşlemeye hazır halde içeriye akın etti.

Odayı hızla taradım, gözlerim bir saniyeden az bir sürede her şeyi kavradı.

İki tek kişilik yatak, her birinin ucunda oturan bir adam, önlerinde soyunan bir kadın. Pencerenin yanındaki köşede sigara içen başka bir adam ve ona oral seks yapan sarışın bir kadın. Beş adam kanepede oturmuş, silahlarla dolu bir çuvalın etrafında toplanmış.

Dimitri'nin silahları.

Birçok şey aynı anda oldu. Yataktaki iki adam komodinlerdeki silahlarına uzandı, pencere kenarındaki adam küfretti ve sarışını iterek silahına ulaşmaya çalıştı, silah çantasının etrafında toplanan adamlar birbirlerinin üzerine basarak silahlarını çekip nişan almaya çalıştılar.

"Vin!" Ona yataktaki ikisini halletmesi için işaret ettim. Silahlarına ulaşmadan ikisinin de sırtına birer kurşun sıktı.

Duvara birkaç uyarı ateşi yaptım, bir adamın kulağını sıyrarak onu acı içinde bağırttım. "Tekrar hareket ederseniz hepinizi öldürürüm," diye yemin ettim, babam yanıma gelip silahını adamların kalabalığına doğrulttu.

Onları hemen burada, şu anda öldürmek, yaptıklarının bedelini ödetmek istesem de, mümkün olduğunca çoğunu canlı yakalamaya karar vermiştik. Örnek teşkil etmemiz ve bunu başarmak için bir planımız vardı. Bu plan için tutsaklara ihtiyacımız vardı.

Pencerenin yanındaki adam kaçmaya çalıştı ve Aleksandr'ın iri vücuduna çarptı, zıplayan top gibi sekip kıcının üstüne düştü.

Aleksandr onu boğazından yakaladı ve sıkarak yukarı çekti ve kendine doğru sürükledi. Kafasını yüzüne vurdu ve burnunu kırdı,

kan her yere sıçradı. Aleksandr göğsüne bir tekme attı ve onu odanın diğer ucuna fırlattı.

Bu adamın tarzını sevmemek elde değil.

"Lukyan," diye bağırdı Aleksandr, yerde kanlar içinde yatan adamı işaret ederek.

Illayana'nın en küçük kardeşi üzerine atladı ve boğazına bıçak dayadı. "Devam et," diye mırıldandı, bıçağı daha da derine batırarak kan akıtmaya başladı. "Seni deşmem için bir neden ver."

Adam akıllıca hareketsiz kaldı. Lukyan dudaklarını büzdü. "Yazık."

Kadınısı çığlıklar odanın her yerinde yankılandı ve içimi bir öfke kapladı. Bu saçmalığa tahammül edemiyordum. Zayıf kadınlar.

Hayatın tehlikedeysen çığlık atmazsın. Korkmazsın. Savaşırsın lan.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım, köşede toplanmış üç kadına silahımı doğrultarak. "Yoksa gözlerinin arasına bir kurşun sıkırım."

Hemen sustular.

İstihbaratımızın bize söylemediği bir şey vardı, o da buranın bitişik bir oda olduğuydu. Tüm bu gürültü, silah sesleri ve çığlıklar, yan odadaki erkek grubunun silahlarını çekip içeri dalmasına neden oldu.

Ortalık kan gölüne döndü. Kurşunlar her yöne uçuyordu. Duvarlar kanla kaplandı. Herkes koşarak siper aldı. Camlar paramparça oldu. Alçı konfeti gibi yağdı.

Ateş ettim, ateş ettim, elimden geldiğince çok piçi indirdim. Onları canlı yakalamak siktir et, artık onları mahvetme zamanıydı. Cesetlerini asarak tüm dünyanın görmesi için ibretlik yapabiliirdik.

Kanepeyi ters çevirip arkasına saklandım ve silahımı yeniden doldurdum.

Lukyan koşarak yanıma geldi ve çılgın bir gülümsemeyle yanımda çömeldi. "Bu çok eğlenceli, değil mi?!" diye bağırdı silah seslerinin üstüne, manyakça gülerek.

O delinin teki!

Lukyan ayağa fırladı ve kanepeyi dayanak olarak kullanarak P-90'ını ateşledi ve bir sürü mermi sıktı. "Oh, evet! Nasıl, kaltaklar?!"

Büyük bir bot yanıma düştü ve bunun bir dost olmadığını anında anladım. Bir düşmandı. O bir adım daha atmadan, bıçağımı çekip ayağına sapladım.

Çılgılık attı ve belinden eğilerek bıçağı çabucak çıkarmaya çalıştı. Belimden başka bir bıçak çekip yanağına sapladım. Kan fişkirdi ve yüzüme sıçradı.

Vücudunun üzerinden atladım, yere yakın kalarak hızla koştum. Başka bir düşman yoluma çıktı, yüzüme tekme atıp beni yere devirmeye çalıştı. Kolumu kaldırıp onu engelledim. Belimden bir silah çıkardım, çenesinin altına dayadım ve ateş ettim.

Kafası geriye doğru savruldu, mermi kafatasını delip tavana saplandı.

Dizlerimin üzerinde dönerek tekrar ateş ettim ve Vin'e ulaşan adamın kafasına bir delik açtım.

Vin homurdandı ve cansız bedenin kaburgalarına tekme attı. Gözleri bana çevrildi. "O benim!" diye bağırdı ve odanın diğer ucundaki adamın göğsüne bir bıçak fırlattı.

Ayağa kalktım ve ona öfkeyle baktım. "Sanırım demek istediğin şey 'teşekkürler'di, *testa di cazzo*." *Aptal*.

Vin sola dönerek arkadan gelen saldırıyı kaçındı, ayakları tüy kadar hafifti. Nişan aldı ve ateş etti, adamın sırtına ateş etti. "Sana teşekkür etmek için bir nedenim yok. Ben hallettim, *stronzo*." *Pislik*.

Sinirlenmişim. "Seni küçük..."

"*Basta voi due!*" *Yeter artık siz ikiniz!* Babam bağırdı, bir adamın boynunu keskin bir hareketle kırdı ve onu yere düşürdü. "Yemin ederim, sanki yine ergenlik çağındasınız."

"O başlattı," diye mırıldandı Vin, alnındaki kanı silerek. "Siktir git, ben başlattım."

Örümcek hislerim titredi, ensemdeki tüyler diken diken oldu ve dönerek, bıçak derimi delmeden önce onu engellemek için ön kollarımı X şeklinde kaldırdım. Dizimi adamın kaburgalarına çarptım ve küçük bir manevra ile bileğini kavradım, kolunun altından eğildim ve onu sırt üstü yere attım, hepsi tek bir akıcı hareketle.

Elinden bıçağı alıp çenesinin altına tuttum ve göğsüne oturdum.

"Tüh, tüh, tüh, çok yavaş," diye güldüm, pisliğin altımda titremesini keyifle izleyerek.

Yüzünde öfke belirdi ve bacaklarını tekmeleyerek direndi. "Çekil üstümden, seni İtalyan pisliği!"

"Hey Vin!" diye bağırdım, bıçağı biraz daha derine batırarak onu tıslatmaya başladım. "Başka bir mahkum daha lazım mı, yoksa hazır mıyız?"

Zekice gizlediğim tehdidim karşısında adam direnmeyi bıraktı ve anında donakaldı.

Vin etrafına baktı. "Sanırım yeterince var."

Gülümsedim. "Harika." Bıçağımı çenesinin altına sapına kadar sapladım, kanla kaplı bıçağın açık ağzının içindeki görüntüsünü gördüm. Ayağa kalktım ve kanlı ellerimi giysilerime sildim.

Silah sesleri kesilince etrafımda inlemeler yankılandı ve ben gözlerimi kırıştıtararak kan dökme arzusunun sisinden çıktım.

Kendini kurtarmak için, yüzünden kan, ter ve gözyaşı damlayan kirli bir adam, histerik kadınlardan birini saçından yakaladı ve silahını şakağına dayadı. "Herkes kıpırdamadan dursun. Kimse kıpırdamadan dursun, yoksa kafasını uçururum!"

Vin ve ben birbirimize şaşkın bakışlar attık.

Uhh, umurumuzda mı olmalı?

Dimitri, yoluna çıkan sayısız cesedin üzerinden atlayarak ilerledi. Armani takım elbisesi birkaç yerinden yırtılmıştı ve baştan aşağı kanla kaplıydı.

"Dur! Ben yaparım! Onu öldüreceğim!" diye bağırdı adam, eli titriyordu.

"Neden umursayacağımızı düşünüyor?" Vin bana fısıldadı, ben de omuz silktim.

Hiçbir fikrim yoktu. O bizim kızlarımızdan biri değildi. En azından ben öyle düşünmüyordum. Gerçek şu ki, striptiz kulüplerimizde o kadar çok kız vardı ki, hepsi bana aynı görünmeye başlamıştı.

Dürüst olalım, bizim kızlarımızdan biri olsaydı bile, onun ölümü bizim için yeterince önemli değildi. Sert ama gerçek.

Dimitri onların önünde durdu, silahını kadının alına doğrulttu ve tereddüt etmeden ateş etti.

Tamam, görünüşe göre o da onu umursamıyordu.

"Kelly! Hayır!" diye bağırdı kadınlardan biri, vücudu korkudan titriyordu.

Adam şaşkınlıkla geriye doğru eğildi ve bir cesedin üzerinden geçerek yere sertçe düştü. Dimitri silahını göğsüne doğrulttuğunda, adam teslim olmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Dur! Dur! Benim bilgim var! Hayatımı bağışla, bildiğim her şeyi anlatırım! Lütfen!"

Tiksintiyle başımı salladım. Sadakat bu pislikler için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?

Sadakatsizliğe tahammül edemezdim. Sırf bu suçtan dolayı onu parçalara ayırırdım.

Dimitri'nin dudaklarında kötücül bir sırıtış belirdi. "Yine de bana söyleyeceksin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Illayana De Luca

"Cildinin neden yerinde kaldığını hiç merak ettin mi?"

Şaşkınlıkla Christian'a bakarak gözlerimi kırptım.

Bu ne biçim bir soruydu?

"Ne?"

"Cildin." Sanki cildin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi başını çıplak koluma doğru eğdi ve bana gösterdi. "Neden yerinde durduğunu hiç merak ettin mi?"

"Hayır, merak etmedim. Çünkü ben normal biriyim." Kanepede pozisyonumu düzelttim ve korumama şüpheyile baktım.

Christian sırttı. "Bu meşru bir soru. Eminim bunu merak eden ilk kişi ben değilimdir."

"Onu takma, İllayana. Sürekli böyle aptalca sorular soruyor," dedi Luca, kardeşine öfkeyle bakarak.

Christian kırılmış görünüyordu. "Hey, benim sorularım harika."

Luca, reçel sürülmüş bir parça ekmek fırlattı ve Christian'ın yüzüne isabet etti.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı, sonra omuz silkti, yanağından ekmeği alıp ağzına attı. "Mmm, teşekkürler," diye mırıldandı, yüksek sesle çiğneyerek.

Yavaşça güldüm ve dikkatimi tekrar televizyona verdim. Henry Cavill'in ekranda çirkin bir canavarla dövüşmesini izledim. Christian ve Luca arka planda tartışırken sesleri yükseldi.

"Çocuklar," diye azarladım. Gömleksiz Henry'yi izlememi engelliyorlardı ve bu beni ciddi şekilde sinirlendiriyordu. "Bu bölüm neredeyse bitti, sakın olun."

Bunun yerine, birbirlerinin yüzüne yaklaşarak itişip kakıştılar.

Bir şey kırıldı.

"Lanet olsun! Şimdi ne yaptığını bir bak, seni aptal!" diye bağırdı Luca. "Bu senin hatandı! Sen beni ittin!" diye bağırdı Christian.

"Önce sen beni ittin!"

"Çünkü sen yüzüme yaklaştın!"

"Sana yüzüne yaklaşmayı göstereceğim," diye homurdandı Luca. Christian'ı başından yakaladı, kolunu Christian'ın başına sıkıca doladı ve sıkıca sıktı.

"Çekil üstümden, pislik!" Christian homurdandı ve Luca'nın kaburgalarına yumruk atmaya çalıştı.

"Çocuklar," diye bağırdım, sinirim doruğa çıkmıştı.

Vücutları kıvrılıp döndü, babamın bin dolarlık maun kahve masasına çarptı ve cam figürinleri yere düşürdü. Sonra duvara çarptılar, birbirlerine homurdanıp hırıldadılar.

Christian, Luca'nın kolunu ısırıldı. Luca, Christian'ın saçını çekti. Bir grup genç kız gibiydiler, kirli dövüşüyor, birbirlerini ısıyor ve tırmalıyorlardı.

Yeterince katlandım.

Ayağa kalktım, bir silah aldım, tavana doğrulttum ve iki el ateş ettim. "Yeter!" diye bağırdım.

İkisi de şoktan donakaldılar, Christian bir köpek gibi dişlerini Luca'nın koluna geçirmiş, Luca ise eliyle Christian'ın saçını tutmuştu.

Luca'yı işaret ettim. "Sen, oraya," diye bağırdım, odanın bir tarafını işaret ederek. "Ve sen, oraya," diye Christian'a homurdandım, odanın diğer tarafını işaret ederek, böylece birbirlerinden uzaklaşacaklardı.

Annemin tavırlarını, kardeşlerim ve benim aramdaki kavgaları ayırırken kullandığı sesi taklit ettim, tam da böyle kavgaları. "Şimdi," diye tehditkar bir şekilde fısıldadım.

Anında ayrıldılar ve odanın zıt uçlarına koştular.

Birkaç saniye sonra, silahlarını çekip harekete hazır halde, diğer iki korumam Lorenzo ve Adrian da dahil olmak üzere, erkekler her yönden salona daldılar.

Onları eliyle uzaklaştırdı. "Her şey yolunda. Sadece bendim."

Adrian beni süzdü, gözleri tavandaki kurşun deliklerine kayd ve tekrar bana döndü. Silahını indirdi. "Yine mi, Illayana? Böyle devam edersen bu evden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Alaycı bir şekilde güldüm ve evin ön kısmını, düğünümü bombalayan o pislikler sayesinde yanıp kül olan kısmı gösterdim. "Gerçekten mi? Zaten geriye hiçbir şey kalmadı ki."

Annem hala hayatta olsaydı, şu anda kalbi kırılmış olurdu. Bu ev onun beşinci çocuğu gibiydi. Onu çok severdi. Evin bu kadar harap, bu kadar yıkık olduğunu görmek onu öldürürdü.

Adrian başını salladı ve adamlara görev yerlerine dönmelerini işaret etti. "Ne oldu?" diye sordu, odanın iki ucunda birbirlerine dik dik bakan ikizleri inceleyerek.

"Ne olduğunu mu bilmek istiyorsun?" diye sordum, bastırılmış öfkem sınırına ulaşmıştı. "Arturo beni, küçük sürtükler gibi kavga eden iki büyümüş çocukla baş başa bıraktı."

Christian nefesini tuttu, elini göğsüne götürdü. "Bu ne cüret!"

Luca yüzünü buruşturdu. "Özür dileriz, Illayana. Bazen biraz kontrolden çıkabiliyoruz."

Derin, boğuk bir kahkaha odada yankılandı ve ben suçluya gözlerimi kısarak baktım. "Ne bu kadar komik, Adrian?"

Omuzları kahkahadan titriyordu, yüzünde saf bir eğlence parıldıyordu. "Şu anda babana ne kadar benzediğini bilemezsin. Sen ve kardeşlerin kavga ettiğinizde onun yüzünde de aynı ifade olurdu."

"Biz onlardan hiç de kötü değildik," diye somurtarak ikizleri işaret ettim.

"Hayır, muhtemelen siz daha kötüydünüz," diye gülerek odadan çıktı.

O pislik.

Eğer bilen biri varsa, o da odur. Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatım boyunca hep babamın yanında onu korumuştur. Onurlu bir amca gibiydi.

Sinirlenerek televizyonu kapattım. Ortam mahvolmuştu. Artık Henry Cavill'in ihtişamına hayran hayran bakacak havada değildim.

"Hadi, dışarı çıkıyoruz," dedim, silahımı kılıfına geri koyup ön kapıya doğru yöneldim. Christian ve Luca hareket etmediklerinde arkamı döndüm ve onlara kaşlarımı çatarak baktım. "Uh, merhaba?" dedim, parmaklarımı şıklatarak. "Dünya'dan ikizlere."

Birbirlerine baktılar ve bana garip bir şekilde göz attılar.

"Ne oldu?" "Arturo... o, şey..."

"O ne?"

"O..." Luca konuşmaktan korkarak dudağını ısırıldı.

"Söyle gitsin," diye emrettim, sabrım taşıyordu.

"Burada kalmamız gerektiğini söyledi. Evden çıkmamamız gerektiğini."

"Tamam, bana uyar. Siz burada kalın, ben sonra dönerim." Zaten Zaten korumalar istemiyordum, bu yüzden gelmek istemiyorlarsa, benim için daha iyiydi.

Kapıya doğru yürüdüm ve ikizler hızla hareket ettiler, Christian kendini kapıya çarptı ve Luca önüme atlayarak avuçlarını uzattı.

"Arturo'nun demek istediği bu değildi."

"O zaman ne demek istedi, Luca? Çünkü eminim ki, kocamanın beni burada tutmanızı emrettiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Luca dudağını ısırıldı ve gözlerimden kaçarak yana baktı.

O orospu çocuğu.

"Sadece senin güvenliğin için endişeleniyor," diye araya girdi Christian.

"Sana bir şey olmasını istemiyor."

"Yani her dışarı çıktığında beni evde kilitli tutmayı mı planlıyor?" Christian yutkundu. "Ben... şey, bilmiyorum?"

Silahımı parmaklarımla kavrayıp tekrar çıkardım. "Bir şeyi netleştirelim, siz ikiniz. Arturo'nun size ne söylediği umurumda değil.

söylediği umurumda değil. Beni bu evden çıkmaktan alıkoymaya çalışırsanız, kışınıza birer kurşun sıkarım. Anladınız mı?"

Christian kekeledi. "İllayana..."

Namluyu çenesinin altına dayadım, başını yukarı kaldırarak horozu geri çektim ve silahı kurdum. "Anladınız mı?"

Gözlerinde korku belirdi. Hızla başını salladı. "Anladım."

Adrian, gözleri telefonunda, antreye girdi. Kafasını kaldırdı, kaşlarını çatı, sonra iç geçirdi. "Şimdi ne var?"

Gülümseyerek silahımı kılıfına koydum. "Hiçbir şey. Biraz dışarı çıkacağız. Yakında döneriz."

"Tamam. Lorenzo'yu almam için bana birkaç dakika ver."

"Yok, sorun değil. Endişelenme. Bu adamlar var. Bu yeter."

Adrian telefonunu cebine koydu ve kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde sert bir ifade vardı. "İllayana, baban ne dedi?"

"Neye atıfta bulunduğuna bağlı. Bir sürü saçmalık söylüyor," diye kaçamak bir cevap verdim.

Kaşları çatıldı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun, genç bayan."

"Bana 'genç bayan' deme, Adrian. Artık çocuk değilim."

"Üzgünüm, *malen'kly. Küçük kız*. Benim gözümde her zaman çocuk kalacaksın. Ve ikimiz de biliyoruz ki, tüm korumaların olmadan bu evden çıkarsan, kendini babanla ringde bulursun."

İçimi bir ürperti kapladı. Kahretsin. O haklıydı. Babam bunun için beni *kesinlikle* cezalandıracaktı. Onunla en son ringde karşılaştığımda burnumu kırmıştı. O deneyimi tekrar yaşamak istemiyordum.

"Peki. Arabada buluşuruz. Anahtarlar?" Elimini uzattım ve Adrian bana şüpheyle baktı. "Yemin ederim, bekleyeceğim. Yemin ederim."

"Öyle olsa iyi olur." Cebine uzandı, anahtarlarını çıkardı ve elime bıraktı. "Yoksa senin de kışını tekmelerim."

Evet, muhtemelen yapardı.

Ona selam verdim. "Emredersiniz, Kaptan." Dönüp kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Siktir git!" diye küfrettim ve ellerimi direksiyona vurdum. Önümdeki ekrana öfkeyle baktım, "KAYBETTİN" yazısı bana sanki bir orospu çocuğu gibi alay ediyordu.

Christian kendi araba oyun makinesinde yanımda oturuyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Söylemiştim, kadınlar araba kullanamaz."

Kaşlarımı çattım, ayağa kalktım ve öfkeyle uzaklaştım.

"Hadi ama! Huysuzlanma. Kimse kaybedenleri sevmez!" diye bağırdı Christian, peşimden gelerek.

Elimde değildi. Ben kötü bir kaybedenim.

Adrian, Lorenzo ve Luca etrafımı sardılar, ben de yeni bir oyun aramak için oyun salonunda dolaşırken beni sıkıştırdılar.

Dikkatimi dağıtacak, kocam ve ailem bu görevdeyken beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. İlk başta bu dikkat dağıtıcı şey Henry Cavill'di, ta ki arkamdaki iki aptal bunu mahvedene kadar. Bir sonraki en iyi seçenek oyun salonuydu.

"Hava hokeyi mi?" diye sordum Adrian'a, ona dönerek.

Etrafı gözden geçirdi, gözleri her şeyi taradı. "Ben seni korumak için buradayım, Illayana. Oyun oynamak için değil."

"İkisini birden yapamaz mısın?"

Oyun salonundaki diğer müşteriler Adrian, Lorenzo, Christian ve Luca'ya temkinli bir şekilde baktılar ve kendi oyunlarını oynamak için onlardan uzak durdular. Onları suçlayamazdım. Başkalarına korkutucu ve tehlikeli görünebilirlerdi. 1,80 metreden uzun dört adam, bana yaklaşan herkese dik dik bakıyordu. Christian hariç herkes. Benimle oyun oynamaya istekli olan tek kişi oydu. Ama şimdiye kadar her oyunda beni yenmişti ve ben sürekli kaybetmekten bıkmıştım.

Birkaç oyun daha oynadım – basketbol, Time Crisis (çok yoğun bir atış oyunu, bu oyunda resmen herkesi yendim) ve Dance Revolution – ve sonunda korumalarımı acıyarak oradan ayrılmaya karar verdim.

Oyun salonundan çıkarken, neredeyse çarpışacaktım...

"Rayna," diye alaycı bir şekilde sıırttım, ona çarpmadan önce kendimi tutmayı başardım.

"Kuzen!" Parlak bir gülümsemeyle karşıladı ama ben buna bir saniye bile inanmadım. O da benim ondan nefret ettiğim kadar benden nefret ediyordu, bu yüzden sahte gülümsemesi beni kandıramadı. "Seni arıyordum. Oh, düğününde olanlara inanamıyorum. Çok korkunçtu. Berbattı."

Arkasındaki üç kadına döndü, her yere onu takip eden, ona el pençe divan duran aptal kızlar grubuna. Uzun boylu, zayıf bir adam birkaç adım arkasında duruyordu, benim korumalarımınla aynı tehlikeli havayı yayıyordu.

"Zavallı kuzenim bugün düğününde büyük bir felaket yaşadı. Yani, vay canına, daha önce hiç böyle bir düğün fiyaskosu görmemiştım."

O küçük sürtük.

Gözlerimi kısarak, sinirlerimi bozan kıkırdamasına baktım. Aptal bir, iki ve üç, bir grup yaşlı cadı gibi aynı anda kıkırdadılar. Onları boğazlamak istedim.

"Evet, biraz karışık bir durumdu. Rayna, düğününde ne olmuştu, hatırlatır mısın? Oh, bekle..." Kaşlarımı kaldırdım ve küçümseyen bir sırıtış attım.

Rayna alaycı bir şekilde güldü. "En azından ben evlendiğimde, tam bir felaket olmayacak."

"Eğer evlenirsen."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi. Birkaç gergin saniye geçti, sonra gözlerini açtı ve bana baktı. "Söylediklerim için özür dilerim. Kabalık ettim."

Tamam, bu tam bir 180 derecelik dönüş oldu.

"Bir şey konuşabilir miyiz?" Gözleri arkamdaki dört iri yarısı adama kaydı. "Özel olarak?"

Şüphe kemiklerime işledi ama aynı zamanda... merak da.

"Bu olmayacak," diye bağırdı Adrian sert bir sesle.

Rayna sert bir bakış attı. "Yardımcının yetkili olduğunu bilmiyordum. Baban işleri böyle mi yürütüyor, Illayana?"

Onun küstahlığı beni öfkелendirdi. "Halka açık bir yerdeyiz ve etrafında aptal arkadaşların var diye seni yerine oturtamayacağımı sanma," diye fısıldadım karanlık bir sesle. "Çünkü oturtacağım."

Yüzünde bir tedirginlik belirdi ve gözlerini yere indirdi. "Özür dilerim. Lütfen, Illayana. Seninle gerçekten konuşmam gerek. Bu önemli."

"Madem bu kadar önemli, neden burada, şimdi konuşamıyorsun?" "Çünkü, bunu söylerken seni kırmak istemem ama senin

. Sadece senin bilmen gereken çok önemli bir bilgiye ulaştım. Aileyle ilgili. Seninle konuşmak için evine uğradım ama orada değildin, ben de seni buraya kadar takip ettim."

Son derece şüpheliydim. Rayna'ya güvenilmezdi. *Hiç güvenilmezdi.* Ama aileye yönelik bir tehdit varsa, bunu bilmem gerekiyordu.

"Tamam. Peki."

Rayna gülümsedi ve bu seferki gülümsemesi samimi görünüyordu.

"Teşekkür ederim."

"İllayana." Adrian bana bundan hoşnut olmadığını belirten bir bakış attı ama ben sadece başımı salladım.

Rayna bir şey denese bile, onu alt edebileceğime emindim.

"Buraya gidelim." Ona beni takip etmesini işaret ettim. "Siz burada bekleyin, hemen dönerim."

Adrian kolumu tutarak beni durdurdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sakin ol Adrian. Sorun

yok." "İllayana..."

"Adrian." Sesimi yükselterek itaat etmesini istedim. "Sorun yok dedim. Şimdi geri çekil."

Çenesini sıktı, gözleri öfkeyle parlıyordu, ama pes etti ve beni bıraktı. "Peki. Bu kadar aptalca bir şey yapmaya ısrar ediyorsan, gözümün önünden ayrılma. Duydun mu? Sana bir şey olursa, babam sadece seni cezalandırmayacak."

Başımı salladım. Uzlaşmaya hazırdım.

Lorenzo, Christian ve Luca da itiraz edecekmiş gibi görünüyorlardı, ama ben onlara Volkov bakışını attım, çenemi kaldırdım, omuzlarımı geriye attım, gözlerimi sertleştirdim, çenemi sıktım, güçlü ve etkileyici bir duruş sergiledim.

Geri adım attılar.

"Hadi Rayna. Çabuk olalım."

Ben alışveriş merkezinin önüne doğru yürürken o arkamdan geldi, dışarı çıktık ama Adrian'ın görüş alanında kaldık. Gece soğuk ve karanlıktı, ay yıldızların arasında parlak bir şekilde parlıyordu.

"Tamam, beni yalnız yakaladın. Şimdi saçmalamayı kes ve bana söylemek istediğin şeyi söyle."

Rayna tekrar gülümsedi ve ben başımı salladım.

"İyi kız numarasını bırak. Beni kandıramazsın ve açıkçası, bu sana hiç yakışmıyor."

"Ne? Senin yüce varlığının huzurunda bulunup seninle konuşmama izin verdiğin için gerçekten mutluyum."

Gözlerimi devirdim. "Bana önemli bir şey söylemeyeceksen, ben gidiyorum."

Alışveriş merkezine geri dönmek için döndüm ve o kolumu tuttu. "Bekle. Tamam, özür dilerim. Bazen sana karşı düşmanca davranmaktan kendimi alamıyorum. "Bu his karşılıklı."

"Oturur muyuz?" Birkaç adım ötedeki bir koltuğu işaret etti. Bu, beni Adrian'ın görüş alanından çıkardı.

"Hayır. Burada konuşalım, şimdi. Yoksa giderim."

Dudaklarını büzdü ama başını salladı. "Bak, bu çılgınca gelebilir, ama bence ailede bir hain var."

Kaşlarımı çatarak baktım. "Neden böyle söylüyorsun?" "Düğünün. Bir grup insanın konuşmasını duydum..."

Ateş sesleri, ardından kulakları tırmalayan yüksek bir çığlık alışveriş merkezinin içinden geldi. Hızla döndüm, elim belimdeki silaha uzandı. Boynumun yan tarafında keskin bir acı hissettim ve refleks olarak elimi cildime vurarak tısladım.

Sallandım, vücudum birden dayanılmaz bir hafiflik hissetti, zihnim bulanıklaştı, sisle kaplandı. Sanki net bir görüntü elde edemiyormuşum gibi. Dizlerim çöktü ve geriye doğru düşerek sert bir şeye çarptım. Sağlam kaslardan oluşan bir duvar.

"Çabuk ol. Onu götür. Muhafızları sonsuza kadar dikkatleri dağılmayacak."

Rayna'nın sesi kafamda yankılandı, sözleri tekrar tekrar yankılandı ve ona küfür etmeye çalıştım ama tek yapabildiğim düşük bir iniltiydi.

Vücudum ağırlıksızdı, iri kolları beni sardı ve ayaklarımdan kaldırdı.

Savaşmaya çalıştım. Yumruk atmaya, tekmelemeye, tırmalamaya, ne olursa olsun, ama sanki uzuvlarım beni dinlemiyordu. Jöle gibiydiler, gevşek ve tamamen işe yaramazlardı.

Rayna'nın yüzü önümde bulanıklaşmıştı, yüzü çarpılmıştı ama yine de aptal, çirkin yüzündeki parlak gülümsemeyi görebiliyordum.

Beni ihanet etti. Beni gerçekten ihanet etti ve şimdi beni kim bilir kime teslim ediyordu.

"Seni öldürdükleri sırada orada olup, ölümünü izleyebilmeyi isterdim, ama bunu bilmek yeterli olacak," dedi, gözlerimin içine bakarak. Omzumun üzerinden baktı. "Tamam, hazırım. Gerçek gibi görünsün."

Ben götürülürken, Rayna'nın iri yarısı bir adam tarafından yüzüne yumruk attığını gördüm. O kadar kendimden geçmişim ki, bunu düzgün bir şekilde bile tadını çıkaramadım.

Gözlerim aniden ağırlaşmaya başladı, uyku gece yarısı bir sapık gibi üzerime çöküyordu. Uyanık kalmaya, hızla kararan görüşümü

ama nafileydi.

Derin bir uykuya daldım ve uyandığımda bu kötü durumdan kurtulabileceğimi ummaktan başka bir şey yapamadım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Illayana De Luca

Soğuk su yüzüme sıçradı ve beni uyandırdı. Kontrolsüz bir şekilde öksürdüm, nefes almaya ve ciğerlerime hava çekmeye çalışırken vücudum şiddetli bir şekilde titriyordu. Görüşüm bulanıktı, uzuvlarım iğneleniyor ve ağrıyordu. Odada sayısız sesler dönüyordu ve bu bana baş ağrısı veriyordu.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Bulanık anılar, bir filmdeki flashbackler gibi zihnimde uçup gidiyordu. Alışveriş merkezi. Oyun salonu. Rayna. Boynumdaki o keskin iğne batması.

O lanet olası kaltak bana ilaç vermişti.

Yüzüme bir kova su daha döküldü ve ben tekrar öksürerek nefes nefese kaldım. "Uyanma zamanı, prenses," dedi derin bir ses alaycı bir şekilde, beni anılarımdan kopararak. hatıralarımdan kopardı.

Yüzümdeki suyu sildim, kollarımı hareket ettirebilmeme şaşırdım. Beni bağlamamışlardı.

Aptal.

Gözlerim odayı dolaşarak etrafımı inceledi. Küçük bir odaydı, dört sağlam duvar, pencere yoktu ve tek bir kapı vardı, kapının önünde bir grup dövme adam duruyordu.

Bu hiç iyi görünmüyor.

Yavaşça ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu ama bunu saklamak için çok uğraşıyordum. Zaten dezavantajlı durumdaydım. Zayıflık gösteremezdim. Vücuduma baktım. Tamam, kıyafetlerim yerinde, botlarım ayağымda, hiçbir şey yerinde değil. Rahatlatıcı.

İyi yapılı bir adam öne çıktı, siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymişti, gömleğini düğmemiştir, bronzlaşmış, kaslı göğsü görünüyordu. Bebek mavisi gözleri, keskin hatları ve düzgün kesilmiş sakalıyla kesinlikle çekici biriydi.

Duruşu, omurgası dik, omuzları geriye doğru çekilmiş, korkutucu bir hava yayıyordu. Ama beni kandıramıyordu. Bu sadece bir maskeydi. Benden iki kat daha iri olmasına rağmen, gözlerinde kırılmalığı, yüzünde yorgunluğı görebiliyordum. Liderlik için uygun biri değildi ve bu durumun onu yıprattığı belliydi. Oh, bunu saklamaya çalışıyordu, devasa vücudunu kullanarak beni sindirmeye çalışıyordu, ama işe yaramıyordu. Bratva'nın başının kızı olarak büyüdüğünüzde, *gerçek* korkutmanın ne olduğunu bilirsiniz. Ve bu adamda bu yoktu.

Bu Nero olmalıydı.

Arkasındaki adamlar Meksika ve İtalya kökenliydi, kısa ve tıknazdan uzun ve kaslıya kadar çeşitli vücut tiplerine sahiptiler. Nero gibi bir adamın Los Zetas'ın kontrolünü nasıl ele geçirebildiğı benim aklımın almadığı bir şeydi. Ve sadece kontrolü ele geçirmekle kalmayıp, onu elinde tutabilmesi de.

"Benim adım Nero." Gülümsedi, dostça davranmaya çalışıyordu ama bunun zoraki olduğunu anlayabiliyordum. "Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Odadaki herkesi inceledim. Nero dahil on iki adam, hepsi de beni bir sonraki yemekleriymişim gibi bakıyordu.

Harika.

"Ah, beni tanıdıkça beni seveceksin." Göz kırptı ve elini salladı.

Onun uşaklarından biri – kocaman diş aralığı olan kel bir adam – telefonunu çıkardı ve kayda başladı. "Kameraya gülümse, güzelim," dedi, yüzünde iğrenç,

yüzünde çarpık bir sırıtışla.

Dişlerimi göstererek parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim ve o tereddüt etti, sırıtışı dudaklarından kayboldu.

Eminim benim korkup ağlamamı, bana zarar vermemeleri ve beni bırakmaları için yalvarmamı bekliyordu. Normal, mantıklı bir kadın benim yerimde olsa böyle yapardı, eminim. Ama ben normalden çok uzağım. Ya da mantıklı olmaktan. Muhtemelen onları daha da kızdıırırdım.

"Bunu benim kaltak kuzenim ayarladı, değil mi?"

Nero gülümsedi ve ellerini arkasında, bir general gibi odada dolaşmaya başladı. "İtiraf edeyim, ilk bana geldiğinde şüpheliydim. Bunun sizin bir tür oyun olduğunu düşündüm. Ama yüzüne bir bakışta ondan taşan nefreti görebildim," diye güldü. "Hiç bu kadar seksi bir kadının bu kadar çılgın görüldüğünü görmemiştim. Yemin ederim, onu kanayana kadar sikmekten bir kalp atışı uzaktaydım."

Yüzümü buruşturdum. "Harika. Sana tam olarak ne söyledi?"

"Oh, bir sürü şey. Bir kez konuşmaya başladığında, oldukça geveze birine dönüştü."

"Duyduğun her şeye inanma. O kompulsif bir yalancı."

"Komik. Senin için de aynı şeyi söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki söyledi. Düşünümde senin için bombaları yerleştiren de o muydu?"

"Benim için mi?" Nero gülerek başını salladı. "Oh, bunu benim için yapmadı. Kendisi için yaptı. Düşüne saldırmak onun fikriydi. Oranın Bratva ve Cosa Nostra adamlarıyla dolu olacağını düşününce bunun aptalca olduğunu düşündüm. Ama o, sizin o evde sakladığınız silah deposundan bahsedince, hayır diyemedim. Resepsiyonun yakınlarına birkaç bomba yerleştirip, adamlarım kapıları kırarak kaosu artırırken bombaların aynı anda patlamasını önerdi. Sonra bam, bam. Gerisi malum."

"Amcam da bu pisliğin bir parçası mı?"

"Belki, belki de değil. Dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi yok. Sen benim planım için buradasın, onlarınki için değil."

"Peki senin planın nedir?"

Gözlerini telefona çevirdi, sonra tekrar bana döndü. "Baban ve Cosa Nostra'ya bana karşı geldiklerinde ne olacağını tam olarak göstermek. Sana çektiirdiğim acıyı gördüklerinde, beni durdurmak için ne istersem yapmaya razı olacaklar."

"De Lucaslar için değeri abartıyorsun. Beni ele geçirdiğini umursayacaklarını mı sanıyorsun? Tek yaptığın Bratva'nın düşmanı olmak ve inan bana, onlar Cosa Nostra'dan daha kötü düşmanlardır."

"Cosa Nostra'nın gelecekteki liderinin karısı olarak, onlar için kesinlikle önemlisin. Ve baban onlarla ilişkiye girdiğinde, *beni* düşmanı haline getirdi. Alessandro'nun, karımı benden çaldığında benim çektiğim acıyı oğlunun da çekmesini istiyorum. Ayrıca, diğerlerinin de Cosa Nostra ile ittifak kurduklarında ne olacağını görmelerini istiyorum."

"Nişanlım," diye düzelttim. "O senin karın değil, nişanlınmış."

"Aynı şey, farklı isim. Statüsü ne olursa olsun, o *benimdi*." "Açıkça değil, çünkü Alessandro ile evlenmek için seni terk etti. Duyduğum kadarıyla duyduğum kadarıyla, senden bir an önce kurtulmak için can atıyordu."

Nero bana tokat attı. Sert sözler yoktu, öfke birikimi yoktu. Sadece elinin tersiyle yüzüme attığı düzgün bir tokat. Kafam yana doğru savruldu, yanağımda keskin bir acı yayıldı.

Ona dönerek çenemi bir yandan diğer yana hareket ettirdim. Ağzımdan çeneme akan az miktardaki kanı parmağımla sildim, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "Bu hiç gerek yoktu." "Ağzın çok bozuk."

"Öyle söylendi. Dürüst olmak gerekirse, bence bu benim en iyi özelliklerimden biri.

Peki ya Lucian ve Theodora? Neden onları kaçırmaya çalıştın?"

"Neden olmasın? Oradaydılar, Alessandro'ya daha fazla zarar verme fırsatı parmaklarımın ucundaydı. Adamlarım başarılı olsaydı, onları parçalara ayırıp ona geri gönderirdim."

Sadece bunu düşünmek bile beni öfkeyle doldurdu. Nero'nun bundan sonra yaşamasına izin verilemezdi. Ölmesi gerekiyordu, aksi takdirde onlara yönelik tehlike asla sona ermeyecekti.

Nero, Gap Tooth'tan telefonu aldı ve bana doğrulttu. "Teknolojinin en sevdiğim yanı ne biliyor musun? Sürekli değişiyor, gelişiyor. Günümüzde telefonların yapabildikleri şeyler aklımı başımdan alıyor."

Konu oldukça değişti, ama tamam. Ben de buna uyum sağlayacağım.

"Tabii," dedim. "Senin gibi bir Baby Boomer'ı neden büyülediğini anlayabiliyorum."

Adamlarından biri gülmekten boğuldu ve Nero gözlerini suçluya çevirdi. Yırtık kot pantolon giyen, gömleksiz, yüzünün yarısını kaplayan kalın, gür sakallı sırık gibi bir adamdı.

"Ne?" Nero ona sertçe sordu.

Adam ayaklarını garip bir şekilde hareket ettirdi. "O senin yetmiş yaşında olduğunu düşünüyor. Baby Boomer, 1946 ile 1964 arasında doğan kişilerdir."

"Baby Boomer'ın ne olduğunu biliyorum," diye bağırdı Nero, ona pis bir bakış attı. Bana dönüp baktı. "Dediğim gibi, teknoloji. İnanılmaz bir şey. Örneğin, videolar kaydedip insanların bunları gerçek zamanlı olarak izleyebildiğini biliyor muydun?"

"Evet, buna Canlı Yayın deniyor, eski dostum."

Nero gözlerini kısarak baktı ama tuzağa düşmedi.

Hayal kırıklığı yaratıcıydı.

İçimde yavaşça yükselen tedirginliği görmezden gelmeye çalıştım. Canlı yayın demesi, henüz yapmamışsa, şimdi yapmaya niyetli olduğu anlamına geliyordu. Kamera merceğine bakarak, diğer tarafta kim olduğunu merak ettim. Arturo mu? Babam mı? Kardeşlerim mi?

"Arturo, hepimizin senin tatlı genç amını tatmasını izlemek onu öldürecek. Daha da iyisi, o bunu canlı olarak izleyecek." Telefonu ileri geri salladı. "Hala mantıklı düşünceler kurabilirken kocana selam söyle, prenses. Çünkü inan bana, seninle işimiz bittiğinde, tek düşünebileceğin şey ölmek olacak. Acının sonunda bitmesi için. Başka hiçbir şey düşünemeyeceksin."

Telefonu Gap Tooth'a geri verdi ve koyu tenli, koyu kahverengi gözlü, ince yapılı bir adamın önüne geçti. "Diego, kadınlarını yere yatırıp silahıyla sikmeyi sever. Sanırım sikinin artık çalışmıyor ama bunu telafi etmek için kendi yolunu bulmuş." Nero bir sonraki adama geçti. "Angelo, kurbanlarının kıcını sikmeden önce karnına adını kazımayı sever. O bir kık adamıdır."

Onun söylediklerinden korkmalı, dehşete düşmeli, çıldırmalıydım, ama öyle değildim. Bu boktan şeylerin hiçbirinin olmasına izin vermeyecektim. Ya da babamın, bu konuda. O benim için geliyordu. Bundan %100 emindim.

"Diego? Sen Cosa Nostra üyesi değilsin, değil mi?" Nero gülümsedi ve onun yerine cevap verdi. "*Eski* Cosa Nostra üyesi."

Beynimde bir şey klik yaptı. "Onu elli bin doları çalması için ikna eden sensin."

Burnuna dokunarak bana göz kırptı. "Ne kadar akıllısın. Seni kırmak zorunda kalmam gerçekten çok kötü." Beni, duruşumu, yüzümdeki korku eksikliğini

ve soğukkanlı, rahat tavrımı inceledi. "Vay canına, ne cesur bir ufaklık," diye güldü. "Hoşuma gitti. Ama merak etme, ilk birkaç raunt sonra o ateşli ruhun ezilecek."

Ayaklarımın duruşunu düzelttim ve ona dik dik baktım. Beni sindirmesine, kafama girmesine ve duygularımla oynamasına izin vermeyecektim. Şu anda kafamı açık tutmak, babam buraya gelene kadar beni kurtaracak tek şeydi.

"Biz medeni insanlarız, değil mi çocuklar? Kurallarımız, düzenimiz var. İşte yapacağımız şey şu. Kim seni ilk alacak, onu görmek için küçük bir kura çekeceğiz. Sonra, hepimiz seni tattıktan sonra, baştan başlayacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Sanki hoş bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu. Lanet olası bir toplu tecavüzden değil.

Beni tek tek ele geçirmeye çalıştıkları gerçeği benim lehime işledi. Hepsi birden üzerime çullanmış olsalardı, hiç şansım olmazdı. Ama tek tek ele alındığında, herkesin şansı vardı.

Heyecandan tüylerim diken diken oldu, vücudum adrenalinle doldu, titremelerini engellemek için yumruklarımı sıktım. Sert bir bakışla, babamı, büyük, kötü Bratva patronunu, Bratva Kasabı'nı, onun yaydığı tüm gücü ve kuvveti zihnime çağırdım.

Çocukluğumdan beri bana öğrettiği, beni tam da böyle durumlara hazırlayan eğitim, bir filmdeki sahneler gibi zihnimde canlandı ve ben bunu çok değer verdim.

Tüm düşüncelerimi kafamdan silip, önümdeki adamlara odaklandım. Eğilip, botumun içinden bir bıçak çıkardım ve gülümsedim. "Pekala, ilk kim? Sen misin Nero? Yoksa sen mi Gap Tooth? Ya da arkadaki küçük boylu olan?"

Nero bıçağa bakarak güldü. "Rawrrrr, bu kedicik pençeleri var."

Silahlarımı fark etmediklerini görünce fazla şaşırmadım. Hala vücudumda ağırlıklarının hissedebildiğimde bunu anlamıştım. Nero, Los Zetas'ı kontrol ediyor olabilir, ama o tam anlamıyla Outfit'ti. Cosa Nostra gibi, kadınları işin ticari kısmından uzak tutuyorlardı. Kadınları bir tehdit olarak görmüyorlardı. Ve bu onların sonunu getirecekti.

"Tamam çocuklar, bir numara kimde?" Nero cebinden bir kağıt parçası çıkararak sordu.

Sadece annesinin sevebileceği bir yüze sahip siyah saçlı bir adam elini kaldırdı ve dudaklarını yaladı. Boyu kısaydı, yaklaşık 1,63 metre, ve biraz tombuldu. Öne çıktı ve ben onu izledim, hareketlerini, kollarını sallama şeklini, yürüyüşünü inceledim. Her şeyi, mümkünse ona karşı kullanmak için aklımda tuttum.

"Oh, ho, ho, Felix!" Nero omzuna vurdu. "Şimdi, geri kalanlarımıza da yeterince bırakmayı unutma, tamam mı?"

"Söz veremem," dedi Felix huysuzca, elinin tersiyle burnundaki sümüğü silerken. Gruptan uzaklaştı ve o şüpheli gözlerini bana dikti.

"Kameraya bakmayı unutma, güzelim." Gap Tooth elindeki telefonu salladı. "Kocanın gözlerindeki yaşları kaçırmamasını istemeyiz."

Alaycı bir şekilde güldüm. Sanki onlara ağlayarak zevk verecekmişim gibi.

Parmaklarımla bir işaret yaparak Felix'i yanıma çağırdım. "Hadi gidelim o zaman, ufaklık. Bütün gün bekleyemeyiz."

Bu cesaret biraz sahteydi. Onu kolayca alt edebileceğime emindim. Ama içinde bulunduğum tehlikeli durumu ben de görebiliyordum. Eninde sonunda şansım tükenecekti. Sadece babamın o zamana kadar buraya gelmesini umut ediyordum.

Felix kaslarını gerdi ve bir aslanın ceylan avladığı gibi kendinden emin adımlarla bana doğru yürüdü. Diğer herkesi görmezden gelip ona odaklandım, yeterince yaklaşmasını bekledim. Bıçağımı ters çevirip ters tutarak bıçağın ucu dışa bakacak şekilde tuttum.

Ulaşabileceği mesafeye geldiğinde, hızla öne atıldım ve bıçağımı boğazına ölümcül, temiz bir kesik atarak geçirdim. Felix arkamda dizlerinin üzerine çöküp, yüzüstü yere düşmeden önce dudaklarından boğuk bir çığlık çıkarken, ben yürümeye devam ettim. Öldürmek bir saniyeden az sürdü.

Beklenmedik cinayetin ardından herkesin yüzündeki gülümsemenin kaybolmasını izleyerek sııttım. Nero hariç herkesin. O gülümsüyordu.

"Ne oluyor?!" Gap Tooth tısladı.

"Ne? Oturup bunu kabullenmemi mi bekliyordun?" Parmağımı bir yandan diğer yana salladım. "Tüh, tüh, tüh," diye alay ettim, geriye doğru yürüyerek, Felix'in cansız bedeninin yanından geçip odanın ortasına geri dönene kadar gözlerimi onlardan ayırmadım.

Nero heyecanla bana baktı. "Etkileyici. Sanırım Rayna'nın söylediği doğruymuş. Savaşabiliyorsun. Bu sefer şansları biraz eşitleyelim mi?"

İkinci ve üçüncü kimler?"

Diego ve keçi sakallı bir adam öne çıktı, öncekinden biraz daha endişeliydiler ama yine de (çok sahte) alfa erkek özgüveniyle doluydu.

Bir adım geri çekildim ve tekrar konsantre oldum. Bu sefer diğer botumdan bir bıçak daha çıkardım ve kollarımı yanlara açarak çılgınlığın beni ele geçirmesine izin verdim. "Oooo, iyi bir ikili takımı severim."

Her iki bıçağı da ters tutarak - en sevdiğim tutuş şekli - ve duruşumu güçlendirdim.

Birlikte saldırdılar. Diego solumdan yaklaşarak iri kollarıyla yüksek bir yumruk attı, Goatee ise alçak bir tekme attı. Diego'nun saldırısını ön kolumla engellerken, aynı anda vücudumu Goatee'nin yolundan çekerek kaçtım. Ben de bir tekme attım ve Goatee'nin yüzüne isabet ettim.

"Siktir!" Diego tekrar yumruk attığında, Goatee kıcının üstüne düştü.

Geri çekildim ve yumruğu kolayca kaçırdım. Yavaştı, tekniği dağınıktı. Bir yumruk savaşına girdik. Diego tekrar tekrar vurdu ve saldırıları güçlü olsa da beceriksizdi. İncelik yoktu. Kaçmak, engellemek kolaydı.

Goatee, Diego ile aynı şiddetle saldırarak kavgaya yeniden katıldı. İkisi birlikte beni yere indirmeye çalışırken, Diego bir taraftan, Goatee diğer taraftan bana saldırırken, yumruk ve tekmelerle birlikte saldırılarını engelledim.

Babamın beni tüm kardeşlerimle aynı anda dövüşerek eğitmesine daha fazla minnettar olamazdım. Bu, birden fazla rakiple aynı anda dövüşmek için beni tam da bu ana hazırladı.

Güçlü bir yumruktan kaçtım ve Diego'nun uyluğuna bıçak sapladım. Bıçağımı hemen çıkardım ve arkasına dolandım. Sırtına tekme attım ve onu yere serdim.

Goatee ayakları üzerinde döndü ve birbirimizin etrafında daireler çizdik. "Kendini sert sanıyorsun, değil mi? Ama sen sadece pis bir sürtüksün."

Gülerek, "Oh, kesinlikle öyleyim. Ama sadece bir adam için." dedim. Kameranın merceğine doğrudan baktım ve Arturo'ya göz kırptım.

Bana bunu ciddiye almamı, dalga geçmeyi bırakmamı haykıran halini gözümün önüne getirebiliyordum. Muhtemelen onu dinlemeliydim.

"Seni yerine oturtmaktan zevk alacağım. Sana kimin patron olduğunu göstereceğim," diye tısladı Goatee.

"İkimiz de patronun sen olmadığını biliyoruz. Dürüst ol. Bakalım ne Anla yapacaksın dım.

Goatee hırladı ve bana sertçe koştu, beni yere indirmeye çalıştı. Ayaklarımı yerde sabit durmak için ayaklarımla yere bastım ve son anda yön değiştirerek onunla karşılaştım. Döndüm ve uzun, esnek bacaklarımı kullanarak, omurgasının tabanına doğru yan tekme attım. Bir çılgılık atarak öne doğru eğildi ve ayağa kalkmaya çalışan Diego'ya çarptı ve ikisi de birbirlerinin üzerine düşerek yere yuvarlandılar.

Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyordum. Arkamdaki bu salaklar, sonunda benim değerimden daha fazla sorun çıkardığımı fark edip, bu aptal piyango saçmalığı yerine beni birlikte alt edecekler miydi? Bunu hemen bitirmem gerekiyordu - ve çabucak bitirmem gerekiyordu. Bir seferde ne kadar az dövüşürsem o kadar iyi olurdu.

İkisi de ayağa kalktığına, Diego yaralı bacağını korurken, Goatee sırt ağrısı olan yaşlı bir adam gibi belinden eğilmişti. Ben de ileriye doğru koştum ve saldırıya geçtim, iki elimle dönüşümlü olarak yumruk attım.

Diego'nun yüzüne doğrudan bir yumruk, Goatee'nin karnına bir yumruk, Diego'nun çenesine bir aparkat, Goatee'nin yüzüne bir diz vuruşu, Diego'nun kafasına bir dönen tekme.

Her vuruşumda acı içinde inlediler ve saldırılarımla gittikçe geriye doğru itildiler.

Onlara bir an bile nefes aldırmadım. Sahip olduğum tüm hızla hareket ederken, bıçaklarımı kullanarak derilerini kesip, bana vurma girişimlerinden kaçmaya çalışırken etlerini defalarca dilimledim. Jimnastik bana inanılmaz bir esneklik kazandırdı, sirkte takla atan ve dönüşler yapan bir akrobat gibi, vuruşlarından kaçmak için vücudumu garip şekillerde bükmemi sağladı.

Goatee omzuma sert bir darbe indirmeyi başardı ve ben sendeledim, darbenin gücü beni çok şaşırttı ve dengemi kaybetmeme neden oldu.

Siktir. Bu moraracak.

Diego bunu fırsat bilip ileri atıldı, vücuduyla bana çarptı ve koşarken beni havaya kaldırdı. İki bıçağımı da omuzlarına sapladım ve o, beni atmaya çalışarak kükredi.

Sıkı sıkı tutundum ve sırtına binmiş gibi vücudunun etrafında döndüm, bıçaklarımdan birini omzundan çekip çıkardım ve boynunun dibine sapladım. Çılgılık attı ve çırpındı ama ben

dizlerinin üzerine çökene kadar sıkı tutundum ve sonra onu tekrar tekrar bıçakladım, tamamen kanına bulanana kadar.

Sonunda onu bıraktım ve Diego öne doğru düşerek etrafına kan saçtı. Nefes nefese, başımı kaldırdım ve Nero'nun gözlerine baktım. Bıçağımı yana doğru fırlattım ve bana doğru koşan Goatee'nin alnının ortasına isabet ettim, onu anında öldürdüm.

Ciğerlerim yanıyordu. Omzum zonkluyordu ve vücudum ağrıyordu. Saldırıları nedeniyle cildimde morluklar oluşmaya başladığını hissedebiliyordum. Adrenalin, damarlarımda dolaşan kan gibi içimde dolaşıyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyabiliyor, göğsümde attığını hissedebiliyordum.

Nefesimi düzenlemek için derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

Geçen seferin aksine, Nero gülümsemiyordu. Gözlerini kısmış ve çenesini sıkmış haliyle, iki adamını daha öldürdüğüm için kızgın olduğu belliydi. Kazanacağını beklemiyordu.

"Sorununun ne olduğunu bilmek ister misin, Nero? Nerede hata yaptın?" diye sordum, diğer bıçağımı Diego'nun omzundan çekip gömleğindeki kanı silerken. "Benim sadece Arturo'nun kadını olduğumu varsaymakla hata yaptın. Yani, yanlış anlama, ben kesinlikle Arturo'nun kadınıyım, tamamen. Yüzde yüz. Ama ben *sadece* bu değilim. Aynı zamanda Bratva Kasabı'nın kızıyım."

Adamlarından biri şoktan nefesini tuttu ve ben gülümsedim.

"Bratva Kasabı'nı duymuşsun, değil mi? Ama onun benim babam olduğunu bilmiyordun, eminim."

Bratva'nın içinde olmadıkça, Bratva Kasabı'nın kimliğini pek kimse bilmiyordu. Ama babamın acımasızlığı, bütün bir aileyi yok ettiği gün, her yere yayılmıştı.

Fısıltılar odanın her yerinde yankılanıyordu, sesleri kısık ama o kadar çok korkuyla doluydu ki, ben de bundan zevk aldım.

Güzel. Korkmaları gerek.

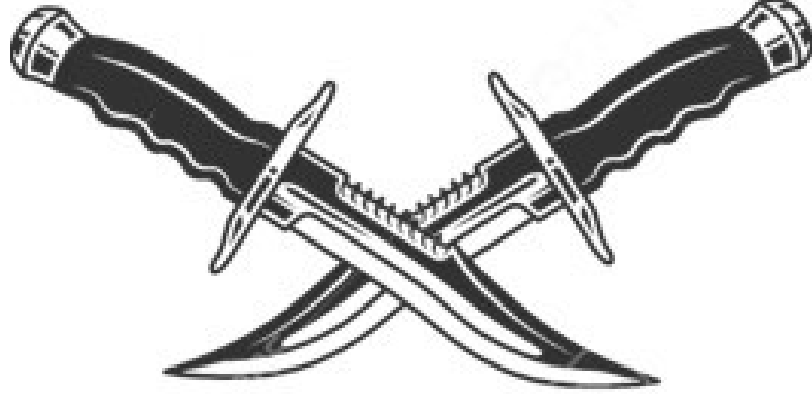
"Babam hakkında bilmeniz gereken bir şey, onun *inanılmaz derecede* koruyucu olduğudur. Paranoyak da. Yani, deli gibi. Annem kaçırılıp öldürüldükten sonra, çocuklarını biraz sıkı bir kontrol altında tuttu. Bizi evden çıkmasına izin vermesinin tek yolu, bize takip cihazı takmasına izin vermemizdi." Bıçağımın ucuyla boynumun arkasını gösterdim. "On yaşımdan beri, derimin hemen altına yerleştirilmiş küçük bir

mikroçip var. Bu ip, etkinleştirildiğinde konumumu babama bildiriyor."

Nero'nun gözleri şokla büyüdü, tam o sırada büyük bir patlama binayı sarsarak ayaklarımızın altındaki zemini titretti.

Gülümsedim. "Ve işte şimdi burada."

Yirmi Beşinci Bölüm

Arturo De Luca

"Çok eğlenceliydi!" Lukyan, eve girerken yüzünde parlak bir gülümsemeyle bağırdı.

Viktorya tarzındaki büyük konakları, evi eski ihtişamına kavuşturmak için düzinelerce adamın yoğun bir şekilde çalıştığı bir onarım sürecindeydi. İnşaatçılar, marangozlar, elektrikçiler, Nero'nun neden olduğu hasarı onarmak, enkazı temizlemek, duvarları tamir etmek ve yeni sıva ve boya uygulamak için gece gündüz çalışıyordu.

Bratva gerçekten hızlı çalıştı ve hiç zaman kaybetmedi.

"Yani, biz ayrıldığımızda yerde ne kadar kan ve bağırsak olduğunu gördün mü? O halıyı sökmek zorunda kalacaklar. O kan lekelerini çıkarmaları *imkansız*," diye devam etti Lukyan, mutfğa doğru ilerlerken.

"Aynen öyle! Çok harikaydı. Peki ya pantolonuna işeyen o pislik ne olacak?" Vin, Lukyan'ın arkasından küçük bir köpek yavrusu gibi gülerek takip etti.

O aptalların tanıştıkları anda deli gibi kaynaşacaklarını biliyordum. Birbirlerine çok benziyorlardı. Kafamı sallayıp iç geçirdim ve onların peşinden gittim. Lukyan herkese votka ikram ederken, yüksek sesle konuşup, öldürdükleri hayvanları ve ne kadar eğlendiklerini anlatıyorlardı. Son aşklarından bahseden bir grup genç kız gibiydiler, sesleri yüksek ve heyecanlıydı.

"Aman Tanrım, evet! Çok komikti. Lanet olası korkak." Lukyan shot'ını içip bir tane daha doldurdu. "İllayana bunu kaçırdığı için çok kızacak. Eğlenceyi kaçırmaktan nefret eder."

Bu arada, karım neredeydi?

Onun yokluğunu hemen fark ettim ama yukarıda bir yerde olduğunu düşündüm. Bu yerin dört katı vardı. Herhangi birinde olabilirdi, ama bizim geldiğimizi duyduğunda aşağı inmiş olmalıydı, değil mi?

Mutfaktan çıkmak üzereydim ki Vin konuştu.

"Turo, nereye gidiyorsun? Hadi kutlayalım! Tüm silahları geri aldık, birkaç esir aldık ve tek bir adam bile kaybetmedik. Kazandık, kazandık, lanet olası kazandık."

Hepsi kutlanacak geçerli
nedenlerdi, ama... "Karımı
bulmaya gidiyorum."

"Boşuna uğraşma. O sadece keyfimizi kaçırır, coşkumuzu bozar." Lukyan kanlı takım elbisesini çıkardı ve bir sandalyenin üzerine astı.

Aleksandr onun kafasına bir tokat attı. "Onun hakkında böyle konuşma."

"Ne?! Ben sadece dürüst davranıyorum," diye sızlanarak kafasını ovuşturdu.

"İzle. Buraya gelir gelmez, gelmesine izin verilmediğini söyleyip sızlanıp durur."

Onları tartışmaya bırakıp onu aramaya gittim. Üst katı ve onarım yapılmayan evin geri kalanını kontrol ettikten sonra, onu hala bulamadığım için çok sinirlendim.

Neredeydi bu kız? Evden çıkmamış olsa iyi olur. Christian, Luca ve Lorenzo'ya çok net talimatlar vermiştim ve umarım dinlemişlerdir, yoksa başlarına büyük bela alırlar.

Mutfağa tek başıma geri döndüğümde, Aleksandr kaşlarını çattı. "İllayana nerede?"

Midemde bir sıkıntı hissettim. "Bilmiyorum, onu bulamadım."

"Sakin ol. Muhtemelen depoda ya da başka bir yerde öfkesini dindiriyordur," dedi Lukyan, bir shot daha içerek, kız kardeşinin burada olmamasına hiç aldırmış etmeden.

Aleksandr cam sürgülü kapıya doğru yürüdü, perdeyi çekip dışarıya baktı. "Depoda ışık yok. Orada değil." Mutfak tezgahına geri döndü ve kaşlarını çatık halde bir shot daha içti.

İçimde bir batma hissi büyüdü, tüm vücuduma yayıldı ve yumruklarımı sıktım.

Oh, onları öldüreceğim. Lanet olsun, gitmişler.

Telefonumu çıkardım ve aptal korumalarından birini aramak üzereyken telefon çaldı, ekranda CHRISTIAN ismi yanıp sönüyordu. Hemen cevap verdim.

"Neden evde olmadığın konusunda çok iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye homurdandım.

"Üzgünüm patron. Kahretsin, çok üzgünüm."

Bütün vücudum kaskatı kesildi. "Onu telefona ver." "Patron..."

"Onu telefona bağla," diye yavaşça tekrarladım, sesim her kelimeyle daha da kalınlaşıyordu.

Christian hızlıca konuştu. "Yapamam. Dinle patron, bu bir hataydı. Yapmamamız gereken aptalca bir hataydı ama o dışarı çıkmak istedi ve hayır cevabını kabul etmedi, sonra onunla yalnız konuşmak isteyen kuzenine rastladık ve sonra ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Gazla uyutulduk ya da öyle bir şey, bilmiyorum, ve kendimize geldiğimizde o artık orada değildi. Kahretsin, ben bile..."

"Yeter!" diye bağırdım. "Nerede o, Christian?"

"Üzgünüm patron, bilmiyorum. Kaçırıldı."

Kaçırıldı.

Zaman yavaşladı, etrafımdaki her şey durdu, bu sözler kafama dank etti. O gitmişti. Biri onu kaçırmıştı. Benden almıştı.

Öfke içimi kapladı ve bağırarak, ciğerlerim patlayacak gibi haykırdım. Öfkeyle etrafımdaki mobilyaları tekmeledim ve ona pazar günü

, aklıma gelen her türlü küfürü ettim. Artık İngilizce konuşmuyordum. Her şey İtalyanca olarak dökülüyordu.

Duvara yumruk attım, her küfürümle birlikte yumruğum sıvayı deldi. Pahalı antikalarla dolu vitrini tekmeledim, ulaşabildiğim her şeyi parçaladım, parmaklarım kanayana kadar.

Aleksandr bana doğru adım attı, ne yapacağını bilmiyordum, ama Vin onun yoluna çıktı ve başını salladı. Ben bu haldeyken en iyisinin yolumdan çekilmek olduğunu biliyordu.

Christian tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi, ama hala telefonda olduğunu biliyordum.

"Hemen buraya gelin," diye bağırdım ve telefonu kapattım.

Hepsi emirlerime uymadıkları için bedelini ödeyeceklerdi.

Oda sessizdi, Aleksandr, Nikolai ve hatta Lukyan bile bana yoğun bakışlarla bakıyorlardı. Yaptığım yıkıma baktılar ve hiçbir şey söylemediler. Bunun için suçluluk duymuyordum. Her şeyi daha sonra yenilemek için para ödeyecektim.

"Ne oldu?" diye sordu Aleksandr, vücudu gerginlikle kasılmıştı.

Sözleri söylemek bile istemiyordum. "İllayana gitti."

"Gitti mi? Ne demek gitti?" diye bağırdı Lukyan. "Biri onu kaçırdı."

Aniden oda canlandı, İllayana'nın kardeşleri ev yanıyormuş gibi hareket etmeye başladı. Aleksandr emirler yağdırdı, Nikolai dizüstü bilgisayarını kapıp öfkeyle yazmaya başladı, Lukyan ise odadan koşarak çıktı, birkaç Bratva adamı da peşinden gitti.

Aklım karışmıştı. Tek düşünebildiğim İllayana'ydı, ona ne olabileceği ve bunu kimin yapmış olabileceği. Düşüncelerim vahşileşti, ona zarar verilmiş olabileceği düşüncesi tüm dünyayı yakıp kül etmek istememe neden oldu. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Onu bulmam gerekiyordu.

"Vin, Derek'i ara. Telefonunu takip edip edemeyeceğini sor. Telefonu atmamışsa, onu bulabiliriz."

"Gerek yok." Dimitri odaya öfkeyle girdi, saçları duştan ıslaktı ve yeni bir Armani takım elbise giymişti. Bratva adamları onun arkasında koşarak, endişeyle onun emirlerini yerine getirmeye, silah ve malzeme toplamaya başladılar.

Bir saniye sonra babam odaya girdi ve yanıma geldi. "Doğru mu, evlat? Kaçırıldı mı?" Elini omzuma koydu ve

destek verdi.

"Evet. Ve ben delirmek üzereyim." Onun dokunuşunu omuzlarımdan silkeledim ve Dimitri'nin yanına gittim. Onu bulmalıydık, *hemen* harekete geçmeliydik. "Telefonunu takip etmeye gerek yok derken ne demek istedin? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Dimitri'nin mavi gözleri tehditkar bir şekilde parladı ve beni görmezden gelerek "Nikolai" diye bağırdı.

Oğlu, elinde dizüstü bilgisayarıyla koşarak geldi.

"Dimitri!" diye bağırdım, sabrım tükenmişti. "Neden onun telefonunu takip etmem gerekmesin ki?"

Gözleri bana çevrildi ve gözlerinde yanan ateşi, ondan yayılan öfkeyi görebiliyordum, ama bu beni caydırmadı. O Bratva Kasabı olsa bile, beni korkutmuyordu.

"Birbirimize daha sonra bakışabiliriz. Şu anda benimle konuşman gerekiyor, yoksa sonunda kavga edeceğiz."

Mutfakta bir korusu gibi nefes kesen sesler yankılandı. Oda sessizliğe büründü ama bunun devam etmesine izin veremezdim. Kaybedecek vaktimiz yoktu. Burada birbirimize bakarak durduğumuz her saniye, o zarar görebilirdi.

Bıkkınlık içinde, göğsüme bağlanmış kılıfa uzandım ve silahımı kavradım, konuşmaya başlamazsa onu tehdit etmeye hazırdım. Tam silahı çekmek üzereyken, babam bana vücuduyla çarptı, göğsünü benim göğsüme dayadı ve beni bir adım geri itti. Aleksandr ise babasının önüne koruyucu bir şekilde atladı, yüzünde somurtkan bir ifade vardı.

"*Figliolo, tranquillo. Respirare,*" *Oğlum, sakin ol. Nefes al,* diye kulağıma fısıldadı.

"*Sono fottutamente calmo,*" *Ben çok sakinim,* diye homurdandım ve onu itekledim.

Alessandro önümde durdu, tekrar sinirlenirsem Dimitri'den beni korumak için. "Dimitri, eminim bir planın vardır. Lütfen, paylaş."

Babam – her zaman lanet olası barışçı.

Dimitri oğlunu kenara itti ve öne çıkarak bana öfkeyle baktı. "Bu iş bittiğinde seninle birkaç kelime konuşacağız, Arturo..."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye onu keserek bağırdım. "Ama şu anda, halletmemiz gereken daha önemli işler var."

"Katılıyorum, şu anda hala nefes almanın tek nedeni bu. Ama şüphesiz, bu mesele halledilecek." Dimitri, Nikolai'den dizüstü bilgisayarını aldı ve bana doğru çevirdi.

Ekrana baktım ve ortada hiçbir yerin ortasında küçük bir kasabanın haritasını ve parlak kırmızı bir noktayı gördüm. "Neye bakıyorum ben?"

Dimitri gözlerini kısarak, sinirli bir şekilde sordu. "O Illayana. Onun yeri. Adamlarımı topluyorum. Sen de aynısını yapmanı öneririm. Üç dakika sonra çıkıyoruz."

"Telefonunu dinledin mi?"

"Tam olarak değil."

"Bu ne demek?"

"Ya sana açıklarken zaman kaybedebiliriz ya da kışını kaldırıp yola çıkabiliriz."

Ona sert bir bakış attım, ama şansına haklıydı. Zaten yeterince zaman kaybetmiştik, daha fazla zaman kaybetmemiz için bir neden yoktu.

"Tamam. Vin, adamları topla, silahlandır ve arabaya bindir. Karımı geri alacağız."

"Baban Illayana'nın tam olarak nerede olduğunu nasıl biliyor?" diye sordum, SUV'nin yolcu koltuğunda oturan Lukyan'a bakarak.

Kendi ailesiyle değil de bizimle gelmeyi tercih etmesine şaşırdım. Vin yolcu kapısını açtığında, ön koltuk için Vin'le kavga bile etti, onu resmen yere itti.

Vin şimdi arka koltukta babamın yanında oturuyordu ve Lukyan'ın ensesine öfke dolu bakışlar atıyordu. Bakışlar öldürebilseydi...

"Telefonunu dinlemiş falan mı?" diye sordum, otoyola girerken önümdeki diğer SUV'yi takip ederek.

Nereye gittiğimizi tam olarak bilmiyordum, sadece Las Vegas'ın dışındaki küçük bir kasabanın dışında bir yer olduğunu biliyordum.

"Ya da öyle bir şey." Lukyan dönüp boynunun arkasını hafifçe vurdu.

Ne oluyor?

"Ona dinleme cihazı mı takmış?" diye inanamadan sordum.

"Sakin ol, kızın haberi yok değil ya. Hepimizde var."

"Ne takmışsınız?"

"Küçük bir mikroçip gibi. Derinin hemen altına yerleştiriliyor. Önemli bir şey değil."

Vin, yüzünde somurtkan bir ifadeyle başını arabanın ön kısmına uzattı.
"Kedi ve köpeklerdeki gibi mi?"

"Evet, öyle sayılır. Birimiz kaçırılırsa diye bir güvenlik önlemi."

"Kaçırılırsa?" diye sordu babam, kafası karışmış bir şekilde.

"Kaçırılmak," diye açıkladı Lukyan.

Babam içini çekip "gençler ve onların aptal argoları" diye mırıldandı.

Lukyan'ı "genç" olarak nitelendirmedim ama neyse. Arabayı otomatik pilota geçirdim ve arkama yaslandım. "Yani hepinizin ensesinde, konumunuzu babana ileten takip cihazları var mı diyorsun?"

"Onu deli gibi gösteriyorsun," diye güldü Lukyan. "Sadece biraz koruyucu, hepsi bu. Annemiz kaçırıldıktan sonra biraz paranoyaklaştı. Annemiz tecavüze uğrayıp öldürülmeden önce onu bulamadı. Bir daha böyle bir şey yaşamayacağına karar verdi. Bu yüzden takip cihazı."

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yani, şu anda işime yarıyordu, ama Illayana'nın sanki lanet bir hayvanmış gibi vücudunda mikroçip olması beni rahatsız ediyordu.

Telefonum çaldı. Telefonu aldım ve bir gözüm yolda kalacak şekilde hızlıca baktım.

Bir kısa mesajdı.

Bilinmeyen: Karın gerçekten çok güzel bir kadın.

Öfke, kaynar lav gibi içimi kapladı ve dişlerimi sıkarak, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıktım. Başka bir kısa mesaj geldi. Bir web sitesine bağlantı vardı.

Midemi bir ağrı sardı. Tıkladığımda ne bulacaktım?

"Ne oldu? Yüzünde tam bir katil ifadesi var," dedi Lukyan ve ben ona sert bir bakış attım. Benden biraz uzaklaştı. "Evet, o ifade."

"Direksiyonu sen al." Orta konsolun üzerinden geçerek arka koltuğa geçtim.

"Ne oluyor lan!" Lukyan'ın yüzünde panik belirdi ve biz yoldan çıkmadan önce direksiyonu kapmak için atladı.

"Çekil," diye bağırdım ve Vin'i iterek pencereye sıkıştırdım.

"Ah, Turo! Seni lanet olası pislik."

"Ben seni susturmadan önce sen sus," diye bağırdım ve mesajı açtım.

"Senin yol güvenliği bilincin tam bir şaka," diye bağırdı Lukyan, arka aynadan bana bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü.

Onu görmezden gelip telefonuma odaklandım. "Biri bana bir link gönderdi." "Neye?" diye sordu Vin, yolcu koltuğuna tırmanırken.

Lukyan frene bastı ve Vin öne doğru fırlayarak ön panele çarptı. Vin acı içinde çığlık attı ve inledi.

"Oops," diye güldü Lukyan.

"Şakayı keser misin? Bu lanet bir oyun değil, Lukyan! Lanet olası kız kardeşin esir tutuluyor ve sen sanki hiçbir şey yokmuş gibi şaka yapıyorsun. Senin neyin var lan?"

Gözlerinde acı belirdi ve çenesini sıkarak yola bakmaya başladı. "İnsanlar farklı şekillerde başa çıkarlar, Arturo. Ben değiştiremeyeceğim bir şey üzerinde durmamayı ve bunun yerine kalbimi parçalayabilecek bir duruma girmeden önce rahatlamaya çalışmayı tercih ediyorum. Kız kardeşimi seviyorum. Tüm kardeşlerim arasında ona en yakın olduğum kişi o ve eğer oraya çok geç varırsak... eğer ölürse..." Boğazı düğümlendi, sözleri kesildi.

Bir an şaşkınlıkla gözlerimi kııptım. Onun ağzından bu kadar... derin, bu kadar anlamlı bir şey çıkmasını kesinlikle beklemiyordum. Sanki onun bambaşka bir yönüydü.

Babam bana ölümcül bir bakış attı. "Arturo." Bu tek kelime büyük bir azarlamayı içeriyordu. "Bu gereksizdi. Nasıl hissettiğini anlıyorum, ama çevrendeki herkese saldırmamalısın."

"Baba" sesini kullanıyordu. İç geçirdim ve telefonumdan başımı kaldırdım. "Üzgünüm, Lukyan." Aslında üzgün değildim, ama bu konuşmaya devam etmek istemiyordum.

Bağlantıya tıkladım ve canlı video yayını yapan bir web sitesine yönlendirildim.

İllayana odanın ortasında duruyordu, saçları bir kova suya batırılmış gibi ıslaktı ve giysileri kirle kaplıydı. Onu görünce donakaldım, kanım dondu.

Telefonumu daha sıkı kavradım ve bir adam onun yüzüne tokat attığında dudaklarımdan karanlık bir homurtu çıktı.

Nero.

Kameraya doğru yürüdü, onu aldı ve Illayana'ya doğrultarak konuştu, sözleri arabada yankılandı.

Canlı yayın yapmanın faydalarından, adamları benim karımı kirletirken benim izleyeceğimi bilmekten ne kadar heyecanlandığından bahsetti.

Onun adamları, karımı kirletirken, onun adamları, onlara ait olmayan şeyi alırken, benim izleyeceğimi bilmek onu ne kadar heyecanlandığını anlattı.

Vücudum gerildi, öfkem tavan yaptı, çünkü orada oturup o sadist pisliğin adamlarının karımı nasıl ele geçireceklerini, ona ne yapacaklarını anlatmasını dinlemek zorunda kaldım.

Lukyan küfretti ve yumruklarını direksiyona vurdu. Ayağını gaz pedalına bastırdı ve hızla ilerledik, babası ve kardeşlerinin bulunduğu arabayı geçerek öne geçtik.

Telefonu çaldı ve Rusça cevap verdi, karşıdaki kişiye olanları açıklarken sert sözler kullandı.

Ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyordum ama çok yakın olduğumuzu umuyordum. Birçok şeyle başa çıkabilecek cesaretim vardı.

Adamların boğazından pelvisine kadar iç organlarını çıkardım. Vücutlarından organlarını söktüm ve onların kanı içinde dururken hindi sandviçi yedim, ama bu? Illayana'nın incitilmesini izlemek? Zulüm görmesini? *Buna* midem dayanamadı.

Kamera odadaki adamlara, en az bir düzine adama odaklandı ve ben her birini hafızama kazımaya çalıştım. Hepsini avlayıp Illayana'ya çektirdikleri acının ve ıstırapın iki katını onlara çektirecektim.

Ekrana gözlerimi kısarak baktım.

Bir saniye, bu Diego mu?

Öyleydi! Karımı kirletmek için bekleyen adamların arasında duran, gözleri heyecanla parlayan o küçük pislikti.

Orospu çocuğu.

Adamlardan biri öne çıktı ve karıma doğru yürüdü. Midem bulandı.

Tanrım, izleyemeyeceğim galiba.

Babam ekrana bakıyordu, yüzünde endişeli ama düşünceli bir ifade vardı.

"Korkmuş görünmüyor."

Yüzüne odaklandım. Babam haklıydı. Hiç korkmuş görünmüyordu. Aksine, heyecanlı görünüyordu. Sabırsız.

"Ne oluyor?" diye sordu Lukyan, bir eliyle direksiyonu tutarken, diğer eliyle telefonu kulağına tutuyordu. Gözleri sabırsızlıkla bana kaydı.

"Bir adamla teke tek dövüşmek üzere."

Lukyan sürerken, Illayana'dan gözlerimi ayırmadan ona durumu anlattım. Dürüst olmak gerekirse, kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum

, vücudum içimi kaplayan tüm stres ve endişeden dolayı iflas edecekmiş gibi hissediyordum.

Bir saniye içinde, Illayana hızlı bir hareketle adamın boğazını kesti ve ben rahat bir nefes aldım. Ta ki Diego ve başka bir adam öne çıkana kadar. Sonra kalbim yeniden hızlanmaya başladı. Lanet olası bir kalp krizi geçireceğime yemin edebilirdim.

Bu kavga daha uzun sürdü, daha şiddetli ve daha acımasızdı. O pisliklerin ona vurduklarını her gördüğümde, ellerimi boğazlarına dolayıp canlarını almak istedim.

"Ne kadar uzaktayız?" diye bağırdım, öfkemi ve akıl sağlığımı kaybetmek üzereydim. Patlamak üzereydim.

Babam beni sakinleştirmeye çalıştı, İtalyanca destekleyici sözler fısıldadı, ama işe yaramadı. Onu önümde sağ salım görmekten başka hiçbir şey beni sakinleştiremezdi.

"Çok uzak değil," diye dişlerini sıkarak, trafiğin içinde zikzaklar çizerek yola odaklanan Lukyan cevap verdi. Otoyoldan çıktı ve uzun, karanlık bir yolda hızla ilerledik, medeniyetten uzaklaşıp daha da derinlere, kırsalın içine doğru.

Illayana, Diego'nun bacağına bıçak sapladı ve onu tekmeledi. O ve diğer adam birbirlerinin etrafında döndüler, sonra kamera doğrudan baktı ve göz kırptı.

Lanet olsun. Göz kırptı.

"Lanet olsun, Illayana," diye tısladım, dişlerimi gıcırdatarak.

Onu ele geçirdiğimde, bunun için onu fena halde cezalandıracaktım. Hayatı tehlikedeysen oyun oynadığı için.

Araba gürültüyle durdu ve ben sonunda ekrandan gözlerimi ayırdım. Birkaç kilometre ötede, toprak dağlarla ve çok sayıda araba ve motosikletle çevrili büyük bir ev vardı.

Pencereme gelen bir vuruşla silahıma uzandım. Dimitri arabanın dışında duruyordu, yüzü sert, ifadesi şeytanın kendisi kadar karanlık ve ölümcül. Kapıyı açtığımda geri adım attı ve bana dışarı çıkmam için yer açtı. "O içeride mi?" diye sordum, silahımı çekip namluyu kontrol ederek.

Hazırdı.

"Da. Lukyan sana bir video gönderildiğini söyledi mi? Onu görmek istiyorum."

"Bunun için zaman olmadığını söylediğimde bana güven. Gitmemiz gerekiyor ve hemen gitmemiz gerekiyor."

Yirmi Altıncı Bölüm

Illayana De Luca

N ero patlamanın şaşkınlığını çabucak atlatıp adamlarına defalarca parmaklarını şıklattı. "Gidip bakın," diye bağırdı ve adamlarının yarısı odadan fırladı.

Geri kalan diğer yarısı ise şaşkınlık, korku ve endişe dolu bakışlar değiştirdi.

Duruşumu güçlendirdim ve bir Bratva savaşçısı olarak onlara dik dik baktım. "Şimdi giderseniz, buradan canlı çıkma şansınız var. Ama size garanti ederim, babam buraya geldiğinde bu odada kalan herkes, onun hayal edebileceği en acı verici ölümü yaşayacak. Ve babamın çok canlı bir hayal gücü vardır." Bu düşünce bana mutluluk verdi ve gülümsedim.

"Onu dinlemeyin," diye bağırdı Nero, yumruklarını sıkarak. "Dışarıdaki senin baban olsa bile, adamlarımdan geçmesi imkansız. Kesinlikle imkansız. Tüm silahları bizde, ne yapacak? Sopalarla ve coplarla mı saldıracak?"

Kapının dışında silah sesleri yankılandı, ardından acı çığlıkları ve yardım çığlıkları geldi.

"Babamın silahlarını geri almayacağını mı sandın?" Onun aptallığına güldüm. "Bizimle uğraşmadan önce araştırmanı yapmalıydın."

Nero odanın içinde gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Adamlarım hepsini öldürecek.

Bratva onlara rakip olamaz."

"Sen bile buna gerçekten inanmıyorsun."

Nero bir silah çıkardı ve doğrudan kafama doğrulttu. "Seni burada, şu anda öldürmemi engelleyecek ne var, ha? Beynini lanet olası duvarlara sıçratmamı engelleyecek ne var?"

"Kesinlikle hiçbir şey," omuz silktim. "Ama ikimiz de biliyoruz ki, bunu yaparsan babam sana pişman ettirecek." Wanda Maximoff tarzında başımı eğdim. "Merak ediyorum, yıllarca süren işkenceye dayanabilir misin Nero? Çünkü babam sana bunu yapacak. Seni öldürmeyecek. Seni hayatta tutacak, böylece her gün acı çekmeni sağlayacak. Kardeşlerim de bu eğlenceye katılacak. Ve tabii ki Arturo da var. Onu henüz iş başında görmedim, ama onun hakkında bildiklerime dayanarak, babam kadar yaratıcı bir şekilde sana acı çektireceğini düşünüyorum. Belki daha da fazlasını."

Eli hafifçe titredi ve gözleri dehşetle doldu. Bu hareket, adamlarının ayaklarını sürtmelerine neden oldu, sanki odadan kaçıp olabildiğince uzağa gitmek istermiş gibi. Adamlarını ve onların kendisine olan güvenini kaybediyordu.

"Onlar bunu yine de yapacaklar."

Bu, onun söyleyebileceği en kötü şeydi. Adamları daha önce ona olan güvenlerini kaybetmemişlerse, şimdi kesinlikle kaybetmişlerdi.

Evde daha fazla silah sesi duyuldu, homurtular ve inlemeler, herkesin duyabileceği kadar yüksek çığlıklar ve ağlamalar. Nero'nun adamları neredeyse aynı anda çıkışa doğru koşmaya başladılar. Ama çok geçti.

Kapı, menteşelerinden kopacak kadar güçlü bir şiddetle tekmelendi ve adamlardan birinin yüzüne çarparak onu yere düşürdü.

Ve sonra orada duruyordu. Kocam, yüzünde saf bir tehdit ifadesi vardı. Ondaki karanlık yayılıyor, havayı şiddet, ölüm ve yıkım vaadiyle kirletiyordu.

Şu anda, o adamın yüzünde, daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. O güzel, çok renkli gözlerin arkasında gizlenen bir kötülük. İntikam isteyen bir kötülük.

O muhteşemdi, insan formunda bir Yunan tanrısı gibiydi. Kan yüzünden, giysilerinden, parmak eklemlerinden, neredeyse her yerinden damlıyordu. Brioni takım elbiseli şeytan gibi... korkunç görünüyordu.

Onu görmekle deli gibi tahrik olmam, kafamın sandığımdan çok daha fazla karışık olduğunu fark etmemi sağladı.

Neyse.

Nero, tahmin ettiğimden çok daha hızlı hareket etti. Döndü, kolunu boğazıma doladı ve silahını kafama, şakağıma dayadı. "Kimse kıpırdamasın."

Arturo donakaldı, arkasında duran Nikolai ve Lukyan da aynı şeyi yaptı, silahlarını doğrudan bize doğrulttular. Nero'nun adamları onlara doğru ilerledi, ya kaçmaya ya da silahlarını almaya çalışıyorlardı, kim bilir. Kardeşlerim hep birlikte silahlarını onlara doğrulttu ve hareket etmemeleri konusunda uyardı, Arturo ise silahını Nero'ya doğrulttu, o da küçük bir orospu gibi arkama saklanmıştı.

Gözlerim Arturo'nun gözleriyle buluştu. "Merhaba kocam," dedim tatlı bir sesle, ona gülümsedim. Şakağımda bir silah olsa da onu gördüğüme sevindim.

Gözlerini kısarak, bakışlarıyla ceza vereceğini ima etti. "Sana söylediğim gibi evde kalmadın, *kotenok*."

"Şeyyyy, teknik olarak bakarsak, sen *bana* söylemedin. Christian ve Luca'ya söyledin."

Nero beni o kadar sert itti ki başım ileri geri sallandı ve yüzümü buruşturdum. "Susun! Hepiniz! Şimdi şöyle olacak. Hepiniz şimdi geri çekileceksiniz, yavaşça ve nazıkçe, ve geçmeme izin vereceksiniz. Aksi takdirde kafasını uçururum."

Arturo alaycı bir şekilde güldü, öfkesi hissedilebiliyordu. "Hayır." Ve sonra ateş etti, Nero'nun kafasına doğrudan ateş etti. Tereddüt etmedi, kararını ikinci kez düşünmedi, ateş edeceğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Sadece ateş etti. Becerikli bir atıştı, o silahla ne kadar iyi olduğunu gösteren bir atıştı.

Kan yanağıma sıçradı ve Nero yere düştü, cansız bedeni yere sert *bir gürültüyle* çarptı.

Arturo yön değiştirdi ve silahını Nero'nun adamlarına doğrulttu. "Yere yatın."

Tereddüt etmediler. İçlerinden biri diz çökerken konuşacak cesareti bile gösterdi.

"Dinle, biz bu işe karışmak istemedik." Sözlerinde İspanyol aksanı vardı. Bir Los Zeta. "Hepsi Nero'nun fikriydi, onun intikamı. Bizimle hiçbir ilgisi yoktu."

"*Kotenok*, buraya gel," diye emretti Arturo, gözlerini adamlar grubundan ayırmadan, silahını havada sabit tutarak.

Onun yanına yürüdüm ve ona baktım. "Evet, kocacığım?" Onu yatıştırmaya çalışıyordum, evde kalmamı istediği halde *bunu* görmezden geldiğim için başıma gelecek fırtınayı yatıştırmaya çalışıyordum. Umudum, onunla çok fazla kavga etmezsem, bana karşı yumuşak davranacağıydı.

Şüpheliydim.

Diz çökmüş adamlara doğrudan bakarak, boş eliyle çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti, beni parmak uçlarımda kaldırdı. Dudakları dudaklarıma çarptı, dili ağzımı yaladı, yakıcı bir öpücükle, klitorisime doğru bir karıncalanma hissettirdi.

Bu, sahiplenme duygusunu haykıran, şiddetle hakimiyet kuran bir öpücüktü. Talep ediyordu. Bu adamlara benim ona ait olduğumu ve onların eylemlerini cezasız bırakmayacağını gösteriyordu. Onların, benim üzerimde kurduğu kontrolü görmelerini, benim ona ait olduğumu bilmelerini istiyordu.

İnledim ve ona doğru yaklaşmaya çalıştım, vücudunun sert hatlarını üzerimde hissetmek için çaresizce, ama o çenemi güçlü bir şekilde tutarak beni yerinde tuttu, bir santim bile hareket etmeme izin vermedi. Sanki onun kuklasıydım, sadece o istediğinde hareket edebiliyordum.

Alt dudağımı acı verecek kadar sertçe ısırırdı ve ben şaşkınlıkla çığlık attım. "Seni dizimin üzerine yatırıp, gitmemen gerektiğini bilirken evden çıktığın için kışına şaplak atacağım."

Geri çekilerek bana sırtarak baktı, ona duyduğum arzu hızlı nefes alışım ve kızaran yanaklarımdan belliydi.

Lukyan öğürdü. "Dostum. Bunu duymama gerek yoktu."

"Evet, fazla bilgi," diye homurdandı Nikolai.

Arturo bir kez daha alt dudağımı ısırıdıktan sonra sonunda beni bıraktı. Nefes nefese, bacaklarım onun sarhoş edici dokunuşuyla jöle gibi titriyordu. Cildim yanıyordu, karnım alev alev yanıyordu ve onu bir odada yalnız başına yakalamak ve bana kötü, ahlaksız şeyler yapmasına izin vermek için can atıyordum.

"Seninle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorsun, ama yine de benim kadınıma sahip olmaya çalışacak, sana ait olmayan bir şeyi almaya çalışacaktın," dedi Arturo

diye homurdandı, konuşan adama sert bir bakış attı.

"Hayır dostum, cidden. Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Gerçekten. *Tienes que creerme. No fuimos nosotros, fue todo Nero.*" Bana inanmalısın. Biz değildik, hepsi Nero'ydu, diye İspanyolca olarak aceleyle söyledi.

Hepsi hevesle başlarını salladılar ve o anda odada kalan tek adamların Los Zetas olduğunu fark ettim.

Babam, göğsüne bağlanmış Kevlar yeleği ve elinde P-90 ile içeri girdi. Alessandro bir adım arkasında, alnında ter ve saçında kanla duruyordu.

"*Moya doch.*" Bana doğru ilerledi ve beni sıkıca kucakladı. Vücudu titriyordu, korkudan mı adrenalin yüzünden mi bilmiyordum, ama geri çekildiğimde beni daha sıkı kucakladı ve bırakmadı.

"*Otets, ya v poryadke,*" Baba, ben iyiyim. Onu sakinleştirmek için fısıldadım, ama o beni daha da sıkı sarıp, ben de iç çekerek onun beni neredeyse ezip öldürmesine izin verdim.

Sonunda beni bıraktı, gözlerinde kısa bir an gözyaşları belirdi, sonra yüzünü toparlayıp gözlerini kırptırarak gözyaşlarını sildi. Vahşi bakışlarıyla odayı taradı ve Nero'nun cansız bedenine odaklandı.

"O pislik neden öldü?" diye homurdandı. "Onu canlı istiyordum."

"O yaptı." Lukyan Arturo'yu işaret etti ve ben gözlerimi devirdim.

Lanet olası ispiyoncu.

Arturo, babamın yoğun bakışları altında çekinmeden dik durdu. "Ya o ya da o. Ben Illayana'yı seçtim."

Babam iç geçirdi. "Haklısın." Diz çökmüş adamlara başını eğdi. "Bu adamlar işimizi görür. Götürün onları."

Kardeşlerim ve birkaç Bratva adamı onun emrini yerine getirmek için harekete geçti.

"Durun! Dinleyin!" Daha önce konuşan adam, ayağa kaldırılırken bağırdı.

"Ona dokunmayacaktık! Yemin ederim!"

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" Arturo alaycı bir şekilde sordu. Telefonunu kaldırdı. "Sizi izledim pislikler."

"O biz değildik! Lütfen, beni dinle!"

"Götürün onları," dedi babam, tek kelime bile dinlemek istemeden homurdandı.

Ama ben dinlemek istiyordum.

"Bekleyin," diye bağırdım ve onlara doğru ilerledim.

Arturo yolumu kesti. "Hayır," diye homurdandı. "Onlara yaklaşmayacaksın."

"Sakin ol, onlara bir şey sormak istiyorum."

"Onlar sana tecavüz edecekti, Illayana, ben de orada oturup bunu izleyecektim, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek. Onlara... yaklaşmayacaksın."

İç geçirdim. "Peki, o zaman buradan sorarım."

Lukyan kapıda durmuş, bir eliyle adamın kolunu tutmuş, beni bekliyordu. Diğer adamlar götürülmüştü ama konuşan adam, cesaret eden tek adam, yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

"Los Zetas neden Nero'nun emirlerini yerine getiriyor?"

Adam gözlerini kaçırdı, gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Sana söyleyemem."

"Bu, kendini kurtarmak için tek şansın olduğunu biliyor musun? Babam sana hikayeni anlatmak için bir şans daha vermeyecek. Bu son şansın. Ben olsam bu fırsatı değerlendirirdim."

Adam içini çekti. "Onda bize ait bir şey var." "Ne?"

Dudaklarını sıkıca kapattı ve başını salladı. Mesaj açıktı.

Daha fazla bir şey söylemeyecekti.

"Onu götürün," diye emretti babam ve Lukyan itaat etti.

Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin bir halde nefesimi verdim. Buradan gitmeye kesinlikle hazırdım.

"Beni indir! *¡Hijo de puta! ¡Te mataré!*" *Seni orospu çocuğu! Seni öldüreceğim!* Kadınsı bir ses İspanyolca bağırdı.

Kaşlarımı çattım ve evin içine doğru yürüdüm. Bana doğru yürüyen Aleksandr, omzunda patates çuvalı gibi küçük, siyah saçlı bir kadını taşıyordu. Kadın tekmeliyor, bağırıyor, yumruklarını Aleksandr'ın sırtına vuruyor ve İspanyolca küfrediyordu.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Seni gördüğüme sevindim, velet," diye homurdandı Aleksandr, yanımdan geçip ön kapıdan dışarı çıktı.

Onun arkasını işaret ettim. "Uh, o kim?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Illayana De Luca

"Arturo, lütfen," diye sızlandım, merhamet dilenerek.

Neredeyse bir saat boyunca beni kızdırdı, orgazmın eşiğinde tuttu ve sonra onu benden aldı. Evden çıktığım ve ona itaatsizlik ettiğim için beni cezalandırıyordu. Zevkle işkence ediyor ve sonra onu benden alıyordu. Her şeyi kontrol ediyor, sadece onun istediği şeyleri hissetmeme izin veriyordu. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en enfes işkenceydi. Ve bunu bana tek bir parmağını bile sürmeden yapıyordu.

Ellerim başlığa bağlanmıştı, bacaklarım genişçe açılmış ve yatak direklerine zincirlenmişti. Titreme çıplak vücudumu sarsıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Damarlarımdan sıcaklık akıyordu ve Arturo, ben orgazma ulaşmadan vibratörü kapattığında, kelimenin tam anlamıyla ağladım... yine.

"Hayır!" Çılgınca debelendim, kurtulmak için çaresizce çabaladım.

Arturo, odanın köşesindeki bir sandalyede rahatça oturuyordu, üzerinde sadece siyah pantolonu vardı, dövmeli, kaslı göğsü tamamen ortadaydı. Elinde vibratörün uzaktan kumandası vardı.

"Dersini aldın mı?" Sesi kaba, arzu ve tahrikle doluydu, alaycı sözleri beni daha da öfkeliyordu.

"Argh! Sen lanet olası bir piçsin!"

"Sanırım öğrenmedin." Vibratörü tam güçte çalıştırdı ve ben çılgınlık attım, sırtım kamburlaştı. Bir dakika sonra kapattı ve ben nefes nefese yatakta yığıldım.

"Tamam, tamam, tamam. Dersimi aldım."

Zarif bir şekilde ayağa kalktı, uzun ve esnek vücudu sandalyeden kalkarken, yatağın ucuna doğru yürüdü ve bana yukarıdan baktı. "Ee? Ders neydi, *kotenok*?"

Nefes nefeseydim, göğsüm inip kalkıyordu. "Sen bir şey yapmamı söylediğinde dinlemek."

O bile benim bunu gerçekten yapmayacağımı biliyordu. Ben ateşli bir ruha, özgür bir zihne sahiptim. Ne zaman istersem istediğimi yapardım ve o da bunu biliyordu. Benim en çok sevdiği özelliğim buydu. O her zaman istediğini elde etmeye alışkındı ve ona karşı gelen tek kişi bendim. Ama yatak odasında mı? Evet, orada kesinlikle dinleyebilirdim.

Büyüleyici mavi-yeşil gözleri vücudumun her santimini taradı, bakışlarının izlediği yol cildimi yakıyordu. "Seni böyle bağlı, tamamen benim merhametime teslim olarak görmek, benim gibi bir erkeğe ne yaptığını bilemezsin."

Kıvrandım, kalçalarımı sallayarak onu bana dokunmaya teşvik etmeye çalıştım. "Arturo, lütfen, beni kızdırmayı bırak. Artık dayanamıyorum."

"Yapabilirsin," dedi küçümseyerek. "Sana verdiğim her şeyi kabul edeceksin, nedenini bilmek ister misin? Çünkü beni memnun etmek istiyorsun." Vibratörü amımdan çıkardı ve yatağın üzerine koydu.

Onu kaybettiğim için inledim, amım doldurulma ihtiyacıyla zonkluyordu.

Acı verici bir yavaşlıkla, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları çözdü ve geri çekildi. "Dersini ne kadar iyi öğrendiğini görelim." Sandalyesine oturdu ve bacaklarını genişçe açtı. "Bana sürün." Derin, boğuk sesi beni titretti ve vücudum titredi, ona itaat etmek için çaresiz bir ihtiyaç duydu.

Dizlerimin ve ellerimin üzerinde ona doğru süründüm, hareket ederken göğüslerim sallanıyordu. Arturo, işaret parmağıyla dizine vurarak beni izliyordu, şehvet dolu gözleri benimkilere bakıyordu.

"Ne kadar güzel, küçük *kotenok*," diye mırıldandı.

Onun önünde durduğumda, parmağını çenemin altına koydu ve gözlerine bakana kadar başımı yukarı kaldırdı. "Çok iyi. Kalk."

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım, amım tam onun görüş alanında. Öne eğildi ve dilini karnımdan göğsüme kadar uzun, şehvetli bir yalamayla gezdirdi. Dudaklarını meme ucuma yapıştırdı ve sertçe emdi. İnledim ve ona doğru eğildim, parmaklarım saçlarını okşarken onu kendime doğru çektim.

Kalçalarını kavradı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kolayca kaldırdı ve kucağına oturttu. "Benim için ne kadar ıslandığını görelim mi?" Kaygan kıvrımlarıma daldı ve parmağını amımın derinliklerine kadar soktu. "Sırılsıklamsın," diye fısıldadı.

Başım geriye düştü ve inleyerek parmağını sürttüm, zevk damarlarımdan dünyanın en iyi uyuşturucusu akıyormuş gibi içimi kapladı. Boğazımı ısırdı, sıcak tenimi öpüp ısıtırken tenimde küçük aşk ısırıkları bıraktı.

Arturo kolunu belime doladı ve ayağa kalktı. O parmağıyla beni pompalamaya devam ederken bacaklarım onun gövdesine dolandı. Beni yatağa götürdü ve beni zıplatacak kadar sert bir şekilde bıraktı.

"Sikimi istiyor musun, *kotenok*?" Pantolonunun düğmelerini açtı ve kalın kaslı bacaklarından aşağı indirdi.

Başımı salladım, onun kaya gibi sert ve uzun penisini görünce dudaklarımı yaladım.

Sikini avuçladı ve yavaşça pompaladı, elini yukarı ve aşağı yukarı aşağı yavaşça hareket ettirdi.

Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

"Ne istediğini söyle," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Seni istiyorum, sana ihtiyacım var. Her zaman sen."

Bir saniye bile kaybetmeden, hızlı ve güçlü bir hamle ile içime girdi. Nefesim kesildi, kalın ve ağır penisinin sonunda beni doldurduğunu hissedince zevkim doruğa çıktı.

Beni sertçe becerdi, o kadar şiddetle içime giriyordu ki, yarın bunu hissedeceğimi biliyordum (ki eminim onun da istediği buydu).

"Çok ateşli. Çok sıkı. Ve hepsi benim," diye homurdandı, her kelimeyi kalçalarını sertçe iterek vurguladı.

"Daha fazla, Arturo. Daha fazla," diye yalvardım ve o da istediğimi verdi.

Çekildi, beni ters çevirdi ve tek bir temiz hareketle tekrar içime girdi.
Gözlerim geriye devrildi. Muhteşem, akıllara
durgunluk veren bir zevk.

Kıçımı tokatladı. "Sık. Sikimi sık."

Onun emrini yerine getirdim ve derin bir boğuk iniltiyle ödüllendirildim, bu ses beni orgazma gittikçe yaklaşıyordu.

Vücudunun ağırlığı benimkine bastırıyor, her itişte beni yatağın derinliklerine itiyordu, bu ecstasy gibiydi. Her anımı sevdim.

"Boşalmak ister misin?" diye kulağıma boğuk bir sesle fısıldadı.

"Evet," diye inledim, uzun ve yüksek sesle, geri iterek, her itişine karşılık verdim.

"Yalvar bana."

"Lütfen, Arturo. Lütfen, Tanrı aşkına, boşalmama izin ver!"

"Tanrı değil, *kotenok*." Acımasız ve affetmez bir şekilde, bana hiç rahat vermeden defalarca içime girdi. Omurgamı yaladı. "Ben lanet olası şeytanım." Hareketleri vahşileşti. Şiddetli. Kaotik.

Her vuruşun yoğunluğunun, beni tamamen dolduran sikiinin hissinin tadını çıkararak inledim.

"Siktir," diye homurdandı ve omzuma yapıştı, bir adam gibi çılgınca sevişirken morluk bırakacak kadar sert ısırdı.

Penisi o kadar sert, o kadar kalındı ki, acıtıyordu.

Acı ve zevk beni sıkıca kavradı, birlikte çalışarak beni daha da yükseğe, gökyüzüne dokunabileceğimi hissedene kadar sürükledi.

Vücudum gerildi ve şiddetle titreyerek boşaldım.

Çılgılık attım.

Amım titredi.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı.

Arturo da benimle birlikteydi. O, ormandaki vahşi bir hayvan gibi, yüksek ve sağır edici bir sesle kükredi. Beni daha sıkı kavradı, çivileri derime derinlemesine batarken, kalçaları düzensiz bir şekilde hareket ederek içime boşaldı. Spermi taşı ve uyluklarımdan aşağı aktı.

"Lanet olsun," diye homurdandı ve üstüme yığıldı.

Nefesim kesildi ve hırıltılı bir şekilde nefes almaya çalışırken onu dirseklerimle itmeye çalıştım. "Arturo, nefes alamıyorum."

O inledi ve sonunda üzerimden yuvarlandı, yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. "Öldüm ben," diye inledim ve sırt üstü döndüm.

Arturo gülerek yanına döndü ve parmaklarını göğüslerimden karnıma, oradan da amıma doğru kaydırıldı.

İnleyerek başımı salladım. "Arturo, hayır. Bir daha yapamam."

"Sana iki dakika vereceğim," diye fısıldadı, parmaklarını girişime sokarak. "Sonra seni tekrar alacağım."

Yorgun bedenime rağmen, zevk içimi kapladı ve inleyerek bacaklarımı genişçe açtım. "Senin sakin bir gün beni öldürecek," diye nefes nefese kaldım.

O güldü ve tekrar üstüme çıktı. "Ne güzel bir ölüm olurdu."

"O kadar ayakkabıya gerçekten ihtiyacın var mı?" Lukyan, ayak bileklerini çaprazlayıp ellerini başının arkasına koyarak yatağımın üzerinde otururken sordu.

New York'a taşınmak için eşyalarımı topluyordum. Nero tarafından kaçırılalı bir hafta olmuştu ve Arturo'nun büyük üzüntüsüne rağmen hâlâ Las Vegas'taydım. İlk birkaç gün çok telaşlı ve kaotikti. Babam her zamanki işkence tekniklerini denedi ama yakaladığımız Los Zetas üyeleri üzerinde hiçbirisi işe yaramadı ve sırlarını açıklamadan öldüler.

Hâlâ neden Nero'dan emir aldıklarını bilmiyorduk. Meksikalı bir kartelin İtalyan mafyasından emir alması çok sıra dışı bir durumdu. Bratva ve Cosa Nostra arasındaki ittifak gibi değildi. Zetas, Nero'nun her emrini küçük köpekler gibi yerine getiriyordu ve biz bunun nedenini anlamıyorduk.

Ama babam onları ne kadar işkence etse de, kimsenin dayanamayacağı kadar acı çeksinler, konuşmadılar. Arturo onların penislerini kesip kan kaybından ölmelerine izin verse bile konuşmadılar. Sonuna kadar, ne amaçları varsa ona sadık kaldılar.

İtiraf ediyorum, tüm bu durum beni çok sinirlendiriyordu. Bilememek. Özellikle de cevap burnumun dibindeymiş gibi hissettiğimde.

"Yani, bir kadının kaç çift ayakkabıya ihtiyacı olabilir ki?" Lukyan uzanıp yan masadan zıplayan bir top aldı ve havaya atmaya başladı. Atıp yakaladı, atıp yakaladı. "Bu saçmalık."

"Ayakkabılarımla çok ilgileniyorsun Lukyan. Biraz ödünç alıp ortalıkta zıplamak ister misin?"

O suratını astı ve zıplayan topu bana fırlattı. Ben kaçtım. "Dostum, bu üç kez oldu. Ve ben dokuz yaşındaydım. Sürekli bunu gündeme getirmeyi bırak."

Tatiana kahkahaya boğuldu, gözleri boy aynasına yapışmış, elinde benim elbiselerimden birini tutuyordu. "Aman Tanrım, bunu bana ilk söylediğin zamanı hatırlıyorum. Sanırım bir hafta boyunca gülmekten vazgeçemedim."

Lukyan kıpkırmızı oldu. "Bunu söylemeyi kes!"

Tatiana, siyah şık elbiseyi bir dönüşle yere bıraktı ve biraz fazla dekolte olan, vücuda yapışan kırmızı bir elbiseyi eline aldı. Aynadan Lukyan'a baktı ve ona dilini çıkardı. "Seni koca bebek." Elbiseyi tekrar vücuduna tuttu, üzerinde nasıl duracağını hayal etmeye çalıştı, beğenmediğine karar verdi ve onu aldığı yere geri attı.

Hırsla bana doğru yürüdü, yere oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Valizimin fermuarını kapatmaya çalışırken beni izledi. "Beni terk ettiğine inanamıyorum."

Gülerek, "Arturo ile evlendikten sonra ne olacağını sanıyordun?" dedim.

"Bilmiyorum. Böyle olacağını değil," dedi somurtarak.

"Bunu iyi bir şey olarak düşün. Artık Las Vegas'tan çıkıp New York'u gezmek için iyi bir nedenin var. Ve baban hayır diyemez çünkü beni ziyarete geleceksin," diye göz kırptım.

Yüzü aydınlandı. "Haklısın!" diye bağırdı. "Hadi, acele edelim ve valizini hazırlayalım!"

Gülerek valizimi tekrar kapatmaya çalıştım, ama çok doluydu. "Kahretsin, gel de bana yardım et, olur mu Lukyan?" diye homurdandım.

İnleyerek yataktan kalktı ve yanıma geldi. Ben fermuarı kapatmaya çalışırken o valizin üstüne bastırdı.

"Çok fazla ıvır zıvırın var," diye homurdandı ve valizin üzerine oturdu. "Kapa çeneni de bana yardım et."

"Deniyorum," diye tersledi.

Birkaç denemeden sonra, sonunda fermuarını kapatmayı başardık. Valizi kapının yanındaki diğer valizlerin yanına koyduk.

Derin bir nefes aldım. Sonunda Arturo'nun yanına New York'a gideceğim için heyecanlıydım. Kaçırılmamdan sonraki ilk birkaç gün, Arturo babası eve uçup Cosa Nostra'nın liderliğini ona devretmekle meşgulken, benimle birlikte Vegas'ta kalmıştı.

Onlara bunun onların suçu olmadığını defalarca söylememe rağmen, Christian, Luca ve Lorenzo'yu başarısız oldukları için cezalandırmak için boks ringimizi kullanmaya karar verdi.

beni evde tut. Onlarla tek tek dövüştü ve hepsini acı verici derecede yavaş bir şekilde incitmek için zaman ayırdı. İşini bitirdiğinde, Christian'ın burnu ve üç kaburgası kırılmıştı, Luca baştan ayağa morluklar içindeydi ve omuzu çıkmıştı, Lorenzo'nun ise uyluk kemiği parçalanmıştı.

Kendimi berbat hissettim. Hepsi benim hatamdı ama Arturo'ya ne kadar yalvarsam da, amacını yerine getirdiğinden emin olana kadar onlara zarar vermeyi bırakmadı. Emirlerinin tereddüt edilmeden yerine getirilmesi gerektiğini. Üçü de o New York'a giderken onunla birlikte geri döndü. Hepsi ayağa kalkana kadar beni korumak için buraya üç adam daha bıraktı.

Bu kadar uzun süre burada kalmamam gerekiyordu, ama işler bu kadar belirsizken ayrılmak benim için zordu. Nero'yu ortadan kaldırdığımızda Chicago Outfit ile bir savaş başlattık ve yeni Don'ları bir örnek oluşturmalı, eski liderlerinin intikamını alarak güçlü bir başlangıç yapmalıydı.

Nero'nun ölümünden sonra kardeşi Franco'nun onun yerini aldığı ve bu pozisyon için on kat daha uygun olduğu söylentileri vardı. Franco, geçiş döneminde bölgelerine giren bir motosiklet çetesini ortadan kaldırarak adamlarını harekete geçirmiş ve liderliğini sağlamlaştırmıştı.

Tabii bir de Los Zetas vardı. New York ve Chicago'da hala çok sayıda üyesi vardı ve Nero'nun emirlerine uymalarının nedenleri hala belirsizdi. Onlar da onun intikamını almak isteyecekler miydi?

Neler olup bittiğini tam olarak anlamak için onları gözetlemek gerekiyordu. Tüm bu durum endişe vericiydi ve ailemin yardımına ihtiyaç duyabileceği bir zamanda onları geride bırakmaktan çekiniyordum. Ama aynı durum Arturo için de geçerliydi.

O artık benim kocamdı. Vegas'ta kalıp onu New York'ta sorunlarıyla baş başa bırakamazdım. Kalbimi parçalasa da, ikisi arasında bir seçim yapmam gerekiyordu.

"Aleksandr'ın kaçırdığı kadınla ilgili yeni bir haber var mı?" diye sordum, alnımdaki teri silerek.

"Dur bir dakika. Aleksandr bir kadını mı *kaçırdı*?" diye sordu Tatiana, burnunu kırıstırarak. "Onu kaçırma türünden biri olarak görmemiştim."

"Onlar beni kurtarmaya geldiklerinde, kadın Nero'nun beni tuttuğu evdeydi. Sanırım o kadının orada ne yaptığını öğrenmeye çalışıyor."

Lukyan başını salladı. "Evet, ama kadın hala konuşmuyor." "Cidden mi? Yeteneğini mi kaybetti ne?"

"Ha, sanki. Daha çok yumuşamış gibi."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Aleksandr mı? Yumuşak mı? İmkani yok."

"Hayır, cidden. Yardım etmeyi teklif ettiğimde çok sinirlendi ve ona yaklaşmamamı söyledi. Çok garipti." Yine zıplayan topu aldı ve duvara vurmaya başladı. "Ona dokunursam parmaklarımı kıracağımı bile söyledi."

Kaşlarımı çatarak, top ona geri sekmeden önce onu yakaladım. "Dalga geçiyorsun."

"Yemin ederim! Huysuz ve sinirli davrandı. Her zamankinden daha fazla." "Neden acaba?"

"Belki ona aşık olmuştur," dedi Tatiana, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılırken. Lukyan ve ben birbirimize baktık ve sonra kahkahaya boğulduk. "Aleksandr mı? Aşık mı?" Gülmekten hala titreyerek başımı salladım. "Olmaz." Aklımda kurnaz bir plan oluştu. "Onu görmeye gidelim mi?"

Tatiana heyecanla başını salladı, ayağa kalkmıştı bile, Lukyan ise tedirgin görünüyordu. "Bilemiyorum..."

"Hadi ama! Korkaklık yapma!" Converse ayakkabılarımı giydim ve saçlarımı toplamak için bağladım.

"Senin için söylemesi kolay! Sen onun en sevdiği kişisin. Sana zarar vermeye cesaret edemez. Beni hadım eder."

"Oh, cesur ol biraz." Valizlerimi yatak odamın kapısından dışarı sürükleyip koridorda bıraktım.

Tatiana, benim kadar bu kadınla konuşmak için hevesli bir şekilde peşimden geldi, ama tam o sırada telefonu çaldı. Kaşlarını çatarak telefonu çıkardı ve iç geçirdi.

"Kahretsin, gitmem gerek. Babam eve gelmemi istiyor."

Kafamı salladım. "Kendini savunmaya başlamalısın, T. Yirmi iki yaşındasın, artık seni kontrol edemez."

"Biliyorum, biliyorum," diye iç geçirdi ve bana sarıldı. "New York'a varır varmaz bana mesaj at, tamam mı?"

"Tamam." Geri çekilmek istedim ama o bana daha sıkı sarıldı.

"Seni özleyeceğim," dedi üzgün bir şekilde, ben de gülümsedim ve ona sıkıca sarıldım.

"Ben de seni özleyeceğim. Merak etme, ara sıra geleceğim. Sen de istediğin zaman beni ziyarete gelebilirsin."

Alaycı bir şekilde güldü ve geri çekildi. "Tabii, Grinch izin verirse." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz kızım. Hoşça kal Lukyan," diye seslendi ve merdivenlerden inip gözden kayboldu.

İç geçirdim. Onu gerçekten özleyecektim. Lukyan'a dönüp sııttım. "Hadi, gidip o kadını görelim. Çabuk olursak, hemen girip çıkabiliriz."

Aleksandr köşeyi döndü ve ikimiz de donakaldık, gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı. O kaşlarını çatı. "Neden ikiniz de kötü bir şey yapıyormuş gibi görünüyorsunuz?"

"Sebebi yok," dedik Lukyan ve ben aynı anda.

İnanamıyormuş gibi gözlerini kısarak, "Tamam," dedi. Kapıda yığılmış valizleri işaret ederek, "Hadi, eşyalarını alıp arabaya gidelim. Uçak bekliyor," dedi.

Kahretsin.

Lukyan ve ben birbirimize baktık.

"Tamam, cidden. İkinizin nesi var?" Aleksandr bağırdı. "Kızla konuşmak istiyorum. Nero'dan aldığın kızla," Lukyan bir yalan uydurmadan önce Lukyan bir yalan uydurmadan önce çabucak cevap verdim.

Aleksandr homurdandı.

"Hayır." "Ama..."

"Hayır dedim, İllayana. Şimdi eşyalarını al ve git." Her iki eliyle birer valizin sapını tutup merdivenlerden aşağı indi.

"Söylemişim." Lukyan bir valizi kapıp omzuna attı. "Ona karşı çok hassas."

Son valizimi alıp iç çekerek onların peşinden gittim. Giriş salonuna vardığımda babam orada bekliyordu. Bana küçük bir gülümseme attı. "Her şeyi topladın mı?"

"Evet," diye homurdandım, aşırı dolu valizimi arkamda sürükleyerek. "Beni özleyecek misin?"

"Sen yokken ev kesinlikle daha sessiz olacak."

"Biliyorum. Çok kötü olmaz mı?" Gülerek ona sarıldım.

Biraz gerildi ama sonra gevşedi ve iki saniye boyunca bana sarıldıktan sonra garip bir şekilde öksürdü. "Tamam, bu kadar yeter."

"Beş saniye daha."

Bana verdi.

Geri çekildiğimde, ona hüzünlü bir gülümseme attım. "İtiraf ediyorum, biraz gerginim. Burada, hiç karar vermek zorunda kalmadım, sadece emirleri uyguladım. Ama orada? Orada, ben..."

"La Cosa Nostra'nın Kraliçesi, senin için yaratılmış bir rol."

"Bundan emin değilim," diye mırıldandım, kendime güvenim sarsılmıştı.

"Ben biliyorum." Omzuma destekleyici bir el koydu. "Güzel, akıllı, güçlü ve en önemlisi acımasısın. Kısa sürede New York'u avucunun içine alacaksın. Sadece kendine inan. Kendine güven. Yardıma ihtiyacın olursa ben her zaman burada olacağım."

Ona bir kez daha sarıldım. "Teşekkürler, *Otets.*" *Baba.*

Nikolai odaya koşarak girdi, nefes nefeseydi. "Oh, iyi. Yetişebildim." Nefesi kesilmişti ve baştan aşağı terle kaplıydı. "Sen gitmeden yetişemeyeceğimden korkmuştum."

"Neredeydin?" diye sordum, babamın kucaklamasından kurtulup.

"Günlük koşumu yapıyordum. Yirmi mil koşup zamanında geri dönebileceğimi düşünmüştüm, ama dışarıda Tatiana'ya rastladım." Son sözleri üzerine kaşları öfkeyle çatıldı ve ben güldüm.

"Bunu kendine sen yapıyorsun, biliyorsun. Neden onun seni bu kadar kızdırmasına izin verdiğini anlamıyorum."

"O çok sinir bozucu! Kişisel güvenlik konusunda hiç bilinci yok ve sürekli başını belaya sokuyor."

Yemin ederim, ona bu soruyu milyonlarca kez sormuştum, ama yine de sormadan edemedim. "Neden umursuyorsun?" Sırıttım.

"Umurumda değil!" diye bağırdı, yüzü kızardı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Neyse, sana bunu vermek için zamanında geldim." Küçük bir kutu çıkardı ve bana verdi.

Kutuyu açtım ve nefesim kesildi. İçinde muhteşem bir antika madalyon vardı. Madalyonun ortasında çarpıcı bir kırmızı mücevher vardı ve gümüşe oyulmuş karmaşık bir desenle çevriliydi.

"Bu eskiden anneminmiş." Nikolai uzanıp madalyonu açtı. İçinde annemiz ölmeden önce çekilmiş altı kişilik bir aile fotoğrafı vardı. "Bunu senin alman gerektiğini düşündüm."

Duygularımla boğulmuş, boğazım düğümlenmişti. Üzüntü beni sardı ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak boğazımı temizledim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Kutudan çıkardım ve havaya kaldırdım. "Kabul eder misin?"

Nikolai kolyeyi aldı ve ben arkamı döndüm. Kolyeyi boynuma taktı, parmaklarımla dokunduğumda ağırlığı yatıştırıcı ve rahatlatıcıydı.

Tüm bu süre boyunca sessiz kalan babam, gözleri dolarak mücevheri inceledi. "Sana yakışıyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu takmam... sorun olmaz mı?"

"Tabii ki. O da senin takmanı isterdi." Boğazını temizledi ve ceketinin yakalarını düzeltti. "Tamam, Arturo arama ekibi göndermeden gitsen iyi olur. Aleksandr seni havaalanına götürecektir. Adrian zaten arabada..."

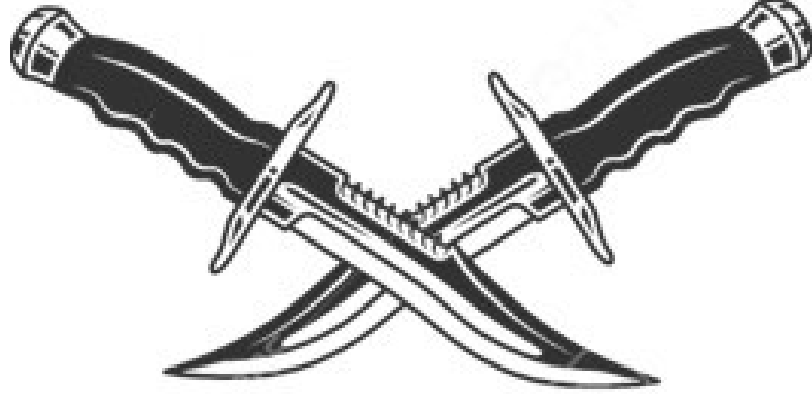
"Bekle, Adrian mı?" Kaşlarımı çattım. "Adrian neden arabada?" "Seninle birlikte gidiyor."

"Ama o *senin* korumandır. New York'a gidene kadar beni koruyacağını sanıyordum?"

Babam başını salladı. "O, Bratva'daki en iyi dövüşçümüz. Seninle birlikte olmasını ve seni korumasını istiyorum." "Ama ben..."

"Ama yok, İlayana, böyle olacak. Şimdi, bir kez daha sarıl." Büyük, kaslı kollarını bir kez daha bana doladı ve yanağımı öptü. "Onlara cehennemi yaşat."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Arturo De Luca

"O geldi mi?" Vin, işkence zindanı olarak kullandığımız bodrum katına inerken sordu.

Odanın ortasında yere sabitlediğimiz sandalyeye bağlanmış olan pisliği dövdüm, baygın olmasına rağmen yüzüne defalarca yumruk attım.

Umurumda bile değildi. Öfkemi dışa vurmam gerekiyordu ve bu adam bunun için mükemmel bir seçimdi.

O bir Cosa Nostra üyesiydi... ta ki aptal ağzını açıp karımı aşağılamaya karar verene kadar.

"O yolda."

Son bir yumruk attım ve işim bitti. Şimdilik. Odanın kenarındaki metal masanın üzerinde duran bir bezi aldım ve parmak eklemlerimdeki kanı sildim.

parmak eklemlerimdeki kanı sildim.

Vin beni yoğun bir bakışla izledi. "Ona söyledin mi?" "Hayır, geldiğinde söyleyeceğim."

Vin kaşlarını çatı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? O da vurma mesafesinde olacak."

Nefesimi verdim. Doğrusu, bunun akıllıca olup olmadığından emin değildim. Ve ona söylemem gereken şeyi söylediğimde, çıldıracaktı. Bundan emindim.

New York'a döndükten sonra, günlerimi Outfit ile uğraşarak geçirdim. Hâlâ bize sorun çıkarıyorlardı, yeni Don'ları Franco, adamları ve uyuşturucularıyla benim bölgeme girerek adını duyurmaya çalışıyordu. Bu beni çok sinirlendiriyordu.

Buna ek olarak, *ailemin* dışından *biriyle* evlendiğim için kendi saflarımda da anlaşmazlıklar vardı, yani her taraftan sorunlar yaşıyordum.

Los Zetas sessiz kalmıştı, ama onları oyundan çıkarmak aptalca olurdu. Nero'nun emirlerini yerine getirmelerinin sebebi ne olursa olsun, bu onları durduramazdı.

Babam resmi olarak ailenin reisi olarak görevinden istifa etmiş ve kontrolü tamamen bana devretmişti. Hâlâ bir şekilde işin içindeydi (daha çok danışmanlık düzeyinde).

Vin benim iki numaramdı.

Olan onca şeye rağmen, *birkaç gün* önce Ilayana'yı bekliyordum. Ama ortalıkta hâlâ o kadar çok belirsizlik varken ailesini terk etmekte tereddüt ediyordu. Anlıyordum, ama bu durumdan mutlu olduğum anlamına gelmiyordu.

"Akıllıca mı? Hayır. Kaçınılmaz mı, evet," dedim, sonunda Vin'in sorusuna cevap vererek.

"Kıskanç bir tip mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm ve kanlı bezi masanın üzerine attım. Merdivenleri çıkıp eve geri döndüm. "Gabriella bana dokunduğunda gösterdiği tepki bir gösterge ise, evet derim."

Vin peşimden geldi ve çelik kapıyı arkasında kapattı. Kapı hemen kilitlendi. Kapıdan uzaklaştığında, masamın altındaki düğmeye bastım ve kitaplık yerine geri kayarak kapıyı gizledi.

"Doğru. Onu öldürmekle tehdit ettiğini unutmuşum."

Kravatımı çıkarıp gömleğimin düğmelerini açarak soyunmaya başladım. "Gabriella'nın bu kadar manipülatif olabileceğini düşünmemiştim. O her zaman çok..."

"Uysal? Pasif?"

"En azından öyle," diye homurdandım ve gömleğimi çıkardım. "Neyse, başka bir şeyden konuşalım. Zetas'larla ilgili bir haber var mı?" Konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak sordum.

"Önemli bir şey yok. Sokaklara onları gözetlemeleri için haber verdim. Önemli bir şey olursa sana haber veririm."

"İyi. Yakından takip et. Franco ne durumda?"

"Son satıcılarını katlettikten sonra geri çekildi. Ama geri döneceğine dair bir his var içimde."

Dolaba gidip temiz bir gömlek çıkardım, kirli ve kanlı gömleğimi ise atılmak üzere yere koyduğum sepete attım. "Ben de. Önce biz ona vurmalıyız, bizimle uğraşılmayacağını göstermeliyiz."

Vin sandalyeme oturdu ve ayaklarını masamın üzerine attı. "Aklında ne var?"

"Önce, benim sandalyeme oturduğun için kıcını tekmelemek," diye homurdandım, küçük kardeşime somurtarak.

Gözlerini devirdi ve kalktı. "Sen kocaman bir bebek gibisin. Planını söyle de başlayayım."

Yeni gömleğimi giyip düğmelerini ilikledim. "Birkaç adam topla. Bu gece onun bölgesine gidip onlara karşılık vereceğiz. Önce biraz araştırma yap. Hangi işleri yaptıklarını ve hangisi en çok para kazandırdığını öğren. Adamlarının gelip gidişlerini ve hiyerarşide kimlerin nerede oturduğunu bilmek istiyorum," göğsüme bir kılıf bağladım ve silahlarımı ceplere koydum. "Franco yönetimi ele geçirdiğine göre, en güvendiği adamlarının kimler olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Anladım. Onları kendi tarafına çekmeye mi çalışacaksın? Nero'nun Diego'ya yaptığı gibi mi?"

O pisliğin adını duyunca homurdandım. Illayana'ya yapılan saldırının videosunu izleyip Diego'yu orada, onunla dövüşürken, ona tecavüz eden adamlardan biri olmaya çalışırken gördüğümde, içimdeki öfke o kadar büyüktü ki patlayacakmışım gibi hissettim. Nero'nun Diego'yu kendi tarafına çektiğini tahmin etmem gerekirdi, ama etmedim. O küçük orospunun paramı alıp ülkeden kaçtığını düşündüm, düşmanımın yanına koşup ona her kuruşunu verdiğini değil.

"Deneyebiliriz, ama işe yaramazsa, her zaman onları öldürme seçeneğimiz var."

"Doğru, doğru. Peki, her şeyi bana bırak, ben hallederim." Vin bana düşünceli bir bakış attı, sanki sormak istediği bir şey vardı ama bana soru sormak istemiyordu.

Ben iç geçirdim. "Ne var?"

"İllayana birkaç saat içinde buraya gelecek, değil mi? New York'taki ilk gecesinde onu burada yalnız bırakmak iyi bir fikir mi sence? İstersen, ben bu işi hallederim, sen de onunla kalabilirsin."

"Onu burada bırakacağımı da nereden çıkardın?"

Vin şoktan gözlerini genişletip kaşlarını kaldırdı. "Onu da getirecek misin? Ciddi misin?"

Yüzündeki ifadeye gülerek, "Tabii ki ciddiym. Ona söylemem gereken şeyi söylediğimde çok kızacak. Onun öfkesini başka yöne çekecek bir şeye ihtiyacım olacak. Düşmanlarımızı öldürmek ve birkaç binalarını yakmak bana mükemmel bir çıkış yolu gibi geliyor."

Telefonumu aldım ve hızlıca birkaç mesaj attım. Birkaç dakika sonra ofisimin kapısı açıldı ve Christian, Luca ve Lorenzo içeriye topallayarak girdi.

Hepsi hala dövülmüş ve yaralıydı ve belki de bunun için üzülmem gerekirdi, ama üzülmedim. Artık bana itaatsizlik etmenin sonuçlarını anlamışlardı. Ve bunu bir daha yapacaklarını hiç sanmıyordum. Masamın önünde durdular ve hafifçe eğildiler.

"Patron," dedi Luca, çikık omzundan geçen acıyla hafifçe yüzünü buruşturarak.

"İllayana birkaç saat içinde buraya gelecek. Hepiniz normale döndüğünüzde onu korurken daha dikkatli olacağınızı umuyorum."

Hepsi tereddüt etmeden başlarını salladılar. "Güzel, şimdi gidip iyileşin."

Vin, onların topallayarak dışarı çıkmasını izlerken güldü. "Onları gerçekten mahvettin."

"Hak ettiler," diye homurdandım ve masamın arkasına oturdum.

Vin mırıldandı ve ben ona kaşlarımı kaldırdım.

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Arturo, hadi ama; karını tanıyorsun. O sert biridir ve ne isterse onu yapar. Sence o üçü hangi dünyada

istediği Şeyi yapmasını engelleyebilirdi? Yani, sen bunu yapabilir misin ki?"

Haklıydı. Ama önemi yoktu. Cezalandırmam gereken biri vardı ve o üçü de kısmen sorumluydu. Yapabilseydim, diğer koruması Adrian'ı da cezalandırırdım. Ama o Bratva'nın adamıydı.

Sadece başımı salladım ve kardeşime gitmesini işaret ettim. "Çık buradan, yapacak işlerim var."

Gülümseyerek ofisimin kapısını açtı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Zımbamı ona fırlattım ve o, zımba ona çarpmadan kapıyı kapattı.

İllayana De Luca

Planlanandan birkaç saat önce vardık, bu yüzden Arturo'nun evine taksiyle gittik. Ona mesaj atıp erken vardığımızı haber vermeyi düşündüm ama bir yanıma ona sürpriz yapmak istiyordu. Üç yedek korumama önceden arayıp geldiğimizi haber vermemelerini söyledim. Christian, Luca ve Lorenzo kadar eğlenceli ve ilgi çekici değillerdi. Sıkıcıydılar. Neredeyse hiç konuşmuyorlardı, sadece suratları asık bir şekilde duruyorlardı, sanki benimle burada olmak yerine başka bir yerde olmak istiyorlarmış gibi.

Taksi şoförüne adresi verdim ve yola çıktık. Hepimizi ve dört büyük valizimi sığdırmak için maxi taksiye binmek zorunda kaldık.

Koltuğuma yaslandım, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Tamam, bunu yapabilirsin. Sadece arkadaşlarından daha fazla düşmanın olduğu bir yere taşıyorsun. Büyütülecek bir şey yok. Çok kolay." Taksi'nin arkasında kendime sessizce konuşarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ama işe yaramadı. O anda, ayrılmadan öncekinden daha da gergindim.

"Rahatla," dedi Lukyan, yanımdaki matarasından bir yudum alarak. "Boşuna stres yapıyorsun."

Ona sert bir bakış attım ve kulağına hafifçe vurdum. "Ah! Gereksizdi."

Onun dramatik tavırlarına gözlerimi devirdim ve pencereden dışarı baktım. Gerçek şu ki, benimle geldiği için çok mutluydum, ama bunu o aptala asla söylemezdim.

Bu benim için bir can simidi gibiydi, eski hayatımdan güvenebileceğim biri, gergin olduğumda ve kendimi sorguladığımda kim olduğumu hatırlatacak biri, ki bunu yapacağımı biliyordum.

yapacağımı biliyordum.

"Kardeşin haklı, İlayana. Endişelenecek bir şey yok. Sen güçlü, akıllı ve kurnazsın. İtalyanlar arasında kolaylıkla ayakta kalabilirsin," dedi Adrian, gözleri telefonuna yapışmış halde. "Ve tabii, herhangi bir sorunla karşılaşırsan, biz seni destekleriz," diye göz kırptı.

En az otuz dakika sürdük, New York şehrinin güzel manzaraları gözümüzün önünden geçip gitti, ta ki taksi yavaşlayana kadar. Büyük ferforje kapıların önüne geldik ve bir adam güvenlik kulübesinden çıktı, elini havaya kaldırarak bizi durdurdu.

Sürücü camı indirdi. "Sadece Bayan De Luca'yı bırakmaya geldim."

Güvenlik görevlisi kabine baktı ve ben ona iki parmağımla selam verdim.

Dudaklarını, ancak memnuniyetsizlik olarak algılanabilecek bir şekilde büzdü.

Üç geçici korumama başını salladı ve sonra gözlerini Lukyan ve Adrian'a attı.

"Onlar kim?" diye sordu, sesi sert çıkmıştı.

"Kardeşim ve muhafızlarımdan biri."

"İsimleri?"

Gözlerimi kısarak baktım. Beni sinirlendirmeye başlamıştı bile. "Lukyan ve Adrian."

Kulaklığına dokundu ve isimleri tekrarladı. Kısa bir süre sonra başını salladı. "Lukyan listede yok."

"O lanet olası piç," diye tısladı kardeşim. "Bunu bilerek yaptı."

"Eğer ona sürekli pislik gibi davranmasaydın, eminim böyle bir şey yapmazdı." Muhafıza baktım. "Sorun yok. Bizi geçirin."

"Bunu yapamam. Doğrulama için patronu aramam gerekecek." Öfke içimi kapladı ve ben homurdandım.

"Oh, hayır," Adrian iç geçirdi.

Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım, arabanın etrafından dolaşarak güvenlik görevlisinin yanına gittim. Hiç tereddüt etmeden, dizimle hayalarına vurdum.

Dudaklarından çok hanımefendiye yakışır bir çığlık çıktı ve dizlerinin üzerine çökerek hayalarını tuttu. Kulübede bulunan ikinci güvenlik görevlisi silahını hazırlayarak koşarak dışarı çıktı.

"Yere! Dizlerinin üzerine çök!" diye bağırdı bana güvenlik görevlisi.

Etkilenmemiş bir şekilde ona baktım. "Ben sadece bir adam için diz çökerim."

Lukyan ve Adrian arabadan atladılar ve silahlarını gardiyana doğrulttular. "Sadece bir işaret ver," dedi Lukyan karanlık bir sesle, silahını kurarken.

"Yere yatın dedim! Hemen!" diye bağırdı gardiyan.

"Patronunun karısına silah doğrulttuğunun farkındasın, değil mi?"

Güvenlik görevlisi soldu ve titrek bir eliyle silahını indirdi. "Daha iyi.

Şimdi, şu lanet kapıları aç," diye emrettim.

"Yapma," diye inledi diz çökmüş güvenlik görevlisi. "Önce adamlardan birinin kimliğini doğrulamamız gerekiyor."

"Sürtük, vurulmak mı istiyorsun?" diye bağırdım, silahımı çekip namluyu şakağına dayadım. "O kapıyı hemen açmazsan beynini kaldırıma saçarım. Hemen. Şimdi." Silahımı kurdum, böylece %100 ciddi olduğumu anladı.

Diğer gardiyan ağzı açık kalmış bir şekilde güvenlik kulübesine doğru sendeledi. Kapılar açıldı.

"Neil! Ne yapıyorsun?! Patron, kapıyı ona danışmadan açtığınızı öğrenirse bizi öldürür!"

"Karısına silah doğrulttuğumuz için bizi öldürecek!" diye bağırdı Neil. Gözlerini bana dikti. "Özür dilerim, Bayan De Luca. Lütfen geçin."

Silahımı kaldırıp taksiye atladım. Lukyan ve Adrian da aynısını yaptı. Üç geçici korumama baktım ve sert bir bakış attım. "Yardımanız için teşekkürler."

Onlar sadece omuz silktiler.

Christian, Luca ve Lorenzo'yu geri almayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Hâlâ hareket etmediğimiz için şoföre baktım. Solgundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korkudan donakalmıştı. Omzuna hafifçe vurdum ve ona uzun araba yolundan eve doğru sürmesini işaret ettim.

Ev çok güzeldi. Klasik, modern tarzda bir malikane, 10 ila 15 bin fit kare arasında bir alana sahip, kalın beton sütunlar ve yüksek cam pencerelerle. Ön bahçenin ortasında antika bir çeşme vardı, araba yolu onun etrafında kıvrılarak geldiğimiz yöne geri dönüyordu.

Araba durduğunda, cebimden 100 dolarlık bir banknot çıkardım ve titrek taksi şoförüne uzattım. "Beni getirdiğiniz için teşekkürler."

"Uh, sorun değil," diye yutkundu ve parayı aldı. "Çantalarınız için yardım ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Biz hallederiz. İyi günler." Gülümsedim.

Arabanın arkasına gidip bagaj kapağını açtım ve valizlerimi dışarı çıkardım. Lukyan ve Adrian bana yardım etti. Üç geçici korumam robotlar gibi peşimden geldi, arabadan indi ve

tarafımda nöbetçi gibi beklediler. Tüm bagajlarım arabadan çıkarıldıktan sonra, şoför sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi hızla uzaklaştı.

Lukyan ve Adrian'ın getirdiği tek şey birer spor çantasıydı. Benimse dört valizim vardı ve bu bile sahip olduğum her şey değildi.

Lukyan iki valizimi aldı, Adrian diğer ikisini aldı ve ön kapıya doğru yürüdük. Zili çaldım ve kapıyı açan kişiye şaşkınlıkla donakaldım.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Gabriella kendini beğenmiş bir sırıtış attı, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Arturo sana söylemedi mi? Artık burada yaşıyorum."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Illayana De Luca

Tamam, sakin ol. Kendini kaybetme. Gülümse. İşte bu. Sadece. Sakin. Ol.

Gabriella'nın aptal suratında belli bir kendini beğenmişlik vardı, sanki Arturo bana onun varlığından bahsetmemiş olması onun için iyi, benim içinse kötü bir şeymiş gibi.

Muhtemelen öyleydi.

Lukyan parmaklarını şıklattı ve bana "beynimde bir şey tıklandı" bakışı attı. "Oh, doğru ya. Bir sürtüğün bir süreliğine onun evinde kalacağından bahsetmemiş miydi?"

Teşekkürler, kardeşim.

"Oh, evet," diye sııttım. "Doğru, bunu tamamen unutmuştum." Kapıdan içeri girerken burnumun ucuyla ona baktım ve

Lukyan, Adrian ve korumalarım içeri girdiler ve arkalarına kapıyı çarptılar.

Sade bir takım elbise giymiş uzun boylu yaşlı bir adam odaya girdi ve hafifçe eğildi. "Çantalarınızı alabilir miyim?"

"Teşekkürler, Bay..."

Hiç kimse ona adını sormamış gibi şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı. "Bernardi. Aldo Bernardi."

Teşekkürlerimi tekrarlayarak, gülümseyerek adını ekledim. O da titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"İşin bittiğinde bana bir kahve getir," diye Gabriella kaba bir şekilde bağırdı. "Ve çabuk ol."

Aldo sıçrayarak hızla başını salladı. "Evet, Bayan Gallo. Hemen." Adrian'ın yanına topallayarak gitti, büyük valizlerden birini aldı ve merdivenlere doğru yöneldi.

İçimde bir öfke alevlendi ve Gabriella'ya sert bir bakış attım. İşçi sınıfına bu şekilde, ayakkabılarının altındaki kirden farksızmış gibi davranan insanlardan nefret ediyordum. Aldo'nun işi hizmet etmek olabilir, ama bu ona, Aldo işini yaparken ona bok gibi davranma hakkı vermezdi. Başkalarına hizmet etmenin yanlış bir yanı yoktu.

"Çantalara yardım et, Lukyan."

Kardeşim başını salladı ve yaşlı adamın yanına koştu, bavulu ondan aldı ve omzuna yükledi. "Yolu göster, Aldo."

Aldo'nun yüzünde minnettarlık ifadesi belirdi ve dairesel merdivenden yukarı doğru yol gösterdi.

Giriş salonuna göz gezdirdim ve evin ihtişamını içime çektim. Pahalı yağlı boya tabloların yer aldığı altın kaplama antika çerçeveler ve şık İtalyan mermer zeminler zenginlik ve lüksü haykırıyordu.

"Burada kalmamın senin için sorun olmadığını umuyorum. Sen ve Arturo'nun yeni evlendiğinizi biliyorum ama eminim sana da söylediği gibi, tek çözüm bu."

En iyi sahte gülümsememi takındım ve ona döndüm. İçimde kabaran kıskançlığı ona gösteremezdim. İtibarımı korumalıydım. "Elbette, *ailemize* yardımcı olacak her şey."

Ayak sesleri gürlledi ve bir an sonra Arturo, Vincenzo'nun peşinden koşarak fuayeye girdi. Siyah takım elbisesiyle ona bakarken kalbim hızla çarptı, muhteşem yüz hatları kanımı kaynatıp damarlarımda ateş yakıyordu.

Gözleri Gabriella'ya, sonra bana kaydı, yüzünde bir anlık tedirginlik belirdi. Patlamamı bekliyordu.

Elbette patlayacaktım. Ama seyircilerin önünde değil.

"Kocam," diye tatlı bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. "Eve geldim."

Hiç tereddüt etmeden, kollarıyla beni sardı ve saçımı öptü. "Açıklayabilirim," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Oh, açıklayacaksın." Sesime zehir katarak bunu duyabilmesini sağladım ve geri çekildim. Beni uzaklaşmama izin vermedi, kollarında tutmaya devam etti. Vincenzo'ya omzunun üzerinden baktım ve o bana sıcak, rahatlatıcı bir gülümseme attı.

"De Luca malikanesine hoş geldiniz. Sizi burada görmekten mutluluk duyuyoruz." "Teşekkürler, Vincenzo. Çok teşekkürler."

De Luca malikanesi, Cosa Nostra içinde bir simge, zenginlik ve gücün sembolüydü. *Ailenin* her lideri, önce Francesco, Arturo'nun dedesi ve eşi, sonra Alessandro ve Isabella, şimdi de Arturo ve ben, hüküm sürdükleri süre boyunca burada yaşamıştı. Arturo, malikanenin onlarca yıldır ailelerine ait olduğunu, Cosa Nostra'yı yönetenlerin burada yaşamalarının bir gelenek olduğunu açıkladı. Ve o da bu geleneği sürdürmeyi planlıyordu.

Arturo bana baktı. "Erken geldin. Seni birkaç saat sonra bekliyordum. Bilseydim seni havaalanından alırdım."

"Biliyorum," dedim, elimi yanağına koyarak. "Sana sürpriz yapmak istedim."

"Sürpriz oldu." Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ben de bir saniye onu öptüm ve sonra sertçe ısırdım, dudaklarını dişlerimin arasına aldım. Gözleri yanarken bana öfkeyle baktı. Dilimin üzerinde kanın tadı yayıldı ve sonunda onu bıraktım, çenesinden akan kan damlasına sırtarak baktım. "Seni özledim," diye fısıldadım.

Alt dudağını diliyle yaladı ve yüzünde gerçekten karanlık ve yıkıcı bir gülümseme belirdi. "Ben de seni özledim."

Yere düşen bir şeyin yüksek sesi bizi döndürdü. "Oops," dedi Gabriella, yere dağılmış bir vazoya bakarak. "Üzgünüm. Neyse, burada olduğun için mutluyum İllayana. İstersen sana etrafı gezdirebilirim. Eminim Arturo'nun yapacak çok işi vardır," dedi, bana iyilik yapmaya çalışıyormuş gibi masumca gülümsedi, ama ben onun niyetini anladım.

Arturo ile aramıza mesafe koymaya çalışıyordu. Ona bıçağımın soğuk çeliğini hissettirmek için can atıyordum. O güzel yüzünü, hayatına son vermem için yalvarana kadar kesmek istiyordum. Bu düşünceyle gülümsedim.

"Gerek yok." Arturo, Adrian'a baktı. "Hoş geldin, Adrian. Yerleşmek istersen, odan ikinci katta. İstersen birine sana odanı göstermesini söyleyebilirim."

Adrian başını salladı. "Çok teşekkür ederim."

Arturo, yanından geçen uşaklardan birine işaret etti ve Adrian'a odasını göstermesini söyledi. Adrian tedirgin bir şekilde bana baktı ve ben ona el sallayarak gitmesini işaret ettim.

"Ben iyiyim, git. Sonra görüşürüz."

"Bana ihtiyacın olursa seslen." Adrian, omzuna astığı spor çantasını taşıyarak uşakla birlikte merdivenlerden yukarı çıktı.

"Nerede..." Arturo söze başladı, ama yüksek bir çığlık sesi onu durdurdu.

"Illayana!" Lukyan merdivenlerden koşarak inerken bağırdı. "Dostum, bunu görmelisin! Banyo sanki bir bilim kurgu filminden çıkmış gibi! Duvarda her şeyi kontrol eden bir iPad var..." Arturo'nun yanımda durduğunu fark edince sözleri kesildi ve bana öfkeyle baktı, heyecanı bir anda yok oldu.

"Merhaba Lukyan," dedi Arturo nazikçe. Kardeşim ona köpeğini öldürmüş gibi bakarken, onun bu kadar nazik davranmasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Sorunsuz bir şekilde içeri girebildiğine sevindim."

Lukyan'ın bakışları on kat daha sertleşti. "Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet. Kalacağın yeri gösterdiler mi?" Arturo tuzağa düşmedi. Garip.

"Hayır, Illayana'nın çantasını odasına bıraktım."

"Ah, harika. Gel, sana göstereyim." Elimi tuttu ve beni koridora götürdü. Arkama bakıp Lukyan'a omuz silktim ve onu takip ettim. Lukyan peşimize takıldı ve hepimiz Gabriella'yı lobide tek başına bıraktık.

Görüşürüz, kaltak.

Arturo bizi birkaç odadan, bir salondan, resmi yemek odasından ve mutfaktan geçerek arka bahçeye götürdü. Kaşlarımı çatarak onu arka terasa kadar takip ettim ve kahkahaya boğuldum.

Dışarıda iki köpek kulübesinin bulunduğu çimlerin üzerinde oturuyorduk. Birinin ön tarafında "Brutus" adı yazılıydı ve içinde muhteşem bir Alman çoban köpeği oturuyordu

içinde oturuyordu, diğerinin üzerinde ise "Lukyan" yazıyordu. Kardeşim bunu görünce kaşlarını çatı.

"Ha, ha. Çok komik," diye tersledi.

Arturo sırtı. "Ne? Beğenmedin mi? New York'un en iyi marangozuna bunu senin için yaptırttım."

"Seni lanet olası..."

Lukyan, yumruklarını hazırlayarak kocama doğru koşarken, ben onun önüne atladım.

Vincenzo iç geçirdi. "Ona yapmamasını söyledim."

"Hadi ama Lukyan," dedim, onu Arturo'dan uzaklaştırarak. "Sen bile bunun komik olduğunu görebilirsin."

Arturo yüzündeki sırtışı korudu, kendinden çok etkilenmişti. Kafamı salladım. Eğer burada işler böyle gidecekse, sonunda içlerinden birini öldürecektim.

Sonunda Lukyan'ı uzaklaştırıp eve geri götürdükten sonra, Arturo ona gerçekten kalacağı yeri gösterdi. İkinci kattaki, Adrian'ın yanındaki odaydı.

Arturo bana hızlı bir tur attırarak evin güzelliğini ve sunduğu her şeyi gösterdi. Ev yakın zamanda modernize edilmişti, evin her yerine işleri sizin yerinize yapan küçük aletler yerleştirilmişti. Bu oldukça havalıydı ve kendimi gelecekte yaşıyormuşum gibi hissettirdi.

Gabriella kötü bir koku gibi etrafımızda dolaşıyor, bizi takip ediyor ve istenmeden fikirlerini ekliyordu. "Bu odayı her zaman sevmişimdir, evin en sevdiğim odasıdır" veya "Isabella ve ben bu tabloyu seçtik" gibi, buraya milyonlarca kez gelmiş olduğunu gösteren küçük cümleler kurup duruyordu. Dayak yemek için yalvarıyordu.

Kapalı bir kapının önünde durduk ve Arturo başını yana çevirdi. "Git hadi, Gabriella."

Dudaklarını büzdü, gözleri kapıya kaydı ve geri döndü. "Belki hep birlikte öğle yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Eminim Illayana acıkmıştır."

"Illayana iyi," dedim gülümseyerek. Bu kapının arkasında ne olduğunu bilmiyordum, ama onun bizim içeri girmemizi istemediğini anlayabiliyordum.

"Ama..."

"Gabriella," dedi Arturo sert bir sesle. "Devam et."

O da öfkeyle topuklarını döndürüp uzaklaştı.

Artık onu görmediğim için, onu burada gördüğümde hissettiğim tüm öfke ve kızgınlık yüzeye çıktı. Odaya girip kapı kapandığında, onun kollarından kurtuldum ve karnına yumruk attım.

Şaşkınlıkla homurdandı ve acıdan iki büklüm oldu. Ama ben henüz bitirmemiştim. Gabriella'nın burada yaşadığını bana söylemediği için çok kızgındım. Bunun yerine, kapıyı ona açtırarak bunu benim öğrenmemi sağlamıştı.

Yüzüne diz atmak için hamle yaptım ama o artık hazırды, başka bir darbe bekliyordu. Darbeyi engelledi, bacağımı altımdan kaydıldı ve beni sertçe yere düşürdü, üstüme çıktı.

Nefesim kesildi ve homurdandım, göğsüne yumruk attım. "Seni lanet olası piç," diye tısladım, öfkem artıyordu.

Bileklerimi tutup başımın üstüne sabitledi, beni hareketsiz tutmak için vücudunu bana sürttü. Debelendim ve kurtulmaya çalıştım, ama ikimiz de bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyorduk. O izin vermeden hiçbir yere gidemezdim.

Hareket etmeyi bıraktım ve üzerimde dikilen ona öfkeyle

baktım. "Bitti mi?" diye sordu, sesi derin ve kaba.

"O burada ne arıyor, Arturo?" diye hırıldadım, dişlerimi göstererek.

"Sakinleşirsen, sana söylerim."

"Sakinleşmek mi? Sakinleşmek mi?! Benim evime girsen ve kapıyı eski sevgilim açsa nasıl hissederdin?"

"Onu öldürürdüm." Bunu o kadar rahat, o kadar açık bir şekilde söyledi ki, sanki o durumda alınabilecek tek mantıklı karar buymuş gibi. "Ama bu farklı. Birincisi, o benim eski sevgilim değil..."

"Onunla yattın ve sana karın olarak sunuldu."

"-ikincisi, annesi senin düğününde öldü ve babası Franco'nun saldırısında ailesinin evinde yanarak öldü. Artık kimsesi yok, evlenene kadar onu koruyacak kimsesi yok."

"Kendini koruyamıyor mu?"

Bana yan gözle baktı. "Bizim kadınlarımız kavga etmez. Bunu biliyorsun." "Belki de başlamalılar. Sadece kendileri istediklerinde zayıf olurlar." "Doğru, ama bizim geleneğimiz bu değil."

"Neden burada kalmak zorunda? Onu evlendirecek birini bulana kadar onu başka bir yere bırakabilirsin."

Başını boynumun kıvrımına eğdi ve dilini tenimde gezdirdi. "Don olarak, başka biri yapana kadar ona koruma sağlamak benim görevim."

İnsanlarımın ihtiyacı olduğunda onları korumadığım görülürse, uzun vadede bu bana zarar verebilir."

Titredim ve bacaklarımı beline doladım. "Ne zamandır burada?"

"Birkaç gündür," diye mırıldandı ve sonunda bileklerimi bırakıp göğüslerimi avuçladı.

Birkaç gün mü?!

Hızlı bir jimnastik hareketi ile onu sırt üstü çevirdim, bir bıçak çıkardım ve çenesinin altına tuttum. "Ve ben bunu şimdi mi öğreniyorum?"

Bıçağa yaslanarak, bana kendine özgü sırtışını gösterdi, bıçak derisini kesiyordu. "Beni kızdırma, *kotenok*, sert oynamayı sevdiğimi biliyorsun."

Oh, biliyordum.

Eğildim ve dilimi dudaklarında gezdirdim. "Ben daha sert oynamayı severim."

Yuvarlandı ve şimdi üstteydi, bıçağım hala boğazındaydı ve sertçe itti, kaya gibi sert sikini bacaklarımın arasına soktu. İnledi. "Siktir, seni istiyorum."

Kalçalarını çevirdi ve zevk beni sardı.

Siktir, ben de onu istiyordum. Hem de çok. Ama hala çok kızgındım ve onu henüz affetmeye hazır değildim. Onu bunun için uğraştırmaya karar verdim.

Kafamı onun kafasına vurarak, burnunu kırmamak için dikkatlice burnunu kaçırdım ve bacaklarımla onu benden uzaklaştırdım, göğsüne tekme attım.

"Ah, lanet olsun!" diye bağırdı ve sırt üstü yere düştü.

Ayağa kalkıp kaçmaya çalıştım ama o çoktan oradaydı. Üzerime atladı, beni yere itti, yanağım yere değdi. Elini enseme koydu, beni yerde tutarken vücudunu bana bastırdı.

Kıçımda onun penisini hissettim ve titredim.

"Böyle mi oynamak istiyorsun, *kotenok*?" diye kulağıma fısıldadı. "Bana uyar

."

Elimde duran bıçağı aldı ve onu kullanarak giysilerimi kesti.

Keskin bıçak kullanma becerisini gösteren hassas kesiklerle gömleğimin arkasını kesti ve vücudumdan yırttı. Soğuk bıçağı derim üzerinde gezdirerek kot pantolonumun üst kısmına kadar indi.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Kot pantolonumu kesme. O benim en sevdiğim pantolonum."

"Savaşçı Prenses" olmaya karar vermeden önce bunu düşünmeliydin." Dolce & Gabbana kot pantolonumu kesip düşene kadar kesti. "Ah! Seni pislik!"

Ben çırpındım ve o beni tekrar yere yatırdı nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar beni yere bastırdı.

"Seni o kadar sert alacağım ki, seni ikiye bölüyormuşum gibi hissedeceksin," diye fısıldadı karanlık bir sesle, nefesi cildimde sıcak bir şekilde hissediliyordu. "Ve belki o zaman uslu bir kız gibi davranırsın." İç çamaşırımı sertçe aşağı çekti, ta ki uyluklarımın üzerine gerilene kadar. Üst vücudunun ağırlığı benimkinden ayrıldı ve ben nefesimi tuttum.

Öne doğru eğildi ve bıçağı yere o kadar sert bir şekilde sapladı ki, bıçak kafamın hemen yanındaki zemine saplandı. Ardından kemer tokası çınladı ve kanım heyecandan kaynadı.

Midem sıkıştı ve kıvrandım, onu arzuluyordum. Kullandığı tüm o güç ve hakimiyet beni o kadar tahrik etti ki yanacağımı sandım. Şehvet vücudumdan aşağıya, amıma kadar indi ve ben istemeden kasılmaya başladım, doldurulmak için çaresizce. Onun devasa vücudunun altında kendimi çaresiz hissettim - ve bunu sevdim. Fiziksel olarak onu durdurmak için yapabileceğim tek bir şey bile olmadığını bilmek hoşuma gitti.

İçten içe, gerçekten durmasını istersem duracağını biliyordum. Ama istemiyordum. Beni sahibiymiş gibi almasını istiyordum. Beni mahvetmesini istiyordum.

Kalın sikinin başı girişime dokundu ve tereddüt etmeden ileri doğru hamle yaptı, beni o kadar güçlü bir şekilde içime girdi ki, ben de ileri doğru sıçradım.

Acıdan dudaklarımdan bir çığlık çıktı, sonra kayboldu ve yerini tatlı, tatlı bir coşku aldı. Yakıcı bir zevk içimi kapladı ve uzun ve sert bir inilti çıkardım.

"Ah, işte benim sıkı küçük amcığım," diye inledi Arturo, içime girerken. Bir elini ensemin arkasında tuttu, sanki benden nefret ediyormuş gibi beni sikti.

Tek yapabileceğim şey orada yatıp bunu kabul etmektir. Ve bu tam ve eksiksiz bir mutluluktur.

Çığlık attım. İnledim. O arkamda homurdanarak beni gittikçe daha sert sikerken, ben de dua eder gibi onun adını tekrar tekrar söyledim.

Kıçımdan bir acı yayıldı ve zevkten bulanıklaşmış zihnimle onun bana tokat attığını fark ettim. Eli acıyı gidermek için masaj yaptı. Bunu tekrar tekrar yaptı ve hislerim çok yoğundu. Bu, onun

uzun, kalın penisiyle birleşince beni doruğa ulaştırdı. Gözlerim geriye devrildi ve en akıl almaz orgazm beni sararken çığlık attım. Giysilerinin cildime sertçe değmesi, onun tamamen giyinik, benim ise neredeyse çıplak bir şekilde altında yatıyor olmam, tüm bu olayı çok daha ateşli, çok daha müstehcen hale getirdi.

"İşte böyle, *kotenok*, sikimin üzerine boşal," Arturo dişlerinin arasından tısladı ve bana o kadar vahşice vuruyordu ki, derimde morluklar olacağından emindim.

Vücudum karıncalandı ve ıslak, soğuk dilinin tenimde dolaştığını hissettim. Kulak mememi ağzına aldı.

"Sen benimsin, değil mi Illayana? Bütün o ateş, bütün o ruh, bu tatlı amcık, hepsi benim," diye boynumun yanına nefesini üfledi, darbelerinin hızı artıyordu.

"Evet," diye inledim. "Ve sen de benimsin." "Her zaman."

Hızı ve gücü arttı ve derin sesi kulağımda homurdandı. "Benim boşalmamı istiyor musun, *kotenok*? Seni benimle doldurayım mı? Benim boşalmam bacaklarından aşağı akıncaya kadar?"

Inledim, vücudum birdenbire başka bir orgazmıla sarsıldı.

O lanet ses.

"Evet, lütfen, bana ver Arturo," diye yalvardım ve o da verdi.

Göğsünü sırtıma bastırdı, kalçaları kığıma çarparken, sikini sıkı kanalımın içine sokup çıkardı. Her itişte yerde kayıyorduk ve o, içime derinlemesine boşalırken kükredi.

Tüm ağırlığı üzerime çöktü ve ben boğuldu, nefesim kesildi.

Yine mi?

Elimle geriye uzandım ve onu itmeye çalıştım. Benden yuvarlandı ve yanıma yere yığıldı, nefes nefeseydi.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," dedim nefes nefese.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama bir şey söyleyemeden Vincenzo'nun sesi kapının arkasından geldi.

"Siz ikiniz sevişmeyi bitirdiniz mi?"

Otuzuncu Bölüm

Illayana De Luca

"Yoo-hoooo," Vincenzo şarkı söyleyerek kapıyı tekrar tekrar çaldı. "İçeri girmem güvenli mi, yoksa hala tavşanlar gibi sevişiyor musunuz?"

Arturo gözlerini devirdi ve ayağa kalktı, pantolonunu giyip kemerini bağladı. Ben de iç çamaşırımı çekip titrek bacaklarımla ayağa kalktım, yırtık pırtık giysilerim vücudumdan düşüyordu.

Artık birbirimize saldırmadığımıza göre, odayı incelemek için zaman ayırdım. Vegas'taki odamdan en az üç kat daha büyük olan geniş bir yatak odasıındaydık. Odanın içinde, şeytanın ininde duruyormuşsunuz gibi hissettiren karanlık bir hava vardı. Odada lüks siyah çarşaflarla örtülü büyük bir dört direkli yatak ve koyu renkli abanoz mobilyalar vardı.

Havayı saran baştan çıkarıcı baharat kokusu, buranın Arturo'nun yatak odası olduğunu açıkça gösteriyordu. Artık benim odam da. Bavullarım yatağın hemen yanında duruyordu.

Sadece sütyen ve iç çamaşırı giymiş halde, mahvolmuş kıyafetlerime bakıp dudaklarımı büzdüm ve Arturo'ya baktım.

"Bana öyle bakma," diye gülerek saçlarını eliyle düzeltti. "Sen istedin."

"Bunu yapmamanı özellikle istediğime eminim," diye alaycı bir şekilde söyledim, ona dik dik bakarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu tavrına dikkat et *kotenok*, yoksa hemen o yere geri döneriz ve seni sikerek intikamımı alırım."

Gözlerim heyecanla parladı. "Söz mü?"

Bana doğru bir adım attı, yüzünde karanlık bir ifade vardı ve kapı birden açıldı.

Vincenzo içeri girdi ve beni görünce donakaldı, ağzından düşük, uzun bir ısıklık sesi çıktı. Aşırı utangaç bir tip değildim ama kayınbiraderimin önünde neredeyse çıplak durmak beni biraz rahatsız etti.

Arturo beni vücuduyla korudu ve küçük kardeşine sert bir bakış attı. "Arkanı dön," dedi sert bir sesle.

Vincenzo gözlerini devirdi ve bize sırtını döndü. "Sinirlenmene gerek yok, hepimiz aileyiz, değil mi Illayana?" Omzunun üzerinden başını uzattı.

"Bir kasını daha kıpırdatırsan gözlerini oyacağım Vin, yemin ederim," diye uyardı Arturo ve Vincenzo hızla geri döndü.

Arturo beni giyinme odasına götürdü ve siyah ipek düğmeli bir gömlek çıkardı. "Bunu giy," diye bağırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana ters davranma. Giyecek kıyafetim olmaması senin suçun."

"Giy. Onu," diye homurdandı, sabırsızlığı her halinden belliydi.

"Tamam, tamam." Kumaşı hızla giydim. O benden daha uzun olmasına rağmen, gömlek neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu, uyluklarımın ortasına kadar geliyordu.

"Kıyı şu anda güvenli mi? Geri dönebilir miyim?" diye sordu Vincenzo.

Arturo yanına gelip hafifçe sırtını iterek cevap verdi. "Ne istiyorsun?"

Vincenzo konuşurken ben valizlerimin yanına gidip, giymek için daha uygun bir şey bulmak için içlerini karıştırmaya başladım.

"Mario'dan bir telefon aldım, bilmek istersin diye düşündüm. Yine bizim bölgemizde satış yapan bir pislik yakalamış. Onu bırakıp takip etmeye karar vermiş. Onu şehrin kenarındaki bir eve kadar takip etmiş ve ev Franco'nun adamları tarafından korunuyormuş."

Arturo homurdandı. "Emin misin?"

Vincenzo bir iPad ile yanına geldi ve kardeşine uzattı. Arturo ekrandaki görüntüleri hızlıca gözden geçirdi. "Bunlar Mario'nun adamların fotoğraflarını çekmeyi başardığı fotoğraflar. Bunları Franco hakkında şu ana kadar topladığım bilgilerle karşılaştırdım ve birkaç eşleşme var. Bunlardan biri..." Vincenzo eğilip iPad'e tıkladı. "...bu adam, Franco'nun Capos'larından biri, Benito."

Bir çift kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek çıkardım ve yatağın üzerine koydum. Arturo'nun yanına gittim ve ekrana baktım.

Benito iri yarısı, kocaman omuzları olan bir adamdı. Kısa siyah saçları, açık zeytin rengi teni ve pedofil bıyığı vardı.

Arturo'nun farklı renkli gözlerinde karanlık bir ışık parladı. "Adamları ara, planlarımızı öne alıyoruz. Otuz dakika içinde burada ve hazır olmalarını istiyorum."

Vincenzo gözlerini kırptı. "Onları gündüz vakti mi vurmak istiyorsun? Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Chicago polis teşkilatında kimseyi tanıyoruz, yani bizi koruyacak kimse yok."

"O zaman polisler gelmeden çoktan gitmiş olmalıyız." Arturo iPad'i geri verdi ve başını yana çevirdi. "Git."

Kardeşi başını salladı. "Bana bırak." Ve sonra gitti.

Arturo'ya baktım. Vücudu gergindi, boşluğa bakarken gerginliği dalgalar halinde yayılıyordu. Çenesi sıkılmıştı, elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

"Hey," diye fısıldadım, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi, gerginliğinin bir kısmı azaldı.

"O pislik Franco'yu yerine oturtunca iyi olacağım."

"Senin bölgene çok mu giriyor?"

"Evet, bizim bölgemizde satış yaparken bulduğumuz her zaman onun satıcılarını öldürüyoruz, ama satıcılar çok fazla. Her zaman biraz ekstra para kazanmak için uyuşturucu satmaya hazır insanlar var."

Elini tutup onu yatağa oturttum, arkasına geçip omuzlarını ovmaya başladım. İnleyerek dokunuşuma kendini bıraktı. "Planın ne?" diye sordum, parmaklarımın altında hissettiğim sert, kaslı vücudu severek.

"Onu en çok acıtacak yerinden vuracağız. Vin biraz araştırma yaptı ve hangi işlerinden en çok para kazandığını buldu. Tabii ki burada yasal paradan bahsediyoruz, masanın altında kazandığı boktan paradan değil. Ama yasal işlerini ortadan kaldırarak, parasını aklamasını zorlaştıracamız."

Akıllıca. Bu, o pislige gerçek bir "siktir git" demek olur.

"Onunla tanıştın mı? Franco?" diye sordum, biraz aşağı inerek. Kasları elim altında gerildi.

"Hayır, ve tanışmak da istemiyorum, tabii boğazını kesmeye niyetli değilsem." Boynunu çırpı. "Akıllı ve sezgileri güçlü. Don olduğu bir haftada Nero'nun tüm liderliği boyunca verdiği zarardan daha fazlasını vermeyi başardı."

"Nero'dan çok daha organize olduğunu fark ettim." Arturo omzunun üzerinden bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

Gülümsedim. "Biz de onu yakından takip ediyoruz. Chicago'daki MC çetesine yaptığı iş mi? "Dudaklarımdan bir ısıklık çıktı. "Adamın tarzına hayran olmak gerek."

Arturo homurdandı ve tekrar arkasını döndü. Hâlâ gergin olduğu belliydi ve ben bu gerginliği ortadan kaldırmak için çaresizce uğraşıyordum, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

İç geçirdim. "Gabriella hakkında..."

O inledi, başı öne düştü. "İllayana..."

"Hayır, beni dinle. Seni anlıyorum, insanların korumadığın görülürse bunun senin için kötü olabileceğini biliyorum. Ama şunu anlamalısın ki, o böyle davranmaya devam ederse, onu yerine oturtacağım. Seni uyarıyorum."

Ayağa kalktı ve üzerime eğildi. Yüzümü kavradı, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve başımı geriye doğru eğdi, gözlerinin içine bakacak şekilde. "Kan dökmeye can attığın halini seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

Gülümsedim. "İyi, çünkü bu benim kişiliğimin %99'unu oluşturuyor."

Kıkırdadı ve geri çekilmeden önce alt dudağımı ısırıldı. "Hadi, giyin. Gitmemiz gerek. Franco'nun kiminle uğraştığını anlamasının zamanı geldi."

Franco'nun sahibi olduğu *Trattoria'nın* önüne geldiğimizde, heyecan ve adrenalinle kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, zorlukla oturabildim

Arturo, Outfit'in kendi bölgesine girmesinin intikamı olarak bu saldırıyı planlıyordu.

. Bunlardan biri, onun Capos'larından biri olan Gabriella'nın babası ve birkaç satıcısının öldürülmesiydi. O kan peşindeydi ve istediğini elde edene kadar oradan ayrılmayacaktı.

Solumda, Lukyan silahını çıkardı ve namluyu kontrol etti.

Adrian da aynısını yaptı, yüzünde şeytani bir ifade vardı.

"Tamam, dinleyin," diye bağırdı Arturo, arabadaki herkesin dikkatini çekmek için. Sesi küçük alanda yankılandı ve kulaklığımdan da duyuldu. Sekizimiz de Arturo'ya baktık ve dikkatle dinledik. "Bu hızlı bir iş, oyalanmak yok. Polisler gelmeden çoktan gitmiş olmamız lazım. İçeri girdiğinizde, orayı yakıp yıkın. Burası Franco'nun ana restoranı, içerideki herkes onun adamı, o yüzden onlara ne olacağı umurumda değil. Ama en az birini hayatta bırakmak istiyorum. Önden girip arkadan çıkacağız, orada bizi götürmek için başka bir araba bekliyor olacak."

Arturo'nun kucağında bir dizüstü bilgisayar vardı ve restoranın içini gösteren bir güvenlik kamerası görüntüsü vardı. İçeride yaklaşık yirmi müşteri vardı - hepsi erkek, birkaç kadın da garson olarak çalışıyordu. Bir saniye durup mekanın düzenini inceledim. Basitti; dairesel masalar ve tüm yan duvar boyunca uzanan uzun bir bar vardı. Arkada bir mutfak ve sağda gizlenmiş bir tuvalet vardı.

Arturo telefonunu kulağına götürdü. "Vin, hazır mısın?"

Vincenzo birkaç blok ötedeydi ve biz restorana saldırırken Franco'nun striptiz kulüplerinden birine saldırmaya hazırlanıyordu. Onun emirleri biraz farklıydı. Orası Franco'nun uyuşturucu ürettiği yerin paravanıydı. Vincenzo içeri girip tüm mekanı ateşe verecek, her şeyi yakıp kül edecekti.

Öğleden sonra geç saatlerdi. Birkaç kişi, olacaklardan habersiz, sokaklarda yürüyerek hedeflerine doğru ilerliyordu. Bu beni tedirgin etti. Tanıkların olduğu bir yerde, güpegündüz böyle bir şey yapmak riskliydi, ama sanırım Arturo bunu yapmak istediği için yapıyordu. Franco bunu beklemeyecekti. Arturo direnmek, Franco'nun kendisine gösterdiği saygısızlığı kabul etmeyeceğini ve saklanmayacağını göstermek istiyordu.

Vincenzo cevap verdikten sonra Arturo telefonu kapattı ve Lukyan ile Adrian'a baktı. "Siz ikiniz sürekli onun yanında kalacaksınız, anladınız mı?"

Lukyan ona öfkeyle baktı. "Sen benim patronum değilsin, dostum." Arturo onun yüzüne yumruk attı ve burnunu kırdı.

"Ah! Siktir!" Lukyan, kanayan burnunu tutarak bağırdı.

"Senin tavırlarına tahammülüm yok, Lukyan. Ya emirlerimi dinleyeceksin ya da siktirip gideceksin ve ben de onu koruyacak başka birini bulacağım. Duydun mu beni?"

Lukyan, çenesinden kan damlayan bir yüzle somurarak, "Çok net," dedi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Göt herif," diye mırıldandı.

Arturo, Adrian'a baktı. "Aynı sorunu yaşayacak mıyız?"

Adrian başını salladı. O, emir komuta zincirine sıkı sıkıya bağlıydı. Arturo'nun emirlerini harfiyen yerine getirecekti. Tabii benim güvenliğimi tehlikeye atacak bir şey olmadığı sürece. O zaman her şey değişirdi.

"Beni korumalarına ihtiyacım yok, Arturo. Ben iyiyim," dedim, silahımı daha sıkı kavrayarak.

Arturo sadece bana baktı, karanlık bir titreşim yayıyordu.

Tamam o zaman.

"Ben sayacağım. Üç... iki... bir... hareket."

Arabadan atladık ve birkaç metre uzaklıktaki restorana saniyeler içinde ulaştık. İçeri girdiğimiz anda silah sesleri yağmaya başladı. Erkekler bağırarak silahlarına uzanıp siper aldılar. Kadınlar ağlayarak canlarını kurtarmak için koşular. Tam bir kaos ortamı vardı ve ben buna bayıldım.

Lukyan ve Adrian yanımda kalarak bir masaya doğru ilerledik ve masayı devirdik, onu kalkan olarak kullandık. Ayağa fırladım, nişan aldım ve ateş ettim, birkaç metre ötedeki bir adamın omzunu vurdum. Sağımda bir hareket oldu ve dönerek masanın altında saklanan, elinde silah olan birini gördüm.

"Adrian, sağında."

Adrian döndü ve hiç tereddüt etmeden iki el ateş etti. Hareket ettik, Lukyan önde, ben ortada ve Adrian arkada sıkı bir düzen içinde alçakta kaldık. Önümüzde mobilyalar ve kırık camlar vardı, bu da arkaya doğru ilerlerken hareket etmemizi zorlaştırıyordu. Arada sırada görüş alanımızdaki insanlara ateş ediyorduk. Bazıları hedefini vuruyor, bazıları ıskalıyordu.

Gürültü kulakları sağır ediyordu, sürekli patlayan mermilerin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Her taraftan acı içinde çılgık atan insanların sesleri geliyordu, duyularımı bombardımana tutuyordu.

Solumdan biri bana çarptı ve beni yere düşürdü. Silahım yere düştü ve ben küfrettim. Ağır bir vücut üstüme düştü ve ben sertçe sallandım, o başka bir şey yapamadan tüm gücümle göğsünün ortasına yumruk attım. O homurdandı ve hafifçe geri çekildi ama bacaklarımın üzerinde kalarak üzerime eğildi. Parmaklarımla bileğini kavradım, omzunun üzerine oturdum, diğerk elimle kolunun altından kendi bileğimi tuttum ve sıkıca tuttum. Geriye doğru eğildim, dirseğini vücuduma kilitledim ve bükerek kolunu kırdım.

O ığlık attı ve ben onu bıraktım, geriye doğru yuvarlanarak ömeldiğim yere düştüm. Bir ayak yüzüme doğru uçu ve ben zar zor ön kolumu kaldırarak onu engelledim. Darbenin gücü yıkıcıydı, acı içimi kapladı, ama ben onu görmezden geldim ve homurdandım, onu geri ittim. Belimden bir bıçak çıkardım ve onu bir yıldız bıçağı gibi fırlattım. Bıçak onun boğazına isabet etti ve o yere yuvarlandı.

Döndüm ve kardeşimi aradım. Lukyan birkaç metre ötede sırt üstü yatıyordu ve göğsüne bıçak saplamaya çalışan biriyle boğuşuyordu. Alnındaki kesikten kan akıyordu ve üstünlük sağlamaya çalışırken yüzü gerilmişti. Kırık mobilyaların ve cesetlerin üzerinden atladım ve adamın yüzüne sert bir tekme attım, burnunu kırdım ve birkaç dişini kırdım. Adam geriye düştü, ağzından acı dolu bir çığlık çıktı ve Lukyan bu fırsatı değerlendirerek bıçağı kapıp adamın kalbine sapladı.

Gözleri benimkilere takıldı ve teşekkür etmek için başını salladı.

Bir el omzumu kavradı ve ben döndüm, aynı anda dizimi kaldırıp karnına vurmak istedim ama neredeyse vuruşumu tahmin etmiş gibi beni engellediler.

Adrian sırtıttı. "Beni alt etmek istiyorsan, daha hızlı hareket etmelisin *malen'kiy (küçük olan)*." Nefes nefeseydi, kanla kaplıydı, ama bunun dışında iyi görünüyordu.

Gülümsedim. "Üzgünüm, dövüşün adrenalininden dolayı." Geri çekildim ve etrafıma baktım.

Kavga bitmişti. Bir zamanlar güzel ve zarif olan restoran artık tamamen yıkılmıştı, her yerde kırık mobilya parçaları ve duvarlarda kurşun delikleri vardı. Yerdeki cansız bedenlerden kan sızıyordu, etrafımda kan birikintileri oluşmaya başlamıştı.

Saatime baktım. Altı dakika. Bütün bu yıkım sadece altı dakika sürmüştü.

"Arturo nerede?" diye sordum, biraz nefes nefese.

Adrian mutfak ışıaret etti ve ben de başımı kaldırıp Arturo'nun gözlerinin zaten bana dikildiğini gördüm. Yüzünde bir rahatlama belirdi ve parmaklarını hareket ettirerek beni yanına çağ ırdı.

Kendimi toparlamak için uzun, derin nefesler alarak ona doğru yürüdüm. Adrenalin hala vücudumda dolaşıyordu, kalbim deli gibi çarpıyordu ve onu yavaşlatmaya çalıştım.

Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.

Mutfak ı girdiğimde, Arturo bana doğru yürüdü ve beni öptü, gözleri savaş ın öfkesiyle parlıyordu. Beni sık ıca kavradı ve ayaklarımdan kald ırdı, öpücüğü derinleştirdi, dili benimkine dokundu. Tad ı duyularımı patlattı ve ben inledim, onun üzerimdeki hissini sevdim.

Biri öksürdü ve ben geri çekildim, zihnim bulanıktı. Arturo beni yere indirmeden önce bir kez daha dilini dudaklarımd ın üzerinde gezdirdi.

Hiçbir şey söylenmedi. Söylemeye gerek yoktu. Beni sağ salım gördüğü için mutluydu.

Bu göreve benim de katılmam ı istemesine şaş ırılmış ım. Ve yola çıkmadan önce ona bunu söylediğimde, bana sırt ıtarak, "İnsanlar kraliçemin iş baş ında olduğunu görmeli" dedi.

Elimi tuttu ve beni, mutfak eşyaları ve yemek artıklarıyla çevrili, diz çökmüş bir adam ın yanına götürdü. Giysileri yırtılmış ı ve yüzü kanlar içindeydi, bize öfkeyle bak ıyordu.

Arturo hemen yanına gitti ve silah ının kabzasıyla adam ın yüzüne vurdu. Adam ın baş ı geriye doğru savruldu ve çığlık attı. Vincenzo hemen yanındaydı ve adam ın sırt üstü düşmemesi için kolunu sık ıca tutuyordu.

"İki dakika," dedi Vincenzo, saatine bakarak.

Arturo, Outfit'ten hayatta kalan tek adamla göz hizasına gelene kadar çömeldi. "Franco'ya benim için bir mesaj iletmeni istiyorum," dedi karanlık bir sesle, tehlikeli ve şiddet dolu bir tav ırla. "Ona La Cosa Nostra'n ın Kralı ve Kraliçesi'nin daha yeni başlad ığını söyle."

T J Maguire'ı takip edin

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[T J Maguire'i takip et](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

